Candace
BUSHNELL

POLIROM

Clubul de pe 5th Avenue

Colecția

Candace Bushnell este autoarea romanului care a stat la baza celebrului serial *Totul despre sex*, distins cu opt Globuri de Aur.

„Candace Bushnell abordează cu ironie materialismul vieții urbane, aglomerația și viteza metropolei, unde faima și bogăția domnesc pretutindeni, dar nu sînt niciodată ușor de atins. Scriitoarei îi are curajul de-a aduce toate aceste aspecte în prim-plan cu o măiestrie demnă de romanele lui Jane Austen."

The Guardian

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-1764-7

9 789734 617647

www.polirom.ro

Colecția

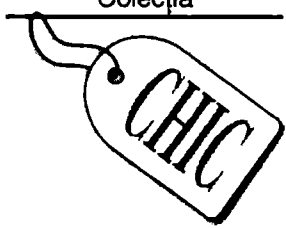

Colecţia CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Candace Bushnell, *One Fifth Avenue*

Copyright © 2008 by Candace Bushnell
All rights reserved

© 2010 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37;
P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

BUSHNELL, CANDACE

Clubul de pe 5th Avenue/Candace Bushnell; trad. de Alina Popescu. – Iaşi: Polirom, 2010

I. Popescu, Alina (trad.)

Printed in ROMANIA

Candace
BUSHNELL

Clubul de pe 5th Avenue

Traducere din limba engleză
de Alina Popescu

POLIROM
2010

Candace Bushnell, una dintre cele mai apreciate scriitoare de *chick-lit* ale momentului, s-a născut în 1958 în Glastonbury, Connecticut. La nouăsprezece ani s-a mutat în New York, unde a studiat la universităţile Rice şi New York şi a început să scrie articole despre femei, relaţii şi întîlniri amoroase pentru reviste precum *Mademoiselle*, *Self* sau *Esquire*, dezvoltîndu-şi un stil personal, încărcat de un umor negru fermecător. A devenit celebră la începutul anilor '90, odată cu publicarea în foileton, în ziarul *The New York Observer*, a romanului *Sex and the City*, care s-a bucurat de un succes de public imens, stînd la baza serialului omonim (cunoscut în România cu titlul *Totul despre sex*). I-au urmat romanele *4 Blondes* (2001), *Trading Up* (2003), *Lipstick Jungle* (2005) – adaptat de NBC într-un serial de televiziune avînd-o în rolul principal pe Brooke Shields – şi *The Carrie Diaries* (2010). *Clubul de pe 5th Avenue* (2008) este o poveste plină de umor, voluptate şi suspans despre bani şi celebritate, despre putere şi pericolele sale, despre dorinţa de ascensiune socială şi dezamăgirea visurilor spulberate, proiectată pe fundalul elegant şi strălucitor al Manhattanului zilelor noastre. Candace Bushnell surprinde cu o fidelitate uimitoare viaţa tumultuoasă a societăţii elitiste din 5th Avenue nr. 1, printre ai cărei membri se numără personaje sofisticate şi pitoreşti: figuri mondene, actriţe, scenarişti, scriitori, finanţişti, avocaţi sau colecţionari de artă. Simbol prin excelenţă al opulenţei, influenţei sociale şi bunului-gust, imobilul olimpian din 5th Avenue nr. 1 exercită asupra tuturor o fascinaţie diabolică şi nici un preţ – fie că este vorba de intrigi, căsătorii din interes, trafic de antichităţi furate, răzbunări perfide sau chiar crime – nu pare prea mare pentru a te număra printre locatarii lui privilegiaţi.

Lui Heather Schroder

Prolog

Nu era vorba decît de un rol într-un serial de televiziune şi de o garsonieră în New York. Dar rolurile de orice fel, cu atît mai puţin unele mai de Doamne-ajută, erau greu de găsit şi, pînă şi-n Los Angeles, toată lumea ştia că e important să ai o a doua locuinţă în Manhattan. Iar scenariul a sosit în aceeaşi zi cu hotărîrea de divorţ.

Dacă viaţa reală ar fi un scenariu, producătorul ar cataloga acest fapt drept „o coincidenţă exagerată". Însă Schiffer Diamond adora coincidenţele şi semnele, magia aproape copilărească a credinţei că toate lucrurile din lume se petrec cu un scop. Era actriţă şi-şi trăise aproape întreaga viaţă într-o atmosferă magică. Aşadar a acceptat rolul, care îi cerea să se mute vreme de şase luni la New York, unde urma să locuiască într-o garsonieră pe care o avea pe 5th Avenue. Planul iniţial era să stea la New York pe durata filmărilor, iar apoi să se întoarcă în L.A., la casa ei din Los Feliz.

La două zile după ce acceptase rolul, s-a dus la restaurantul Ivy, unde a dat peste cel mai proaspăt fost soţ, luînd prînzul în compania unei tinere. Stătea la o masă din centru, savurîndu-şi din plin noul statut de preşedinte al unei reţele de televiziune, şi judecînd după respectul arătat de personal femeii, Schiffer a tras concluzia că respectiva era noua lui iubită. Se zvonea că e o pianistă dintr-o familie vestită, însă avea înfăţişarea ţipătoare a unei prostituate de lux.

Relația era un clișeu, dar în cei douăzeci și cinci de ani petrecuți la Hollywood, Schiffer învățase că pe bărbați nu-i deranjează clișeele, mai ales cînd au legătură cu penisul. La scurt timp după aceea, cînd i-a dat valetului tichetul de parcare și a așteptat în fața restaurantului, cu ochelarii de soare la ochi, s-a hotărît să vîndă casa din Los Feliz, să se rupă cu totul de ea și să se mute definitiv în 5th Avenue nr. 1.

*

* *

— Schiffer Diamond a acceptat un rol într-un serial TV, îi spuse Enid Merle nepotului ei, Philip Oakland.

— Probabil că e disperată, remarcă Philip, pe jumătate în glumă.

Enid și Philip ocupau două dintre cele mai bune apartamente din 5th Avenue nr. 1, situate la etajul al treisprezecelea, cu terase alăturate și separate de un încîntător gărduț alb. Tocmai peste acest gard vorbeau acum Enid și nepotul ei.

— Ar putea fi un rol foarte bun, îl contrazise Enid, consultînd foaia de hîrtie pe care o ținea în mînă. Va juca o maică-stareță care părăsește viața de mănăstire și devine redactor-șef la o revistă pentru adolescenți.

— Aha, iată o idee credibilă, zise Philip cu sarcasmul pe care îl rezerva îndeobște tuturor chestiunilor legate de Hollywood.

— La fel de credibilă ca o șopîrlă uriașă care terorizează New Yorkul. Tare-aș vrea să te lași de scris scenarii și să te întorci la romanele serioase.

— Nu pot, spuse Philip cu un zîmbet. *Sînt* disperat.

— Poate e bazat pe o poveste reală, continuă Enid. Chiar *a existat* o femeie – Sandra Miles – care a fost stareță și-a ajuns redactor-șef. Prin anii '70. Am avut-o invitată la cină o dată sau de două ori. O femeie extrem de nefericită, dar poate asta era

din pricină c-o înșela soțul. Fiind virgină atîta vreme, e posibil să nu fi fost prea pricepută la partea cu sexul. În orice caz, adăugă Enid, serialul se filmează la New York.

— Îhî, o aprobă Philip.

— Presupun c-o vom vedea din nou prin clădire.

— Pe cine? întrebă Philip, încercînd să lase impresia că nu-l interesează subiectul. Pe Sandra Miles?

— Pe Schiffer Diamond, preciză mătușă-sa. Sandra Miles a părăsit New Yorkul acum mulți ani. Poate c-a și murit.

— Dacă nu cumva stă la un hotel, observă Philip, referindu-se la Schiffer Diamond.

— De ce-ar face așa ceva? întrebă Enid.

După ce mătușa lui se întoarse în casă, Philip mai rămase pe terasă, uitîndu-se lung la Parcul Washington Square, spre care avea o priveliște excelentă. Se aflau în iulie, iar parcul era năpădit de verdeață, căldura uscată a lunii august fiind încă departe. Dar Philip nu se gîndea la frunze și flori. Mintea îi zburase departe, pe un doc din Insula Santa Catalina, în urmă cu douăzeci și cinci de ani.

— Deci tu ești școlarul genial, zise Schiffer Diamond, apropiindu-se de el din spate.

— Poftim? întrebă Philip, întorcîndu-se.

— Mi s-a zis că tu ai scris scenariul filmului ăstuia de doi bani.

— Dacă crezi că atîta face..., se zburli Philip.

— Da, școlarule...? spuse ea.

— Atunci de ce mai joci în el?

— Toate filmele sînt, prin definiție, de doi bani. Nu sînt o formă de artă. Dar oamenii au nevoie de bani. Chiar și geniile.

— Nu fac asta pentru bani.

— Atunci de ce?

— Ca să cunosc fete ca tine? întrebă Philip.

Schiffer rîse. Era îmbrăcată în niște blugi albi și un tricou bleumarin. N-avea sutien, era desculță și bronzată.

— Bun răspuns, şcolarule, îi zise, începînd să se îndepărteze.

— Hei, strigă Philip în urma ei. Chiar crezi că filmul e de doi bani?

— Tu ce crezi? În plus, nu poţi să judeci într-adevăr munca unui bărbat pînă nu te-ai culcat cu el.

— Plănuieşti să te culci cu mine?

— Nu plănuiesc nimic niciodată. Îmi place să văd ce se întîmplă. Viaţa devine mult mai interesantă în felul ăsta, nu găseşti?

Apoi plecă să-şi joace scena.

Un minut mai tîrziu, vocea lui Enid îl trezi brusc pe Philip din visare.

— Tocmai am vorbit cu Roberto, îi spuse ea, referindu-se la portarul-şef. Schiffer Diamond se întoarce astăzi. O menajeră a fost în apartamentul ei săptămîna asta ca să-l pregătească. Roberto zice că se mută înapoi. Poate definitiv. Nu ţi se pare grozav?

— Sînt încîntat la culme, răspunse Philip.

— Mă întreb cum i se va părea New Yorkul. După ce-a fost plecată atîta timp...

— Neschimbat, mătuşică. Ştii bine că New Yorkul nu se schimbă niciodată. Personajele sînt diferite, dar piesa rămîne aceeaşi.

Mai tîrziu în acea după-amiază, Enid Merle tocmai făcea ultimele retuşuri la rubrica ei zilnică de bîrfe, cînd o pală neaşteptată de vînt trînti cu zgomot uşa terasei. Traversînd încăperea ca s-o deschidă, Enid zări cerul şi păşi afară. Norii de furtună se strînseseră grămadă de partea cealaltă a fluviului Hudson şi se apropiau cu repeziciune de oraş. Ce ciudat, se gîndi Enid, căci ziua de început de iulie nu fusese foarte călduroasă. Privind în sus, Enid o văzu pe vecina ei, doamna Louise Houghton, care se afla şi ea pe terasă, purtînd o pălărie de pai şi ţinînd în mîna înmănuşată o pereche de foarfeci de grădină. În ultimii cinci ani, Louise Houghton, care împlinea curînd suta, se mai potolise şi-şi petrecea majoritatea timpului îngrijindu-şi trandafirii premiaţi.

— Salutare, îi strigă ea doamnei Houghton, despre care se ştia că e puţin cam tare de ureche. Se pare că vom avea o furtună puternică.

— Mulţumesc, dragă, îi răspunse doamna Houghton binevoitor, ca o regină care le vorbeşte supuşilor credincioşi.

Probabil că Enid s-ar fi enervat dacă n-ar fi ştiut că acesta era răspunsul standard pe care doamna Houghton îl dădea acum oricui.

— Cred că ar fi mai bine să intraţi, îi zise Enid.

În ciuda aerului de grandoare desuetă care o învăluia pe doamna Houghton şi care îi intimida pe unii, lui Enid îi era dragă bătrîna, căci erau vecine de peste şaizeci de ani.

— Mulţumesc, dragă, repetă doamna Houghton şi poate c-ar fi intrat în casă, dacă atenţia nu i-ar fi fost atrasă de un stol de porumbei care îşi luă brusc zborul din Washington Square. În clipa următoare, cerul se întunecă şi picături de ploaie cît alicele începură să bombardeze bulevardul. Enid se grăbi să intre, pierzînd-o din ochi pe doamna Houghton, care se lupta cu ploaia, înaintînd pe picioarele ei bătrîne şi subţiri ca nişte fuse. O nouă pală puternică de vînt desprinse un grilaj din legături şi-o doborî în genunchi pe bătrîna doamnă. Neavînd putere să se ridice, Louise Houghton se răsturnă pe o parte, căzînd pe şold. Osul fragil se rupse, împiedicînd orice altă mişcare. Vreme de cîteva minute rămase întinsă în ploaie, pînă cînd una dintre cele patru servitoare, care n-o putuse găsi nicăieri în apartamentul imens, de şase sute cincizeci de metri pătraţi, nu se aventură afară, descoperind-o pe doamna Houghton sub grilajul de lemn.

Între timp, în strada de dedesubt, două limuzine Lincoln Town Car îşi croiau încet drum pe 5th Avenue, ca un mic cortegiu. Cînd ajunseră în 5th Avenue nr. 1, şoferii coborîră şi, aduşi de spate din cauza ploii, strigînd instrucţiuni şi înjurînd, se apucară să descarce bagajele. Primul era un cufăr de călătorie

Louis Vuitton demodat, care necesita eforturile reunite a doi bărbaţi pentru a fi ridicat. Roberto, portarul, ieşi în grabă, se opri sub marchiză şi strigă după ajutoare, înainte să le facă bărbaţilor semn cu mîna să-l urmeze. Un hamal se ivi de la subsol, împingînd un cărucior mare, cu mînere de bronz. Şoferii urcară cu greu cufărul în cărucior şi apoi aşezară, unul după altul, toate celelalte bagaje deasupra.

Ceva mai jos, o pală puternică de vînt smulse umbrela din mîna unui om de afaceri, întorcînd-o pe dos. Aceasta zbură pe trotuar precum mătura unei vrăjitoare şi se opri în sfîrşit în roata unui SUV negru şi lucios, care tocmai parcase la intrare. Zărind pasagerul de pe scaunele din spate, Roberto se hotărî să înfrunte ploaia. Înşfăcînd o umbrelă de golf verde cu alb, o agită ca pe-o sabie în timp ce ieşea grăbit de sub marchiză. Ajuns lîngă SUV, o poziţionă cu îndemînare împotriva vîntului, pentru a-l proteja pe pasagerul care ieşea din maşină.

Mai întîi se ivi un pantof de brocart verde cu albastru cu toc micuţ, urmat de celebrele picioare lungi, îmbrăcate în blugi albi strîmţi. Apoi o mînă cu degete subţiri şi elegante de artistă; pe degetul mijlociu strălucea un inel cu un acvamarin imens. În final apăru din maşină însăşi Schiffer Diamond. Nu `s-a schimbat deloc, îşi zise Roberto, luîndu-i mîna şi ajutînd-o să coboare.

— Bună, Roberto, îl salută ea, de parcă fusese plecată doar două săptămîni, nu douăzeci de ani. Ce vreme de rahat, nu-i aşa?

Actul întîi

1

Billy Litchfield trecea agale pe lîngă 5th Avenue nr. 1 cel puţin o dată pe zi. Pe vremuri avusese un cîine, un terier Wheaten dăruit de doamna Houghton, care creştea terieri din rasa asta pe proprietatea ei de pe fluviul Hudson. Wheaty trebuia scos de două ori pe zi să alerge prin zona pentru cîini din Parcul Washington Square, iar Billy, care locuia pe bulevard, chiar puţin mai la nord de clădirea din 5th Avenue nr. 1, îşi luase obiceiul de-a trece prin faţa ei, ca parte a ritualului său zilnic. 5th Avenue nr. 1 era unul dintre reperele sale personale, o clădire magnifică din piatră cenuşie, construită în liniile clasice ale epocii art deco, iar Billy, care trăia cu un picior în noul mileniu şi cu unul în societatea de bonton de odinioară, o admirase întotdeauna. „N-ar trebui să conteze unde locuieşti, atîta timp cît e un loc decent", îşi zicea în sinea lui, aspirînd totuşi în secret să locuiască în 5th Avenue nr. 1. Aspirase la asta vreme de treizeci şi cinci de ani, însă nu reuşise.

Pentru o perioadă scurtă de timp, Billy se hotărîse să-şi declare aspiraţia moartă sau măcar decăzută din graţii. Asta se întîmplase chiar după 11 septembrie, cînd cinismul şi superficialitatea care curgeau practic prin venele oraşului erau interpretate drept cruzime inutilă şi dintr-odată părea de prost gust să-ţi doreşti altceva decît pacea mondială şi să nu apreciezi ce aveai. Trecuseră însă şase ani de-atunci

și, întocmai ca un cal de curse, New Yorkul nu putea fi ținut departe de poarta de start sau schimbat în profunzime. Pe cînd cea mai mare parte din oraș era în doliu, o societate secretă a bancherilor amestecase o grămadă de bani într-un cazan, adăugînd un praf de tinereţe și de tehnologie computerizată, și *voilà*, s-a născut o nouă clasă de indivizi obscen de bogaţi. Poate că lucrul ăsta a fost de rău augur pentru America, dar a fost de bun augur pentru Billy. Deși un anacronism autodeclarat, lipsit de avantajele a ceea ce s-ar putea numi o slujbă stabilă, Billy îndeplinea întru cîtva rolul de consilier pe lîngă oamenii foarte bogaţi și de succes, prezentîndu-le decoratori, dealeri de obiecte de artă, impresari de cluburi și membri în consiliile de conducere ale instituţiilor de cultură, dar și ale blocurilor de locuinţe. Pe lîngă cunoștinţele aproape enciclopedice despre artă și antichităţi, Billy era versat și în problemele de fineţe ale avioanelor cu reacţie și iahturilor, știa cine și ce deţinea, unde era bine să mergi în vacanţă și ce restaurante să frecventezi.

Billy stătea mai prost, însă, la capitolul finanţe proprii. Posedînd rafinamentul unui aristocrat, se arăta cam snob, mai ales cînd venea vorba de bani. Era fericit să trăiască printre cei bogaţi și plini de succes, să fie spiritual la dineuri sau petreceri, să dea sfaturi despre ce e mai bine să spui și cum e mai înţelept să-ţi cheltuiești banii, dar nu concepea să-și murdărească mîinile urmărind cîștiguri bănești.

Astfel, deși tînjea să locuiască în 5th Avenue nr. 1, nu-și putuse stîrni niciodată dorinţa de-a încheia pactul cu diavolul, vînzîndu-și sufletul pentru banii necesari. Se mulţumea să stea în apartamentul cu chirie controlată pentru care plătea o mie o sută de dolari pe lună. Își reamintea adesea că omul n-are de fapt nevoie de bani, cînd e înconjurat de prieteni foarte bogaţi.

La întoarcerea din parc, Billy se simţea de obicei alinat de aerul dimineţii. Dar în această dimineaţă

de iulie era abătut. Așezîndu-se pe o bancă din parc și deschizînd *The New York Times*, descoperise că preaiubita lui doamnă Houghton pășise în lumea de dincolo noaptea trecută. În timpul furtunii dezlănțuite de acum trei zile, doamna Houghton fusese lăsată în ploaie nu mai mult de zece minute, dar chiar și acestea se dovediseră fatale. Făcuse o pneumonie gravă, care curmase rapid și brusc lunga sa viață, luînd prin surprindere pe aproape toată lumea din New York. Singura consolare a lui Billy era că necrologul ei apăruse pe prima pagină din *Times*, semn că mai existau unul sau doi redactori care nu uitaseră tradițiile unei epoci mai rafinate, cînd arta conta mai mult decît banii, cînd contribuția adusă de fiecare societății era mai importantă decît etalarea bogăției.

Cu gîndul la doamna Houghton, Billy se trezi zăbovind dinaintea clădirii din 5th Avenue și uitîndu-se lung la fațada sa impozantă. Vreme de ani de zile, 5th Avenue nr. 1 fusese un club neoficial al artiștilor de succes de orice fel – pictorii, scriitorii, compozitorii, dirijorii, actorii și regizorii hărăziți cu energia creatoare care ținea orașul în viață. Deși nu era o artistă, doamna Houghton, care locuise la această adresă din 1947, fusese cea mai generoasă protectoare a lor, înființînd organizații și donînd milioane instituțiilor de artă mari și mici. Unii spuseseră despre ea că era o sfîntă.

În ultima oră, paparazzii trăseseră, se pare, concluzia că o fotografie a clădirii unde locuise doamna Houghton ar putea valora ceva și se adunaseră în fața intrării. Măsurînd din priviri grupul fotografilor îmbrăcați în tricouri lălîi și blugi, sensibilitatea lui Billy se simți ofensată. Toți oamenii de calitate sînt morți, își zise cu tristețe.

Apoi, newyorkez fiind, mintea îi zbură inevitabil la chestiuni imobiliare. Ce se va întîmpla cu apartamentul doamnei Houghton? se întrebă. Copiii ei aveau în jur de șaptezeci de ani. Nepoții, presupuse,

îl vor vinde şi vor lua banii, după ce de-a lungul anilor secătuiseră averea familiei Houghton, o avere care, asemenea multor vechi averi newyorkeze, se dovedise mai puţin impresionantă decît fusese în anii '70 şi '80. În anii '70, un milion de dolari îţi permitea să cumperi aproape orice. Acum abia dacă puteai să mai plăteşti o petrecere aniversară.

Cum s-a mai schimbat New Yorkul, îşi zise Billy.

„Banii se ţin după artă, Billy, spunea întotdeauna doamna Houghton. Banii vor ceea ce nu pot cumpăra. Clasă şi talent. Ţine minte: dacă există un talent de-a face bani, există şi un talent de-a şti cum să-i cheltuieşti. Tocmai la asta te pricepi tu atît de bine, Billy."

Şi-acum, cine va scoate banii ca să cumpere apartamentul doamnei Houghton? Nu mai fusese redecorat de cel puţin douăzeci de ani, aşa că rămăsese prizonierul cretoanelor din anii '80. Însă structura sa era magnifică şi era unul dintre cele mai mari apartamente din Manhattan, un triplex veritabil, construit pentru primul proprietar al clădirii, care odinioară fusese hotel. Tavanele apartamentului erau înalte de trei metri şi jumătate, exista o sală de bal cu şemineu de marmură şi fiecare din cele trei nivele avea terase de jur împrejur.

Billy spera că nu va fi cineva în genul soţilor Brewer, deşi speranţele erau probabil deşarte. În ciuda cretoanelor, apartamentul valora cel puţin douăzeci de milioane de dolari şi cine şi-ar fi putut permite să-l cumpere, dacă nu vreun speculator financiar proaspăt îmbogăţit? De fapt, soţii Brewer nici nu erau aşa de răi în comparaţie cu alţii. Soţia, cel puţin, Connie, era o fostă balerină şi prietenă de-a lui. Familia Brewer locuia la periferia oraşului şi deţinea o casă nouă, absolut oribilă, în Hamptons, unde Billy urma să-şi petreacă sfîrşitul de săptămînă. Atunci avea să-i spună lui Connie despre apartament şi despre faptul că le putea asigura trecerea la preşedinta consiliului, un personaj extrem

de antipatic, pe nume Mindy Gooch. Billy o cunoştea pe Mindy „dintotdeauna“ – adică de pe la jumătatea anilor '80, cînd o întîlnise la o petrecere. Pe-atunci o chema Mindy Welch şi tocmai ieşise de pe băncile Colegiului Smith. După ce absolvise cu brio, era convinsă că avea să devină o celebritate în lumea editorială. Pe la începutul anilor '90 se logodise cu James Gooch, proaspătul cîştigător al unui premiu pentru jurnalism. Mindy îşi făcuse iarăşi tot soiul de planuri măreţe, văzîndu-se pe ea şi pe James drept noul cuplu de forţă al oraşului. Nici unul nu funcţionase însă, iar acum Mindy şi James erau un cuplu între două vîrste, din clasa de mijloc şi cu pretenţii artistice, care nu-şi permitea să-şi cumpere propriul apartament. Billy se întreba deseori cum de izbutiseră să cumpere ceva în 5th Avenue nr. 1 din capul locului. Bănuia că totul se datorase morţii neaşteptate şi tragice a unui părinte.

Mai zăbovi o clipă, întrebîndu-se ce aşteptau fotografii. Doamna Houghton murise la spital. Era puţin probabil ca vreo rudă de-a ei să iasă din clădire, n-avea să existe nici măcar suspansul trupului ridicat într-un sac de plastic, aşa cum vedeai uneori în clădirile în care locuiesc mulţi oameni în vîrstă. Dar chiar în acel moment, pe uşă ieşi agale nimeni alta decît Mindy Gooch. Era îmbrăcată în blugi, încălţată cu o pereche de papuci din aceia pufoşi despre care unii pretind că sînt pantofi şi care erau la modă acum trei ani. Mindy ascundea chipul unui adolescent, de parcă s-ar fi temut pentru siguranţa lui. Fotografii nu-i băgară în seamă.

— Ce înseamnă toate astea? întrebă ea, zărindu-l pe Billy şi apropiindu-se să schimbe o vorbă cu el.

— Îmi închipui că-i vorba de doamna Houghton.

— A murit în sfîrşit?

— Dacă vrei, se poate spune şi aşa, răspunse Billy.

— Cum altfel s-ar mai putea spune? întrebă Mindy.

— E vorba de cuvîntul ăsta, „în sfîrşit". Nu e deloc frumos.

— Mamă, spuse băiatul.

— E fiul meu, Sam, îl lămuri Mindy.

— Bună, Sam, zise Billy, strîngînd mîna băiatului, care era surprinzător de chipeş, cu un ciuf de păr blond şi nişte ochi negri. Nu ştiam că ai copii, remarcă Billy.

— Are treisprezece ani, spuse Mindy. Îl avem deja de ceva vreme.

Sam se îndepărtă de ea.

— Nu vrei să mă pupi înainte să pleci? îşi întrebă Mindy fiul.

— Dar o să te revăd în... cît?... patruzeci şi opt de ore, protestă Sam.

— Se poate întîmpla orice. Ar putea să mă lovească un autobuz. Şi-atunci ultima ta amintire va fi cum ai refuzat s-o săruţi pe mama înainte să pleci în weekend.

— Mamă, te rog, zise Sam, dar în cele din urmă cedă şi o sărută pe obraz.

Mindy se uită lung după el pe cînd trecea pe partea cealaltă a străzii.

— A ajuns la vîrsta dificilă, îi spuse lui Billy. Nu mai vrea să ştie de mami. E îngrozitor.

Billy încuviinţă precaut din cap. Mindy era genul acela agresiv de femeie newyorkeză cu nervii întinşi ca nişte odgoane şi nu ştiai niciodată cînd s-ar putea desface odgonul, plesnindu-te peste faţă. Odgonul ăla, îşi zisese deseori Billy în sinea lui, s-ar putea chiar transforma într-o tornadă.

— Te înţeleg perfect, oftă el.

— Serios? se miră Mindy, fixîndu-l cu nişte ochi strălucitori.

Sînt puţin sticloşi, îşi spuse Billy, poate că se droghează. Dar în clipa următoare Mindy se calmă şi repetă:

— Deci doamna Houghton a murit în sfîrşit.

— Da, spuse Billy, oarecum ușurat. Nu citești ziarele?

— S-a ivit ceva neașteptat în dimineața asta, zise Mindy cu ochii îngustați. Ar fi interesant să vedem cine încearcă să cumpere apartamentul.

— Vreun speculator financiar bogat, îmi închipui.

— Îi urăsc, tu nu?

Și fără să-și ia la revedere, Mindy se răsuci pe călcîie și se îndepărtă brusc. Billy clătină din cap și o porni spre casă.

Mindy se duse la băcănia din colț. La întoarcere fotografii erau tot în fața clădirii din 5th Avenue nr. 1. Prezența lor o înfurie brusc.

— Roberto, zise Mindy, atrăgîndu-i atenția portarului. Te rog să chemi poliția. Trebuie să scăpăm de fotografii ăștia.

— OK, doamnă Mindy.

— Roberto, vorbesc serios. N-ai observat că sînt tot mai mulți paparazzi din ăștia pe stradă în ultima vreme?

— E din pricină că sînt multe celebrități, răspunse Roberto. N-am ce să le fac.

— Cineva ar trebui să ia măsuri, decretă Mindy. Am să discut cu primarul despre asta. La următoarea întîlnire. Dacă a putut să pună pe fugă fumătorii și grăsanii, atunci cu siguranță poate să facă ceva și-n privința fotografilor ăstora agresivi.

— Pe dumneavoastră o să vă asculte negreșit.

— Știi, James și cu mine îl cunoaștem bine, spuse Mindy. Pe primar. Îl știm de ani de zile. Încă dinainte de-a fi ales.

— O să încerc să-i alung, zise Roberto, dar sîntem într-o țară liberă.

— Nu mai sîntem, replică Mindy și, trecînd pe lîngă lift, deschise ușa apartamentului ei de la parter.

Apartamentul soților Gooch era unul dintre cele mai vechi din clădire, fiind compus dintr-un șir de camere care odinioară serviseră drept depozite și locuințe pentru personal. Avea o formă neregulată,

cu multe spații ca niște boxe, încăperi care nu duceau nicăieri și colțuri întunecate, reflectînd psihoza interioară a cuplului James și Mindy Gooch și modelînd psihologia micii lor familii. Care putea fi definită scurt printr-un singur cuvînt: nefuncțională.

Vara încăperile cu tavanul jos erau sufocante, iar iarna mureai de frig. Cea mai mare dintre camere, pe care o foloseau drept cameră de zi, avea un șemineu îngust. Mindy bănuia că pe vremuri fusese ocupată de vreun majordom, șeful tuturor servitorilor. Poate că individul ademenise în ea tinere servitoare și făcuse sex cu ele. Poate că fusese homosexual. Iar acum, optzeci de ani mai tîrziu, iată că ea și James locuiau în aceleași încăperi. Din punct de vedere istoric, nu era tocmai în regulă. După ani și ani de urmărit visul american, de aspirații, studii universitare și muncă asiduă, în zilele noastre nu te mai alegi ca recompensă pentru eforturile tale decît cu un apartament pentru servitori, undeva prin Manhattan. Ba ți se mai și spune c-ai avut noroc. În timp ce la etajul de sus, unul dintre cele mai spațioase apartamente din Manhattan stătea gol, așteptînd mutarea vreunui bancher bogat, probabil un tînăr căruia nu-i păsa decît de bani și nu dădea nici o ceapă degerată pe binele țării sau al locuitorilor ei, care voia să trăiască precum un mic rege, într-un apartament care, din punct de vedere moral, ar fi trebuit să fie al ei și al lui James.

Într-o cămăruță din capătul apartamentului, soțul ei James, cu încîntătorul lui cap marcat de un început de chelie și cu claia de păr blond pieptănată pe spate, țăcănea fără milă la tastatura calculatorului, lucrînd la cartea sa, complet absent și convins, ca de obicei, că e în pragul ratării. Dintre toate sentimentele sale, acela de-a fi în pragul ratării era de departe cel mai puternic. Le punea în umbră pe toate celelalte, înghesuindu-le și alungîndu-le către periferia conștiinței sale, unde zăceau ca niște colete vechi, uitate într-un colț al încăperii. Poate că în

pachetele acelea se aflau și lucruri bune, folositoare, dar James nu avea timp să le deschidă.

James auzi zgomotul înfundat al ușii din celălalt capăt al apartamentului, cînd aceasta se închise în urma lui Mindy. Sau poate simți doar prezența soției. Trăia de atîta vreme în preajma lui Mindy, încît ajunsese să perceapă vibrațiile pe care aceasta le emitea. Nu erau unele foarte liniștitoare, dar îi erau familiare.

Mindy intră, se opri o clipă în fața lui, apoi se așeză în vechiul lui fotoliu din piele, cumpărat la lichidările de la Plaza, cînd venerabilul hotel fusese vîndut sub formă de apartamente unor oameni și mai bogați.

— James, începu ea.

— Da, zise James, abia ridicînd ochii de la calculator.

— Doamna Houghton a murit.

James se uită la ea netulburat.

— Știai? îl întrebă nevastă-sa.

— Știrea a apărut pe toate site-urile de internet azi-dimineață.

— De ce nu mi-ai zis și mie?

— Credeam că știi.

— Sînt președinta consiliului, iar tu nu mi-ai spus. M-am întîlnit întîmplător cu Billy Litchfield. *El* mi-a zis. A fost jenant.

— Nu ai alte lucruri mai bune pentru care să-ți faci griji? o întrebă James.

— Ba da. Iar acum trebuie să-mi fac griji și pentru apartamentul ăla. Și pentru cei care se vor muta în el. Și pentru ce fel de oameni vor fi. De ce nu locuim noi în apartamentul ăla?

— Fiindcă valorează vreo douăzeci de milioane de dolari, iar noi se întîmplă să nu avem suma asta la îndemînă?

— Și a cui e vina?

— Mindy, te rog, zise James scărpinîndu-se în cap. Am mai discutat asta de un milion de ori. Nu e nimic *în neregulă* cu apartamentul nostru.

*
* *

La etajul al treisprezecelea, adică etajul de dedesubtul celor trei nivele ocupate de apartamentul doamnei Houghton, Enid Merle stătea pe terasă, gîndindu-se la Louise. Partea superioară a clădirii era în trepte, ca un tort de nuntă, astfel încît terasele de sus puteau fi văzute de cei care locuiau dedesubt. Ce șoc! Numai cu trei zile în urmă stătuse chiar în locul acesta, discutînd cu Louise, al cărei chip era umbrit de eterna pălărie de pai. Louise nu lăsa niciodată soarele să-i atingă pielea și nu-și mișca decît rareori fața, fiind convinsă că expresiile faciale produc riduri. Făcuse cel puțin două liftinguri, cu toate astea, chiar în ziua furtunii, Enid își amintea că remarcase netezimea uimitoare a pielii ei. Cu ea însăși era altă poveste. Enid urîse încă din copilărie agitația și atenția exagerată acordată de femei propriei înfățișări. Totuși, fiind o persoană publică, Enid cedase în cele din urmă și își făcuse un lifting la celebrul doctor Baker, ale cărui cliente din lumea bună erau cunoscute sub numele de „Fetele lui Baker". La optzeci și doi de ani, Enid avea tenul unei femei de șaizeci și cinci, în ciuda faptului că restul corpului era nu numai foarte încrețit, ci și la fel de plăcut pătat ca pielea unui pui.

Pentru aceia care cunoșteau istoria clădirii și a locuitorilor săi, Enid era nu doar a doua locatară ca vechime – prima fiind doamna Houghton –, ci și una dintre cele mai celebre, mai ales în anii '60 și '70. Enid, care nu se căsătorise niciodată și avea o diplomă în psihologie de la Universitatea Columbia (fiind

una dintre primele sale absolvente), se angajase ca secretară la *New York Star* în 1948 și, dată fiind fascinația sa pentru ciudățeniile naturii umane și înzestrarea cu o ureche veșnic dispusă să asculte, își croise drum către departamentul de știri mondene, unde ajunsese să dețină o rubrică permanentă. Fiindcă își petrecuse copilăria la o fermă de bumbac din Texas, Enid se simțise întotdeauna o străină și-și abordase subiectele prin prisma valorilor sudiste ale bunătății și compasiunii. Era cunoscută drept cronicarul monden „drăguț", o reputație care se dovedise de mare folos. Cînd erau pregătiți să împărtășească propria versiune a unei povești, actorii și politicienii o sunau pe Enid. La începutul anilor '80, rubrica ei fusese vîndută prin sindicat mai multor publicații, astfel că Enid se îmbogățise. De zece ani încerca să se pensioneze, dar numele ei, susțineau patronii, era mult prea valoros, așa că Enid lucra ajutată de o echipă care îi culegea informațiile și scria apoi articolul, însă în împrejurări speciale scria ea însăși textul. Decesul lui Louise Houghton era o astfel de împrejurare.

Gîndindu-se la articolul pe care trebuia să-l scrie despre doamna Houghton, Enid încercă un sentiment acut de pierdere. Louise avusese o viață plină și strălucitoare, o viață de invidiat și de admirat, și murise fără să-și fi făcut vreun dușman, poate cu excepția lui Flossie Davis, mama vitregă a lui Enid. Flossie locuia peste drum, fiindcă la începutul anilor '60 abandonase 5th Avenue nr. 1 pentru comoditățile unui bloc-turn recent construit. Însă Flossie era nebună și așa fusese întotdeauna, iar Enid își reaminti că senzația aceea acută de pierdere era un sentiment pe care îl purtase în suflet toată viața – tînjise cu ardoare după ceva care părea întotdeauna inaccesibil. Pur și simplu asta e condiția umană, își spuse ea. Există întrebări inerente însăși naturii ființei, întrebări care nu-și pot găsi un răspuns, ci pot fi doar îndurate.

De obicei, aceste gînduri nu i se păreau deprimante lui Enid, ci mai degrabă incitante. Trecînd prin viață, descoperise că cei mai mulți oameni nu reușesc să se maturizeze. Trupurile lor îmbătrînesc, dar asta nu înseamnă neapărat că și mintea lor devine îndeajuns de coaptă. Nici măcar acest adevăr nu i se părea teribil de deranjant. Erau departe zilele în care o mîhneau nedreptățile vieții și neseriozitatea oamenilor, faptul că nu te puteai baza niciodată pe ei să facă ceea ce trebuie. Ajunsă la o vîrstă respectabilă, se considera extrem de norocoasă. Dacă aveai ceva bani și o sănătate acceptabilă și dacă locuiai într-un loc plin de viață, în care se petreceau o sumedenie de lucruri interesante în același timp, atunci era foarte plăcut să fii bătrîn. Nimeni nu-ți cerea altceva decît să trăiești. Ba chiar te aplaudau pentru simpla realizare de-a te da jos din pat dimineața.

Zărindu-i pe paparazzii din fața clădirii, Enid își dădu seama că ar trebui să-i spună lui Philip despre moartea doamnei Houghton. Nepotul ei nu se trezea prea devreme, dar știrea era destul de importantă pentru a justifica o deșteptare matinală. Bătu la ușa lui și așteptă un minut, pînă ce-i auzi vocea somnoroasă și enervată strigînd:

— Cine-i acolo?

— Eu.

Îmbrăcat doar într-o pereche de boxeri albăstrii, Philip deschise ușa.

— Pot să intru? întrebă Enid. Sau ai vreo tînără doamnă în vizită?

— Bună dimineața și ție, Nini, îi răspunse nepotul, ținîndu-i ușa ca să poată intra.

„Nini" era numele cu care Philip își alinta mătușa. I-l dăduse pe cînd avea numai un an și abia învăța să vorbească. Philip fusese întotdeauna și încă mai era, la patruzeci și cinci de ani, un copil precoce, dar poate că nu era întru totul vina lui, își spuse Enid.

— Şi ştii bine că nu mai există tinere doamne, adăugă el. Nu mai au nimic care să justifice apelativul de „doamnă".

— Dar tinere tot sînt. Chiar prea tinere, spuse Enid, urmîndu-l în bucătărie. Louise Houghton a murit azi-noapte. M-am gîndit că poate ai vrea să ştii.

— Sărmana Louise. Bătrînul marinar se întoarce în mare. Cafea?

— Te rog. Mă întreb ce se va întîmpla cu apartamentul. Poate-l vor împărţi. Ai putea cumpăra etajul paisprezece. Ai destui bani.

— Sigur.

— Dacă ai cumpăra etajul paisprezece, ai putea să te însori. Ai avea loc pentru copii.

— Te iubesc, Nini, spuse Philip, dar nu pînă-ntr-atît.

Enid zîmbi. Găsea că nepotul ei are un simţ al umorului fermecător. Şi arăta atît de bine – avea genul acela de frumuseţe adolescentină pe care femeile îl consideră nespus de atrăgător –, că nu se putea supăra niciodată pe el. Purta părul puţin mai lung, pînă sub urechi, astfel că i se cîrlionţa deasupra gulerului precum blana unui cocker spaniel, iar cînd se uita la el, Enid mai vedea încă dinaintea ochilor băieţelul drăguţ de cinci anişori care venea la ea după grădiniţă, îmbrăcat în uniforma albastră şi cu şapca pe cap. Încă de pe-atunci era un băiat tare bun. „Mami doarme şi nu vreau s-o trezesc. Iarăşi e obosită. Nu te superi dacă stau cu tine, Nini, nu-i aşa?", o întreba. Şi ea nu se supăra. Nimic din ce făcea Philip n-o supăra.

— Roberto mi-a spus că o rudă de-a lui Louise a încercat să intre în apartament azi-noapte, zise Enid, dar el nu i-a permis.

— O să fie foarte neplăcut, comentă Philip. Toate antichităţile alea...

— O să le vîndă Sotheby's, decretă Enid, şi cu asta, basta. Sfîrşitul unei epoci.

Philip îi întinse o cană de cafea.

— Există întotdeauna decese în clădirea asta, zise.

— Doamna Houghton era în vîrstă, remarcă Enid și, schimbînd repede subiectul, întrebă: Ce planuri ai pentru astăzi?

— Încă mai am interviuri cu documentariștii.

O diversiune, se gîndi Enid, dar hotărî să nu intre în detalii. Din atitudinea lui Philip își dădea seama că scrisul îi punea din nou probleme. Era întotdeauna vesel cînd mergea bine și deprimat cînd mergea prost.

Enid se întoarse în apartamentul ei și încercă să lucreze la articolul despre doamna Houghton, dar își dădu seama că Philip îi distrăsese atenția mai mult ca de obicei. Nepotul ei era o fire complicată. Tehnic vorbind, nu-i era nepot, ci un soi de văr de-al doilea, bunica lui, Flossie Davis, fiind mama ei vitregă. Mama ei bună murise pe cînd Enid era copil, iar tatăl ei o cunoscuse pe Flossie în culisele de la Radio City Music Hall, în timpul unei călătorii de afaceri la New York. Aceasta era dansatoare în corpul de balet și, după o căsătorie rapidă, încercase să trăiască împreună cu Enid și cu tatăl ei în Texas. Rezistase șase luni, după care tatăl lui Enid se mutase cu toată familia la New York. Cînd fiica vitregă avea douăzeci de ani, Flossie născuse o fată, Anna – mama lui Philip. Anna, asemenea mamei sale, era foarte frumoasă, dar bîntuită de demoni. Cînd Philip avea nouăsprezece ani, se sinucisese, aruncîndu-se de pe acoperișul clădirii din 5th Avenue nr. 1. O moarte violentă și șocantă.

Era genul de eveniment pe care oamenii își închipuie întotdeauna că nu-l vor uita, ceea ce nu e deloc adevărat, se gîndi Enid. Cu trecerea timpului, o minte sănătoasă găsește fără îndoială o cale de-a șterge detaliile neplăcute. Așa se face că Enid nu mai ținea minte exact ce se întîmplase în ziua morții Annei, nu-și mai amintea bine nici ce se întîmplase cu Philip după decesul mamei lui. Ținea minte doar lucrurile esențiale – dependența de droguri, arestarea, faptul că Philip petrecuse două săptămîni în închisoare și lunile următoare într-un centru de

dezintoxicare –, dar amănuntele erau învăluite în ceață. Philip își povestise experiențele într-un roman intitulat *Dimineață de vară*, pentru care primise Premiul Pulitzer. Dar în loc să urmeze o carieră artistică, Philip alesese calea mai profitabilă, prins în mrejele luxului și banilor de la Hollywood.

În apartamentul de alături, Philip stătea la rîndul lui în fața computerului, hotărît să termine o scenă din *Bridesmaids Revisited*, noul lui scenariu. Scrise două rînduri de dialog, apoi, într-un acces de frustrare, închise calculatorul. Intră în duș, întrebîndu-se din nou dacă nu cumva își ieșea din mînă.

Cu un deceniu în urmă avusese tot ce-și putea dori un bărbat de treizeci și cinci de ani în carieră: un Premiu Pulitzer, un Oscar pentru scenariu de film, bani și o reputație de neclintit. Dar apoi micile fisuri începuseră să-și facă apariția: filme care nu-și scoteau banii în box-office, certuri cu tinerii producători, fusese înlocuit în două proiecte. La vremea respectivă Philip își spusese că e irelevant: în definitiv, așa stau lucrurile în domeniul ăsta. Dar rîul de bani în care se scăldase în tinerețe scăzuse în ultimul timp, pînă ajunsese doar un pîrîiaș. N-avea inima să-i spună lui Nini, care ar fi fost dezamăgită și alarmată. Pe cînd își șampona părul, analiză din nou situația la rece, spunîndu-și că nu existau motive de îngrijorare. Ajutat de un proiect bun și de ceva noroc, avea să urce iarăși pe val cît de curînd.

*

* *

Cîteva minute mai tîrziu, Philip intră în lift, ciufulindu-și părul umed. Gîndindu-se încă la viața lui, tresări surprins cînd, la etajul nouă, ușile se deschiseră și auzi clinchetul unei voci muzicale bine cunoscute:

— Philip.

O clipă mai tîrziu, Schiffer Diamond intră și ea în lift.

— Şcolarule, îl tachină ea, ca şi cînd s-ar fi despărţit ieri, nu-mi vine să cred că stai tot în clădirea asta de doi bani.

Philip rîse.

— Mi-a spus Enid că te întorci, zise zîmbind, apoi trecu imediat la zeflemelile de altădată. Şi iată-te.

— Ţi-a zis? exclamă Schiffer. A scris un întreg articol pe tema asta. Întoarcerea lui Schiffer Diamond. M-a descris ca pe un pistolar între două vîrste.

— Tu n-ai putea să fii niciodată între două vîrste, zise Philip.

— Aş putea şi chiar sînt, replică Schiffer, apoi se opri şi îl măsură din cap pînă-n picioare. Mai eşti însurat?

— Nu de şapte ani încoace, răspunse Philip aproape cu mîndrie.

— Nu cumva ăsta e un soi de record pentru tine? Credeam că nu rămîi niciodată burlac mai mult de patru ani.

— Am învăţat multe din ultimele două divorţuri. Adică să nu mă mai însor niciodată. Dar tu? Unde-i al doilea soţ?

— Ah, am divorţat şi de el. Sau el de mine. Nu mai ţin minte.

Schiffer îi zîmbi în felul acela special, care îl făcea să se simtă ca şi cînd ar fi fost singura fiinţă de pe pămînt. Philip se lăsă păcălit pentru o clipă, apoi îşi aminti că o mai văzuse folosind zîmbetul acela cu mulţi alţii.

Uşile liftului se deschiseră şi Philip privi peste umărul lui Schiffer, la cîrdul de paparazzi din faţa clădirii.

— Ăştia au venit pentru tine? o întrebă pe un ton aproape acuzator.

— Nu, prostuţule. Au venit pentru doamna Houghton. Nu sînt chiar atît de celebră, replică ea.

Traversînd în grabă holul, trecu printre flash-urile bliţurilor şi se urcă pe bancheta din spate a unei maşini albe.

O, ba da, eşti, îşi spuse Philip. Eşti la fel de celebră, ba chiar mai mult. Ferindu-se de fotografi, traversă 5th Avenue şi coborî pe 10th Street, îndreptîndu-se către mica bibliotecă de pe 6th Avenue, unde mai lucra din cînd în cînd. Dintr-odată se simţi iritat. De ce se întorsese? Avea să-l tortureze din nou şi apoi să plece. Femeia asta era total imprevizibilă. Acum douăzeci de ani îl surprinsese, cumpărînd un apartament în 5th Avenue nr. 1 şi încercînd să-l treacă drept o dovadă incontestabilă că nu-l va părăsi niciodată. Era actriţă şi nebună de legat. Toate erau nebune, iar după ultimul episod, cînd fugise şi se măritase cu contele ăla blestemat, Philip jurase să nu se mai încurce în veci cu vreo actriţă.

Intră în sala răcoroasă a bibliotecii şi se aşeză într-un fotoliu uzat. Luă ciorna scenariului de la *Bridesmaids Revisited* şi, după ce citi cîteva pagini, o puse deoparte dezgustat. Cum de ajunsese el, Philip Oakland, cîştigător al Premiului Pulitzer, să scrie porcării din astea? Putea să-şi închipuie deja reacţia lui Schiffer Diamond: „De ce nu-ţi vezi tu de treaba ta, Oakland? Măcar găseşte ceva de care să-ţi pese". Dar şi propria apărare: „Se numeşte *industria* divertismentului, nu *arta* divertismentului". „Rahat, i-ar răspunde ea. Ţi-e frică."

Ei bine, Schiffer se mîndrise întotdeauna cu faptul că nu-i era frică de nimic. Asta era apărarea ei de rahat: insista mereu că nu e vulnerabilă. E o minciună, îşi spuse Philip. Însă cînd venea vorba despre sentimentele ei pentru el, Schiffer fusese întotdeauna de părere că era ceva mai bun decît îşi închipuia el însuşi.

Luă iarăşi paginile, însă îşi dădu seama că nu era cîtuşi de puţin interesat de scenariu. *Bridesmaids Revisited* era exact ceea ce părea – o poveste despre ce se petrecuse în vieţile a patru femei care se întîlniseră în calitate de domnişoare de onoare la douăzeci şi doi de ani. Ce mama naibii ştia el despre tinerele de vîrsta asta? Ultima lui iubită, Sondra,

nu era nici pe departe atît de tînără pe cît sugerase Enid – de fapt, avea treizeci şi trei de ani – şi era o producătoare de mare viitor la o companie de film independentă. După nouă luni însă, aceasta se săturase de el, presupunînd – pe bună dreptate – că nu era pregătit, şi nici nu avea să fie prea curînd, să se însoare şi să aibă copii. Un lucru „patetic" la vîrsta lui, după părerea Sondrei şi a prietenelor ei. Asta îi aminti lui Philip că nu mai făcuse sex de două luni, de cînd se despărţiseră. Nu c-ar fi fost cine ştie ce de capul partidelor respective. Sondra parcursese toate mişcările de rutină, însă partidele în sine nu-l inspiraseră deloc, aşa că se trezise îndeplinindu-şi partea sa de rol cu un soi de oboseală care îl împinsese să se întrebe dacă sexul va mai fi vreodată plăcut. Gîndul ăsta îl purtă în trecut, spre partidele de sex cu Schiffer Diamond. Ei da, îşi spuse, privind absent paginile scenariului, ăla era sex adevărat.

La capătul Manhattanului, maşina albă în care se afla Schiffer Diamond traversa Podul Williamsburg, îndreptîndu-se către Studiourile Steiner din Brooklyn. Schiffer încerca şi ea să studieze un scenariu – episodul-pilot din *Doamna Stareţă* – la care avea o primă şedinţă de lectură pe roluri în dimineaţa aceea. Rolul era unul foarte bun: o călugăriţă de patruzeci şi cinci de ani îşi schimbă radical cursul vieţii şi descoperă ce înseamnă să fii o femeie modernă. Producătorii voiau ca personajul să fie între două vîrste, deşi Schiffer încă nu se împăcase cu ideea că patruzeci şi cinci de ani intra în categoria „între două vîrste". Asta o făcu să zîmbească, amintindu-şi cum se străduise Philip să nu pară surprins că o vede în lift. Fără îndoială, şi el accepta cu greu faptul că patruzeci şi cinci de ani însemna „între două vîrste".

Apoi, ca şi Philip, îşi aduse aminte de viaţa lor amoroasă. Dar pentru ea, amintirea partidelor de sex cu Philip era umbrită de frustrare. Sexul are nişte reguli: dacă nu e grozav de prima dată, probabil că

se va îmbunătăţi. Dacă e fantastic de prima dată, va fi din ce în ce mai prost. Dar în general, dacă e cu adevărat grozav, mai grozav decît îţi aminteşti să fi fost vreodată, asta înseamnă că cei doi sînt făcuţi să fie împreună. Regulile erau puerile, firește, inepții născocite de tinerele care se chinuiau să-i înțeleagă pe bărbați. Dar sexul cu Philip încălcase toate regulile. Fusese fantastic de prima dată și continuase să fie așa, însă ei nu sfîrșiseră împreună. Iată unul dintre lucrurile dezamăgitoare pe care le înveți despre viață: da, bărbaţilor le place sexul, dar sexul fantastic nu înseamnă neapărat că vor să se însoare cu tine. De fapt, nu are nici o implicație mai largă. E doar atît: sex fantastic.

Se uită pe geam, la East River. Apa era maronie, dar cumva reușea să sclipească, întocmai ca o doamnă venerabilă care nu vrea să renunțe la bijuterii. De ce-și mai bătea capul cu Philip? Era un neghiob. Cînd sexul fantastic nu e de-ajuns pentru un bărbat, atunci individul nu mai are leac.

Asta o conduse către concluzia sa personală: poate că sexul nu fusese pentru el la fel de special ca pentru ea. La urma urmei, cum definești o partidă de sex fantastică? Există o mulțime de lucruri pe care le poţi face pentru a stimula organele genitale: sărutările, linsul și atingerile blînde, dar apăsate, mîinile care se înfășoară în jurul penisului sau degetele care explorează interiorul vaginului. Pentru femeie înseamnă să se deschidă și să accepte penisul nu ca pe un obiect străin, ci ca pe o sursă de plăcere. Acesta este momentul crucial al unei partide de sex fantastice: întîlnirea dintre penis și vagin. Își mai amintea încă primul moment al contactului dintre ea și Philip, surpriza lor cînd au constatat cît de bine se simţeau, apoi senzația că trupurile lor dispăruseră; lumea se topise și viața însăși părea să se fi concentrat în acea frecare a moleculelor care ducea la o explozie. Senzația aceea de împlinire, de închidere a cercului – însemna cu siguranță ceva, nu-i așa?

2

Existau momente cînd Mindy Gooch nu mai era sigură ce căuta în slujba ei, cînd nu-i mai înţelegea rostul şi chiar în ce consta ea, de fapt. Cu zece ani în urmă, Mindy, care ţinuse cronica culturală a revistei, care la treizeci şi trei de ani fusese ambiţioasă, inteligentă, plină de energie şi chiar (îi plăcea să creadă) nemiloasă, izbutise să se propulseze pînă în postul de şefă a departamentului internet (pe care nimeni nu-l înţelegea prea bine pe-atunci), însoţit de un salariu frumuşel de jumătate de milion de dolari pe an. La început îi mersese din plin în noul post (într-adevăr, cum s-ar fi putut să nu-i meargă, de vreme ce nimeni nu ştia ce face sau ce-ar fi trebuit să facă ?!), fiind considerată drept una dintre cele mai strălucitoare stele ale companiei. Cu figura ei comună, dar atrăgătoare, şi coafura scurtă, elegantă, Mindy era purtată pe la toate petrecerile corporatiste, primea premii de la organizaţiile feminine de media şi le ţinea conferinţe studenţilor despre „reţeta" ei de succes („muncă asiduă, nici o slujbă nu-i de lepădat, nici un detaliu nu-i de neglijat", cuvinte pe care tinerii nu vor să le audă, chiar dacă sînt adevărate). Apoi apăruseră zvonuri că Mindy era pregătită pentru un post încă şi mai înalt, unul de conducere, cu mulţi ciraci în subordine – ceea ce echivala, îi plăcea ei să creadă, cu a fi făcut cavaler în secolul XVI. La vremea respectivă, cînd cariera ei se afla în ascensiune, era însufleţită de o încredere

în sine de-a dreptul magică, ce îi permitea să abordeze cu succes orice aspect al vieţii. Găsise apartamentul din 5th Avenue nr. 1, îşi mutase familia, intrase în consiliul de administraţie, îşi înscrisese fiul, pe Sam, la o grădiniţă mai bună, pregătea fursecuri Toll House şi decora dovlecii de Halloween cu vopsele netoxice, făcea sex cu soţul o dată pe săptămînă şi chiar urmase un curs, împreună cu prietenele, despre cum să faci o felaţie (folosind banane drept material didactic). Se gîndise unde va fi peste cinci, zece, cincisprezece ani. Visase să zboare în jurul lumii cu avionul companiei, să conducă şedinţe în ţări străine. Avea să fie o stea nobilă, asediată în secret şi în tăcere de presiunea constantă din jur.

Dar anii trecuseră şi Mindy nu-şi îndeplinise promisiunea. După cum se dovedise, ocaziile de a-şi îndeplini visurile se terminaseră. Sam trecuse printr-o scurtă criză de „socializare", iar experţii şcolii consideraseră că ar fi benefic să petreacă mai mult timp în tovărăşia altor copii – o problemă frecventă în familiile alcătuite din doi adulţi şi un singur copil –, asta necesitînd eforturi ulterioare de organizare şi forţarea lui Sam să se înscrie la sporturi recreative, să primească prieteni de joacă (apartamentul răsuna de şuierăturile şi clinchetele din jocurile video, în vreme ce „băieţii" se jucau unul lîngă celălalt) şi să meargă în weekenduri de schi costisitoare în Vermont (în cursul unui asemenea voiaj, Mindy îşi luxase o gleznă şi umblase în cîrje o lună). Apoi James, care cîştigase Premiul Naţional pentru Reviste în 1992, se hotărîse să scrie ficţiune; după trei ani de lupte cu scrisul, care lui i se păruseră a fi pe viaţă şi pe moarte, reuşise să publice un roman din care se vînduseră şapte sute cincizeci de exemplare. Depresia şi frustrarea lui le afectase vieţile, astfel că Mindy constatase într-un sfîrşit că viaţa de zi cu zi, cu dezamăgirile sale inevitabile, o epuizase pur şi simplu.

Totuşi, se gîndea deseori, ar fi putut să treacă peste toate astea, dacă n-ar fi fost personalitatea ei.

Neliniștită și trează în puterea nopții, Mindy examina adesea detaliile interacțiunilor sale cu lumea „corporatistă", constatînd că lipseau cu desăvîrșire. Pe vremuri, lumea aceasta era populată de oameni ca Derek Brumminger, eternul adolescent cu fața brăzdată de acnee, care părea a fi veșnic în căutare de sine și care, aflînd că Mindy habar n-avea de rockul anilor '70, o tolerase pe la ședințe, abia catadicsind s-o bage în seamă. Înțelegerea tacită era următoarea: dacă voiai să intri în lumea corporatiștilor și să fii unul de-ai lor, trebuia să te transformi la propriu într-unul din ei, fiindcă își petreceau întotdeauna timpul împreună, luau cina cînd la unul, cînd la altul, se invitau reciproc la nesfîrșite evenimente caritabile, unde eticheta era obligatorie, și mergeau toți în vacanță în aceleași locuri, precum lemingii. Hotărît lucru, Mindy și James nu se încadrau în profilul ăsta. Mindy nu era „de viață". Nu-i stătea în fire să fie obraznică sau hîtră sau cochetă; era o femeie inteligentă, serioasă și dezaprobatoare, adică puțin plictisitoare. Pe deasupra, deși majoritatea corporatiștilor erau democrați, în ochii lui James nu erau tocmai niște democrați adevărați. Democrații bogați, plini de privilegii și cu pachete salariale uriașe erau o rușine, practic un oximoron, și după a treia serată la care James exprimase această părere, iar Derek Brumminger replicase că poate James era de fapt comunist, soții Gooch nu mai fuseseră niciodată invitați. Și cu asta, basta. Viitorul lui Mindy era stabilit: avea să rămînă unde se afla, fără să înainteze vreun pas. Evaluările anuale care au urmat erau invariabil aceleași: făcea o treabă minunată și toți erau mulțumiți de performanțele ei. Nu-i puteau mări salariul, dar îi puteau oferi opțiunea de-a mai cumpăra acțiuni ale companiei. Mindy își înțelegea situația: era prizoniera unei glorioase forme de sclavie cu acte în regulă. Singura cale de-a obține banii de pe acțiuni era să se pensioneze sau să fie concediată. Însă între timp avea o familie de întreținut.

În dimineața morții doamnei Houghton – aceeași dimineață în care Philip Oakland își punea la îndoială cariera, iar Schiffer Diamond își punea întrebări despre sex –, Mindy Gooch se duse la birou și, ca în majoritatea zilelor, participă la o serie de întîlniri. Ședea picior peste picior în spatele biroului lung și negru, pe scaunul rotativ comod, îmbrăcat în piele neagră. Purta pantofi negri, cu botul ascuțit și tocuri practice, de doar cîțiva centimetri. Întîlnirea de la ora unsprezece îi aduse dinainte patru femei, care se așezară pe canapeaua îmbrăcată în material ecosez aspru și pe cele două taburete micuțe, îmbrăcate și ele în același material urît. Au băut cafea sau apă plată și au discutat despre articolul din *The New York Times*, care trata tema îmbătrînirii internetului. Au vorbit despre agențiile de publicitate. Oare cucoanele în costume care controlau fondurile din publicitate ajunseseră în sfîrșit să recunoască faptul că cei mai importanți consumatori erau femei ca și ele, trecute de treizeci și cinci de ani și dispuse să-și cheltuiască banii? Conversația se îndreptă spre jocurile video. Erau benefice sau nu? Ar fi rentabil să includă un joc video pe site-ul lor pentru femei? Și despre ce-ar fi vorba în el?

— Pantofi, zise una dintre ele.

— Cumpărături, sugeră alta. Dar există deja. În cataloagele online.

— De ce să nu le punem pe cele mai bune într-un singur loc?

— Și să adăugăm bijuterii scumpe.

— Și hăinuțe pentru bebeluși.

Deja e deprimant, își spuse Mindy.

— Oare numai atît ne interesează, cumpărăturile?

— N-avem încotro, răspunse o femeie. Sînt înscrise în codul genetic. Bărbații sînt vînători, femeile – culegătoare. Cumpărăturile sînt și ele o formă de cules.

Toate izbucniră în rîs.

— Mi-aş dori să facem ceva provocator, spuse Mindy. Ar trebui să fim la fel de provocatoare ca site-urile de mondenităţi. Ca Perez Hilton. Sau Snarker.

— Cum am putea face asta? întrebă politicoasă una dintre femei.

— Nu ştiu. Ar trebui să încercăm să spunem adevărul. Să vorbim despre cît de greu este să faci faţă vîrstei mijlocii. Sau despre cît de jalnic este sexul în cuplurile căsătorite.

— Sexul în cuplurile căsătorite este jalnic? întrebă cineva.

— Ăsta e un fel de clişeu, nu-i aşa? remarcă altcineva. De femeie depinde să nu-şi piardă interesul.

— Da, dar cine are timp de asta? E aceeaşi chestie repetată la infinit. E ca şi cum ai mînca zilnic aceeaşi mîncare.

— Zilnic?

— OK, poate doar o dată pe săptămînă. Sau o dată pe lună.

— Deci, ce spunem aici, că femeile îşi doresc variaţie? întrebă Mindy.

— Eu, nu. Sînt prea bătrînă ca să las un străin să mă vadă goală puşcă.

— Poate că ne dorim asta, dar ştim că e imposibil. Nici măcar nu putem să vorbim despre faptul că ne dorim asta.

— E prea periculos. Pentru bărbaţi.

— Femeile nu vor variaţie la modul în care o vor bărbaţii. Vreau să zic, aţi auzit de vreo femeie care să apeleze la serviciile unei prostituate masculine? E dezgustător.

— Dar dacă prostituata masculină ar fi Brad Pitt?

— Pentru Brad Pitt nici n-aş sta pe gînduri să-mi înşel bărbatul. Sau pentru George Clooney.

— Deci nu se pune dacă bărbatul e star de cinema, conchise Mindy.

— Exact.

— Nu vi se pare o ipocrizie? întrebă ea.

— Ba da, dar care sînt șansele să se întîmple una ca asta?

Toată lumea rîse stînjenită.

— Am adunat cîteva idei interesante, zise Mindy. Ne întîlnim din nou peste două săptămîni și vedem cum stăm.

După ce femeile părăsiră biroul, Mindy se uită absentă peste e-mailuri. Primea cel puțin două sute cincizeci pe zi. De obicei, se străduia să țină pasul, dar acum simțea că se scufundă într-o mare de amănunte lipsite de importanță.

Care e rostul? se întrebă. Lucrurile o țineau întruna așa, fără să dea semne că vor ajunge vreodată la un final. Mîine se vor aduna alte două sute cincizeci, poimîine încă două sute cincizeci, răspoimîine la fel, și tot așa, la infinit. Ce-ar fi dacă într-o bună zi s-ar opri pur și simplu?

Vreau să însemn ceva, își zise Mindy. Vreau să fiu iubită. De ce e așa de greu?

Îi comunică asistentei că pleca la o întîlnire și că nu va reveni la birou decît după prînz.

Părăsind incinta birourilor, luă liftul pînă la parterul clădirii noi și masive – în care primele trei nivele erau ocupate de un mall cu restaurante și magazine costisitoare, unde turiștii bogați puteau cumpăra ceasuri cu cincizeci de mii de dolari –, apoi coborî pe o scară rulantă pînă în măruntaiele umede ale coridoarelor de la subsol și străbătu un tunel de ciment care o scoase la metrou. De douăzeci de ani mergea cu metroul de zece ori pe săptămînă, în total cam o sută de mii de călătorii. Nu asta ai în minte cînd ești tînăr și hotărît să reușești. Își luă o mască inexpresivă și se prinse de bara de metal, sperînd că se va lipi de ea vreun bărbat, că nu-și va freca penisul de piciorul ei, cum fac uneori bărbații, ca niște cîini acționînd din instinct. Aceasta era rușinea mută îndurată de toate femeile care mergeau cu metroul. Nimeni nu făcea nimic și nici nu vorbea despre asta, pentru că vinovații erau mai mult animale

decît oameni și nici o femeie nu era dispusă să-și amintească de existența acestui gen de bărbați sau de josnicia îngrijorătoare a masculului speciei umane în stare naturală.

— Nu mai luați metroul! exclamase asistenta ei, după ce Mindy o regalase cu încă o poveste despre un astfel de incident. Aveți dreptul la mașină de serviciu.

— Nu vreau să rămîn blocată în traficul din Manhattan, îi răspunsese Mindy.

— Dar puteți să lucrați în mașină. Și să vorbiți la telefon.

— Nu. Îmi place să văd oamenii.

— Spuneți mai bine că vă place să suferiți, replicase asistenta. Vă place să fiți abuzată. Sînteți o masochistă.

Cu zece ani în urmă, un astfel de comentariu ar fi fost catalogat drept indisciplină. Însă acum situația era alta. Acum domnea o nouă democrație, în care orice tînăr era egalul oricărui bătrîn, o nouă cultură, în care era greu să găsești vreun tînăr căruia să-i pese măcar de muncă și care să tolereze măcar lucrurile mai puțin plăcute.

Mindy ieși de la metrou pe la 14th Street, străbătînd pe jos cele trei cvartale pînă la sala de gimnastică. Își schimbă hainele cu gesturi mecanice și se urcă pe banda de alergare. Mări viteza, forțîndu-și picioarele să iuțească ritmul. Iată o metaforă perfectă a vieții ei, își spuse. Alerga, alerga și tot alerga, fără să ajungă vreodată undeva.

Întorcîndu-se în vestiar, făcu un duș scurt, îndesîndu-și cu grijă părul coafat sub o cască de plastic. Se uscă, se îmbrăcă la loc și, gîndindu-se la restul zilei – alte întîlniri și e-mailuri care vor conduce inevitabil la alte întîlniri și alte e-mailuri –, se simți epuizată. Se așeză pe banca îngustă de lemn și-l sună pe James.

— Ce faci? îl întrebă.

— N-am mai discutat despre asta? Mă duc la prînzul ăla, îi răspunse James.

— Vreau să faci ceva pentru mine.

— Ce?

— Să iei cheile de la apartamentul doamnei Houghton de la administrator. Nu le pot lăsa nesupravegheate. Şi trebuie să-i arăt casa agentului imobiliar. Rudele doamnei Houghton doresc să vîndă repede, iar eu nu vreau ca apartamentul să stea gol mult timp. Valoarea proprietăţilor imobiliare e în creştere. Însă nu ştii niciodată cînd poate să scadă, iar preţul apartamentului ăstuia trebuie să impună un standard. Pentru ca toate apartamentele să valoreze mai mult.

Ca de obicei, James nu mai era atent cînd Mindy începea să vorbească despre proprietăţi imobiliare.

— Nu poţi să le iei tu cînd vii acasă?

Mindy se înfurie brusc. De-a lungul anilor îi trecuse multe cu vederea soţului ei. Trecuse cu vederea faptul că uneori abia dacă-i vorbea, răspunzînd monosilabic. Îi trecuse cu vederea chelia şi muşchii lăsaţi. Trecuse cu vederea faptul că nu era deloc romantic şi că nu spunea niciodată „Te iubesc" dacă nu spunea ea mai întîi, însă chiar şi atunci cînd era obligat, n-o spunea decît de trei sau patru ori pe an. Trecuse cu vederea certitudinea că nu avea să facă niciodată avere şi că nu avea să fie probabil în veci un scriitor foarte respectat, îi trecuse cu vederea pînă şi faptul că urma să se facă de poveste cu acest al doilea roman al său. Ajunsese aproape la fundul sacului.

— Nu pot să le fac eu pe toate, James. Pur şi simplu nu mai pot continua aşa.

— Poate ar fi bine să consulţi un doctor. Să-ţi faci nişte analize.

— Asta n-are nici o legătură cu mine. E vorba despre tine şi despre îndatoririle tale. De ce nu poţi să mă ajuţi atunci cînd te rog, James?

Acesta oftă. Fusese foarte entuziasmat de prînzul la care urma să meargă, iar acum nevastă-sa îi strica tot cheful. Feminismul e de vină, îşi zise. Stricase tot. Pe cînd era tînăr, egalitatea însemna sex. Mult sex,

cît mai mult posibil. Acum, ajunsese să însemne toate acele lucruri pe care un bărbat nu e pregătit să le facă. Pe deasupra, ocupa și foarte mult timp. Singura victorie a feminismului a fost că i-a făcut pe bărbați să înțeleagă cît e de deprimant să fii femeie. Firește, bărbații știau deja, deci poate că nu era chiar așa o revelație.

— Mindy, îi spuse ceva mai amabil, nu pot să întîrzii la prînz.

Mindy încercă și ea o altă abordare.

— Ți-au zis ce impresie le-a făcut prima variantă a romanului?

— Nu, răspunse James.

— De ce?

— Nu știu. Fiindcă vor să-mi spună la prînz. De asta ne întîlnim, o lămuri James.

— Dar de ce nu-ți pot spune la telefon? Sau prin e-mail?

— Poate că nu vor. Poate că vor să-mi comunice în persoană.

— Deci probabil că au vești proaste, conchise Mindy. Probabil că nu le place. Altfel ți-ar fi spus deja într-un e-mail cît de încîntați sînt.

Rămaseră amîndoi tăcuți o clipă, apoi Mindy zise:

— Te sun după prînz. O să fii acasă? Și poți, te rog, să iei cheile?

— Da.

La ora unu, James străbătu pe jos cele două cvartale care îl despărțeau de restaurantul Babbo. Redmon Richardly, editorul lui, nu era acolo, dar James nici nu se așteptase să-l găsească. Se așeză la o masă de lîngă fereastră și începu să se uite la trecători. Probabil că Mindy avea dreptate, își zise. Cartea era o porcărie și Redmon urma să-i spună că n-o puteau publica. Iar dacă, printr-o minune, o publicau, ce importanță avea? Oricum n-avea s-o citească nimeni. După ce trudise la ea patru ani, se va simți la fel ca înainte să se apuce de scris, singura diferență fiind că sezanția de ratare, de nimicnicie,

va fi mai puternică. Ăsta era necazul de-a fi între două vîrste: îi venea din ce în ce mai greu să se mintă.

Redmon Richardly își făcu apariția pe la unu și douăzeci. James nu-l mai văzuse de peste un an și se simți șocat de înfățișarea editorului. Părul lui Redmon încărunțise și se rărise, amintindu-i lui James de un pui de pasăre. Arată de șaptezeci de ani, își spuse, apoi se întrebă dacă și el lăsa aceeași impresie. Nu, era imposibil. N-avea decît patruzeci și opt de ani. Iar Redmon avea cincizeci și cinci. Dar Redmon era învăluit într-un soi de aură. Măi să fie, e *fericit*, se gîndi James uluit.

— Salutare, amice, zise Redmon, bătîndu-l ușor pe spate.

Se așeză în fața lui la masă și-și desfăcu șervetul.

— Luăm ceva de băut? Eu am renunțat la alcool, dar nu pot rezista să nu beau un păhărel în timpul zilei. Mai ales cînd am ocazia să ies din birou. Ce se întîmplă cu domeniul ăsta? E foarte mult de lucru. Chiar trebuie *să muncești*.

— Pari OK, rîse James înțelegător.

— Chiar sînt. Tocmai mi s-a născut un copil. Tu ai copii?

— Un fiu, răspunse James.

— Nu găsești că e fantastic?

— Nici nu știam că soția ta e însărcinată. Cum s-a întîmplat?

— S-a întîmplat, pur și simplu. Cu două luni înainte să ne căsătorim. Nici măcar nu ne propuseserăm. Se pare că toată sperma asta pe care am înmagazinat-o vreme de cincizeci de ani e foarte eficientă. Frate, e grozav să ai un copil. Cum de nu-ți spune nimeni asta?

— Nu știu, zise James, brusc enervat.

Copii. În ziua de azi nu mai poate scăpa omul de ei. Nici măcar la un prînz de afaceri. Jumătate dintre prietenii lui James erau proaspeți tătici. Cine și-ar fi închipuit că vîrsta a doua avea să se rezume doar la copii?

Apoi Redmon făcu ceva de neînchipuit. Își scoase portofelul. Era genul de portofel agreat pe vremuri de adolescente, cu buzunare din plastic pentru fotografii.

— Sidney la o lună, spuse, întinzîndu-i poza lui James.

— Sidney, repetă acesta.

— Un nume vechi în familia noastră.

James aruncă o privire la fotografia unui bebeluș fără dinți și fără păr, cu un zîmbet strîmb, care părea să aibă un cap neobișnuit de mare.

— Și aici, zise Redmon, întorcînd buzunarul de plastic, e Sidney la șase luni. Cu Catherine.

James presupuse că aceasta era soția lui Redmon – o femeie micuță și drăguță, doar cu puțin mai mare decît Sidney.

— E un copil mare, zise, înapoindu-i portofelul.

— Doctorii spun că e printre cei mai mari. Dar toți bebelușii sînt așa în zilele noastre. Ce înălțime are fiul tău?

— E scund, ca nevastă-mea.

— Îmi pare rău, spuse Redmon cu o compătimire nedisimulată, de parcă a fi scund era un handicap fizic. Dar nu se știe niciodată. Poate să crească și să ajungă o mare vedetă de film, ca Tom Cruise. Sau, chiar mai bine, să conducă un studio de film.

— Tom Cruise nu conduce și el un studio? zîmbi James ușor, apoi încercă să schimbe subiectul. Deci?

— A, da. Îmi închipui că vrei să-mi afli părerea despre roman. Mi-am zis că e mai bine să-l las pe Jerry să-ți comunice.

James simți un gol în stomac. Redmon avea măcar delicatețea să pară distras. Sau jenat.

— Jerry? Jerry mega-ticălosul?

— În persoană. Mi-e teamă că i-ai căzut cu tronc, așa că mai bine îți revizuiești părerea.

— Eu? I-am căzut *eu* cu tronc lui Jerry Bockman?

— Îl las pe el să-ți explice cînd vine.

Jerry Bockman venea și el? James nu mai știa ce să creadă. Jerry Bockman era un tip grosier. Avea

trăsături necizelate, un ten infect și păr roșcovan, iar în general lăsa impresia că i-ar fi stat mai bine sub un pod, cerînd taxe de la trecătorii inocenți. Oamenii ca el n-ar trebui să primească slujbe în domeniul editorial, se gîndise James pudic prima și singura dată cînd îl întîlnise pe Jerry.

Însă Jerry Bockman nu lucra în domeniul editorial, ci în cel al divertismentului, care era mult mai vast și mai profitabil și care vindea aproximativ același număr de cărți ca în urmă cu cincizeci de ani, diferența constînd în numărul de cincizeci de ori mai mare al cărților publicate anual. Editurile sporiseră ofertele, însă nu și cererea. Astfel, Redmon Richardly, care din scriitor sudist rebel se transformase în editor cu propria companie, ce tipărea autori cîștigători ai Premiului Pulitzer, precum Philip Oakland, sau ai Premiului Literar Național, ori foști jurnaliști care scriseseră pentru *The Atlantic*, *Harper's* și *Salon*, care erau membri ai PEN[1], care participau la evenimente organizate în biblioteci publice, care locuiau în Brooklyn și cărora, mai presus de orice, *le păsa* – le păsa de cuvinte, cuvinte, cuvinte ! –, ei bine, Redmon fusese obligat să-și vîndă compania unui consorțiu de divertisment, numit, în mod total neinspirat, EC.

Jerry Bockman nu era președintele EC, postul acesta fiind ocupat de un prieten de-al lui. Jerry era șeful unui departament, poate al doilea ca importanță după președinte, poate succesorul său. Inevitabil, cineva tot urma să fie concediat, iar Jerry avea să-i ia locul. Într-o bună zi va avea la rîndul lui aceeași soartă, dar atunci nu va mai conta, căci Jerry își va fi atins toate țelurile la care aspirase în viață și va fi acumulat, probabil, o jumătate de miliard de dolari la bancă sau în acțiuni sau ceva pe aproape. Între timp Redmon eșuase în încercarea de

1. Organizație internațională fondată la Londra în 1921, care promovează prietenia și cooperarea intelectuală între scriitorii din întreaga lume (n.r.).

a-şi face importanta editură să funcţioneze şi singura alternativă era să se lase înghiţit. Ca o amibă. Cu doi ani în urmă, cînd Redmon îl informase pe James despre „fuziunea“ iminentă (îi spusese fuziune, dar ca toate fuziunile era de fapt o înglobare), îl asigurase că nu se va schimba nimic. Nu avea de gînd să-i permită lui Jerry Bockman sau EC-ului să se atingă de cărţile şi autorii săi sau de calitatea acestora.

— Atunci de ce vinzi? îl întrebase James.

— Trebuie. Dacă vreau să mă însor, să am copii şi să locuiesc în oraşul ăsta, trebuie s-o fac.

— De cînd e obligatoriu să te însori şi să ai copii?

— De acum. La patruzeci de ani viaţa devine foarte plictisitoare. Nu poţi să faci mereu aceleaşi lucruri, fiindcă ajungi de rîsul lumii. N-ai observat asta? îl întrebase Redmon.

— Ba da, răspunsese James.

Iar acum Jerry venea şi el la masă.

— Ai văzut articolul despre ayatollah şi despre nepotul lui din *The Atlantic*? se interesă Redmon.

James încuviinţă din cap, ştiind că orice articol despre Iran sau Irak sau altceva legat de Orientul Mijlociu era de o importanţă covîrşitoare pe insuliţa de doar douăsprezece mile pătrate numită Manhattan, şi în mod normal ar fi fost capabil să se concentreze asupra lui. Avea destule opinii avizate pe marginea subiectului, însă acum toate gîndurile sale gravitau în jurul lui Jerry. Jerry venea şi el? Lui Jerry îi plăcea de el? Asta ce mai era? Mindy ar fi încîntată. Dar situaţia punea o presiune neplăcută pe umerii lui. Trebuia „să joace teatru“. Nu puteai să stai pur şi simplu şi să te uiţi la Jerry. Trebuia să fii activ, să pari demn de atenţie.

— M-am gîndit foarte mult la Updike în ultima vreme, spuse James, ca să mai împrăştie tensiunea.

— Da? zise Redmon, deloc impresionat. E supraapreciat. N-a trecut testul timpului. Nu ca Roth.

— Tocmai am citit *O lună de duminci*. Scriitura mi s-a părut fantastică. În orice caz, cartea asta a

fost un eveniment. Cînd a apărut, în 1975. Apariția unei cărți era un eveniment. Acum e la fel de banală ca...

— Britney Spears etalîndu-și vaginul? sugeră Redmon.

James se crispă cînd îl văzu Jerry Bockman intrînd. Nu poartă costum, observă James, în ziua de azi costumele sînt uniforma bancherilor. Jerry se îmbrăcase în niște pantaloni lejeri și un tricou cu mînecă scurtă. Plus o vestă. Dar nu orice fel de vestă, ci una de pescuit. Doamne, își spuse James în sinea lui.

— Nu pot sta mult, anunță Jerry, dînd mîna cu James. Am o chestie în L.A.

— A, da, chestia aia, zise Redmon. Ce se mai aude?

— Nimic nou. Corky Pollack e o lepră. Dar e cel mai bun prieten al meu. Deci, ce-aș putea să spun?

— Cîștigă cine rezistă mai mult. Eu asta îmi propun întotdeauna, zise Redmon.

— Cîștigă cine rezistă pe iahtul lui. Doar că acum o să fie un mega-iaht. Ai văzut vreodată unul? îl întrebă Jerry pe James.

— Nu, răspunse acesta, strîmbînd din nas.

— I-ai zis lui James ce părere am despre cartea lui? îl întrebă Jerry pe Redmon.

— Încă nu. M-am gîndit să te las pe tine să faci onorurile. Tu ești șeful.

— Eu sînt șeful. Ai auzit, James? Geniul ăsta spune că eu sînt șeful.

James încuviință îngrozit.

— Ei bine, ca să nu exagerez, o să spun că mi-a plăcut foarte mult romanul. E o operă de ficțiune cu mare valoare comercială, genul de carte pe care orice om de afaceri își va dori s-o citească în avion. Și nu sînt singurul de părerea asta. Niște amici de-ai mei de la Hollywood s-au arătat deja interesați. Sigur vor fi dispuși să plătească o sumă cu șapte cifre. Deci, o să demarăm producția. Așa este? zise Jerry,

căutînd din priviri aprobarea lui Redmon. O să muncim în draci și-o să scoatem romanul în primăvară. Inițial ne gîndeam să-l lansăm pe piață în toamnă, dar e prea bun. Eu zic să-l publicăm imediat, ca să te poți apuca de următorul. Îți propun o idee fantastică : managerii fondurilor de investiții. Ce spui ?

— Managerii fondurilor de investiții, repetă James, abia putînd rosti cuvintele.

— E un subiect fierbinte. Perfect pentru tine. Ți-am citit cartea și i-am spus lui Redmon : „Tipul e o mină de aur. Un scriitor cu adevărat comercial. Ca Dan Brown. Sau Crichton". Și, odată ce-ți faci o piață, trebuie s-o alimentezi constant.

Jerry se ridică de la masă.

— Trebuie să plec. Trebuie să mă ocup de chestia aia, zise și, întorcîndu-se spre James, îi strînse mîna. Mi-a făcut plăcere să te întîlnesc. Vorbim curînd.

James și Redmon îl urmăriră cu privirea în vreme ce traversa restaurantul și se urca în SUV-ul care îl aștepta.

— Ți-am zis eu că o să vrem ceva de băut, spuse Redmon.

— Mda, îl aprobă James.

— Deci, vești foarte bune. Pentru noi, constată Redmon. Am putea să scoatem niște bani frumoși.

— Așa s-ar părea.

James făcu semn din cap chelnerului și comandă un whisky cu apă, singura băutură care-i venea momentan în minte. Brusc, se simți cuprins de amorțeală.

— Nu pari prea fericit, bătrîne. Poate-ar trebui să încerci niște Prozac, îi sugeră Redmon. Pe de altă parte, dacă romanul ăsta are succesul pe care-l anticipez, n-o să mai ai nevoie.

— Sigur, zise James.

Trecu prin restul prînzului pe pilot automat. Apoi o porni pe jos către apartamentul din 5th Avenue nr. 1, unde nu-l salută pe portar și nu ridică scrisorile. Nu făcu nimic, în afară de-a intra în micul său birou

din apartamentul ciudat şi de-a se aşeza pe scăunel, uitîndu-se lung pe ferestruica din faţa măsuţei de scris. Aceeaşi pe care se uitaseră sute de majordomi şi servitoare de-a lungul vremii, contemplîndu-şi soarta.

Ah, ce ironie, îşi spuse. Ultimii treizeci de ani fuseseră suportabili datorită unei singure idei importante. O idee secretă, puternică, despre care James credea că înmagazina mai multă forţă chiar şi decît sperma lui Richardly. Iată în ce consta aceasta: James era un artist. Era într-adevăr un romancier valoros, unul dintre titani, care trebuia doar descoperit. În toţi aceşti ani se crezuse un al doilea Tolstoi. Sau Thomas Mann. Ba chiar un nou Flaubert.

Iar acum, în următoarele şase sau opt luni, adevărul avea să iasă la iveală. Nu era Tolstoi, ci banalul şi bătrînul James Gooch, scriitor de consum, menit unei notorietăţi de moment şi incapabil să treacă testul timpului. Dar cel mai rău era că nu va mai putea nicicînd să-şi închipuie că e Tolstoi.

*

* *

În vremea asta, la unul dintre etajele inferioare ale marii clădiri de birouri unde lucra Mindy, Lola Fabrikant şedea pe marginea unei mici canapele îmbrăcate în acelaşi material maroniu şi aspru ca şi mobila din biroul lui Mindy. Îşi legăna un picior încălţat în sanda, răsfoind o revistă pentru mirese şi ignorîndu-le intenţionat pe cele două tinere care aşteptau să intre la interviu şi faţă de care Lola se credea infinit superioară. Toate trei aveau păr lung, despărţit de o cărare pe mijloc, cu şuviţe care păreau să fi fost îndreptate cu forţa, singura variaţie fiind culoarea. Al Lolei era aproape negru şi lucios, cele două tinere fiind ceea ce ea numea „blonde de duzină". Una din ele etala chiar un centimetru de rădăcini negre. Asta, hotărî Lola, întorcînd scurt şi energic

paginile revistei, le făcea pe cele două nepotrivite pentru angajare. Nu că ar fi existat vreun post disponibil, oricum. În cele două luni de la absolvirea Universității Old Vic din Virginia, unde obținuse o diplomă în marketingul modei, Lola și mama ei, Beetelle Fabrikant, scotociseră tot internetul, expediaseră e-mailuri și chiar dăduseră telefoane posibililor angajatori, însă fără succes. De fapt, Beetelle muncise cel mai mult, Lola sfătuind-o numai de pe margine, dar nici măcar eforturile ei de cercetare amănunțită nu-și puteau găsi prea ușor răsplata. Era o perioadă deosebit de dificilă pentru cei ce își căutau de lucru în domeniul modei în New York, majoritatea posturilor fiind ocupate de stagiari care își petreceau vacanțele de vară făcînd manevre ca să obțină definitiv slujbele. Însă Lolei nu-i plăcea să muncească și alesese să-și petreacă vacanțele pe marginea piscinei părinților ei sau a amicilor acestora, unde ea și un cîrd de prietene puteau bîrfi în voie, puteau trimite SMS-uri sau își puteau împărtăși visurile despre viitoarele nunți. Cînd vremea era potrivnică, recurgea la Facebook, la TiVo sau la alcătuirea unor *playlist*-uri complicate pe iPod, însă în majoritatea cazurilor, o pornea în excursii la mall sau în nesfîrșite expediții la cumpărături, pe care le plătea cu cardul de credit pus la dispoziție de tatăl ei, căruia nevasta îi închidea repede gura cînd se întîmpla să se plîngă.

Cum îi atrăsese și mama ei atenția, adolescența nu se putea prelungi la infinit și, fiindcă Lola nu era logodită, găsindu-i pe băieții din orașul ei și de la universitate sub orice standarde acceptabile – o evaluare pe care mama ei o aproba întru totul –, s-a hotărît ca fata să-și încerce norocul la New York. Aici își va găsi nu doar un loc de muncă interesant, ci va face cunoștință și cu o categorie de bărbați ceva mai corespunzătoare. Beetelle însăși își cunoscuse soțul, pe Cem, la New York, căsnicia lor fericită ajungînd deja la al douăzeci și treilea an.

Lola văzuse de cel puţin „o sută de ori“ fiecare episod din *Totul despre sex* şi-i plăcea la nebunie ideea de-a se muta la New York şi de a-şi găsi şi ea un Mr. Big. Dacă respectivul nu era disponibil, ar fi acceptat bucuroasă celebritatea, devenind, în mod ideal, vedeta propriului *reality-show*. Oricare din aceste opţiuni era acceptabilă, rezultatul, după socotelile ei, fiind aproximativ acelaşi: o viaţă de plăceri, în care îşi putea permite răsfăţurile obişnuite, excursiile la mall şi vacanţele cu prietenele, unica diferenţă reală faţă de viaţa actuală fiind posibila includere în peisaj a unui soţ şi a unui copil. Însă maică-sa insistase să încerce măcar să-şi ia o slujbă, susţinînd că ar fi benefic pentru ea. Pînă acum realitatea dovedea că se înşelase: experienţa asta nu-i pria deloc, nefăcînd decît s-o sîcîie şi s-o agaseze. Îi amintea de obligaţia de a vizita rudele tatălui, care nu erau la fel de înstărite ca familia ei şi care, aşa cum comentase Lola de faţă cu mama sa, erau „înspăimîntător de mediocre“.

Binecuvîntată cu trăsăturile plăcute şi regulate ale unei concurente la titlul de Miss – accentuate de forma delicată a nasului –, Lola nu se considera în nici un caz mediocră. Din păcate, în ciuda mai multor interviuri la departamentele de resurse umane ale diverselor reviste de modă, superioritatea ei nu impresionase, iar cînd fusese întrebată, poate a cincea sau a şasea oară, „Ce doriţi să faceţi?“, Lola răspunsese răstit: „Cred că mi-ar prinde bine o mască facială cu alge“.

Acum, lăsînd revista pe masă şi examinînd micuţa sală de aşteptare, Lola îşi închipui că următorul interviu va semăna destul de mult cu cel dinainte. O profesionistă între două vîrste o va lămuri care sînt cerinţele, în eventualitatea că s-ar elibera vreun post şi că ea l-ar obţine. Ar trebui să ajungă la birou înainte de nouă şi să lucreze pînă la şase seara sau chiar mai tîrziu; ar cădea în sarcina ei să-şi asigure transportul şi mesele; ar putea fi supusă la umilinţa

unui test antidrog, deşi nu se atinsese de aşa ceva în viaţa ei, cu excepţia mai multor medicamente luate pe reţetă. Şi care ar fi scopul acestei slujbe? Tot timpul i-ar fi ocupat de chestia asta numită muncă şi nu-şi putea imagina cum un salariu standard – treizeci şi cinci de mii de dolari pe an, adică optsprezece mii, după reţinerea taxelor, după cum îi explicase tatăl ei, ceea ce însemna mai puţin de două mii de dolari pe lună – ar reuşi să compenseze efortul. Aruncă ochii la ceas, al cărui cadran era mărginit de o fişie de plastic bătută cu mici diamante, şi observă că aştepta deja de trei sferturi de oră. Prea mult, decise ea. Adresîndu-se fetei de alături – cea cu rădăcinile la vedere –, Lola zise:

— *Tu* de cît timp aştepţi?

— De o oră, îi răspunse aceasta.

— Nu e corect, se băgă în vorbă şi cealaltă. Cum îşi permit să ne trateze în felul ăsta? Adică, timpul meu nu valorează nici cît o ceapă degerată?

Lola bănuia că probabil ăsta era preţul corect, dar nu-şi rosti gîndul cu voce tare.

— Ar trebui să facem ceva, zise.

— Ce? se interesă prima fată. Noi avem mai multă nevoie de ei decît ei de noi.

— Mie-mi spui, o aprobă a doua. Am fost la douăsprezece interviuri în ultimele două săptămîni şi nimic. Am fost pînă şi la un interviu cu Philip Oakland, pentru o slujbă de documentare. Iar eu nu ştiu nimic despre documentare. M-am dus numai fiindcă mi-a plăcut cartea lui, *Dimineaţă de vară*. Dar nici măcar el nu m-a vrut. Interviul a durat zece minute, după care mi-a zis că mă sună, ceea ce, bineînţeles, nu s-a întîmplat.

La auzul veştii, Lola ciuli urechile. Citise şi ea *Dimineaţă de vară* şi o inclusese pe lista lecturilor ei preferate. Străduindu-se să nu-şi trădeze entuziasmul, întrebă mieros:

— Şi ce-ţi cerea să faci?

— Tot ce trebuie să faci, în principiu, e să cauţi chestii pe internet, ceea ce eu oricum fac în mod

curent, nu? Iar uneori trebuie să te duci la bibliotecă. Dar e o slujbă perfectă, fiindcă nu ai un program strict și nu trebuie să mergi la birou. Lucrezi în apartamentul lui, care e absolut superb. Cu terasă. Și e pe 5th Avenue. Și, că tot veni vorba, tipul e încă super, jur! Chiar dacă mie, în mod normal, nu-mi plac bărbații mai în vîrstă. Iar cînd m-am dus la el, am dat nas în nas c-o vedetă de cinema veritabilă.

— Cine? țipă a doua fată.

— Schiffer Diamond. A jucat în filmul după *Dimineață de vară*. Mi-am zis că e un semn c-o să primesc slujba, dar m-am înșelat.

— Cum ai aflat de ea? întrebă Lola ca din întîmplare.

— Una din fiicele unei prietene de-a maică-mii a citit undeva despre ea. E din New Jersey, ca și mine, dar lucrează în New York, ca asistentă a unui agent literar. După ce-am fost refuzată, a avut tupeul să-i zică maică-sii, care i-a zis maică-mii, că Philip Oakland nu angajează decît fete drăguțe, deci bănuiesc că eu n-am fost destul de drăguță. Dar așa-i în New York. Contează doar aspectul fizic. Sînt locuri în care femeile nu angajează fete frumoase, pentru că nu vor să aibă concurență și bărbații să fie distrași de la muncă. Mai sînt și locuri unde, dacă nu ești slabă ca un băț, poți să-ți iei adio. Deci, practic, n-ai cum să cîștigi. Poate ar fi bine să-ți încerci norocul cu Philip Oakland, zise, măsurînd-o pe Lola din cap pînă-n picioare. Ești mai drăguță decît mine. Cine știe, poate-ți dă ție postul.

*

* *

Mama Lolei, doamna Beetelle Fabrikant, era o femeie de admirat.

Avea o constituție robustă, fără a fi greoaie, și poseda acel gen de vino-ncoa pe care, într-o lumină favorabilă, mai că-l puteai lua drept frumusețe. Părul

negru şi-l purta scurt, avea ochi căprui şi un ten de o încîntătoare nuanţă cafenie, care nu îmbătrînea niciodată. Era renumită în comunitate drept o persoană cu gusturi impecabile, cu un bun-simţ adînc înrădăcinat şi cu o abilitate uimitoare de-a rezolva lucrurile. Cea mai recentă ispravă a lui Beetelle fusese organizarea unei campanii de înlăturare a automatelor de dulciuri şi sucuri din şcolile publice, un succes cu atît mai remarcabil, cu cît fiica sa terminase de mult chiar şi liceul.

În general, Beetelle era o fiinţă minunată; dacă ar fi fost să i se găsească vreun „cusur", aceasta era de-a dreptul insignifiant. Înclina către o traiectorie ascendentă în viaţă şi ocazional putea fi acuzată că e puţin cam prea interesată de cine şi unde se afla pe scara socială. În ultimii zece ani, Beetelle, Cem şi Lola locuiseră într-un conac de zece milioane de dolari, în suburbia Windsor Pines din Atlanta. Într-un moment de imprudenţă, Beetelle lăsase să-i scape din gură că trebuie să ai o casă de cel puţin cinci sute de metri pătraţi şi cu cinci dormitoare, ca să fii cineva în zilele noastre.

Fireşte, dorinţa lui Beetelle de-a avea tot ce-i mai bun în viaţă se răsfrîngea şi asupra fiicei sale, iar pentru această ambiţie părintească, Beetelle îşi găsèa întotdeauna scuze. „Viaţa este întrebarea, iar copiii – răspunsul" era unul din mottourile sale preferate, o replică moralizatoare pe care o reţinuse dintr-un roman. Asta însemna, hotărîse ea, că sprijinul total oferit propriului copil era cea mai acceptabilă şi mai de nezdruncinat atitudine pe care o putea adopta cineva.

În acest scop, Beetelle îşi stabilise acum mica familie în două încăperi spaţioase, alăturate, din elegantul hotel Soho House. Primele trei zile la New York şi le petrecuseră căutînd asiduu o locuinţă potrivită pentru Lola. Lola şi Beetelle voiau ceva în West Village, atît pentru farmecului incontestabil al locului, garantat să inspire o tînără persoană, cît şi

pentru vecinii din zonă, printre care se numărau, potrivit revistelor de mondenităţi, mai multe vedete de cinema şi televiziune, dar şi designeri de modă sau muzicieni. Deşi aflarea locuinţei ideale se lăsa aşteptată, Beetelle, cu veşnicul ei spirit întreprinzător, se apucase deja s-o mobileze. Comandase un pat şi alte numeroase articole, precum cearceafuri şi prosoape, de la depozitul uriaş al unui magazin numit ABC Carpet. Prada era stivuită în vestibulul camerei de hotel şi, în mijlocul grămezii, Beetelle zăcea epuizată pe o canapea îngustă, gîndindu-se la picioarele ei umflate şi la posibilele remedii.

Familia Fabrikant, după îndelungi discuţii, hotărîse că o chirie de trei mii de dolari pe lună era suma maximă pe care o putea plăti, avînd în vedere că, după cum subliniase Cem, depăşea ipoteca plătită lunar de majoritatea familiilor. La preţul ăsta, cei doi soţi şi fiica lor îşi imaginaseră că vor găsi un apartament spaţios, cu terasă, însă nu le fuseseră prezentate decît nişte cămăruţe murdare, unde se ajungea după ce urcai cîteva şiruri bune de trepte. Beetelle şi-o închipuia pe Lola trăind într-un astfel de loc şi fiind atacată cu cuţitul pe casa scărilor. Nu, nu era bine. Siguranţa Lolei conta mai mult decît orice. Apartamentul trebuia să fie curat şi măcar o copie rezonabilă a celui de acasă.

De cealaltă parte a camerei, Cem era întins cu faţa în jos. Beetelle îşi acoperi obrajii cu palmele.

— Cem, întrebă ea, ai făcut rezervarea pentru Il Posto?

Se auzi un mormărit înăbuşit în pernă.

— Ai uitat, nu-i aşa?

— Tocmai voiam să sun.

— Probabil că e deja tîrziu. Recepţionerul zicea că poate dura şi o lună să-ţi faci rezervare la un restaurant Mario Batali.

— Am putea mînca la restaurantul de-aici, propuse Cem încrezător, chiar dacă ştia că o nouă cină la hotel însemna încă un prilej de-a petrece o seară foarte rece în compania nevestei şi a fiicei.

— Am mîncat deja aici de două ori, îi reproşă Beetelle. Lola ţinea aşa de mult să meargă la Il Posto. E important. Dacă vrem să aibă succes în oraşul ăsta, trebuie s-o expunem la ce-i mai bun. Asta e ideea aici, la New York – să te expui. Sînt convinsă că majoritatea celor pe care-i va întîlni au fost la un restaurant Mario Batali. Sau măcar la unul Bobby Flay.

Cem Fabrikant nu-şi putea imagina că aşa stăteau lucrurile – că proaspeţii absolvenţi de colegiu frecventau restaurante de două sute cincizeci de dolari de persoană –, dar ştia că n-avea rost s-o contrazică.

— Sun la recepţie, îi zise nevesti-sii.

Şi sper să am noroc, adăugă în sinea lui.

Beetelle închise ochii şi strînse din buze, ca pentru a-şi înăbuşi un geamăt de frustrare. Aceasta era structura de bază a mariajului lor : Cem era de acord să facă ceva, dar trăgea de timp în asemenea hal încît Beetelle trebuia să preia iniţiativa.

Bîzîitul nerăbdător al soneriei, care părea o viespe furioasă ce încerca să pătrundă în apartament, destrămă tensiunea.

— S-a întors Lola, zise Beetelle, răsuflînd uşurată şi ridicîndu-se ca să răspundă la uşă. De îndată ce o deschise, Lola trecu grăbită pe lîngă ea, cu o sacoşă de cumpărături mare şi galbenă atîrnată pe umăr. Lăsă povara să-i alunece pe podea şi-şi întinse entuziastă mîinile în faţă.

— Uite, mamă!

Beetelle examină degetele fiică-sii.

— Neagră? întrebă, referindu-se la oja pe care o alesese Lola.

— Nu te obligă nimeni să ţi le faci şi tu negre. Aşa că nu contează, spuse aceasta, apoi îngenunche şi extrase din pungă o cutie de pantofi. Nu găseşti că-s fenomenale? întrebă, ridicînd capacul şi smulgînd hîrtia de împachetat.

Îi arătă o gheată aurie, cu talpă groasă şi toc de cel puţin cincisprezece centimetri.

— Vai, draga mea! exclamă Beetelle uluită.

— Ce e?

— E vară.

— Şi ce dacă? O să le port la cina din seara asta. Mergem la Il Posto, nu?

Combinaţia dintre gheată şi menţionarea restaurantului Il Posto îl făcu pe Cem să se ridice din pat. Era scund şi rotund, genul de bărbat care aduce cu o alună şi tinde să se topească în peisaj.

— De ce cumperi încălţări de iarnă vara? îşi chestionă el fiica.

Lola nu-l băgă în seamă. Se descălţă de sandalele din piele neagră, cu toc din plastic transparent, şi-şi puse noile achiziţii.

— Foarte frumos, zise Cem, încercînd să intre în spiritul lucrurilor.

Dar după atîţia ani de căsnicie, ştia că nu e înţelept să dea la iveală vreun vestigiu al sexualităţii masculine. Căuta să fie neutru şi entuziast, un echilibru delicat pe care învăţase să-l atingă cu ani buni în urmă, imediat după naşterea Lolei. Dacă îşi amintea corect, momentul naşterii fiicei sale era exact acela în care sexualitatea lui fusese neutralizată, cu excepţia a patru sau cinci ocazii pe an, cînd soţia îi permitea să se culce cu ea.

— Ţi-am zis, sublinie Lola, examinîndu-se în oglinda mare şi rotundă de deasupra canapelei.

Nu explică înţelesul comentariului, dar oricum nu mai conta. Stînd în picioare, Lola îşi domina fizic părinţii şi, pusă faţă-n faţă cu o creatură atît de uluitoare încît trebuia să-şi reamintească faptul că această tînără era într-adevăr sînge din sîngele ei, Beetelle dădu imediat uitării uluirea provocată de unghiile negre şi de ghetele aurii.

Crescînd într-o epocă în care tinerele se îngrijeau şi se răsfăţau cu aceeaşi rîvnă ca patricienii romani, Lola era asemenea unei bucăţi de granit care fusese lustruită pînă aproape că putea fi confundată cu marmura. Avea 1,76 m în înălţime şi cîntărea 60 de

kilograme, bustul îi fusese mărit chirurgical şi purta sutien de dantelă Victoria's Secret. Avea dinţi albi fără cusur, ochii căprui îi era umbriţi de gene lungi, rimelate, pielea îi era strălucitoare şi hidratată. Hotărîse că gura nu era destul de largă, dar buzele îi erau pline, conturul lor fiind corectat prin injecţii cu colagen.

Satisfăcută de propria înfăţişare, Lola se trînti pe canapea, lîngă maică-sa.

— Ai cumpărat cearceafurile pe care le voiam?

— Cearceafuri şi prosoape. Dar cum a mers interviul? Ai primit slujba?

— Nici vorbă de vreo slujbă, ca de-obicei, o lămuri Lola, luînd telecomanda şi pornind televizorul. Iar tipa care m-a intervievat s-a arătat cam ostilă. Aşa că i-am plătit cu aceeaşi monedă.

— Trebuie să fii amabilă cu toată lumea, o sfătui Beetelle.

— Asta m-ar face ipocrită.

Un chicotit înăbuşit se auzi din direcţia lui Cem.

— Destul, potoliţi-vă amîndoi, le-o reteză Beetelle ferm, apoi se întoarse către fiică-sa. Draga mea, trebuie să-ţi găseşti o slujbă. Altfel...

Lola se uită la maică-sa. Dorindu-şi ca aceasta să nu mai insiste atît, se hotărî s-o mai fiarbă, amînînd vestea despre postul oferit de Philip Oakland. Schimbă alene canalele TV şi, după ce ajunse la al patru sutelea şi la concluzia că nu era nimic de văzut, în sfîrşit spuse:

— Dar am auzit astăzi o chestie. O slujbă la Philip Oakland. Scriitorul.

— Philip Oakland? repetă Beetelle cu un interes vădit.

— Caută un documentarist. Am cunoscut o fată la interviu, care mi-a trimis pe e-mail datele lui. Pe urmă i-am trimis chiar eu un e-mail, iar el mi-a răspuns imediat. Merg la interviu săptămîna viitoare.

Beetelle aproape că amuţise.

— Draga mea, e minunat, zise şi o îmbrăţişă pe fiică-sa mai-mai s-o sufoce. Philip Oakland e exact

genul de persoană pe care-ai venit s-o cunoşti, la New York. E un scriitor important. Gîndeşte-te la cercurile pe care probabil că le frecventează şi la oamenii pe care-i vei cunoaşte prin el. Asta mi-am dorit întotdeauna pentru tine, adăugă prinzînd avînt. Doar că nu mă aşteptam să se întîmple atît de repede.

Lola se eliberă cu greu din strînsoare.

— Nu s-a întîmplat încă. Stai să mă angajeze mai întîi.

— Ah, dar asta e sigur, insistă Beetelle, apoi sări în picioare. Trebuie să-ţi cumpărăm o ţinută nouă. Slavă Cerului că Jeffrey e chiar după colţ.

La auzul numelui, Cem se cutremură. Jeffrey era unul dintre cele mai scumpe magazine din oraş.

— Dar n-am fost acolo mai devreme? întrebă el precaut.

— Of, Cem, îl certă nevastă-sa. Nu fi caraghios. Ridică-te, te rog. Trebuie să mergem la cumpărături. Şi apoi avem întîlnire cu Brenda Lish. Mai sînt două apartamente pe care trebuie să ni le arate. Sînt aşa de bucuroasă că nici nu ştiu ce să fac.

Un sfert de oră mai tîrziu, cei trei ieşiră din hotelul Soho House şi o porniră pe 9th Avenue. Lola hotărîse să-şi încerce ghetele noi şi, încălţată astfel, atrăgea privirile uluite ale trecătorilor. După cîţiva metri, se văzură obligaţi să se oprească, aşteptîndu-l pe Cem să cerceteze o hartă pe iPhone.

— Mergem drept înainte. Pe urmă facem dreapta la intersecţie. Mă rog, cel puţin aşa cred, adăugă, aruncînd încă o privire la iPhone.

Puţinele zile petrecute în West Village fuseseră un şir neîntrerupt de frustrări de orientare.

— Of, tati, hai *odată*, îl zori Lola şi o porni cu paşi mari înaintea lor.

Era, în mod oficial, mai matură decît părinţii ei, îşi spuse, clătinîndu-se pe o stradă pietruită. Erau pur şi simplu prea înceţi. Cu o seară înainte, taică-său avusese nevoie de zece minute ca să-şi adune curajul să cheme un taxi.

Familia se întîlni cu agentul imobiliar, Brenda Lish, în fața unei clădiri simple din cărămidă albă de pe West 10th Street, una din multele construite pretutindeni în New York, în anii '60, ca locuințe pentru clasa de mijloc. În mod normal, Brenda nu și-ar fi pierdut vremea cu clienți de calibrul familiei Fabrikant, care nu căutau decît să închirieze, dar Cem îl cunoștea pe unul dintre cei mai importanți clienți ai ei, care o rugase să-i ajute. Avînd în vedere că respectivul cheltuia cîteva milioane de dolari pe un apartament, Brenda era fericită să le dea o mînă de ajutor acestor oameni drăguți și frumoasei lor fiice.

— Cred că e perfect pentru tine, zise Brenda cu vocea ei fericită și entuziastă. Clădirea are un portar permanent și e plină de tineri. În plus, West Village e un cartier ideal.

Apartamentul era o garsonieră cu o bucătărie separată și un dressing. Ferestrele dădeau spre sud, ceea ce însemna că lumina era bună. Chiria era de trei mii cinci sute pe lună.

— E așa de mică, spuse Lola.

— Nouă ne place să spunem că e intimă, răspunse Brenda.

— Dormitorul și livingul sînt în aceeași cameră. Dacă vreau să invit musafiri? O să-mi vadă patul, protestă Lola.

— Ți-ai putea lua o canapea extensibilă, sugeră Brenda pe un ton vesel.

— E oribil. Nu vreau să dorm pe o canapea extensibilă.

Brenda revenise de curînd dintr-o călătorie spirituală în India. Existau pe lume oameni care dormeau pe niște covorașe subțiri, din materiale vegetale, alții care puneau capul jos pe niște lespezi de ciment sau oameni care nu aveau paturi deloc. Continuă să zîmbească.

Beetelle se uită la fiică-sa, încercînd să vadă în ce ape se scălda.

— Altceva nu mai aveţi? o întrebă ea pe Brenda. Ceva mai spaţios?

— Sincer, v-am arătat deja tot ce e disponibil la preţul sugerat de dumneavoastră. Dacă doriţi să căutaţi în altă zonă, sînt sigură că puteţi găsi ceva cu un dormitor la aceiaşi bani.

— Eu vreau să stau în West Village, insistă Lola.

— Dar de ce, scumpo? întrebă Cem. Manhattanul e mare. E totuna, nu?

— S-ar putea spune şi aşa, observă Brenda, aşteptînd încă.

Lola îşi încrucişă braţele şi, cu spatele întors la părinţii ei, se uită lung pe fereastră.

— Carrie Bradshaw stătea în West Village, zise.

— Ah, făcu Brenda. Mai există un apartament în clădire. E probabil exact genul pe care-l căutaţi. Dar e mult, mult mai scump.

— Cît de mult? se interesă Cem.

— Şase mii pe lună.

Cem nu dormi prea bine în noaptea aceea. Nu mai dormise atît de prost de ani întregi, cam de pe vremea cînd cumpărase conacul din Windsor Pines, cu o ipotecă de opt sute de mii de dolari. Pe atunci Beetelle îl convinsese că e bine pentru viitorul familiei într-o lume atît de competitivă în care aparenţele cîntăreau la fel de mult ca realitatea. În care realitatea *era* aparenţă. Pe Cem îl treceau toate năduşelile la gîndul că datora o grămadă de bani, dar nu le împărtăşise niciodată nevestei şi fiicei temerile sale.

Acum, întins lîngă soţia care dormea tun în patul imens, acoperit cu cearceafuri de hotel scrobite, îşi reaminti că întreaga lume sau, mai precis, întreaga sa lume de oameni oneşti, drepţi şi cu dorinţa de-a urca pe scara socială, se baza pe teamă. Pînă şi munca lui se baza pe asta: teama de atacuri teroriste, de focuri de armă în şcoală ori de vreun nebun scăpat de sub control. Cem era tehnician şi în ultimii trei ani lucrase la un sistem care să-i avertizeze pe

oameni în privinţa acestor pericole prin SMS, astfel încît aceştia să poată evita cel puţin să se expună inutil. Uneori se întreba dacă aceste temeri mai generale nu ascundeau unele mai mărunte şi mai banale, care îi stăpîneau pe toţi oamenii din lumea asta: teama de-a nu reuşi, de-a rămîne în urmă, de-a nu-ţi folosi potenţialul sau calităţile la maximum. În definitiv, toţi oamenii îşi doresc o viaţă fericită şi fără griji, plină de lucruri şi întîmplări plăcute, o viaţă în care nimeni să nu fie rănit sau să nu moară inutil, dar mai presus de asta, o viaţă în care nimănui să nu-i fie refuzată îndeplinirea visurilor.

Astfel, îşi dădu seama că va fi obligat să-şi refinanţeze din nou ipoteca, pentru a putea să achite costul visului fiicei sale de-a trăi pe picior mare la New York. Cem nu înţelegea de ce avea tocmai acest vis, nu pricepea nici măcar în ce consta exact visul şi care îi era importanţa, dar ştia sigur că, dacă nu îl va sprijini, atunci Lola va fi poate toată viaţa o femeie nefericită, întrebîndu-se întruna: „Ce-ar fi fost dacă...?". Ba chiar mai rău: Oare *altceva* nu mai există pe lume?

3

— Eu sînt, nepotul risipitor, zise Philip, a doua zi dimineaţă, bătînd la uşa lui Enid.

— Ai picat tocmai la timp, răspunse aceasta, zdrăngănind o legătură de chei. Ia ghici ce am aici? Cheile de la apartamentul doamnei Houghton.

— Cum ai făcut rost de ele? întrebă Philip.

— În calitatea mea de preşedintă onorifică a consiliului de administraţie, mă mai bucur încă de unele privilegii.

— Copiii vor sigur să vîndă? se interesă Philip.

— Da, şi repede. Sînt convinşi că preţurile proprietăţilor imobiliare vor scădea inevitabil.

Urcară scările şi, deschizînd uşa apartamentului, se simţiră de îndată asaltaţi de un val de creton înflorat.

— Doamnă de societate, circa 1983, remarcă Enid.

— De atunci n-ai mai intrat aici? întrebă Philip.

— Numai de vreo două ori. Louise nu mai voia musafiri spre sfîrşitul vieţii.

Se auzi un ciocănit, după care Mindy Gooch şi agentul imobiliar Brenda Lish intrară în casă.

— Ei! exclamă Mindy, uitîndu-se lung la Philip şi la Enid. E o înghesuială ca la gară aici.

— Bună, Mindy dragă, o salută Enid.

— Bună, răspunse ea cu răceală. Deci chiar ai cheile.

— Nu ţi-a spus Roberto? întrebă Enid pe un ton nevinovat. Le-am luat ieri după-amiază.

Philip îi aruncă o privire lui Mindy, însă n-o salută. Știa vag cine e, știa la fel de vag că bărbatul ei era un scriitoraș de mîna a doua, dar din moment ce nu-i cunoștea personal, nu-i saluta niciodată. Prin urmare, așa cum se întîmplă uneori în aceste clădiri, Mindy și James hotărîseră că Philip Oakland, un om de succes, era de asemenea arogant și plin de sine, prea arogant ca să dea politicos bună ziua, transformîndu-se în dușmanul lor de moarte.

— Dumneata ești Philip Oakland, zise Mindy, vrînd să-și facă observată prezența, dar fără a se coborî la nivelul lui de dispreț.

— Da, răspunse Philip.

— Eu sînt Mindy Gooch. Știi cine sînt, Philip. Locuiesc aici. Împreună cu soțul meu, James Gooch. Pentru numele Domnului, aveți amîndoi același editor. Redmon Richardly?

— A, da? Nu știam.

— Ba știai, îl contrazise Mindy. Poate cînd ne întîlnim data viitoare ai să mă saluți.

— Dar nu vă salut? întrebă Philip.

— Nu, răspunse Mindy.

— Structura apartamentului ăstuia e uluitoare, exclamă Brenda Lish, vrînd să împrăștie tensiunea dintre locatarii belicoși. Cu un apartament ca ăsta, nici nu încăpea îndoială că vor mai exista multe... ciocniri.

Grupul mărșălui în sus pe scări, ajungînd în cele din urmă la etajul de sus, în care se afla sala de bal. Plafonul care se înălța la aproape cinci metri de podea era în formă de dom, iar într-un capăt al încăperii se găsea un enorm șemineu de marmură. Inima lui Mindy începu să bată mai tare. Dintotdeauna își dorise să locuiască într-un apartament ca ăsta, cu o sală de bal ca aceasta, un cuib cocoțat la înălțime, cu vedere de trei sute șaizeci de grade asupra Manhattanului. Lumina era amețitoare. Orice newyorkez își dorea lumină, însă puțini o aveau. Dacă ar locui aici, în apartamentul ăsta, nu în vizuina

de iepure pe jumătate îngropată în pămînt ocupată în prezent de familia Gooch, ar fi cu adevărat fericită, poate pentru întîia dată în viață.

— Mă gîndeam, zise Enid, că poate ar fi mai înțelept să împărțim apartamentul. Să vindem fiecare etaj separat.

Da, își zise Mindy în sinea ei. Atunci poate că ea și James ar putea să cumpere etajul de sus.

— Am avea nevoie de-o întrunire specială a consiliului, zise.

— Cît ar dura asta? întrebă Brenda.

— Depinde, spuse Mindy, uitîndu-se la Enid.

— Ar fi mare păcat, reluă Brenda. Apartamentele de genul ăsta se ivesc rar pe piața imobiliară din Manhattan. Mai ales în zona asta. E unic. Probabil c-ar trebui inclus în Registrul Național al Monumentelor Istorice.

— Exteriorul clădirii este deja în registru. Apartamentele nu sînt. Locatarii au voie să facă ce poftesc cu ele, zise Enid.

— Mare păcat, repetă Brenda. Dacă apartamentul ar fi fost în Registrul Național, ar fi atras genul de cumpărători potrivit, genul de oameni pe care vi i-ați fi dorit drept vecini. Oameni care apreciază frumosul și istoria. N-ar mai putea să distrugă aceste muluri art deco, de pildă.

— N-avem de gînd să transformăm locul ăsta într-un muzeu, zise Mindy.

— Cît valorează? o întrebă Enid.

— După părerea mea? Intact, cam douăzeci de milioane. Dacă-l împărțiți, valoarea va fi afectată. Fiecare etaj va valora probabil trei milioane cinci sute.

Năucită, Mindy coborî în apartamentul ei. Aerul stătut era înăbușitor. În după-amiezile senine, cînd soarele se afla într-un unghi prielnic, o rază lumina partea din spate a camerelor, care dădea într-o curticică interioară pavată cu ciment. Curtea era lată de doi metri, iar ea și James plănuiau de mult timp s-o aranjeze puțin, dar nu mai ajungeau. Orice fel de

construcţie trebuia aprobată de consiliu, ceea ce n-ar fi fost o problemă, dar mai era nevoie şi de materiale, şi de muncitori, iar logistica unui astfel de proiect era o povară prea mare, pe lîngă toate celelalte. Astfel, în cei zece ani de cînd familia locuia acolo, curtea rămăsese neschimbată – o parcelă de ciment crăpat, prin care se iţeau încăpăţînate smocuri de iarbă. Un mic grătar Weber şi trei scaune pliante completau peisajul.

Mindy intră în birou. Căută şi găsi ultimul extras bancar, apoi făcu socoteala bunurilor comune. Aveau două sute cincizeci şi şapte de mii de dolari în economii, patru sute de mii în fonduri de pensii, treizeci de mii sub formă de cecuri şi poate încă vreo zece mii în acţiuni. Cu mult timp în urmă, James voise să investească la bursă, dar Mindy îi spusese: „Arăt eu ca un om dispus să-şi arunce banii pe fereastră? Bursa e doar o formă legalizată de ruletă şi ştii ce părere am despre jocurile de noroc. Sau despre loto, dacă tot veni vorba". Punînd cap la cap toate fondurile familiei, abia dacă izbuteau să adune şapte sute de mii de dolari. Mindy ştia că suma asta era mai mult decît aveau majoritatea americanilor, dar în lumea lor nu era mare lucru. Taxele pentru şcoala privată la care mergea Sam se ridicau la treizeci şi cinci de mii de dolari anual, iar taxele pentru colegiu aveau să fie pe puţin o sută cincizeci de mii. Partea bună era că apartamentul lor – pe care îl cumpăraseră treptat, pe bucăţi, asamblîndu-l în cursul marii căderi a imobiliarelor de la jumătatea anilor '90 – valora cel puţin un milion. Iar ei dăduseră pe el doar două sute cincizeci de mii. În total, valoarea bunurilor lor se apropia de două milioane. Dacă voiau să cumpere un singur etaj din apartamentul doamnei Houghton, mai aveau nevoie de încă un milion şi jumătate.

Poate ar trebui să vîndă tot şi să se mute undeva în Caraibe, îşi zise Mindy.

Cît ar putea să coste o casă în Caraibe? O sută, două sute de mii de dolari? Ar înota, ar face salată și ar citi. Iar James ar putea scrie romane de doi bani despre evenimentele locale. Asta ar însemna să renunțe la tot, dar... ce mai conta? Singura problemă era Sam. I-ar plăcea la nebunie acolo, dar ar fi bine pentru el? Era un geniu și un băiat tare bun. Nu se fălea deloc cu inteligența lui, nu era arogant precum unii prieteni de-ai săi. Dacă ar părăsi New Yorkul, educația lui Sam ar avea iremediabil de suferit, adică n-ar mai avea nici o șansă să intre la un colegiu de prestigiu. Nu, își spuse Mindy, clătinînd din cap. Nu vom renunța. Vom persevera. Vom rămîne la New York, cu unghiile înfipte în ciment, chiar dacă numai de dragul lui Sam.

Se auzi soneria, iar Mindy tresări violent, întrebîndu-se cine ar putea fi. James, probabil, care plecase să cumpere mîncare foarte scumpă de la Citarella și-și uitase cheile.

Dar nu, era Enid Merle.

— Sam e acasă? întrebă Enid. Trebuie să instalez niște programe noi și voiam să-l rog să mă ajute, dacă poate.

Sam era expertul în calculatoare al clădirii; oricînd cineva avea vreo problemă, îl chema pe el. Era un geniu al computerelor și-și pusese pe picioare o mică afacere, clienții fiind locatarii.

— Sam nu-i acasă. E plecat cîteva zile.

— Mă bucur pentru el. Unde?

Mindy se postase în prag, blocîndu-i calea lui Enid. Nu voia ca aceasta să-i vadă casa. Ținea la intimitatea spațiului personal, dar era și jenată. În plus, ostilitatea față de Philip se extindea ocazional și asupra mătușii lui.

— E plecat din oraș împreună cu prietenii. Îi spun să sune la tine cînd se întoarce.

Enid nu se clinti.

— Ce părere ai? întrebă.

— Despre ce? zise Mindy.

— N-ar fi o idee chiar aşa de rea să împărţim apartamentul.

— Nu ştiu de ce te interesează atît de tare, i-o reteză Mindy.

— Locuiesc aici de peste şaizeci de ani. E firesc să mă intereseze tot ce se petrece.

— E frumos din partea ta, Enid, dar nu mai faci de mult timp parte din consiliu.

— Tehnic vorbind, nu, dar am mulţi prieteni.

— Toată lumea are, replică Mindy, deşi în cazul ei nu era prea sigură că era adevărat.

— Dacă am împărţi apartamentul, poate am reuşi să vindem unor oameni care locuiesc deja în clădire. Asta te-ar scuti de multe bătăi de cap, observă Enid.

Ah, îşi zise Mindy în sinea ei, Enid îşi dorea etajul de jos pentru Philip. Era logic. Philip avea ocazia să pună mîna pe ceva mai bun decît apartamentul în care locuia. Şi probabil că avea şi banii necesari. Nu destui pentru ambele etaje, dar destul pentru unul.

— Mă mai gîndesc, zise Mindy, apoi închise uşa cu un gest ferm şi se întoarse la socotelile ei. Oricum i-ar fi adunat, banii tot nu ajungeau. Ei bine, nu-i va permite cu nici un chip lui Philip Oakland să pună mîna pe etajul de jos. Dacă ea şi James nu-şi puteau permite, el de ce-ar fi putut?

*

* *

— Uită-te la *Sanderson vs. English*, spuse Annalisa Rice în receptor. Totul e limpede. Şi, fireşte, există şi elementul moralizator, care impresionează garantat juriul. E ca într-o fabulă de Esop.

— La naiba, Rice! exclamă vocea masculină de la celălalt capăt al firului. De ce trebuie să mă părăseşti şi să te muţi la New York?

— Schimbarea, Riley, replică Annalisa. E bună din cînd în cînd, îţi aminteşti?

— Te cunosc bine, spuse Riley. Probabil că te-ai apucat deja de următorul proiect grandios. Conduci vreo campanie electorală? Sau candidezi chiar tu?

— Nici una, nici alta, rîse ea. Fără să exagerez, am făcut o schimbare radicală. Nici n-o să-ţi vină să crezi cu ce mă ocup acum.

— Ajuţi persoanele fără adăpost?

— Mă trag de şireturi cu bogătaşii. O să-mi petrec weekendul în Hamptons.

Era rîndul lui Riley să izbucnească în rîs.

— N-am spus eu întotdeauna că eşti prea frumoasă pentru Washington?

— Naiba să te ia, Riley. Mi-e dor de voi toţi.

— Te poţi întoarce oricînd.

— Prea tîrziu.

Îşi luă la revedere şi închise, prinzîndu-şi părul castaniu roşcat în celebra coadă de cal. Se îndreptă spre fereastră şi, dînd la o parte draperiile aurii foarte grele, privi în stradă. Era mult pînă jos. Împinse ferestrele, dornică de puţin aer curat în apartamentul suprasaturat cu aer condiţionat, dar îşi aminti că erau fixate zdravăn. Îşi privi ceasul – era trei. Avea două ore ca să împacheteze şi să ajungă la heliport. Timp berechet, teoretic, însă habar n-avea ce să pună în valiză. Ce ţinute se purtau în weekend în Hamptons?

— Paul, ce să iau cu mine? întrebase ea dimineaţă.

— Of, la naiba. Nu ştiu, îi răspunsese acesta.

Paul era soţul ei. Tocmai se pregătea, cu gîndul să iasă pe uşă la şapte fix, stînd pe marginea unui taburet şi trăgîndu-şi în picioarele şosetele fine de mătase şi mocasinii italieneşti. Era prima dată cînd se încălţa şi el cu nişte pantofi ca lumea. Înainte să vină la New York nici nu fusese nevoie. La Washington nu purtase niciodată altceva decît tenişi de piele marca Adidas.

— Ăia sînt noi? întrebase Annalisa, referindu-se la pantofi.

— Nu-mi dau seama. Ce înseamnă „noi", mai exact? De şase luni? De o zi? La genul ăsta de

întrebări nu se poate răspunde decît dacă ştii în ce context se găseşte persoana care întreabă.

— Paul, trebuie să mă ajuţi, îl rugă Annalisa, rîzînd. Sînt prietenii tăi.

— Partenerii, o corectă bărbatu-său. Oricum, ce importanţă are? O să fii cea mai frumoasă femeie de-acolo.

— E vorba de Hamptons! Probabil că există o etichetă.

— De ce n-o suni pe Connie, nevasta lui Sandy?

— N-o cunosc.

— Ei, sigur c-o cunoşti. E nevasta lui Sandy.

— Of, Paul.

Nu merge chiar aşa, îşi zise în sinea ei, dar se abţinu să-i mai explice, fiindcă Paul şi aşa nu înţelegea.

Paul se aplecă şi-o sărută de la revedere.

— Mai cauţi apartamente azi? o întrebă.

— Nu asta fac tot timpul? Ai crede că e uşor cînd ai cincisprezece milioane de cheltuială.

— Dacă nu ajung, cheltuieşte mai mult, îi zise Paul.

— Te iubesc, strigă Annalisa în urma lui.

În dimineaţa aceea, pe Annalisa o bătuse gîndul s-o întrebe pe Emme, agentul imobiliar, cu ce se îmbrăca lumea în Hamptons, dar judecînd după înfăţişarea acesteia, îşi spusese rapid că răspunsul nu-i va fi pe plac. Emme avea cel puţin şaizeci de ani, însă chipul ei purta urmele celor mai noi tehnologii din chirurgia cosmetică. Toată dimineaţa sprîncenele ei exagerat de arcuite, buzele foarte pline şi dinţii mari şi albi îi distrăseseră necontenit atenţia Annalisei, la fel şi părul, care era uscat şi negru la rădăcină şi blond murdar spre vîrfuri. Emme era considerată cel mai bun agent imobiliar din Upper East Side.

— Ştiu că nu vă lipsesc banii, zise, dar nu ei sînt problema. Toată lumea e plină de bani în zilele noastre. Ce contează cel mai mult este să cunoşti pe cine trebuie. Dumneata pe cine cunoşti? întrebă.

— Păi, ce-aţi zice de preşedintele Statelor Unite? răspunse Annalisa, răsucindu-şi coada.

— V-ar scrie o scrisoare de recomandare? întrebă Emme, fără să observe nota de sarcasm.

— Probabil că nu, după ce i-am spus că administraţia lui e o ruşine.

— N-aţi fi prima care spune asta.

— Da, însă eu am afirmat-o la televizor. Eram invitată des la *Washington Morning*.

— Ăsta nu-i un răspuns încurajator.

— Atunci, Sandy Brewer? sugeră Annalisa în ultimă instanţă.

— El cine e? se miră Emme.

— Soţul meu lucrează cu el.

— Bine, bine, dar *el* cine e?

— Administrează un fond, începu Annalisa precaută, fiindcă Paul îi repetase de nenumărate ori că nu trebuia să discute despre ce făcea el sau despre cum se îmbogăţise. Era vorba de o societate secretă, îi zisese, un fel de Skull and Bones de la Yale.

— Deci e managerul unui fond de investiţii, ghici corect Emme. Nimeni nu ştie cine sînt oamenii ăştia şi nici nu vrea nimeni să-i cunoască. Nimeni nu i-ar primi în vreun club.

Apoi, măsurînd-o pe Annalisa din cap pînă-n picioare, adăugă:

— Nu e vorba doar de soţul dumitale, ci şi de dumneata. Trebuie să obţii aprobarea consiliului de administraţie.

— Sînt avocat, răspunse Annalisa. Nu văd cine ar avea ceva de obiectat.

— Ce fel de avocat? întrebă Emme.

— Mă ocup, printre altele, cu procesele în care sînt implicate grupuri de cetăţeni.

— Cred că sînt destui cei care ar avea de obiectat, zise Emme. Ăsta nu e cumva un soi mai răsărit de „căutat nod în papură ca să obţinem bani"? Ar fi mai înţelept să ne concentrăm asupra imobilelor de epocă, spuse clătinînd din cap. Dacă hotărîţi să

cumpărați o casă de epocă, nu trebuie să vă mai faceți griji în privința avizului de la consiliu.

În dimineața cînd Annalisa și Paul plecau spre Hamptons, Emme îi arătase vreo trei case. Una era mizerabilă, mirosind a lapte și scutece murdare, cu jucării împrăștiate peste tot. În a doua, o femeie în jur de treizeci de ani se ținuse tot timpul după ele, cu un băiețel de vreo doi, tare neastîmpărat, în brațe.

— E o casă nemaipomenită, zisese femeia.

— De ce vă mutați? întrebase Annalisa.

— Ne mutăm la țară. Avem o casă acolo și vrem s-o extindem. La țară e mai bine și pentru copii, nu credeți?

A treia proprietate era mai spațioasă și mai ieftină. Problema era că fusese divizată în mai multe apartamente, majoritatea fiind ocupate.

— Va trebui să-i convingeți pe chiriași să plece. De regulă, nu e prea greu. Le dați cincizeci de mii în bani gheață, iar ei vor fi fericiți să-i primească, îi explicase Emme.

— Dar unde se vor duce? se interesase Annalisa.

— Își găsesc ei o garsonieră curată și frumușică pe undeva. Sau or să se mute în Florida.

— Nu mi se pare corect să dai oamenii afară din case. E împotriva principiilor mele.

— Nu te poți opune progresului, replicase Emme. Nu e sănătos.

Și astfel mai trecuse o zi în care ea și Paul tot nu-și găsiseră un acoperiș, rămînînd prizonierii apartamentului de la Waldorf.

Annalisa îl sună pe Paul.

— Nu găsesc nimic de cumpărat. Poate că pentru moment ar fi mai bine să închiriem ceva.

— Și să ne mutăm de două ori? Ne risipim energia inutil.

— Paul, o s-o iau razna dacă vom fi obligați să mai rămînem fie și o singură zi în hotelul ăsta. De fapt, o să mă cațăr pe pereți dacă mai petrec fie și o singură zi cu Emme. Fața ei mă sperie.

— Atunci, hai să ne mutăm într-un apartament de hotel mai mare. Personalul se poate ocupa de transportul bagajelor.

— Costă.

— Nu contează. Te iubesc, încheie el.

Annalisa coborî în viermuiala din hol. Stătuse întotdeauna la Waldorf cînd firma o trimisese la New York cu treabă. Pe atunci i se părea că holul hotelului era strălucitor, elegant, cu scările sale imense şi cu obiectele scumpe expuse în vitrine sclipitoare. Waldorf era ideal pentru turişti sau pentru cei veniţi în oraş cu afaceri, dar semăna cu o dansatoare de varieteu căreia trebuie să-i admiri penele şi costumul strălucitor fără să te apropii prea mult. Dacă faci asta, vei începe să observi covoarele uzate de pe jos, cristalul murdar al candelabrelor, poliesterul ieftin din uniformele personalului. Astfel de amănunte, îşi spuse Annalisa, sînt observate de către cei care au o grămadă de timp şi nici o ocupaţie.

Fiind informată că era disponibil un apartament mai spaţios, îl chemă pe director. Omul avea o figură blîndă şi nişte fălci care îi trăgeau în jos pielea de sub ochi. Apartamentul disponibil, îi zise el, era compus din două dormitoare, o cameră de zi, un bar şi patru băi. Costa două mii cinci sute pe noapte, dar dacă doreau să rămînă o lună, îl puteau avea cu doar patruzeci de mii. Pe Annalisa o copleşi un sentiment straniu, un val de adrenalină, şi acceptă fără să-l vadă măcar mai întîi. Era cel mai entuziasmant lucru din ultimele săptămîni.

Revenind în apartamentul unde locuiau pe moment, Annalisa deschise seiful şi scoase ceasul bătut cu diamante pe care i-l dăruise Paul de ziua ei. Nici nu-şi putea imagina cît costase, probabil vreo douăzeci de mii de dolari. Bănuia însă că era un indiciu destul de clar în privinţa preţului apartamentului. Ceasul era cam extravagant pentru gusturile ei, însă Paul ar fi observat dacă nu l-ar fi purtat în weekend. Deşi se străduise să pară relaxat, fusese teribil de

nerăbdător, speriat şi mîndru cînd ea desfăcuse panglica ce lega cutia albastră, captuşită cu velur bej. După ce ridicase în sfîrşit capacul şi scosese ceasul, Paul îi pusese chiar el brăţara la mînă.

— Îţi place? o întrebase.

— Foarte mult, minţise ea. Îmi place foarte, foarte mult.

— Se pare că toate celelalte doamne au cîte unul. Deci o să te integrezi în peisaj. Asta dacă vrei, adăugă el, zărindu-i expresia feţei.

— De obicei nu ne integrăm, îi răspunse Annalisa. De asta ne iubeşte lumea.

Se apucă de împachetat, punînd într-o geantă cu rotile din pînză bleumarin un costum de baie, o pereche de pantaloni scurţi kaki şi trei cămăşi. În ultima clipă, aruncă înăuntru şi o rochie negră, dreaptă şi fără mîneci, împreună cu o pereche de sandale negre, cu un toc rezonabil, de vreo trei centimetri, în caz că mergeau la vreo cină simandicoasă. Rochia era cam de vară, dar altceva mai bun nu avea. Se îmbrăcă cu o pereche de blugi, un tricou alb şi nişte tenişi Converse galbeni. Coborî şi aşteptă la coadă să prindă un taxi, sosind la heliportul de pe 23rd Street la 16:30, cu o jumătate de oră mai devreme. Zilele astea sosea întotdeauna prea devreme şi-şi petrecea o grămadă de timp aşteptînd. Heliportul se afla sub FDR Drive. Aerul era greu din pricina zăpuşelii de iulie, a gazelor de eşapament emanate de maşinile blocate pe autostradă şi a duhorii care venea dinspre East River. Annalisa merse pînă la capătul docului şi privi îndelung apa maronie şi mîloasă, observînd o sticlă de plastic care tresălta, în vreme ce un prezervativ trecea plutind pe lîngă ea.

Se uită din nou la ceas. Paul nici nu va întîrzia, dar nici nu va sosi mai devreme, ci exact la ţanc, la 16:55, aşa cum promisese. Într-adevăr, la fără cinci o maşină intră în parcare şi din ea coborî Paul, aplecîndu-se pe bancheta din spate pentru a scoate valiza şi o cutie Louis Vuitton îmbrăcată în marochin

negru. Pînă de curînd Annalisa nici nu bănuise că pe soțul ei îl interesau astfel de lucruri. Acum cumpăra aproape săptămînal ceva scump. Săptămîna trecută venise cu o cutie pentru trabucuri marca Asprey, deși el nu fuma.

Porni cu pași greoi către ea, vorbind în același timp la telefonul mobil. Paul era înalt și mergea ușor adus de umeri, fiind obișnuit să-și ferească deseori capul. Reuși să-și continue convorbirea în vreme ce îi făcea cu mîna pilotului din hidroavion și supraveghea încărcarea bagajelor. Un însoțitor de zbor o ajută pe Annalisa să urce. Înăuntru erau opt scaune îmbrăcate în velur galben pal și, cu toate că ei erau singurii pasageri, Paul se așeză pe rîndul din fața nevesti-sii. Termină în cele din urmă convorbirea, iar Annalisa spuse pe un ton ușor ezitant și supărat:

— Paul?

Paul purta ochelari, iar părul lui negru, mătăsos și cîrlionțat, era întotdeauna puțin zburlit. Mai că ar fi fost un tip chipeș, dacă n-ar fi avut pleoapele lăsate și strungăreață. Era un geniu al matematicii, fiind unul dintre cei mai tineri absolvenți de doctorat de la Georgetown din istorie, și se zvonea că într-o bună zi va lua chiar Premiul Nobel. Dar cu șase luni în urmă se angajase la Sandy Brewer și în numai două zile se mutase la New York, într-un mic hotel de pe East 56th Street. Cînd au decis că mutarea e permanentă, Annalisa l-a urmat, dar trăiseră deja separat vreme de cinci luni, efectele fiind încă vizibile.

— N-ai vrea să stai lîngă mine? întrebă Annalisa, urînd faptul că trebuia să se roage de el.

— Cabinele astea sînt așa de mici, răspunse el. De ce să ne înghesuim? Oricum o să fim împreună tot weekendul.

— Ai dreptate.

N-avea nici un rost să-l sîcîie cu chestiuni mărunte. Privi pe fereastră. Un ins între două vîrste alerga

cu limba de-un cot să prindă avionul. La prima vedere, părea să fie un bărbat pistruiat şi aproape chel, semănînd cu o specie exotică de pisică. Purta pantofi de lac şi se îmbrăcase într-un costum de in alb, cu bordurile buzunarelor din mătase bleumarin. Într-o mînă ducea o pălărie de pai. Îi întinse geanta pilotului şi urcă la bord, aşezîndu-se pe rîndul din spatele Annalisei.

— Salutare, zise el, întinzînd mîna pe deasupra scaunelor. Sînt Billy Litchfield.

— Annalisa Rice.

— Bănuiesc că mergeţi să petreceţi weekendul la familia Brewer. Sînteţi prietena lui Connie?

— Soţul meu lucrează pentru Sandy Brewer.

— Ah, deci sînteţi factorul necunoscut.

— Da, zîmbi Annalisa.

— Domnul de colo e soţul dumitale?

Paul citea ceva pe iPhone.

— Paul, îl strigă Annalisa, iar el ridică doar o clipă ochii. Dumnealui e Billy Litchfield.

Paul zîmbi scurt şi se întoarse la iPhone-ul lui. Nu-i plăcuseră niciodată străinii şi, ca de obicei, Annalisa era obligată să acopere această aversiune printr-o căldură exagerată.

— Sînteţi un amic de-al lui Connie? întrebă ea.

— Acum sînt prieten cu amîndoi. Dar, da, ca să vă răspund la întrebare, Connie şi cu mine ne ştim de multă vreme.

Urmă o pauză. Annalisa nu mai ştia dintr-odată ce să spună, dar Billy Litchfield îi zîmbi.

— Aţi mai fost la ei? întrebă, iar ea clătină din cap. Va fi o încîntare, vă asigur. Casa e magnifică. Arhitectul se numeşte Peter Cook. Peter exagerează uneori, însă casa în care stau soţii Brewer e unul dintre cele mai strălucite exemple ale stilului său.

— Înţeleg.

— Ştiţi cine este Peter Cook, nu-i aşa?

— Sincer, nu. Sînt avocat şi...

— Aha, făcu Billy, de parcă asta ar fi explicat totul. Peter Cook e un arhitect. Mulţi spun despre el că a distrus East End cu clădirile lui gen conac, dar în cele din urmă tot la el ajung. Toată lumea îl angajează. În prezent nici nu se gîndeşte să proiecteze o casă pentru mai puţin de zece milioane.

Pilotul porni motoarele.

— Ador momentul ăsta al săptămînii. Dumneata, nu? întrebă el, aplecîndu-se înainte cu un aer conspirativ. Zburăm către orizonturi mai frumoase, chiar dacă numai pentru două zile. Locuiţi în New York? zise, măsurînd-o din cap pînă-n picioare.

— Tocmai ne-am mutat.

— În Upper East Side? întrebă Billy.

— Nicăieri, de fapt.

— Draga mea, zise Billy, e imposibil ca dumneata şi splendidul dumitale soţ, care etalează o cămaşă Paul Smith de două mii de dolari, să locuiţi într-o cutie de carton pe stradă.

— Stăm la Waldorf. Pînă găsim un apartament. Sau o casă.

— De ce la Waldorf?

— Acolo stau de obicei cînd vin în interes de serviciu.

— Aha, făcu Billy.

Ţintuită cu privirea de Billy, Annalisa se simţea stînjenită. Era obişnuită să i se acorde atenţie, căci toată viaţa se distinsese de cei din jur prin părul ei castaniu roşcat, pomeţii largi şi ochii de un cenuşiu deschis. Bărbaţii se îndrăgosteau pe loc de ea – nebuneşte –, dar Annalisa învăţase să ignore semnalele atracţiei masculine. Cu Billy, însă, era altceva. O studia de parcă ar fi fost un obiect din porţelan fin. Jenată, se întoarse, lăsîndu-l pe Billy să-i examineze profilul. Nu e o frumuseţe clasică, îşi spuse el, ci unică. Odată ce i-ai zărit chipul, n-o mai uiţi. Nu purta nici urmă de machiaj, iar părul îi era prins în coadă. Încrezătoare fată, se gîndi Billy, dacă n-are nevoie de nici o podoabă, în afară de ceasul Chopard

din platină cu diamante de la încheietură. O alegere bună. Își îndreptă atenția către soț, a cărui înfățișare era mai puțin interesantă. Connie îl informase deja că Paul Rice era un matematician de geniu. Dacă lucra pentru Sandy Brewer, era și bogat. Altceva în afară de bani nici nu i se cerea unui bărbat în societatea newyorkeză. Nevestele contau cel mai mult. Pe cînd hidroavionul aluneca încet pe apele agitate al rîului, Billy se lăsă mulțumit în scaun. Cuplul Annalisa și Paul Rice îl intriga. Pînă la urmă weekendul se anunța totuși interesant.

Luînd viteză, avionul se desprinse de apă. Zburară peste Queens, peste nesfîrșite șiruri de căsuțe și apoi direct peste estuarul Long Island Sound, care sclipea precum diamantele de pe ceasul Annalisei. Se îndreptară către sud, survolînd stîncile albe ale peninsulei North Fork, pășunile verzi și lanurile de porumb. Apoi se treziră din nou deasupra apei, avionul coborînd într-un golfuleț.

Billy Litchfield o bătu pe Annalisa pe umăr.

— Aici e o gură de rai. Am călătorit peste tot și aici e la fel de frumos ca la Saint-Tropez sau în Capri sau oriunde altundeva. De asta zona Hamptons nu se va demoda niciodată, indiferent ce spun unii.

Hidroavionul înaintă pe valuri pînă la un doc alb ca laptele. Un gazon la fel de bine întreținut ca un teren de golf urca pe creasta unui deal înalt, unde se ridica o casă acoperită cu țiglă, ale cărei turnulețe păreau făcute din piatră roz. Pe pajiște, lîngă doc, așteptau două mașinuțe de golf.

Sandy Brewer îi întîmpină la debarcader. Cea mai însemnată trăsătură a sa era numele, fără el, bărbatul era de o banalitate îngrijorătoare, avînd un păr de o culoare nedefinită și un chip ușor de uitat.

— Connie mi-a spus să te duc direct în casă, îi spuse el lui Billy. Are niște probleme cu desertul. M-am gîndit să-i duc pe Annalisa și pe Paul într-un tur al împrejurimilor.

Una dintre maşinuţe îl conduse pe Billy spre casă împreună cu bagajul. Annalisa se urcă pe scaunul din spate al celeilalte. Sandy şi Paul se instalară în faţă. Sandy conducea relaxat, întorcîndu-se ca să-i vorbească.

— Ai mai fost vreodată în zona Hamptons? o întrebă.

— Nu, niciodată, răspunse Annalisa.

— Avem douăzeci de hectare aici, preciză Sandy. O întindere uriaşă de teren. Connie şi cu mine tocmai am cumpărat o fermă în Montana, cu patru sute de hectare, însă Montana e altceva. Dacă n-ai patru sute de hectare, eşti un nimeni. În Hamptons e perfect onorabil dacă ai în jur de un hectar. Ai putea chiar să fii membru al clubului Bath and Tennis din Southampton. Dar mie şi lui Connie nu ne prea plac cluburile astea. Sîntem mai retraşi. Cînd venim aici, nu ştie nimeni.

O oră mai tîrziu, după ce li se arătaseră cele două piscine (una olimpică, cealaltă în formă de lac, cu o cascadă la unul din capete), casa de oaspeţi, grădina zoologică particulară şi voliera, sera unde Sandy supraveghea cultivarea unor specii rare de lalele, micul grajd pentru cai şi capre, cele trei terenuri de tenis, dotate cu gradene, terenurile de baseball şi de baschet, căsuţa de vară în stil victorian a copiilor, terenul de *squash* acoperit, crama plină cu butoaie de ciment ultimul răcnet, via de un hectar, livada, grădina de zarzavaturi şi iazul cu crapi japonezi, Sandy îi conduse în casă. Holul imens era flancat de două scări masive. Paul dispăru împreună cu Sandy să discute afaceri. O femeie guatemaleză îi făcu semn Annalisei s-o urmeze la etaj. Trecură pe lîngă o cameră de zi şi pe lîngă mai multe uşi închise. Annalisa se pomeni condusă într-o încăpere cu două băi, în care se găsea un pat enorm cu baldachin. Ferestrele franţuzeşti se deschideau către un balcon ce dădea spre pajişte şi spre ocean. Valiza îi fusese despachetată şi sărăcăcioasa ei provizie de

haine pentru weekend părea nelalocul ei în uriașa garderobă de cedru. Annalisa păși înăuntru, inspirînd adînc mirosul de lemn. Trebuie să-i spun și lui Paul despre asta, își zise și coborî să-l caute.

Dar în schimb dădu peste Connie, soția lui Sandy, și peste Billy Litchfield, instalați comod în șezlonguri îmbrăcate în mătase roz, pe o verandă acoperită, scăldată în soare.

— Sînt convinsă că te simți groaznic, îi spunea Connie lui Billy.

— Mă scuzați, zise Annalisa, dîndu-și seama că întrerupsese o discuție intimă.

Connie sări în picioare. Pe vremuri era o balerină excepțională. Își purta părul blond lung și drept, atîrnînd liber pînă aproape de șolduri. Avea ochi albaștri enormi și un nas micuț și era subțirică precum o zînă.

— Tocmai voiam să văd ce faceți, zise. Mai aveți nevoie de ceva?

— Camera noastră e minunată, mulțumesc. Tocmai îl căutam pe Paul.

— S-a dus pe undeva cu Sandy. Cine știe ce pun la cale, dar bănuiala mea e că încearcă să cucerească lumea. Veniți să stați cu noi, o invită Connie. Am auzit că sînteți avocată. Sandy zice că ați ocupat un post important, că ați lucrat pentru un procuror general.

— Am fost funcționară acolo după ce-am absolvit.

— Atunci, probabil că ne veți găsi foarte plictisitori. Bărbații nu discută decît afaceri, femeile nu vorbesc decît despre copii.

— N-o asculta, îi spuse Billy. Connie e o expertă în arta contemporană.

— Asta numai pentru că am luat lecții de la tine, Billy, zise Connie. Adevărata mea pasiune sînt bijuteriile. Ador chestiile sclipitoare. Nu mă pot abține. Tu ai vreo pasiune de care te rușinezi, Annalisa?

Aceasta zîmbi.

— Problema mea este că sînt probabil cam prea serioasă.

Connie se așeză mai comod în șezlong și exclamă pe un ton dramatic:

— Iar a mea e că sînt prea frivolă. Sînt bogată și prostuță. Dar mă distrez de minune.

— Mergem să ne îmbrăcăm pentru cină? întrebă Billy ridicîndu-se.

Annalisa îl însoți și se îndreptară amîndoi către scări. Billy își continuă observațiile:

— Connie e frivolă, dar nu sînt bogați decît de vreo șapte ani. Pe de altă parte, nu e capabilă de nici o răutate. Dacă vă împrieteniți, îți vei da seama că e un aliat foarte util.

— Voi avea nevoie de aliați?

— Întotdeauna e nevoie de ei, preciză Billy zîmbind. Ne vedem la cocteil, spuse, lăsînd-o pe Annalisa în capul scărilor. Pe verandă. Începe la opt.

Ce om ciudat, se gîndi Annalisa, revenind în camera ei. Pare desprins dintr-un tablou din secolul XIX.

Paul se întoarse cînd ea era la duș, într-o cabină de dimensiunile unei camere mai mici. Annalisa deschise ușa de sticlă.

— E duș cu abur, îi strigă. Vrei să vii și tu?

Paul i se alătură, iar Annalisa îi săpuni pieptul.

— Ai văzut garderoba de cedru? Și încălzitoarele pentru prosoape? Și ce zici de patul ăla?

— Oare ar trebui să ne cumpărăm și noi o locuință ca asta? întrebă el, lăsînd capul pe spate ca să-și clătească părul.

— Adică o casă de zece milioane proiectată de Peter Cook și construită din piatră roz, la pachet cu un omuleț precum Billy Litchfield, care să ne învețe bunele maniere și să ne dea lecții de artă?

Annalisa ieși rapid și se uscă. Paul o urmă și rămase pe covoraș, cu apa picurînd de pe el. Ea îi întinse un prosop gros.

— Sigur, zise. De ce nu?

— Paul, asta facem noi de fapt? Ne transformăm în Connie și Sandy Brewer? O să le semănăm în toate, doar c-o să avem fonduri mai proaspete?

— Despre ce vorbești?

— Cam de cînd ai banii ăștia? De șase luni? Cînd vor împlini un an, poate vom da o petrecere ca să-i sărbătorim.

— Nu pricep.

— Las-o baltă. Chestia e că Billy Litchfield mi-a zis ceva foarte bizar. Nu-i important.

Într-o cameră aproape identică, aflată pe același culoar, Billy Litchfield stătea întins pe spate, cu brațele încrucișate cu grijă pe piept, ca să nu i se șifoneze cămașa. Închise ochii, sperînd să tragă un pui de somn. De ceva vreme era mereu obosit, dar descoperise că nu putea să doarmă. De luni întregi se simțea epuizat fizic. Își zise că poate ar fi fost mai indicat să consulte un astrolog în locul unui psihofarmacolog. După alte cîteva minute, de epuizare enervantă, se lăsă păgubaș și scoase un flacon cu medicamente din geantă. Înăuntru erau mai multe pastiluțe portocalii. Billy rupse una în două, înghiți o jumătate și se întinse la loc.

În cîteva minute se relaxă și adormi. Puiul de somn dură mai mult decît plănuise, așa că se trezi la opt și zece.

Coborînd în grabă scările, o descoperi pe Annalisa în mijlocul unui mic grup de bărbați. Purta o rochie neagră, dreaptă și simplă, care îi scotea în evidență silueta ca de băiețandru, părul castaniu roșcat căzîndu-i în voie pe umeri. Nici acum nu se machiase, singura sa bijuterie fiind ceasul cu diamante. Trecînd pe lîngă ei pentru a o saluta pe Connie, Billy prinse o frîntură de conversație:

— Vai, nu-mi spune că ești republican, îi zicea Annalisa unuia dintre asociații lui Sandy. Dacă ești tînăr și bogat, e o obligație morală să fii democrat.

Billy se opri și se întoarse către grup. Strecurîndu-se fără efort printre bărbați, prinse brațul Annalisei.

— Te superi dacă te răpesc un minut? întrebă el. Le-ai cunoscut pe prietenele lui Connie?

Gazda ședea alături de alte trei doamne, pe un ansamblu format din canapele largi de răchită împletită. Una dintre doamne fuma pe furiș o țigară; celelalte discutau despre un magazin din East Hampton. Connie ridică privirea și-i urmări venind, apoi bătu ușurel cu palma locul de lîngă ea.

— Poți să stai aici, i se adresă Annalisei. Ea e Beth, adăugă, indicînd-o pe fumătoare. A absolvit tot Harvard. Așa e, nu?

— Facultatea de Drept, preciză Beth, stingînd repede țigara. Dar tu? o întrebă pe Annalisa.

— Georgetown.

— Încă mai lucrezi?

— Nu, tocmai mi-am dat demisia.

— Beth nu mai lucrează de ani de zile, interveni Connie. Și n-a regretat.

— N-am timp să merg la serviciu, zise Beth. Cînd te mărîți cu unul din tipii ăștia – arătă pe bărbați –, te angajezi cu normă întregă.

— Vai, dar e vorba și de copii, adăugă Connie. Nu trebuie să pierzi nici un minut.

La nouă au fost poftiți la cină. Felurile erau servite de doi tineri îmbrăcați în negru – studenți care mai cîștigau un ban în vacanța de vară. Annalisa stătea între Billy Litchfield și Sandy Brewer, ocupînd locul de onoare de lîngă gazdă.

— Ai fost vreodată în Anzi? o întrebă Sandy.

Beth, care era așezată în fața ei, se băgă în vorbă, începînd o conversație însuflețită cu gazda despre cum Anzii erau „noua" Nouă Zeelandă. Discuția se îndreptă apoi către tîrgul de artă de la Bilbao, un eveniment caritabil la care Sandy donase un milion de dolari, și către cea mai bună licitație de vinuri din lume. După cină, urmă o nesfîrșită partidă de biliard, desfășurată într-o bibliotecă ai cărei pereți erau acoperiți cu lambriuri. Sandy și ceilalți bărbați fumau trabucuri. Se amețiseră de la vinul fin și de la șampanie, iar în cursul unei partide între Billy și Paul, vocea primului răsuna în toată încăperea.

— O să faci un munte de bani, zicea el, grămezi peste grămezi, mai mulţi decît ţi-ai imaginat vreodată, dar nu va conta deloc, fiindcă vei munci la fel de mult, poate chiar mai mult, şi nu vei fi în stare să te opreşti. Iar într-o bună zi vei ridica privirile şi vei constata că singura schimbare e peisajul. Atunci te vei întreba de ce mama dracului ţi-ai petrecut întreaga viaţă făcînd asta...

Conversaţia se stinse de-a binelea. În liniştea care se lăsase, precum clopotul unui far, răsună vocea lui Connie Brewer:

— Păi, ştiţi cum se zice, spuse ea dintr-o suflare. Peisajul e totul. Peisajul, peisajul şi nimic altceva.

Musafirii răsuflară uşuraţi. Cineva observă cît era ceasul şi lumea exclamă: E două noaptea. Se retraseră cu toţii la culcare.

— Ce crezi că l-a apucat pe individul ăla? întrebă Paul în timp ce-şi scotea pantalonii.

— Pe Billy Litchfield? zise Annalisa. Probabil c-a băut prea mult. Aerul condiţionat era dat la maximum şi ea se ghemui sub cuvertura de pe pat. Oricum, mie-mi place tipul.

— Asta-i bine, spuse Paul, băgîndu-se în pat.

— Crezi că le-a plăcut de noi?

— De ce nu le-ar fi plăcut?

— Ştiu şi eu... Femeile astea sînt foarte diferite.

— Păreau destul de cumsecade.

— A, da, foarte cumsecade.

— Ce e? întrebă el, căscînd zgomotos. Pari cam nesigură. Asta nu-ţi stă în fire.

— Nu sînt nesigură, doar curioasă. Dar dacă Billy Litchfield are dreptate, Paul? zise ea după o clipă. În chestia cu banii?

Însă Paul adormise deja.

A doua zi, la micul dejun, Annalisa află că trebuiau să participe la un mic turneu de tenis împreună cu cîţiva dintre musafirii de la cocteil. Paul, care nu era un ins atletic, a fost eliminat chiar din primul meci, împotriva lui Sandy. Annalisa stătea pe gradene

și privea. Pe vremuri fusese campioana liceului. Firea ei ambițioasă ieși din nou la suprafață. O să cîștig, își zise.

Turneul dură cinci ore. Soarele răsări și temperatura crescu. Annalisa cîștigă patru meciuri la rînd, ajungînd în finală alături de Sandy. Stînd pe linia de fund și bătînd mingea, își evaluă din ochi adversarul. Stilul de joc al acestuia trăda numărul mare de lecții, iar agresivitatea compensa lipsa îndemînării. Dar nu avea un talent nativ pentru joc. Putea să cîștige dacă îl destabiliza.

Poți să fii tu bogat, dar tot o să te bat, își spuse în sinea ei, aruncînd mingea în aer. Duse racheta în spate și, chiar înainte de contact, smuci încheietura mîinii, astfel că mingea trecu razant pe deasupra fileului și căzu exact pe tușă.

— As! strigă Billy Litchfield.

Jumătate de oră mai tîrziu, meciul se încheie. În timp ce lumea se aduna în jurul ei și o felicita, Annalisa își spunea: Poți! Chiar poți să faci asta! Poți să învingi și aici!

— Bravo, o felicită Paul și o îmbrățișă distrat, cu un ochi la Sandy.

Se îndreptară cu toții spre casă.

— Nevastă-ta se mișcă bine, zise Sandy.

— Se pricepe, se aventură Paul să afirme.

— Mda, zise Sandy. Ar fi un strateg strălucit în război.

Billy Litchfield, care pășea agale în urma lor, se cutremură ușor la auzul acestei discuții. Chiar în acea clipă, Annalisa se opri și se întoarse, așteptînd ca grupul s-o prindă din urmă. Pe chipul ei se citea, fără vreo umbră de îndoială, bucuria triumfului. Billy o luă de braț.

— Felicitări, îi spuse, apoi, amintindu-i de vechea regulă a petrecerilor organizate în casa cuiva, adăugă: Firește, nu strică niciodată să-ți lași gazda să cîștige.

Annalisa se opri.

— Dar asta înseamnă să trișezi. Nu, n-aș putea să fac asta în veci.

— Nu, draga mea, spuse Billy, îndemnînd-o să-şi continue drumul pe alee. Îmi dau seama că eşti genul de femeie care joacă numai după regulile proprii. E lăudabil şi să nu cumva să te schimbi. Însă e întotdeauna mai înţelept să ştii care sînt regulile înainte să le încalci.

4

Billy Litchfield se întoarse în oraş duminică, la ora şase seara, şi luă un taxi pînă acasă. Era mulţumit, căci avusese parte de un weekend neaşteptat de fructuos. Connie Brewer acceptase să cumpere un mic tablou de Diebenkorn cu trei sute de mii de dolari, din care el urma să ia un comision de 2 %. Majoritatea gîndurilor îi erau însă îndreptate către Annalisa Rice. O fată ca ea rar mai vezi în zilele noastre. Era originală din toate punctele de vedere, începînd cu părul castaniu roşcat şi terminînd cu ochii de un cenuşiu deschis şi cu mintea ei brici. Cuprins de un mic val de entuziasm, Billy se gîndi că, sub îndrumarea sa discretă, ar fi putut să se numere printre cei cu adevărat mari.

Apartamentul lui Billy se găsea pe 5th Avenue, între 11th Street şi 12th Street. Clădirea îngustă şi cafenie, pe vremuri o reşedinţă pentru doamnele necăsătorite, era copleşită pînă aproape la dispariţie de prezenţa, de o parte şi de alta, a unor frumoase clădiri de epocă. Nu exista portar, deşi putea fi chemat unul printr-un interfon. Billy îşi luă corespondenţa şi urcă scările către apartamentul său de la etajul al patrulea.

În clădirea asta toate etajele şi toate apartamentele erau perfect identice. La fiecare etaj erau patru apartamente, fiecare avînd un singur dormitor de aproximativ cincizeci şi cinci de metri pătraţi. Lui Billy îi plăcea să glumească, spunînd că era un

cămin pentru pensionarea anticipată a fetelor bătrîne ca el. Apartamentul lui era plăcut aglomerat cu piese de mobilier la care renunţaseră doamnele bogate. De zece ani îşi tot promitea că va redecora şi-şi va găsi pe cineva, dar parcă nu mai ajungea să facă nici una, nici alta. Timpul trecea şi conta din ce în ce mai puţin. Billy nu mai primise musafiri de ani buni.

Se apucă din reflex să-şi deschidă scrisorile : mai multe invitaţii, vreo două reviste *glossy*, o factură pentru MasterCard şi un plic format mare, cu adresa scrisă de mînă, pe care Billy îl puse deoparte. Luă cea mai promiţătoare dintre invitaţii şi, recunoscînd pe loc plicul gros, de culoare crem, o întoarse. Adresa de pe spate era 5th Avenue nr. 1. Plicul era de la Mrs. Strong şi, din cîte ştia el, o singură persoană îl mai folosea încă – doamna Louise Houghton. Îl desfăcu şi scoase un cartonaş pe care scria : SLUJBĂ DE COMEMORARE ÎN CERC RESTRÎNS PENTRU DOAMNA LOUISE HOUGHTON, BISERICA SF. AMBROZIE, data caligrafiată dedesubt fiind miercuri, 12 iulie. Da, era stilul lui Louise, îşi zise Billy, să-şi plănuiască propria slujbă de înmormîntare dinainte, scriind pînă şi lista invitaţilor.

Aşeză cartonaşul la loc de onoare, pe poliţa îngustă a micului şemineului. Apoi se întoarse la corespondenţă. Luă plicul de format mare şi văzu că adresa expeditorului era cea a companiei care administra clădirea. Billy îl deschise îngrozit.

„Sîntem fericiţi să vă aducem la cunoştinţă... s-a încheiat un contract... clădirea va intra în co-administrare de la data de 1 iulie 2009... puteţi cumpăra apartamentul în care locuiţi la preţul pieţei... cei care nu-şi vor cumpăra apartamentele vor trebui să le elibereze pînă la data menţionată...“ Falca începu să-i zvîcnească uşor. Unde să se ducă? Valoarea de piaţă a apartamentului era de cel puţin opt sute de mii de dolari. Ar fi avut nevoie de vreo două-trei sute de mii ca avans, după care va avea de plătit o

ipotecă şi cheltuieli de întreţinere. În total, cîteva mii de dolari pe lună. Chiria era de numai o mie o sută de dolari. Gîndul că trebuia să-şi găsească altă casă, că trebuia să strîngă şi să se mute, îl copleşi. Avea patruzeci şi patru de ani. Nu era bătrîn, îşi spuse, însă destul de în vîrstă ca să nu mai aibă energia necesară unei asemenea aventuri.

Se duse în baie şi, deschizînd dulăpiorul cu medicamente, luă trei antidepresive în loc de două, cît era doza obişnuită. Apoi se întinse în cadă, lăsînd apa să se adune în jurul lui. Nu pot să mă mut, îşi zise. Sînt prea obosit. Trebuie să mă gîndesc cum să fac rost de bani ca să cumpăr apartamentul.

În aceeaşi seară, curat şi într-o stare de spirit mult mai bună, Billy sună la Waldorf-Astoria, cerînd camera soţilor Rice. Annalisa răspunse la al treilea ţîrîit.

— Alo? se auzi vocea ei intrigată.

— Annalisa? Aici Billy Litchfield. Ne-am cunoscut în weekened.

— O, Billy. Ce mai faci?

— Bine.

— Da?

— Mă întrebam... Ai auzit vreodată expresia „Numele unei doamne ar trebui să apară în ziar doar de trei ori – la naştere, la căsătorie şi la deces"?

— E adevărat?

— Acum o sută de ani era.

— Uau! exclamă ea.

— Ei bine, mă întrebam dacă ai vrea să mă însoţeşti miercuri la o înmormîntare.

*

* *

Luni după-amiază, revenind la birou după ce îşi petrecuse weekendul în casa lui Redmon şi a lui Catherine Richardly din Hamptons, Mindy creă un nou fişier în calculator. Asemenea majorităţii slujbelor

din așa-numita industrie creativă *glamour*, și a ei era tot mai puțin caracterizată de acest cuvînt, tot mai puțin *glamour* și din ce în ce mai organizatorică. O bună parte din zi și-o petrecea punîndu-se la curent sau ținîndu-i pe alții la curent cu diverse lucruri. Originalitatea era întîmpinată cu o politețe arogantă. Chiar și așa, poate datorită weekendului năucitor, Mindy știa care era următorul proiect. Ideea i se ivise în minte pe cînd se întorcea în Manhattan în mașina închiriată, în timp ce James conducea și ea se uita la BlackBerry sau drept înainte. Avea de gînd să creeze un blog în care să scrie despre viața ei.

Da, de ce nu? Cum de nu se gîndise la asta mai devreme? Mă rog, se gîndise, dar nu-i surîdea ideea de a-și dezvălui cele mai intime gînduri, afișîndu-le pe internet alături de numele ei, ca să le vadă toată lumea. I se părea ceva banal, în definitiv, oricine putea să facă asta și mulți chiar o făceau. Pe de altă parte, oameni de foarte bună calitate scriau pe bloguri în zilele noastre. Pentru oamenii inteligenți, efortul de-a emite niște opinii înțelepte și de-a le împărtăși celorlalți devenise una dintre noile obligații, precum aceea de-a avea copii.

Acum Mindy scria titlul noului său blog: „Din bucuriile de-a nu avea tot ce-ți dorești". Poate nu era întru totul original, dar nici foarte banal, era sigură că nimeni altcineva nu se mai ocupa de această problemă feminină cu atîta precizie.

Scrise: „Scene dintr-un weekend". Se așeză picior peste picior și se aplecă înainte, privind țintă monitorul aproape cu desăvîrșire gol. „În ciuda încălzirii globale, a fost un weekend fantastic în Hamptons", tastă. Fusese aproape ideal: temperatură de douăzeci și șase de grade, frunzișul – un nimb în nuanțe de trandafiriu și galben melancolic, iarba încă verde pe întinderea de aproape două hectare a pajiștii de pe proprietatea lui Redmon Richardly. Aerul era încremenit și încărcat de parfumul greu al descompunerii, un parfum, își zise Mindy, care făcea timpul însuși să încremenească.

Mindy, James și Sam plecaseră din Manhattan vineri seara tîrziu, ca să evite aglomerația din trafic, fiind întîmpinați la sosire cu vin roșu și ciocolată caldă. Sidney, fiul lui Redmon și al lui Catherine, dormea îmbrăcat într-o salopetă albastră, așezat într-un leagăn albastru, într-o cameră azurie al cărei tavan era înconjurat de o bandă de tapet cu rățuște galbene. Casa era nouă, dar oferea un sentiment plăcut de siguranță, amintindu-i lui Mindy de ceea ce ea nu avea – adică, un bebeluș și o casă frumoasă în Hamptons, unde să se poată refugia în fiecare weekend și unde să se poată retrage în cele din urmă la bătrînețe. Mindy își dădu seama că era tot mai greu să justifice de ce ea și James nu aveau aceste lucruri, care nu mai reprezentau de mult un privilegiu al bogaților, ci doar al clasei de mijloc înstărite. Confortul în care își duceau viața soții Richardly deveni și mai de invidiat cînd Catherine îi destăinui, într-o discuție intimă cu Mindy în bucătăria de șaptezeci de metri pătrați, unde puneau vasele în mașina de spălat, că Sidney fusese conceput fără ajutorul științei. Catherine avea patruzeci și doi de ani. Mindy se duse la culcare cu inima grea și, după ce James adormi (instantaneu, cum îi era obiceiul), Mindy rămase trează, chinuită de întrebarea: „Ce primește fiecare în viață și de ce?".

La scurtă vreme după ce împlinise patruzeci de ani, pradă unui vag sentiment de nemulțumire, Mindy începuse să meargă la un psiholog, o doamnă specializată într-o nouă abordare numită „adaptarea vieții". Era o femeie frumușică, trecută bine de treizeci de ani, cu tenul neted al unei pasionate de produse cosmetice; purta o fustă cafenie dreaptă, o cămașă cu imprimeu piele de leopard și pantofi decupați Manolo Blahnik. Avea o fiică de cinci ani și divorțase de curînd.

— Ce vrei tu, Mindy? o întrebase pe un ton plat, pragmatic, corporatist. Dacă ai putea avea orice, ce ți-ai dori? Nu te gîndi, răspunde.

— Un copil, zise Mindy. Încă un copil. O fetiță.

Înainte să rostească aceste cuvinte, Mindy habar n-avusese ce o rodea.

— De ce? întrebă terapeuta.

Mindy trebui să se gîndească la răspuns.

— Vreau să-mi pot împărtăși gîndurile cuiva.

— Dar ai deja un copil și un soț. Nu-i așa?

— Da, însă fiul meu are zece ani.

— Vrei o asigurare de viață, zise terapeuta.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Vrei să te asiguri că peste zece ani, după ce fiul tău va absolvi colegiul, va mai avea totuși cineva nevoie de tine.

— Oh, rîsese Mindy, dar el va avea întotdeauna nevoie de mine.

— Serios? Și dacă nu are?

— Vrei să spui că e o luptă pierdută?

— Nu, nu e pierdută. Oricine poate să cîștige o luptă dacă știe ce vrea și nu se abate din drum. Și dacă e dispus să facă unele sacrificii. Le spun întotdeauna clienților mei că nimic nu e gratis pe lume asta.

— Vrei să zici pacienților? întrebase Mindy.

— Sînt clienții mei, insistase terapeuta. La urma urmei, nu sînt *bolnavi*.

Lui Mindy i se prescrisese Xanax, o pastilă în fiecare seară, înainte de culcare, pentru a-i diminua stările de anxietate și problemele cu somnul (noapte de noapte se trezea după numai patru ore de somn și rămînea trează în următoarele două, chinuită de griji), și fusese trimisă la cel mai bun specialist în fertilitate din Manhattan, care prefera clienții VIP, dar îi accepta pe cei trimiși de alți medici de același fel. La început îi recomandase vitamine prenatale și un strop de noroc. Mindy știa că rețeta asta nu va da roade, pentru că ea era ghinionistă. Nici ea, nici James nu avuseseră vreodată noroc.

După doi ani de proceduri din ce în ce mai complicate, Mindy se lăsă păgubașă. Își făcu socotelile și constată că nu-și mai permitea să continue.

Acum scria: „Pot număra zilele în care am fost cu adevărat fericită pe degetele de la o mînă. Nu e un rezultat mulţumitor într-o ţară în care căutarea fericirii e un drept cetăţenesc atît de important încît e trecut în Constituţie. Dar poate că asta e ideea. Ce contează e căutarea fericirii, nu atingerea ei efectivă".

Mindy reflectă la ziua de duminică petrecută la Hamptons. Dimineaţă plecaseră cu toţii la o plimbare pe plajă, iar ea îl dusese în braţe pe Sidney, în timp ce se căzneau să înainteze prin nisipul fin de la malul apei. Casele, ce se profilau în spatele dunelor de nisip, erau enorme, mărturii triumfătoare ale succeselor pe care le înregistrau unii şi ale eşecurilor celorlalţi. După-amiază, cînd se întorseseră acasă, Redmon organizase o partidă de fotbal.

Catherine şi Mindy se aşezaseră pe verandă, uitîndu-se la jucători.

— E o zi frumoasă, nu-i aşa? întrebase pentru a zecea oară Catherine.

— Încîntătoare, aprobă Mindy.

Catherine se uită cu ochii îngustaţi la bărbaţii de pe pajişte, apoi zise:

— Sam e foarte drăguţ.

— E un băiat arătos, spuse Mindy cu mîndrie în glas. Dar James era drăguţ în tinereţe.

— E încă un bărbat atrăgător, observă politicoasă Catherine.

— Eşti drăguţă, dar nu e adevărat, o contrazise Mindy, iar Catherine o privi uimită. Sînt genul de persoană care refuză să se mintă, îi explică ea. Încerc să accept adevărul.

— E o abordare sănătoasă?

— Probabil că nu.

Rămaseră tăcute un timp. Bărbaţii se mişcau stîngaci pe pajişte, cu răsuflarea greoaie ce indică apropierea bătrîneţii, însă Mindy îi invidia pentru libertatea şi dorinţa lor de-a se simţi bine.

— Eşti fericită cu Redmon?

— Ce ciudat că ai întrebat, răspunse Catherine. Cînd eram însărcinată, mă cam temeam. Nu ştiam

cum avea să fie ca tată. A fost una dintre cele mai tensionate perioade ale relației noastre.

— Serios?

— Continua să iasă în oraș aproape în fiecare seară, iar eu mă întrebam: „Asta o să facă și după ce se va naște copilul? Oare m-am înșelat din nou cumplit în privința unui bărbat?". Nu ajungi să cunoști cu adevărat un bărbat decît după ce ai un copil cu el. Atunci începi să înțelegi foarte multe. E blînd? E tolerant? E iubitor? Sau e imatur și preocupat doar de sine? Cînd ai un copil, relația cu soțul tău poate evolua în două direcții: fie îl iubești și mai mult, fie îți pierzi orice urmă de respect pentru el. Iar dacă-ți pierzi respectul, nu-l mai poți recupera cu nici un chip. Vreau să spun, dacă Redmon l-ar lovi vreodată pe Sidney sau ar striga la el sau dacă s-ar plînge că scîncește tot timpul, nu știu ce-aș face.

— Dar Redmon n-ar face niciodată așa ceva. E mult prea mîndru de comportamentul lui civilizat.

— Da, așa e, însă atunci cînd ai un copil, nu te poți abține să nu te gîndești la lucruri de genul ăsta. E instinctul de protecție, presupun. Cum e James ca tată?

— A fost minunat încă din primele zile. Nu e perfect...

— Care bărbat e?

— Dar a fost foarte grijuliu cu Sam. Cînd eram gravidă, citea o grămadă de cărți despre cum e bine să fie un părinte. E mai tocilar de felul lui...

— Ca majoritatea jurnaliștilor...

— Mă rog, îi plac detaliile. Iar Sam e un copil reușit.

Mindy se lăsă în scaun, savurînd căldura toropitoare a zilei de vară. Ce-i spusese lui Catherine despre James era doar pe jumătate adevărat. Fusese de-a dreptul isteric în legătură cu Sam, cu ceea ce mînca și chiar cu tipul de scutece pe care le purta, pînă-ntr-atît încît Mindy se trezea certîndu-se cu el

în privința celei mai bune mărci în mijlocul raionului de la Duane Reade. Catherine avea dreptate, se gîndi Mindy: problemele din căsnicia lor se iviseră în primele luni de după nașterea lui Sam. Probabil că James fusese la fel de speriat ca și ea, dar nu voise să recunoască, Mindy interpretînd comportamentul lui ca pe o insultă directă la adresa abilităților ei materne. Își făcuse griji că, în sinea lui, James o credea o mamă deplorabilă și încerca să-i dovedească asta, criticîndu-i vehement toate deciziile. Asta îi sporea și mai mult sentimentul de vinovăție. Își luase concediu de maternitate șase săptămîni, nici o zi în plus, revenind imediat la serviciu, iar adevărul era că se bucurase în sinea ei că putea să plece de-acasă, de lîngă copil, care era atît de neajutorat și cerea atîta dragoste din partea ei încît o speria. Se obișnuiseră, așa cum se întîmplă cu majoritatea părinților, și faptul că îl concepuseră împreună pe micul Sam era, în ultimă instanță, o realizare suficient de importantă încît să-i scoată uluiți din starea de animozitate. Totuși ciondănelile nu dispăruseră niciodată complet.

„Nu am tot ce-mi doresc și încep să-mi dau seama că probabil nici nu voi avea vreodată, scria Mindy. Bănuiesc că m-aș putea obișnui cu asta. Probabil că adevărata mea teamă e cauzată de altceva – de perspectiva renunțării la căutarea fericirii. Cine aș fi dacă m-aș lăsa dusă de val?"

Mindy postă noul text pe pagina web și, întorcîndu-se acasă în acea seară, își surprinse imaginea reflectată în oglinda murdară de lîngă lifturi. Cine e femeia asta între două vîrste? se întrebă.

— Am un pachet pentru dumneavoastră, o anunță Roberto, portarul.

Pachetul era mare și greu. Mindy îl ținu într-un echilibru precar pe antebraț, luptîndu-se cu cheile. Îi era adresat lui James și, mergînd în dormitor ca să se schimbe, Mindy îi dădu drumul pe patul nefăcut. Observînd că era de la biroul lui Redmon Richardly

și bănuind că ar putea fi important, îl deschise. Înăuntru erau trei șpalturi legate ale noului roman.

Deschise un exemplar, citi două paragrafe și-l lăsă jos, simțindu-se vinovată. Fragmentele erau mai reușite decît se așteptase. Cu doi ani în urmă, citise jumătate dintr-o primă variantă și se îngrozise. Îi fusese prea teamă să continue. Cartea n-o impresionase, dar nevoind să-l rănească pe James, se mulțumise să-i spună că nu e genul ei de literatură. Era o scuză foarte plauzibilă, căci romanul era istoric, despre un anume David Bushnell, care existase în realitate, fiind inventatorul submarinului. Mindy bănuia că acest David Bushnell fusese homosexual, fiindcă rămăsese toată viața neînsurat. Povestea se petrecea în secolul XVIII și, la vremea aceea, dacă nu te însurai, erai cu siguranță homosexual. Mindy îl întrebase pe James dacă intenționa să exploreze mai în detaliu sexualitatea personajului și implicațiile acesteia, dar se alesese cu o căutătură urîtă și un „Nu" categoric. David Bushnell fusese un cărturar, o lămuri el, un băiat de țăran care era un adevărat geniu al matematicii, reușind să meargă la Yale și inventînd nu doar submarinul, ci și bombele subacvatice. Care nu prea funcționaseră.

— Deci, cu alte cuvinte, conchise Mindy, era un terorist.

— Bănuiesc că s-ar putea spune și așa.

Nu mai discutaseră niciodată despre carte după aceea, dar simplul fapt că nu discuți despre ceva nu înseamnă că acel ceva a dispărut definitiv. Cartea, cu toate cele opt sute de pagini ale sale, stătuse între ei ca o barieră vreme de luni de zile, pînă cînd James îi trimise în sfîrșit volumul editorului.

Acum îl găsi în curticica de ciment, bînd whisky. Se așeză lîngă el, pe un scaun cu brațe din metal și șezut din plastic împletit, pe care îl cumpărase dintr-un catalog cu mulți ani în urmă, cînd astfel de cumpărături erau noi și lumea le considera minunate („L-am cumpărat online!", „Nu mai spune!", „Da. A fost atît de simplu!"), și-și scoase picioarele din pantofi.

— Au venit şpalturile, îi zise, apoi privi la paharul din mîna lui. Nu-i cam devreme pentru băutură?

— Sărbătoresc, o lămuri James. Apple vrea să-mi tipărească romanul. O să-l distribuie în magazinele lor chiar din februarie. Vor să experimenteze în direcţia asta şi-au ales cartea mea drept cobai. Redmon zice că avem practic asigurate vînzări de două sute de mii de exemplare. Pentru că lumea are încredere în brandul Apple. Nu în numele autorului. Autorul nu contează. Opinia despre computer e importantă. Aş putea cîştiga o jumătate de milion de dolari. Ce părere ai? o întrebă după o scurtă pauză.

— Sînt uluită, răspunse Mindy.

*

* *

În seara aceea, Enid traversă strada ca să-şi viziteze mama vitregă, pe Flossie Davis. Vizitele acestea nu-i făceau plăcere, însă Flossie avea nouăzeci şi trei de ani, iar Enid simţea că ar fi o cruzime din partea ei s-o evite. Mult nu putea s-o mai ducă, dar pe de altă parte, de cincisprezece ani încoace tot bătea la Porţile Raiului (după cum se exprima ea însăşi), iar Sfîntul Petru încă nu-i deschisese.

Ca de obicei, Enid o găsi pe Flossie în pat. Rareori părăsea apartamentul cu trei camere, însă reuşea de fiecare dată să-şi ducă la bun sfîrşit programul grotesc de machiaj pe care îl adoptase încă din adolescenţă. Părul ei alb era pigmentat cu un gălbui bolnăvicios şi strîns în vîrful capului. În tinereţe şi-l decolora şi îl coafa pînă ajungea să semene cu vata de zahăr pe băţ. Teoria lui Enid era că decolorarea constantă îi afectase lui Flossie creierul, fiindcă nu reuşea să facă nimic cum trebuie şi insista arţăgoasă că avea dreptate, chiar şi atunci cînd dovezile indicau contrariul. Într-o singură privinţă Flossie greşise doar pe jumătate: relaţiile cu bărbaţii. La nouăsprezece ani pusese mîna pe tatăl lui Enid, Bugsy Merle, un

prospector de petrol texan. După ce acesta murise de inimă la patruzeci și cinci de ani, Flossie îl luase de bărbat pe văduvul Stanley Davis, mai în vîrstă decît ea, care deținea mai multe ziare. Avînd mulți bani pe mînă și nici o ocupație, Flossie își petrecuse o bună parte din viață străduindu-se să devină regina lumii mondene din New York, însă nu izbutise să atingă nivelul de autocontrol și de disciplină necesare unui succes deplin. Acum suferea de inimă și de infecții gingivale, șuiera cînd vorbea, iar singurele sale distracții erau televizorul și vizitele lui Enid și ale lui Philip. Flossie îi amintea că bătrînețea e un lucru îngrozitor, pe care nu-l prea poți evita.

— Deci Louise a murit, zise Flossie cu un aer triumfător. Nu pot spune că regret. Nimeni nu merita să moară mai mult decît ea. Știam eu că o s-o sfîrșească prost.

Enid oftă. Așa era Flossie: complet ilogică în judecățile ei. Asta i se trăgea, credea Enid, din faptul că nu fusese obligată niciodată să-și întrebuințeze serios mintea.

— Eu n-aș vorbi așa despre moartea ei, începu Enid precaută. În fond, avea nouăzeci și nouă de ani. Toți murim pînă la urmă. Nu e o pedeapsă. Din clipa nașterii, viața fiecăruia evoluează într-o singură direcție.

— De ce deschizi subiectul? întrebă Flossie.

— E important să privești adevărul în față.

— Nu vreau să privesc adevărul în față. Ce-i așa de nemaipomenit la adevărul ăsta? Dacă l-am privi cu toții în față, ne-am sinucide pe capete.

— Poate că da, poate că nu.

— Tu nu, Enid, zise Flossie, ridicîndu-se în coate și pregătindu-se pentru un atac verbal. Tu nu te-ai măritat niciodată, n-ai avut niciodată copii. Alte femei și-ar fi pus ștreangul de gît. Dar tu, nu. Mergi înainte netulburată. Admir chestia asta. Eu, personal, n-aș putea duce o viață de fată bătrînă.

— În zilele noastre se spune „necăsătorită".

— Mă rog, reluă Flossie fericită, bănuiesc că nu îi poate lipsi ce n-ai avut niciodată.

— Nu fi caraghioasă. Dacă ar fi adevărat, n-ar mai exista invidie în lume. Sau *nefericire*.

— N-o invidiam pe Louise. Toţi spun asta, dar se înşală. De ce-aş fi invidiat-o? Nici măcar n-avea o siluetă frumoasă. Era plată ca o scîndură.

— Flossie, zise Enid pe un ton răbdător, dacă n-o invidiai, atunci de ce ai acuzat-o de furt?

— Pentru că dreptatea era de partea mea. Şuieratul care îi însoţea cuvintele crescu în intensitate şi bătrîna se întinse să ia un inhalator de pe măsuţa de cafea. Femeia aia, zise ea între două respiraţii precipitate, era o hoaţă! Ba chiar mai rău.

Enid se ridică să-i aducă un pahar cu apă. Cînd reveni, o îndemnă cu blîndeţe:

— Bea apa. Şi uită de subiectul ăsta.

— Unde e atunci? întrebă ea. Unde e Crucea Mariei Tudor?

— Nu avem nici o dovadă că ar fi existat vreodată, i-o reteză Enid ferm.

— Nici o dovadă? întrebă Flossie cu ochii bulbucaţi. Se vede clar în tabloul lui Holbein. O are la gît. Şi sînt documente care vorbesc despre darul Papei Iuliu al III-lea către regina Maria I, pentru strădania ei de-a păstra Anglia în credinţa catolică.

— E vorba de un singur document. Şi nici acela n-a fost vreodată autentificat.

— Dar fotografia?

— A fost făcută în 1910. E cam la fel de reală ca aceea a monstrului din Loch Ness.

— Nu înţeleg de ce nu mă crezi, se plînse Flossie, privind-o îndurerată pe Enid. Am văzut-o cu ochii mei. În beciul de la Metropolitan. N-ar fi trebuit s-o las să-mi scape, dar în după-amiaza aia mergeam la spectacolul de modă al lui Pauline Trigère. Şi ştiu sigur că Louise a fost în ziua aia la muzeu.

— Flossie dragă, nu înţelegi? Ai fi putut să iei chiar tu crucea de-acolo, dacă într-adevăr a existat aşa ceva.

— Dar n-am luat-o eu, se încăpățînă bătrîna, ci Louise.

Enid oftă. Flossie bătea cîmpii cu asta de vreo cincizeci de ani. Insistența ei încăpățînată de-a afirma că Louise furase această cruce dusese în cele din urmă la eliminarea ei din consiliul de conducere al Muzeului Metropolitan, Louise Houghton, inițiatoarea acțiunii, sugerînd în mod subtil că Flossie nu stătea tocmai bine cu sănătatea mentală. Cum mai toată lumea era deja de părerea asta, Louise avusese cîștig de cauză. Flossie nu-i iertase niciodată atît presupusul furt, cît și actul de trădare, ceea ce a dus la permanenta ei cădere din grațiile înaltei societăți newyorkeze.

Flossie ar fi putut să-și recîștige poziția, dar refuzase să renunțe la ideea absurdă că Louise Houghton, o femeie dincolo de orice bănuială, furase Crucea Mariei Tudor și o ținea ascunsă undeva în apartamentul ei. Chiar și acum, Flossie arătă spre fereastră și zise cu un șuierat:

— Crede-mă, crucea aia e în apartamentul ei. E acolo și așteaptă să fie descoperită.

— De ce-ar fi furat-o? întrebă Enid răbdătoare.

— Pentru că era catolică și ăștia așa sînt.

— Trebuie să renunți odată la chestia asta. A venit timpul. Louise a murit. Trebuie să accepți realitatea.

— De ce?

— Gîndește-te la ce vei lăsa în urmă. Vrei să intri în mormînt și toată lumea să creadă că erai o babă nebună, care o acuza de furt pe Louise Houghton?

— Nu-mi pasă ce crede lumea, zise Flossie cu mîndrie. Nu mi-a păsat niciodată. Și n-o să pricep în veci de ce fiica mea vitregă a continuat să fie prietenă cu Louise.

— Of, Flossie, spuse Enid, clătinînd din cap. Dacă toată lumea din New York ar apăra cu atîta îndîrjire chestiuni mărunte și meschine ca asta, nimeni n-ar mai avea prieteni.

*
* *

— Am citit ceva foarte nostim azi, zise machieuza. „Din bucuriile de-a nu avea tot ce-ţi doreşti."

— De-a nu avea tot ce-ţi doreşti? întrebă Schiffer. A, e tocmai cazul meu.

— Mi l-a trimis o prietenă pe e-mail. Vi-l pot trimite, dacă doriţi.

— Sigur, ar fi minunat.

Femeia făcu un pas în spate, ca să se uite la Schiffer în oglinda lungă.

— Ce credeţi?

— E perfect. Vrem să fie cît mai natural. Nu cred că o stareţă se machiază prea mult.

— După ce face sex pentru prima dată, am putea să încercăm ceva mai strălucitor.

Alan, asistentul roşcovan, băgă capul pe uşa cabinei.

— Ceilalţi sînt gata, o anunţă pe Schiffer.

— Şi eu, zise aceasta, ridicîndu-se de pe scaun.

— Schiffer Diamond e pe drum, comunică Alan în cască.

Străbătură un coridor scurt, apoi traversară departamentul de construcţie. Două uşi înalte de metal duceau la unul din cele şase platouri de filmare. Înăuntru, în spatele unui labirint de pereţi din placaj cenuşiu, era un decor alb. Mai multe scaune regizorale erau aşezate la cîţiva metri distanţă, în jurul unui monitor. Asa Williams, regizorul, se prezentă. Era un tip slăbuţ, cu un aer veşnic îngîndurat. Avea capul ras şi un tatuaj pe încheietura stîngă. Regizase o grămadă de filme de televiziune şi, de curînd, două pelicule de mare succes. Obişnuita adunătură formată din personal şi producători forfotea de colo pînă colo, întrebîndu-se ce fel de persoană e Schiffer: cu fiţe sau serioasă? Schiffer era amabilă, dar distantă.

— Ştii care-i treaba, nu? o întrebă Asa.

O conduseră pe platou, i se indică să meargă spre cameră, să se întoarcă la dreapta, să se întoarcă la stînga. Bateria camerei de filmat se descărcă. Urmă o pauză de vreo patru minute, răstimp în care cineva o înlocui. Schiffer se îndepărtă şi se aşeză în spatele scaunelor regizorale. Producătorii executivi discutau cu directorii reţelei de televiziune.

— Încă arată bine.

— Da, arată grozav.

— Cam palidă, poate.

O trimiseră înapoi la cabina de machiaj pentru retuşări. Aşezată pe scaun, îşi aminti de după-amiaza în care Philip bătuse la uşa rulotei. Încă mai era supărat din pricină că-i făcuse scenariul de doi bani.

— Dacă eşti de părere că filmul e groaznic, de ce mai joci în el? o întrebase atunci.

— N-am spus că e groaznic. Am spus că e de doi bani. E o mare diferenţă. Ai nevoie de un obraz mult mai gros dacă vrei să supravieţuieşti la Hollywood.

— Dar cine-a spus că vreau să supravieţuiesc la Hollywood? Şi ce te face să crezi că n-am obrazul gros?

Mai tîrziu, cînd ieşiseră să bea un pahar la barul hawaiian în aer liber al hotelului, o întrebase:

— În definitiv, ce ştii tu? Eşti abia la al doilea film.

— Învăţ repede. Dar tu?

Philip comandă două păhărele de tequila, apoi încă două. În partea din spate a barului era o masă de biliard, iar cei doi folosiră orice scuză pentru a se atinge întîmplător. Primul sărut avu loc în faţa toaletei, aflată într-o colibă. Cînd Schiffer ieşi, îl găsi pe Philip aşteptînd-o.

— M-am gîndit la ce-ai spus despre Hollywood, că te corupe.

Ea se rezemă de lemnul negeluit al colibei şi rîse.

— Nu trebuie să iei de bun tot ce spun eu. Uneori rostesc cuvinte doar ca să aud cum sună. E cumva o crimă?

— Nu, zise el, sprijinindu-şi braţul de perete, deasupra umărului ei. Dar asta înseamnă că nu voi şti niciodată cînd vorbeşti serios şi cînd nu.

Capul lui Schiffer era puţin lăsat pe spate, ca să se poată uita la el, deşi Philip nu era cu mult mai înalt – vreo zece centimetri poate. Apoi braţul lui îi cuprinse talia şi începură să se sărute. Buzele îi erau atît de moi. Gestul îi sperie pe amîndoi, aşa că se desprinseră unul de celălalt, întorcîndu-se la bar şi comandînd încă un păhărel de tequila. Însă răul fusese deja făcut şi curînd începură să se sărute iarăşi, atingîndu-şi obrajii şi spatele, pînă cînd barmanul îi îndemnă să-şi caute o cameră.

— O, avem deja una, îi răspunse ea rîzînd.

În camera ei se lăsară în voia aventurii delicioase de cunoaştere a trupului celuilalt. Cînd îşi scoaseră cămăşile şi se lipiră unul de altul, senzaţia atingerii li se păru o revelaţie. Rămaseră întinşi o vreme, ca doi liceeni care au tot timpul din lume şi nu vor să se grăbească nicăieri. Apoi îşi scoaseră pantalonii şi mimară sexul, penisul lui împungîndu-i vaginul prin ţesătura lenjeriei. Toată noaptea se atinseră şi se sărutară, aţipind şi trezindu-se copleşiţi de bucuria de a-l găsi pe celălalt alături. Apoi sărutările începeau iarăşi şi în cele din urmă, în zorii zilei, cînd totul era pregătit, el o pătrunse. Nimic nu se putea compara cu acel prim contact, care îi copleşi în asemenea măsură încît Philip se opri, rămînînd pur şi simplu în ea, în vreme ce amîndoi savurau miracolul a două elemente care se potriveau perfect.

Schiffer trebui să plece la şapte, dar la zece, într-o pauză de filmare, Philip veni în rulota ei şi o făcură din nou, pe un mic pat acoperit cu cearceafuri de poliester. Mai făcură dragoste de trei ori în ziua aceea, iar seara, la cina împreună cu restul echipei de filmare, Schiffer îşi aşeză piciorul peste al lui, în timp ce el îi strecura întruna mîna pe sub bluză, ca să-i atingă talia. Curînd află toată lumea, dar poveştile acestea de dragoste erau un fapt obişnuit în

intimitatea şi stresul pricinuite de producţia unui film. Cu toate că, de regulă, se încheiau odată cu filmările, Philip veni la Los Angeles şi se mută în bungalow-ul ei. Ca orice cuplu tînăr, se jucau de-a familia, descoperind plăcerile oferite de tovărăşia celuilalt, orice banalitate părîndu-li-se o noutate, iar mersul la supermarket căpătînd proporţiile unei aventuri. Însă fericirea lor anonimă se sfîrşi repede, căci filmul înregistră un succes uriaş încă de la lansare.

Brusc, relaţia lor ajunse de notorietate publică. Închiriară o casă mai mare, cu poartă, în zona Hollywood Hills, dar nu reuşiră să împiedice lumea exterioară să se strecoare înăuntru. Atunci începură să apară problemele.

Prima oară se certară din cauza unui articol dintr-o revistă pe coperta căreia se afla o poză de-a ei. În articol era citată spunînd: „Nu pot să iau filmele prea în serios. În definitiv, e ca atunci cînd fetiţele se joacă îmbrăcînd rochiile mamelor". Într-o după-amiază, cînd se întoarse de la o întîlnire, găsi revista pe măsuţa de cafea, iar pe Philip într-o dispoziţie mizerabilă din pricina afirmaţiei din interviu.

— Asta crezi tu despre munca mea? întrebă el.

— N-are nimic de-a face cu tine.

— Aşa e, ripostă el, fiindcă totul are de-a face cu tine. Te-ai gîndit măcar o clipă că vorbeşti despre filmul meu?

— Nu te lua prea în serios. Nu e sexy.

Dar se pare că îl rănise definitiv în amorul-propriu. Relaţia mai continuă o scurtă perioadă, apoi Philip se mută înapoi la New York. O lună mizerabilă se scurse înainte ca el s-o sune în sfîrşit.

— M-am mai gîndit. Nu noi sîntem de vină, ci Hollywoodul. De ce nu vii la New York?

Pe atunci Schiffer avea douăzeci şi patru de ani şi era dornică să se îmbarce în orice aventură. Dar asta se întîmpla în urmă cu mai bine de douăzeci de ani, îşi spuse, privindu-şi propria imagine în oglinda de machiaj. În lumina necruţătoare a becurilor, se

vedea limpede că nu mai era o fetişcană. Chipul i se maturizase, unghiurile erau mai pronunţate, obrajii mai scobiţi, nimeni n-ar mai fi putut s-o confunde cu o tînără debutantă. Partea bună e că ştia mai bine ce-şi dorea de la viaţă şi ce nu mai conta.

Oare Philip ştia? Aplecîndu-se către oglindă ca să-şi verifice machiajul, se întrebă ce gîndise cînd se întîlniseră în lift. O văzuse ca pe o femeie între două vîrste? O mai găsea atrăgătoare?

Ultima dată îl văzuse în urmă cu zece ani. Schiffer se afla în trecere prin New York, într-un turneu de promovare pentru un film, cînd a dat peste Philip în holul clădirii din 5th Avenue nr. 1. Nu mai vorbiseră de peste un an, însă au revenit fără întîrziere la vechile obiceiuri, iar cînd ea a terminat ultimul interviu, s-au întîlnit să ia cina la Da Silvano. Pe la unsprezece s-a stîrnit o furtună îngrozitoare, sechestrînd pe toată lumea în restaurant. Chelnerii au scos mesele, au dat muzica mai tare şi lumea s-a pus pe dansat.

— Te iubesc, i-a spus Philip. Eşti prietena mea cea mai bună.

— Şi tu eşti prietenul meu cel mai bun.

— Ne înţelegem unul pe celălalt. Vom fi întotdeauna prieteni.

Apoi au mers în apartamentul ei. Schiffer avea un pat vechi cu baldachin, pe care îl adusese din Anglia. În anul acela, petrecuse două luni la Londra, pregătind o piesă, şi se îndrăgostise de casele din zona rurală a Angliei. Philip stătea deasupra sa, sprijinit în mîini, părul căzîndu-i pe chipul ei. Au făcut dragoste cu pasiune şi seriozitate, uimiţi că în ciuda trecerii timpului se simţeau la fel de bine. S-a pus din nou problema să reînnoade legătura. El a întrebat-o ce planuri are. Urma să plece în Europa, după care trebuia să meargă direct la Los Angeles, dar i-a spus că va face un ocol şi îşi va petrece măcar cîteva zile la New York. A plecat într-adevăr în Europa, unde a rămas două săptămîni în plus,

ceea ce a obligat-o să meargă direct la Los Angeles. Apoi s-a apucat de un nou film, care se turna în Vancouver și în India. S-au scurs astfel șase luni, cînd a auzit de la cineva că Philip se căsătorea. S-a urcat în avion și s-a dus direct la New York, ca să discute față-n față.

— Nu poți să te însori, îi zise.

— De ce nu?

— Și cu relația noastră cum rămîne?

— Relația noastră nu există.

— Asta doar pentru că nu vrei tu să existe.

— Dacă vreau eu sau nu e irelevant. Pur și simplu nu există.

— Cine e? vru Schiffer să afle. Cu ce se ocupă?

O chema Susan și preda la o școală privată din Manhattan. Cînd Schiffer insistă, Philip îi arătă o fotografie. Tînăra avea douăzeci și șase de ani, era drăguță și complet banală.

— După toate femeile cu care ai avut relații în trecut, de ce tocmai ea?

— O iubesc. E drăguță.

Schiffer se înfurie, apoi se rugă de el.

— Ce are ea și mie îmi lipsește?

— E o persoană stabilă.

— Pot fi și eu așa.

— E în același loc tot timpul.

— Asta vrei? Un șoricel care să facă tot ce-i ceri?

— N-o cunoști pe Susan. E o femeie independentă.

— E dependentă. Tocmai ăsta e adevăratul motiv pentru care vrei să te însori cu ea. Fii măcar sincer în privința motivelor.

— Ne căsătorim pe 26 septembrie.

— Unde?

— Nu-ți spun. Nu vreau să ne strici nunta.

— N-am de gînd să v-o stric. De ce îți faci atîtea griji? Pun pariu că vă căsătoriți în curtea părinților ei.

— La casa lor de vacanță, mai precis. E în East Hampton.

De stricat, tot le-a stricat nunta, cerîndu-i ajutorul lui Billy Litchfield. S-au ascuns printre gardurile vii

care înconjurau proprietatea. L-a văzut pe Philip, într-un costum de in alb, spunîndu-i „Da“ unei alte femei. Luni de zile după aceea şi-a justificat comportamentul pretinzînd că nunta lui Philip fusese ca o moarte: trebuie să vezi trupul neînsufleţit ca să crezi că sufletul şi-a luat cu adevărat zborul.

Peste un an şi ceva, a auzit de la un impresar că Philip divorţa. Căsnicia lui durase numai paisprezece luni. Era însă prea tîrziu. Schiffer se logodise cu marchizul englez, un june-prim de vîrsta a doua, care se dovedi a fi dependent de droguri. După moartea lui, într-un accident pe mare la Saint-Tropez, Schiffer s-a întors la Los Angeles ca să-şi relanseze cariera.

Nu e nimic de lucru, i-a zis impresarul, lipsise prea mult timp şi trecuse de treizeci şi cinci de ani. A sfătuit-o să se apuce de ceea ce făceau toate celelalte actriţe: copii. Singură în L.A., fără o ocupaţie care să-i distragă atenţia de la moartea soţului, s-a adîncit într-o depresie cruntă, iar într-o zi nici nu s-a mai ostenit să se dea jos din pat. A rămas acolo cîteva săptămîni.

Philip a venit în L.A. între timp, dar Schiffer a invocat o scuză şi a evitat să-l întîlnească. Nu era în stare să vadă pe nimeni. Abia dacă putea să iasă din casa ei din Los Feliz. Numai ideea de-a coborî dealul pînă la supermarket o obosea îngrozitor, îi lua ore întregi să-şi adune energia ca să-şi strîngă lucrurile, să se urce în maşină şi s-o scoată în marşarier din garaj. Virînd prin curbele strînse, căuta din ochi un loc în care ar fi putut să iasă de pe şosea şi să cadă într-o rîpă, dar nu era sigură că un accident ar fi ucis-o, poate ar fi ajuns mai rău decît era deja.

Într-o după-amiază impresarul o obligă să vină să ia prînzul la Polo Club. Abia vorbea şi se juca întruna cu mîncarea.

— Ce-i cu tine? o întrebă.

— Nu ştiu, murmură Schiffer, clătinînd din cap.

— Nu pot să te trimit așa acolo. Hollywoodul e un oraș nemilos. Or să-ți spună că nu vei mai lucra niciodată, dacă nu cumva ți-au spus deja. De ce nu te duci în deșert? Ori în Mexic. Chiar la Malibu, pentru numele Domnului! Ia-ți liber una-două săptămîni. Sau o lună. Cînd te întorci, probabil că voi reuși să-ți fac rost de un rol de mamă.

După prînzul acela chinuitor, s-a urcat din nou în mașină și a luat-o pe Sunset Boulevard. S-a apucat să plîngă incontrolabil și s-a oprit abia peste cîteva ore. Era cuprinsă de o disperare inexplicabilă, dar rușinea era sentimentul cel mai cumplit. Oamenii ca ea nu prea erau deprimați. Cu toate astea, se simțea îngrozitor și nu știa cum să iasă din starea aceea. Din milă, impresarul i-a trimis totuși un scenariu pentru un serial de televiziune. Schiffer a refuzat să iasă la masă cu autorul, dar a acceptat să-l primească acasă. Îl chema Tom, era mai tînăr decît ea, entuziast și sensibil, și nu l-a intimidat starea ei de slăbiciune. I-a spus că dorea să o ajute, iar ea nu s-a împotrivit. Au început o relație și în scurtă vreme Tom s-a mutat la ea. Schiffer a refuzat rolul din serial, care a înregistrat un mare succes, aducîndu-i o mulțime de bani lui Tom. Acesta a rămas cu ea și în cele din urmă s-au căsătorit. Schiffer s-a reapucat de lucru, făcînd trei filme cu buget independent, dintre care unul a fost nominalizat la Oscar, și astfel a revenit în atenția publicului. Relația cu Tom mergea și ea bine. El a mai făcut un serial de televiziune, care a avut din nou mare succes, dar apoi a fost nevoit să lucreze non-stop și relația lor a ajuns într-un punct în care prezența celuilalt îi irita. Schiffer accepta aproape orice rol numai ca să aibă o scuză să stea departe de el și căsnicia lor. Au continuat astfel încă trei ani, apoi a aflat că Tom avea o aventură și a fost ușor. Fuseseră căsătoriți vreme de șase ani și nici măcar o clipă nu încetase să se gîndească la Philip sau la cum ar fi fost viața ei alături de el.

5

În ultima vreme, problema sexului o preocupa tot mai mult pe Mindy. Ea și James nu făceau destul sex. De fapt, nu făceau deloc. După o estimare optimistă, făceau sex o dată sau de două ori pe an. Era îngrozitor și complet greșit, iar din pricina asta Mindy avea sentimentul că e o soție rea, că își neglijează datoria. Însă în același timp era o ușurare că lucrurile stăteau așa.

Problema era că o durea. Mindy știa că, odată cu înaintarea în vîrstă, femeile puteau să se confrunte cu o asemenea situație, dar credea că nu se întîmpla decît mult după menopauză. Nu se așteptase să se întîmple atît de curînd. La început, cînd abia îl cunoscuse pe James, și chiar în al patrulea sau al cincilea an de căsnicie, se mîndrise că era bună la pat. Ani buni după nașterea lui Sam, ea și James făceau sex o dată pe săptămînă și o țineau așa toată noaptea. Fiecare avea plăcerile lui: lui Mindy îi plăcea să fie legată și uneori îl lega ea pe James (aveau ceva special pentru ocaziile astea – niște cravate vechi de-ale lui James de cînd era student), călărindu-l apoi ca o nebună. Cu trecerea timpului, partidele de sex s-au rărit, ceea ce e firesc în cuplurile căsătorite, dar tot o mai făceau o dată sau de două ori pe lună. Însă cu doi ani în urmă a apărut durerea. S-a dus la medicul ei ginecolog și a încercat să-i explice, dar i-a spus că vaginul nu era uscat, că nu era la menopauză și că ar trebui să folosească

niște lubrifianți. Mindy știa totul despre lubrifianții sexuali, dar nici ei nu funcționau. În cele din urmă a cumpărat un vibrator. Nimic deosebit, doar un tub simplu și subțire, din plastic albastru deschis. Nu știa de ce alesese albastrul deschis, era mai bun decît rozul sau movul, probabil. Într-o sîmbătă după-amiază, cînd James ieșise cu Sam, încercase să-și introducă vibratorul în vagin, dar nu reușise să-l împingă mai mult de trei centimetri că o săgetase durerea. A început să evite sexul. James n-a întrebat-o niciodată nimic, dar lipsa contactului fizic atîrna greu între ei. Mindy se simțea vinovată și rușinată, deși își spunea că nu contează.

Acum, că James avea să devină un scriitor de succes, conta. Mindy nu era proastă. Știa că bărbații de succes aveau mai multe opțiuni. Dacă ea nu-i oferea plăcere fizică, o putea găsi în altă parte. Venind de la serviciu marți seara, Mindy era hotărîtă s-o facă în noaptea aceea, oricît de mult ar fi durut-o. Dar viața îi schimbă planurile.

— Mergeți la înmormîntare? o întrebă Roberto cînd intră în holul clădirii.

— Ce înmormîntare?

— A doamnei Houghton. E mîine, la Biserica Sfîntul Ambrozie.

Roberto, care zîmbea întotdeauna, rîse acum și adăugă:

— Am auzit că e un eveniment privat.

— Înmormîntările nu sînt private.

— Asta este. Am auzit și că e nevoie de invitație.

— De unde-ai auzit? îl chestionă Mindy.

— Am auzit pur și simplu, răspunse Roberto, rîzînd din nou.

Mindy era furioasă. În loc să intre în apartamentul ei, urcă la Enid Merle.

— Ce-i chestia asta cu înmormîntarea doamnei Houghton?

— E o slujbă de comemorare, draga mea. Doamna Houghton a fost deja înmormîntată.

— Dumneata te duci?

— Desigur.

— Eu de ce n-am fost invitată? Sînt preşedinta consiliului.

— Doamna Houghton cunoştea foarte mulţi oameni. Doar sîntem în New York. Nu toată lumea e invitată peste tot.

— Poţi să-mi faci rost de o invitaţie? întrebă Mindy.

— Nu-mi dau seama de ce-ai vrea să mergi, spuse Enid şi închise uşa, fiind încă supărată pe Mindy din pricină că nu-i sprijinise planul de-a împărţi apartamentul doamnei Houghton.

Acasă, Mindy îl găsi pe James în birou.

— Mă simt foarte ofensată, zise, trîntindu-se în fotoliul de piele vechi. Se pare că toţi locatarii au fost invitaţi la slujba de comemorare pentru doamna Houghton, mai puţin eu.

— Las-o baltă, o preveni James.

Nu-i stătea în fire să vorbească aşa. Mindy îl întrebă ce păţise.

— De ce nu mi-ai spus că scrii pe un blog?

— Ba ţi-am spus.

— Nu mi-ai spus.

— Ba da, dar nu-ţi aminteşti tu.

— Ei bine, numai despre asta e vorba pe Snarker.

— E de bine sau de rău?

— Tu ce părere ai? o întrebă James.

Mindy se ridică şi se uită peste umărul soţului ei la ecranul computerului. Titlul suna astfel: MINDY GOOCH, MICA MOGULĂ (SAU NU!) A INTERNETULUI ŞI CURVĂ A MEDIEI CORPORATISTE, BOMBARDEAZĂ LUMEA CU PANSEURILE EI. Dedesubt era o fotografie color de-a dreptul oribilă, făcută în clipa în care ieşea din clădirea de birouri. Îmbrăcată într-un trenci negru destul de vechi, părea jerpelită şi nearanjată, pe urmăr atîrnîndu-i geanta cafenie şi practică. Avea gura deschisă, iar unghiul din care era luată poza făcea ca nasul şi bărbia ei să pară excesiv de ascuţite. Primul gînd

al lui Mindy a fost că poza era chiar mai ofensatoare decît textul. De cînd se ştia, depusese eforturi considerabile pentru a se feri de păcatul trufiei, căci îi dispreţuia pe aceia care se preocupau excesiv de înfăţişarea lor, i se părea culmea superficialităţii. Însă fotografia îi spulberă într-o clipită oglinda interioară. Nu te mai poţi preface că eşti frumoasă, că încă mai arăţi de douăzeci şi cinci de ani, cînd dovada contrară se lăfăie pe toate monitoarele calculatoarelor, accesibilă la orice oră din zi, în orice zi din an, an după an. Poate pentru totdeauna. Sau măcar pînă se termina rezerva de petrol a planetei, pînă se topeau gheţarii de la poli şi/sau pînă ce lumea avea să fie distrusă de un conflict, un meteorit sau un val seismic gigantic.

— Cine a scris chestia asta? întrebă ea, chinuindu-se să descifreze numele de lîngă text. Thayer Core. Ăsta cine dracu' mai e?

— Las-o baltă.

— De ce? Cum îndrăzneşte?

— Cui îi pasă? o întrebă James.

— Mie. În joc sînt reputaţia şi imaginea mea. Eu nu sînt ca tine, James. Cînd mă insultă cineva, nu stau cu mîinile în sîn. Acţionez.

— Ce? se miră James, dînd ochii peste cap.

— O să aranjez ca puştiul să fie concediat.

James pufni dispreţuitor.

— Ce nu înţelegi tu este că toate paginile astea sînt proprietatea unor corporaţii, îl lămuri Mindy. Sau vor fi în curînd. Am relaţii în lumea corporatistă. Nu degeaba îmi spun ăştia „curva corporatistă". Trebuie să ascult nişte Mozart.

În ultimul timp, descoperise că muzica lui Mozart o liniştea, ceea ce era probabil un alt semn al vîrstei a doua. Ca să pună Mozart trebuia însă să se ridice şi să treacă în biroul de alături. Alese *Flautul fermecat* dintr-un teanc de CD-uri. Uvertura – grandioasa explozie de tobe şi oboaie urmată de sunetul delicat al instrumentelor cu coarde – îi distrase pe

moment atenția. Dar aruncă din nou privirea spre computer. Pe monitor apăruse imaginea de *screensaver* – o poză de-a lui Sam de la Halloween, îmbrăcat în dinozaur. Era înnebunit după dinozauri Se întoarse cu spatele, dar computerul o îndemna să se apropie. Snarker o îndemna să se apropie. Mări fereastra în care se afla pagina respectivă și reciti articolul.

— Mindy, zise James cu reproș, intrînd în birou. Ce faci?

— Lucrez.

— Nu-i adevărat. Stai singură și citești articolul despre tine. Asta e nevroza noului mileniu, se avîntă el într-o veritabilă tiradă. Problema nu e fascinația de sine. Problema e dependența de sine. De asta – începea deja să fie incoerent –, de asta am scris despre David Bushnell.

— Ce?

— David Bushnell nu era preocupat de sine, o lămuri James, așezîndu-se apoi pe canapea și instalîndu-se comod, de parcă urma să se lanseze într-o lungă dezbatere pe tema romanului. Spre deosebire de hienele care populează în prezent lumea – ziariștii, brokerii, avocații, toți ăștia care încearcă să cîștige un ban pe spinarea altora...

Mindy se holba la el, incapabilă să-și dea seama despre ce naiba vorbea. Schimbă subiectul, revenind la ea însăși.

— Nu pot să trec peste asta, spuse. Cum îndrăznesc? De ce eu? De ce rîd de *mine*?

Mindy refuza din nou să discute despre roman, se gîndi James. De obicei, se lăsa păgubaș. Dar de data asta n-avea dispoziția necesară ca să-i facă nevestei pe plac. Se ridică și începu să scotocească printre CD-urile ei.

— Și de ce n-ar rîde de tine? o întrebă, studiind un CD cu hiturile celor de la Rolling Stones. Observă că era și *Mother's Little Helper* pe el, poate că ar trebui s-o asculte.

— Poftim?!

— Pentru că eşti deosebită şi mai bună decît toţi ceilalţi? întrebă James degajat.

— Mă simt într-adevăr insultată, replică Mindy. Mă simt *umilită*, adăugă, aruncîndu-i soţului cea mai ucigătoare privire de care era în stare.

— Nu vreau să spun decît că, în cei douăzeci de ani de cînd eşti ziaristă, tu n-ai rănit oare pe nimeni?

— Insinuezi că e un soi de răzbunare?

— Tot ce se poate. O fi karma.

Mindy pufni dispreţuitoare.

— Poate că puştii din zilele noastre sînt geloşi şi veninoşi. Şi obraznici, pe deasupra. Ce le-am făcut oare?

— Te bucuri de un oarecare succes. Mă rog, eşti văzută ca o femeie de succes. Nu înţelegi? Acum noi reprezentăm sistemul. Noi, zise după o pauză, arătînd-o cu degetul. Tu şi cu mine. Noi sîntem acum aşa-zişii adulţi. Cei pe care tineretul vrea să-i dea jos. Eram exact ca ei cînd aveam douăzeci şi ceva de ani.

— Nu-i adevărat.

— Mai ţii minte ce articole scriai pe vremuri? Despre miliardarul ăla. Îţi băteai joc de degetele lui! Oho-ho! „Vulgarul cu degete scurte", aşa îl numeai.

— Era altceva.

— Ba era exact acelaşi lucru. Îţi închipui numai că era altceva fiindcă tu scriai articolul. De cîte ori făceai praf pe cineva, îţi spuneai că e în regulă, pentru că oamenii respectivi aveau succes, adică erau nişte ticăloşi. Toată lumea te considera inteligentă şi te bucurai de atenţie. E cea mai uşoară cale de-a ajunge în centrul atenţiei, Mindy. Aşa a fost de cînd lumea. Rîzi de cei care îţi sînt superiori, dispreţuieşte-i pe cei care au succes şi ajungi în raza atenţiei lor. E al dracului de josnic.

Orice om normal, îşi închipuia James, ar fi fost redus la tăcere de comentariul lui, însă nu şi Mindy.

— Iar tu eşti o fiinţă neprihănită, nu? îi zise ea.

— Eu n-am recurs niciodată la *așa ceva*.

— Nu, James, dar asta numai pentru că n-ai fost obligat. Tu erai bărbatul. Ai scris articolele alea nesfîrșite despre... golf. Ți-a luat un an. Zece mii de cuvinte despre golf și ai avut nevoie de un an încheiat? Eu munceam, James. Făceam bani. Era *meseria* mea.

— Bine. Acum însă e *meseria* puștilor ăstora.

— Minunat, James. Eu îți cer ajutorul și tu te întorci împotriva mea. A soției tale!

— Încerc să-ți ofer o privire mai de ansamblu, zise el. Nu înțelegi? Puștii ăștia sînt exact ca noi. Încă nu-și dau seama, dar peste douăzeci de ani se vor trezi și vor constata că *s-au transformat* în noi. Va fi ultimul lucru la care s-au așteptat vreodată. Ah, acum ar protesta. Ar zice că lor n-o să li se întîmple în veci așa ceva. Că vor fi mai tari decît soarta. Că nu se vor schimba. Că nu vor sfîrși obosiți, mediocri, apatici și uneori înfrînți. Dar viața îi va învăța minte. Își vor da seama că au ajuns ca noi. Asta le va fi pedeapsa.

Mindy își trase o șuviță de păr și o examină atent.

— Ce vrei să zici de fapt? Că e ceva în neregulă cu *noi*?

Dar pe James îl părăsise spiritul războinic.

— Nu știu, spuse, prăbușindu-se pe canapea.

— Ce se întîmplă? întrebă o voce.

Mindy și James ridicară privirile. Fiul lor intrase în casă și stătea acum în pragul biroului maică-sii.

— Discutam și noi, răspunse Mindy.

— Despre ce? se interesă Sam.

— Maică-ta a apărut pe Snarker, îl lămuri James.

— Știu, spuse băiatul, ridicînd din umeri.

— Stai jos, îi zise taică-său. Ce părere ai despre asta?

— N-am nici o părere.

— Nu te simți... traumatizat?

— Nu.

— Mama ta s-a simțit serios insultată.

— Așa e generația voastră. Puștii de vîrsta mea nu se simt insultați. E doar teatru. Toată lumea joacă în propriul *reality-show*. Cu cît e mai mult teatru, cu atît atragi mai mult atenția. Asta-i tot.

James și Mindy Gooch se uitară unul la celălalt, gîndindu-se la același lucru: fiul lor era un geniu! Care alt băiat de treisprezece ani se mîndrea cu o asemenea cunoaștere adîncă a condiției umane?

— Enid Merle m-a rugat s-o ajut cu calculatorul, spuse Sam.

— Nu, îi interzise maică-sa.

— De ce?

— Sînt foarte supărată pe ea.

— Nu-l amesteca pe Sam, spuse James.

— Pot să mă duc? întrebă acesta.

— Da, răspunse taică-său.

După ce Sam ieși, James își continuă diatriba.

— *Reality-show*-uri, bloguri, comentatori, asta numesc eu cultura paraziților.

Imediat se întrebă de ce vorbise așa. Oare nu putea să accepte noul? Acest tip nou de ființă umană obsedată de sine și disperată să consume?

*

* *

Sam Gooch purta semnele dure ale începutului de adolescență și cicatricile unei copilării petrecute în New York. Nu mai era inocent. Își pierduse inocența cîndva între doi și patru ani, cînd fusese aplaudat pentru remarcile sale de adult. Mindy avea obiceiul să le repete colegilor de serviciu, adăugînd întotdeauna cu mare mirare: „Cum de știe lucrurile astea?! Nu a împlinit decît (a se completa)".

Acum, la treisprezece ani, Sam își făcea și el griji că știa prea multe. Cîteodată simțea întreaga greutate a lumii pe umerii lui și se întreba adesea ce se va întîmpla cu el; firește că i se vor întîmpla lucruri, lucruri care li se întîmplau tuturor puștilor din New

York. Dar mai ştia şi că nu beneficia de aceleaşi avantaje ca prietenii lui. Locuia într-una dintre cele mai bune clădiri din Village, dar apartamentul lor era cel mai prost, nu-l învoia nimeni de la şcoală ca să meargă trei săptămîni în Kenya, nu-şi serbase niciodată ziua de naştere la Centrul Chelsea Piers, nu mersese niciodată să-şi vadă tatăl cîntînd la chitară într-un concert rock la Madison Square Garden. Cînd i se întîmpla să iasă din oraş, Sam mergea întotdeauna la casele de vacanţă ale copiilor cu părinţi mai bogaţi şi mai de succes decît ai lui. Taică-său îl îndemna să se ducă „de dragul experienţei", agăţîndu-se de noţiunea învechită conform căreia un scriitor trebuie să treacă prin cît mai multe experienţe în viaţă, deşi tatăl lui nu părea să fi acumulat un bagaj impresionant de experienţe personale. Sam trecuse şi prin experienţe nedorite, mai ales cu fetele. Voiau ceva pe care el nu ştia să-l dăruiască. Ce voiau ele, îşi spunea Sam, era atenţie constantă. Cînd mergea la casele de vacanţă ale prietenilor, părinţii îşi lăsau copiii de capul lor. Băieţii se dădeau mari, iar fetele se dădeau în spectacol. Nu se putea să nu plîngă cineva pînă la urmă. La întoarcere se simţea epuizat de parcă ar fi trăit doi ani în două zile.

Maică-sa îl aştepta şi, după o oră sau două, îi punea inevitabila întrebare:

— Sam, le-ai scris un mesaj de mulţumire?

— Nu, mamă, e jenant.

— Nimeni nu s-a jenat vreodată să primească un mesaj de mulţumire.

— Eu mă jenez să-l scriu.

— De ce?

— Pentru că nimeni altcineva nu e obligat să scrie aşa ceva.

— Alţi copii nu sînt la fel de bine-crescuţi ca tine, Sam. O să-ţi dai seama într-o zi. Cineva o să-şi aducă aminte că i-ai scris un mesaj de mulţumire şi-o să-ţi dea o slujbă.

— N-am de gînd să lucrez pentru cineva.

Atunci maică-sa îl îmbrățișa și-i spunea:

— Ești deștept foc, Sammy. Într-o bună zi o să conduci lumea.

Și așa Sammy a devenit un expert în calculatoare, lucru care i-a impresionat pe ai lui și pe toți adulții născuți înainte de 1985.

— Sam naviga pe internet înainte să învețe să vorbească! se lăuda maică-sa.

La vîrsta de șase ani, după ce a fost admis la una dintre cele mai selecte școli din oraș – un bonus asigurat datorită hotărîrii adesea nesuferite și neclintite a maică-sii de a-l vedea pe drumul cel bun (Mindy era genul de om despre care lumea ajunge să spună: „E mai ușor să-i dai ce vrea ca să scapi odată de ea".) –, Sam și-a dat seama că era obligat să-și cîștige singur banii de buzunar pentru a face față statutului său ridicat în mod artificial. La zece ani își începu propria afacere cu computere în clădirea în care locuia.

Sam era dur, dar corect. Tariful pe care îl cerea locatarilor – lui Philip Oakland, discreților avocați și medici, doamnei care manageria formația rock – era de o sută de dolari pe oră. Pe portari și pe hamali îi ajuta gratis. Asta îi recompensa pentru purtarea maică-sii. Pentru portari, cei mai nesuferiți erau locatarii care se distingeau prin zgîrcenie în preajma Crăciunului, iar mama lui Sam era una dintre acești Scrooge[1]. Cînd împărțea bancnotele de douăzeci și de cincizeci de dolari oferite ca bacșiș de sărbători, colțurile gurii i se lăsau, ca trase în jos de o mare pagubă. Obișnuia să verifice și să răsverifice plicurile din dreptul listei cu cei douăzeci și cinci de portari și hamali și, dacă descoperea vreo greșeală – ceea ce, de regulă, se și întîmpla, căci scotea de la

1. Ebenezer Scrooge – personajul principal al romanului *Poveste de Crăciun* de Charles Dickens, care a devenit legendar prin zgîrcenia sa în perioada Crăciunului (n.r.).

bancomat o bancnotă de douăzeci sau de cincizeci în plus –, înhăța banii și-i punea grijulie în portofel. Dar eforturile lui Sam dădeau roade. Era iubit de toți, iar Mindy era tolerată, zvonindu-se că n-ar fi chiar așa o scorpie.

— La urma urmei, are un băiat de treabă și asta spune multe despre o femeie, obișnuiau să zică portarii.

Însă acum apăruseră probleme între Mindy și Enid, iar rezolvarea lor cădea tot în sarcina lui Sam.

În hol se întîlni cu o fată necunoscută, care stătea în fața lifturilor, consultîndu-și iPhone-ul. Îi știa pe toți cei din clădire, așa că se întrebă cine putea fi, ce căuta acolo și la cine venise. Purta un top verde care îi lăsa spatele gol, blugi închiși la culoare și sandale cu toc. Avea un anumit tip de frumusețe. La școala sa erau multe fete frumoase. Pe stradă vedea modele, actrițe sau pur și simplu studente drăguțe. Dar fata asta, își spuse, cu buzele pline și întoarse la colțuri într-un fel aproape obscen, era puțin diferită. Purta haine scumpe, însă lăsa impresia că e cam prea perfectă. Îi aruncă o privire fugară lui Sam, apoi se întoarse la telefonul ei, de parcă s-ar fi jenat.

Fata era Lola Fabrikant și se ducea la un interviu cu Philip Oakland. Sam o prinsese pe Lola într-un moment rar de slăbiciune. Drumul pînă în 5th Avenue, nr. 1 o descumpănise. Fiindcă își dezvoltase un acut simț al statutului social, era sensibilă atît la diferențele evidente, cît și la cele subtile dintre tot soiul de clădiri rezidențiale, produse și furnizori de servicii, rezultatul fiind că, străbătînd agale 5th Avenue, diferențele copleșitoare dintre acest bulevard și 11th Street, unde locuia acum, îi ultragiaseră simțul dreptății. 5th Avenue era mult mai frumos decît 11th Street. De ce nu locuia și ea aici? se întrebă. Apoi, dînd cu ochii de gigantul cenușiu care se înălța măreț la nr. 1, nu cu una, ci două intrări, plus un hol lambrisat (ca într-un club pentru domni) și trei portari în uniforme și cu mănuși albe (ca lacheii din

poveşti), se gîndi din nou: De ce nu locuiesc şi eu în clădirea asta?

Aşteptînd liftul, hotărî că va găsi o cale să se mute aici. Merita asta.

Coborî privirea şi văzu un adolescent care se holba la ea. Locuiau şi copii în clădire? Fără să ştie de ce, îşi imaginase New Yorkul ca pe un oraş exclusiv pentru adulţi.

Băiatul urcă în lift în urma ei şi apăsă butonul cu numărul treisprezece.

— La ce etaj? o întrebă.

— La treisprezece.

Sam încuviinţă în tăcere. Fata se ducea la Philip Oakland. Normal. Maică-sa îi spunea mereu că Philip Oakland avea noroc şi că viaţa era nedreaptă.

*

* *

Cu puţin înainte ca Lola să se prezinte la interviu, Philip primi un telefon de la agentul lui literar.

— Of, oamenii ăştia, se plînse el.

— Care-i problema? îl întrebă Philip.

În ciuda dificultăţilor, izbutise să trimită cu o zi înainte o primă versiune a scenariului pentru *Bridesmaids Revisited*.

— Nici unul n-are habar ce face, zise agentul. Te-am sunat ca să te previn. Cei de la studio vor o conferinţă telefonică urgentă chiar în după-amiza asta.

— Lua-i-ar dracu'. Ne forţează mîna.

— Asta fac mereu. Dacă ar mai şti cineva în zilele noastre cum se face un film de calitate, n-ar mai trebui să purtăm discuţia asta.

Agentul închise, după care sună un asistent de la studio. Îl lăsă să aştepte vreo zece minute pînă să-i facă legătura cu directoarea studioului. Femeia avea diplome în drept şi în economie, care n-ar fi trebuit să aibă nici o relevanţă cînd venea vorba de procesul

creației, dar care acum păreau a fi echivalentul unui Premiu Pulitzer pentru ficțiune.

— Philip, începu ea, fără a se scuza că-l făcuse să aștepte, ceva s-a întîmplat între prima variantă și cea de acum.

— Se cheamă rescriere, o lămuri Philip.

— S-a pierdut ceva din caracterul personajului principal. Nu mai e simpatică.

— Serios? replică Philip.

— Nu mai are personalitate, zise directoarea studioului.

— Asta pentru că ați insistat să scot orice element care-i conferea personalitate.

— Trebuie să ne gîndim la public. Femeile judecă cu foarte, foarte multă asprime. După cum știi și tu. Sînt critici înverșunați, mai ales cînd e vorba de alte femei.

— Mare păcat, replică Philip. Poate că dacă n-ar fi așa, ar conduce lumea.

— Am nevoie de altă versiune în două săptămîni. Ocupă-te de asta, Philip, zise directoarea închizîndu-i telefonul.

Philip își sună agentul.

— Pot să renunț la chestia asta?

— Înăbușă-ți orgoliul și dă-le ce vor. După aceea, e problema lor.

Philip puse receptorul jos, întrebîndu-se, ca de atîtea ori în ultima vreme, unde îi dispăruse curajul. Se auzi bîzîitul interfonului.

— A sosit domnișoara Lola Fabrikant, îl anunță Fritz, portarul. S-o trimit la dumneavoastră?

La naiba, înjură Philip în gînd. Prins în confruntarea cu studioul, uitase de întîlnirea cu fata care îi scrisese un e-mail, solicitînd un interviu. Văzuse deja zece candidați și toți îl dezamăgiseră. Probabil că și fata asta se va dovedi o pierdere de timp, dar... dacă tot venise... O să-i acorde cîteva minute, ca să nu fie mojic.

— Da, trimite-o.

*

*

Peste cîteva minute, Lola Fabrikant stătea pe canapeaua lui Philip, străduindu-se să se poarte cît mai frumos. Philip Oakland nu mai era la fel de tînăr ca în fotografia de pe coperta exemplarului ei citit și răscitit din *Dimineață de vară*, dar nici bătrîn nu părea. Era cu siguranță mai tînăr decît tatăl ei, care n-ar fi purtat în veci un tricou negru decolorat și tenișii Adidas și nu și-ar fi lăsat părul să-i treacă de urechi. Afundat în scaun și cu picioarele pe masă, Philip cînd bătea darabana cu pixul pe un teanc de hîrtii, cînd își dădea părul după urechi. Fata care îi dăduse Lolei adresa de e-mail avusese dreptate – Philip Oakland era foarte sexy.

— Povestește-mi despre dumneata, o îndemnă el. Vreau să știu tot.

Nu se mai grăbea să scape de domnișoara Lola Fabrikant, care nu era deloc așa cum se așteptase și care, după ziua asta mizerabilă, îi oferea un respiro bine-venit, aproape un răspuns la rugăciunile sale.

— Mi-ați văzut pagina de Facebook? îl întrebă.

— Nu.

— Am încercat să vă caut, dar nu aveți pagină.

— Ar trebui să am?

Lola se încruntă, parcă îngrijorată pentru binele lui.

— Toată lumea are pagină pe Facebook. Cum altfel să ții legătura cu prietenii?

Da, chiar așa, cum? își spuse el în gînd, găsind-o fermecătoare.

— Vreți să-mi arătați pagina dumneavoastră?

Lola tastă rapid pe iPhone și-i arătă ecranul.

— Asta sînt eu la Miami.

Philip se uită lung la o Lola în bikini, stînd pe un mic iaht. Oare încerca să-l seducă intenționat sau era fără voie, se întrebă. Mai conta?

— Iar aici e biografia mea, adăugă ea, trecînd în spatele lui Philip și tastînd încă o dată pe micul dispozitiv. Vedeți? Culoarea mea preferată: galben. Citatul meu preferat: „Ori alegi calea mea, ori îți vezi de drum". Luna de miere ideală: să navighez pe un iaht printre insulele grecești.

Fata își scutură părul și o șuviță îi atinse lui Philip obrazul.

— Scuze, chicoti ea.

— E foarte interesant, zise Philip, înapoindu-i iPhone-ul.

— Știu. Prietenii îmi spun mereu că mă așteaptă lucruri extraordinare în viață.

— Ce fel de lucruri extraordinare? întrebă el, remarcîndu-i tenul neted, fără cusur. Prezența acestei tinere îl făcea să pară un idiot patentat, își spuse.

— Nu știu, răspunse Lola, gîndindu-se la cît de diferit era Philip Oakland de toți cei pe care îi cunoștea. Era o persoană reală, însă mai bună, în sensul că era o celebritate. Se așeză la loc pe canapea și adăugă:

— Probabil că ar trebui să știu, fiindcă, în definitiv, am douăzeci și doi de ani. Dar nu știu.

— Ești o copiliță. Ai întreaga viață înainte.

Lola își exprimă dezaprobarea pufnind ușor.

— Toată lumea îmi spune asta, dar nu-i adevărat. În zilele noastre trebuie să reușești din prima. Altfel rămîi de căruță.

— Serios? se miră Philip.

— O, da, zise ea, înclinîndu-și căpșorul încîntător. Lucrurile s-au schimbat. Dacă vrei ceva, poți fi sigur că un milion de oameni vor același lucru. Se opri, ridicînd puțin piciorul încălțat în sanda ca să-și admire oja neagră. Dar asta nu mă deranjează. Sînt foarte ambițioasă. Îmi place să cîștig. Și de obicei cîștig.

Aha, își spuse Philip, însuflețit brusc. Exact asta îi lipsea personajului din scenariu – încrederea nestăvilită pe care ți-o dă tinerețea.

— Deci despre ce e vorba? îl chestionă ea. Ce trebuie să fac? Nu va trebui să-ţi iau hainele de la curăţătorie sau alte chestii din astea, nu?

— Mi-e teamă că e mult mai rău. Va trebui să mă ajuţi cu documentarea, dar aş vrea totodată să-mi fii şi asistentă. Cînd sînt într-o conferinţă telefonică, vei sta la celălalt receptor şi vei lua notiţe. Dacă fac însemnări de mînă pe un manuscris, vreau să le rescrii la calculator. O altă îndatorire este să citeşti fiecare manuscris înainte să fie expediat şi să verifici dacă există continuitate şi dacă nu s-a strecurat vreo greşeală. Şi din cînd în cînd te voi folosi pe post de cutie de rezonanţă.

— Adică? întrebă Lola, înclinînd capul.

— De pildă, acum lucrez la un scenariu care se cheamă *Bridesmaids Revisited* şi mă întreb cît de obsedată poate fi o tînără de douăzeci şi doi de ani de propria nuntă.

— N-ai văzut niciodată *Bridezillas*? îl întrebă ea, uluită la culme.

— Asta ce mai e? se miră Philip.

— Vai de mine, începu Lola, avîntîndu-se în discuţia despre *reality-show*-uri, unul dintre subiectele ei preferate. E vorba despre nişte femei care sînt complet obsedate de nunţile lor, pînă într-atît încît ajung s-o ia razna la propriu.

— Dar de ce? se interesă Philip, bătînd darabana cu pixul. Ce-i aşa de nemaipomenit la nunţile astea?

— În zilele noastre toate fetele vor să se mărite. Şi vor să facă asta cît încă mai sînt tinere.

— Eu credeam că vor o carieră şi să cucerească lumea înainte să împlinească treizeci de ani.

— Asta a fost generaţia anilor '80 – '90, îl lămuri Lola. Toate fetele pe care le cunosc vor să se mărite şi să aibă copii cît mai repede. Nu vor să ajungă precum mamele lor.

— Dar ce e în neregulă cu mamele lor?

— Sînt nefericite. Fetele din generaţia mea nu vor să fie nefericite.

Philip simţi brusc nevoia să se reapuce de scris. Îşi dădu jos picioarele de pe birou şi se ridică.

— Asta a fost? întrebă Lola.

— Asta a fost, răspunse Philip.

Tînăra îşi luă geanta din piele de şarpe cenuşie, atît de mare, încît Philip se gîndi că fusese croită din pielea unui boa constrictor.

— Primesc postul?

— Ce-ar fi să medităm amîndoi la asta şi să mai vorbim mîine?

Lola părea distrusă de răspuns.

— Nu vă place de mine?

— Ba da, îi zise el, deschizînd uşa. Îmi place foarte mult de dumneata. Tocmai asta e problema.

După ce tînăra dispăru, Philip ieşi pe terasă. Apartamentul era orientat către sud. Dinaintea lui se desfăşura un peisaj masiv, modern şi medieval totodată, în nuanţe de albastru cenuşiu şi brun roşcat. Chiar dedesubt era Parcul Washington Square, un petic de verdeaţă populat de făpturi mărunte, care îşi vedeau de ale lor.

Nu ai voie să faci asta, se certă singur. Nu trebuie s-o angajezi pe fata asta. Dacă o angajezi, o să te culci cu ea şi-o să iasă un dezastru.

Dar părea să fi înţeles în sfîrşit cum să abordeze scenariul. Strîngîndu-şi lucrurile, se îndreptă către mica bibliotecă de pe 6th Avenue, care era deschisă pînă tîrziu şi unde putea lucra netulburat.

*

* *

Schiffer Diamond termină munca în studio la şapte seara şi, în drum spre oraş, găsi linkul la blogul lui Mindy trimis de machieuză pe BlackBerry-ul ei: „Nu am tot ce-mi doresc şi încep să-mi dau seama că probabil nici nu voi avea vreodată. Bănuiesc că m-aş putea obişnui cu asta. Poate că adevărata mea teamă e cauzată de altceva – de posibilitatea renunţării la

căutarea fericirii. Cine aş fi dacă m-aş lăsa dusă de val?".

Nu, nimeni nu trebuie să facă asta, îşi spuse Schiffer şi, ajungînd în 5th Avenue nr. 1, urcă direct la etajul al treisprezecelea şi sună la uşa lui Philip. Nu era acasă. Cînd se întoarse în apartamentul ei, auzi telefonul sunînd. În timp ce ridica receptorul, se gîndi că poate era chiar Philip, fiind printre puţinii oameni care îi ştiau numărul. Dar nu, era Billy Litchfield.

— Mi-a şoptit o păsărică la ureche că eşti în oraş, o certă el. De ce nu m-ai sunat?

— Am tot vrut să te sun, dar am lucrat non-stop.

— Dacă nu lucrezi în secunda asta, hai să bem ceva la Da Silvano. E o seară superbă.

Da, chiar era o seară superbă, realiză brusc Schiffer. De ce să stea singură cuc în apartament? Era mai bine să meargă cu Billy şi putea să treacă pe la Philip mai tîrziu. Poate se întorcea pînă atunci.

Ajungînd prima la Da Silvano, comandă un pahar de vin şi gîndurile îi zburară la Billy. Îl iubea pe Billy, ca toată lumea. Avea un sentiment de exclusivitate asupra prieteniei cu el. Deşi puteau trece ani buni în care abia dacă îl vizita, asta nu-i reflecta cîtuşi de puţin sentimentele, mai ales că Billy se număra printre primele sale cunoştinţe din New York. De fapt, dacă n-ar fi fost el, Schiffer n-ar fi ajuns atît de departe.

Era studentă la Universitatea Columbia, avînd o specializare principală în literatură franceză şi una secundară în fotografie, iar în vacanţa din anul doi, după un mare tărăboi, obţinuse o stagiatură pe lîngă un celebru fotograf de modă. În timpul unei şedinţe dezmăţate dintr-o mansardă din SoHo, îl cunoscuse pe Billy, care la vremea aceea era redactor la *Vogue*. Şampania şi cocaina erau ingredientele de bază ale epocii, fotomodelul întîrziase trei ore şi, pe la jumătatea după-amiezii, se apucase să facă sex cu fotograful în camera acestuia, pe fundal rulînd necontenit o casetă a celor de la Talk Talk.

— Ştii, eşti mai frumoasă decît fotomodelul, i-a zis Billy lui Schiffer, în vreme ce aşteptau ca fotograful să-şi termine treaba.

— Ştiu, a răspuns ea, ridicînd din umeri.

— Eşti întotdeauna atît de încrezătoare?

— De ce-ar trebui să mint în legătură cu înfăţişarea mea? N-am ales-o eu. E un dat.

— Tu ar trebui să fii în faţa aparatului de fotografiat.

— Sînt prea timidă.

Cu toate astea, cînd Billy a insistat să-i prezinte un prieten, director de distribuţie, a acceptat. Iar cînd respectivul a chemat-o la o probă pentru un rol, s-a prezentat. Cînd a primit rolul, nu l-a refuzat. A jucat o fată bogată şi răsfăţată din suburbii. Pe ecran, frumuseţea ei a tăiat respiraţia tuturor. Apoi a apărut pe coperta revistei *Vogue*, a făcut o campanie publicitară pentru cosmetice şi s-a despărţit de prietenul ei de atunci, un băiat chipeş şi de treabă din Chicago, care urma să studieze medicina la Universitatea Columbia. A semnat un contract cu unul dintre cei mai renumiţi impresari de la ICM[1] şi i s-a spus să se mute la Los Angeles, ceea ce a şi făcut, închiriind o căsuţă aproape de Sunset Boulevard. Imediat a şi primit rolul emblematic al tinerei inocente din *Dimineaţă de vară*.

Şi aşa l-a cunoscut pe Philip, îşi reaminti.

Acum Billy, dragul de Billy, venea într-un suflet pe trotuar, îmbrăcat într-un costum din bumbac subţire. Se ridică să-l îmbrăţişeze.

— Nu-mi vine să cred că eşti aici. Şi nici c-o să rămîi la New York, zise Billy, aşezîndu-se şi făcîndu-i semn chelnerului. Oamenii de la Hollywood spun tot timpul că rămîn, dar nu se ţin deloc de cuvînt.

---

1. International Creative Management – agenţie de descoperire a talentelor din domeniul cinematografiei, televiziunii, muzicii şi literaturii, cu sedii la Los Angeles, New York şi Londra (n.r.).

— Eu nu m-am considerat niciodată o persoană tipică de la Hollywood. M-am privit întotdeauna ca pe o newyorkeză. Doar așa am reușit să rezist atîta timp în Los Angeles.

— New Yorkul s-a schimbat, observă Billy, în voce strecurîndu-i-se o nuanță de tristețe profundă.

— Îmi pare rău de doamna Houghton. Știu că erați prieteni.

— Era foarte bătrînă. Și cred că am găsit un cuplu care să se mute în apartamentul ei.

— Foarte frumos, zise Schiffer, însă n-avea chef să discute chestiuni imobiliare. Billy, întrebă aplecîndu-se spre el, l-ai mai văzut pe Philip Oakland?

— Exact la asta mă refeream cînd spuneam că orașul s-a schimbat. Aproape că nu ne mai întîlnim. O văd, desigur, pe Enid pe la evenimente, dar nu și pe Philip. Am auzit că n-ar fi tocmai în apele lui.

— N-a fost niciodată tocmai în apele lui, comentă Schiffer.

— Însă la un moment dat apele trebuie să se limpezească. Pînă și Redmon Richardly s-a însurat, spuse Billy și își îndepărtă o scamă de pe pantaloni. Asta n-am înțeles niciodată. De ce n-ați rămas voi doi împreună?

— Habar n-am.

— Nu aveai nevoie de el, zise Billy. Un bărbat ca Philip exact asta își dorește. Și tu erai o mare actriță...

— N-am fost niciodată o mare actriță, îl contrazise Schiffer, clătinînd din cap. Acum, cînd mă uit la *Dimineață de vară*, mă cutremur.

— Ai fost minunată.

— Am fost groaznică, decretă Schiffer, rîzînd batjocoritor. Știi ce mi-a zis odată Philip Oakland? Mi-a zis că n-o să fiu niciodată o mare actriță, pentru că nu sînt vulnerabilă.

— Iată și răspunsul! exclamă Billy. Philip era gelos.

— Poate fi gelos un om care a cîștigat un Pulitzer și un Oscar?

— Fireşte. Gelozie, invidie, mîndrie – astea sînt componentele succesului. Le văd tot timpul la oamenii care se mută acum în New York. Presupun că din punctul ăsta de vedere oraşul nu s-a schimbat, zise Billy şi mai luă o gură de vin. E mare păcat de Philip Oakland. Era foarte talentat.

— Asta mă întristează.

— Draga mea, nu-ţi irosi vremea făcîndu-ţi griji pentru Philip. Peste cinci ani o să împlinească cincizeci şi o să ajungă genul de bărbat în vîrstă care umblă mereu cu femei mai tinere, din zi în zi mai rele şi mai toante. Pe de altă parte, tu vei avea deja vreo trei premii Emmy şi vei uita definitv de Philip Oakland.

— Dar îl iubesc.

— Toţi îl iubim, spuse Billy, ridicînd din umeri. Dar ce să-i faci? Nu poţi schimba firea omului.

Ceva mai tîrziu, în drum spre casă, Schiffer se gîndi din nou să sune la uşa lui Philip. Dar amintindu-şi remarcile lui Billy, hotărî că era probabil inutil. Pe cine încerca să păcălească? Billy avea dreptate. Philip nu se va schimba în veci. Intrînd în apartament, se felicită pentru faptul că măcar o dată în viaţă lua decizia cea mai înţeleaptă.

6

— De ce te duci la înmormîntarea unei femei pe care nici măcar n-ai cunoscut-o? își întrebă Paul Rice soția.

În seara aceea, el și Annalisa cinau la La Grenouille. Paul adora celebrul restaurant franțuzesc, nu atît pentru mîncare, cît pentru simplul fapt că era revoltător de scump (porția de calcan costa șaizeci și șase de dolari) și, în plus, se găsea foarte aproape de hotel, ceea ce îl determinase să-l boteze „Cantina".

— Nu e doar o femeie, argumentă Annalisa. Doamna Houghton a fost cea mai importantă personalitate a vieții mondene din New York. Billy Litchfield m-a invitat și se pare că invitațiile nu sînt chiar pentru oricine.

— Cine ziceai că e Billy Litchfield? întrebă Paul, studiind lista de vinuri.

— Prietenul lui Connie, îl lămuri Annalisa, simțindu-se brusc la capătul puterilor. Nu mai ții minte? Am petrecut weekendul împreună cu el.

— Așa, da. Ciudatul ăla.

Annalisa zîmbi, căci remarca soțului ei se voia o glumă.

— Tare mi-aș dori să nu mai spui lucruri din astea.

— Dar ce-am spus? E homosexual, nu?

— Ar putea să te audă cineva și să-și facă o impresie greșită.

— Cine să mă audă? întrebă el, privind de jur împrejur. Nu-i nimeni aici.

— Billy spune că ne-ar putea obţine apartamentul doamnei Houghton. Se zice că e extraordinar – trei etaje cu terase circulare –, iar clădirea e una dintre cele mai bune din oraş.

Somelierul se apropie de masa lor.

— Am dori vinul de Bordeaux, îi spuse Paul, apoi, înapoindu-i meniul, îşi continuă conversaţia cu soţia. Tot nu pricep. De ce trebuie să te duci la o înmormîntare ca să pui mîna pe apartamentul ăsta? Banii gheaţă nu sînt suficienţi?

— Nu merge aşa, îl lămuri Annalisa, rupînd o bucăţică de pîine. Se pare că e o chestiune de relaţii. De asta mă duc. Ca să cunosc o parte din locatari. Mai devreme sau mai tîrziu va trebui să faci şi tu cunoştinţă cu ei. Iar cînd se va întîmpla asta, te rog să nu spui despre nimeni că e ciudat.

— Cît cere? se interesă Paul.

— Cine?

— Tipul ăsta, Billy Litchfield.

— Nu ştiu.

— L-ai angajat fără să te interesezi măcar cît o să ne coste?

— Nu e un obiect, Paul. E o fiinţă umană. N-am vrut să fiu nepoliticoasă.

— E în slujba noastră.

— Tu eşti cu finanţele, Paul. Discută tu cu el.

— Angajaţii sînt domeniul tău.

— Acum avem domenii de specializare?

— Vom avea. După ce facem copii.

— Nu mă lua peste picior.

— Nu te iau.

Somelierul se întoarse la masa lor şi transformă într-un veritabil spectacol destuparea sticlei de vin şi gestul de a-i turna lui Paul în pahar. Acesta gustă şi încuviinţă alegerea.

— Apropo, m-am tot gîndit la asta. Cred că acum ar fi un moment propice să începem.

Annalisa luă o înghiţitură de vin şi zise:

— Oh... Nu mi se pare că sînt pregătită.

— Credeam că vrei să avem copii.

— Vreau, însă nu mă bătea gîndul să rămîn însărcinată atît de curînd.

— De ce nu? O ducem minunat cu banii, iar tu nu lucrezi.

— S-ar putea să mă întorc la muncă.

— Nici una dintre celelalte neveste nu lucrează. E un inconvenient.

— Cine zice asta?

— Sandy Brewer.

— Sandy Brewer e un măgar, replică Annalisa și mai luă o gură de vin. Nu-i vorba că nu vreau un copil. Dar nici măcar un apartament nu avem deocamdată.

— Asta n-o să fie o problemă. Știi că o să obții locuința doamnei Houghton ăleia, dacă-ți pui în gînd.

Luă meniul de pe masă și-l studie, bătînd-o ușurel și distrat pe mînă.

* *

— Nu te duci la serviciu azi? își întrebă James Gooch nevasta a doua zi dimineață.

— Ți-am spus că mă duc la slujba de comemorare pentru doamna Houghton.

— Credeam că nu ești invitată.

— Nu sînt, dar cînd m-a oprit pe mine un detaliu ca ăsta?

La etaj, Philip Oakland bătu la ușa mătușă-sii. Enid îl salută, îmbrăcată în niște pantaloni negri lejeri și un top cu mărgele de aceeași culoare.

— Sam Gooch a trecut pe la mine ieri, zise ea în timp ce coborau cu liftul. Spunea că ai primit vizita unei tinere domnișoare.

— Și ce dacă? rîse Philip.

— Cine era?

— O tînără domnișoară, o tachină nepotul. Venise la un interviu.

— Of, Philip, tare mi-aş dori să nu mai faci asta. Te apropii de vîrsta la care trebuie să fii mai chibzuit cu femeile.

Uşile liftului se deschiseră şi, descoperind-o pe Mindy Gooch în hol, Enid uită pe dată de viaţa amoroasă a nepotului. Mindy era şi ea îmbrăcată în negru, fapt care o determină pe Enid s-o bănuiască de intenţia de-a compromite slujba de comemorare a doamnei Houghton. Dar hotărî să se prefacă a nu fi observat.

— Bună, Mindy dragă. O zi tristă, nu?

— Dacă aşa vrei s-o consideri, răspunse Mindy.

— Vreo ofertă din afară pentru apartament? întrebă Enid ca din întîmplare.

— Încă nu. Dar sînt convinsă că vor apărea curînd, replică Mindy.

— Nu uita de interesele noastre, te rog, spuse Enid politicoasă.

— Cum aş putea să uit? zise Mindy şi ieşi din clădire înaintea celor doi, spumegînd de furie.

Slujba de comemorare se ţinea la Biserica Sfîntul Ambrozie, la intersecţia dintre Broadway şi 11th Street. În faţa intrării traficul era infernal; cacofoniei de claxoane urlînd îi urmă vaierul unei sirene, o maşină de poliţie încercînd să disperseze aglomeraţia.

Mindy îşi astupă urechile cu palmele.

— Tăceţi! urlă ea.

După izbucnirea asta se simţi mult mai bine şi se alătură mulţimii din faţa bisericii, care înainta greoi spre intrare. Trecu de un cordon de poliţişti, în spatele cărora stătea obişnuita haită de paparazzi. Cînd ajunse la trepte, un agent de pază solid o opri şi întrebă:

— Invitaţia?

— Am lăsat-o acasă.

— Ieşiţi din rînd, vă rog, spuse agentul.

— Doamna Houghton mi-a fost prietenă bună. Locuiam în aceeaşi clădire.

Agentul de pază le făcu semn cu mîna celor din spate să intre, iar Mindy profită de ocazie și se fofilă odată cu grupul dinaintea ei. Agentul o zări și-i tăie calea:

— Ieșiți din rînd, doamnă.

Mindy se trase spăsită mai spre dreapta, de unde avu plăcerea de a-i vedea pe Enid și pe Philip Oakland trecînd pe lîngă ea. În ultima secundă, Enid o zări și ea pe Mindy și, strecurîndu-se prin mulțime, îi atinse acesteia brațul.

— Apropo, dragă, am tot vrut să-ți spun că Sam m-a ajutat foarte mult ieri cu computerul. Slavă Domnului că există tineri ca el. Fără ei, noi, bătrînii, n-am supraviețui în lumea asta tehnologizată.

Înainte ca Mindy să reacționeze, Enid trecu mai departe. Mindy mai avea puțin și exploda. Enid nu numai că o insultase, incluzînd-o în categoria ei de vîrstă („noi, bătrînii"), dar o mai și lăsase în mod voit și fără pic de inimă pe-afară. Ar fi putut foarte ușor s-o introducă și pe ea în biserică, fiindcă nimeni n-o refuza pe Enid Merle. Enid era ceea ce fetițele numesc o „manta de vreme bună", își spuse Mindy și plănui să-i întoarcă favoarea într-o bună zi.

Coborînd agale pe 11th Street, Billy Litchfield o zări pe Mindy Gooch așteptînd la marginea mulțimii. E mîna sorții, se gîndi el fericit. Întîmplarea nu putea fi decît un semn de la doamna Houghton însăși că Annalisa Rice era menită să fie viitorul locatar al apartamentului. Billy sperase să i-o prezinte pe Annalisa lui Enid Merle și, prin ea, să-i asigure intrarea în 5th Avenue nr. 1. Însă Mindy Gooch, președinta consiliului, era o „captură" mai importantă, deși nu la fel de strălucitoare. Apropiindu-se, Billy nu se putu împiedica să nu-și spună în sinea lui: „Biata Mindy. Era frumușică într-o vreme, dar cu trecerea timpului trăsăturile i s-au ascuțit și obrajii i s-au scofîlcit. Parcă ar fi roasă la propriu de amărăciune". Așternîndu-și pe chip o expresie de durere adecvată, îi luă mîinile și o sărută pe amîndoi obrajii.

— Bună, Mindy dragă, o salută.

— Billy.

— Intri? o întrebă el.

— M-am gîndit că aş putea să-mi iau rămas-bun, zise Mindy, ferindu-şi privirea.

— Ah, spuse Billy şi încuviinţă din cap, ghicind imediat adevărul. Era practic imposibil ca doamna Houghton s-o fi invitat pe Mindy la slujba de comemorare; deşi era preşedinta consiliului de administraţie, doamna Houghton n-o pomenise niciodată şi probabil că nici nu ştia, sau nu-i păsa, de existenţa lui Mindy. Dar Mindy, mereu plină de o mîndrie încăpăţînată şi nelalocul ei, considera probabil că e necesar să participe, pentru a-şi cimenta statutul.

— Aştept o prietenă, îi spuse Billy. Poate ai dori să ne însoţeşti.

— Sigur, acceptă Mindy.

Orice s-ar zice despre Billy Litchfield, nu se putea afirma că nu e un gentleman desăvîrşit.

— Tu şi doamna Houghton eraţi prietene bune? întrebă el, luînd-o de braţ.

Mindy îl privi ţintă, apoi răspunse:

— Nu chiar. O vedeam mai mult în holul clădirii. Dar voi doi eraţi apropiaţi, nu?

— Foarte. O vizitam cel puţin de două ori pe lună.

— Trebuie să-ţi fie dor de ea, observă Mindy.

— Îmi este, oftă Billy. Era o femeie extraordinară, dar ştim cu toţii asta. Se opri ca să-şi dea seama în ce ape se scălda Mindy, apoi trecu direct la subiect. Apartamentul ăla, spuse, mă întreb ce se va alege de el.

Nu riscase în van. Mindy era mult mai interesată să discute despre apartamentul doamnei Houghton decît despre doamna Houghton.

— Mda, bună întrebare, îl aprobă ea şi, aplecîndu-se încordată spre el, şopti destul de tare ca să fie auzită: Unii locatari vor să-l împartă.

Billy făcu un pas îndărăt, şocat.

— Asta ar însemna o bătaie de joc. Un apartament ca ăsta nu poate fi împărțit. E un monument de artă.

— Sînt de aceeași părere, încuviință Mindy înțelegătoare, dar și încîntată să descopere că ea și Billy gîndeau la fel în problema asta.

— Te-aș putea ajuta, zise el, coborînd glasul. Știu pe cineva care ar fi perfect pentru apartament.

— Serios?

Billy încuviință din cap.

— O tînără încîntătoare, din Washington D.C. Îți destăinui lucrul ăsta, draga mea, numai pentru că sînt sigur că înțelegi perfect ce vreau să spun. Nici nu încape îndoială, e una de-a noastră.

Mindy se simțea flatată, dar depuse toate eforturile să n-o arate.

— Își poate permite un apartament de douăzeci de milioane?

— Firește, e și un soț la mijloc. Tipul lucrează în finanțe. Draga mea, adăugă el repede, 5th Avenue nr. 1 și-a făcut o tradiție din a găzdui spirite creatoare. Dar știm cu toții în ce situație se află piața imobiliară. Nici un reprezentant al lumii artistice nu-și mai poate permite un apartament ca ăsta, în cazul în care nu vă hotărîți să-l împărțiți cum ai spus tu.

— Nu voi permite niciodată așa ceva, zise Mindy, încrucișîndu-și brațele.

— Bravo, o aprobă Billy. Oricum, vei face în curînd cunoștință cu prietena mea. Iat-o că vine, zise, privind peste umărul lui Mindy și zărind-o pe Annalisa chiar în clipa cînd cobora dintr-un taxi.

Mindy se întoarse și văzu apropiindu-se de ei o tînără înaltă, cu păr castaniu roșcat, strîns într-o coadă dezordonată. Avea o față serioasă, dar interesantă, genul de figură pe care alte femei o apreciază ca fiind frumoasă, probabil pentru că e tipul de frumusețe care pare să însoțească o personalitate puternică.

— Ea este Mindy Gooch, i-o prezentă Billy Annalisei. Mindy locuieşte şi ea în 5th Avenue nr. 1. Era prietenă cu doamna Houghton.

— Îmi pare bine, spuse Annalisa.

Strîngerea ei de mînă era fermă, iar Mindy aprecie faptul că tînăra nu încercă s-o sărute pe obraz, maimuţărind moda europeană, cît şi pe acela că Billy se referise la ea ca la o prietenă de-a doamnei Houghton. Billy, îşi spuse, era un exemplu excelent despre cum ar trebui să se poarte locatarii din 5th Avenue nr. 1 unii cu alţii.

În biserică se aşezară în strana din mijloc. La două rînduri mai în faţă, Mindy recunoscu părul blond decolorat şi coafat al lui Enid (pe vremuri fusese brunetă, însă firele albe o dovediseră în cele din urmă), alături de pletele castanii şi strălucitoare ale lui Philip. Ce bărbat matur mai purta părul atît de lung? Sînt o pereche ridicolă, decretă Mindy – fata bătrînă şi la propriu, şi la figurat, însoţită de nepotul ei caraghios, amîndoi plini de aroganţă. Era prea mult. Pe Enid Merle trebuia s-o înveţe cineva minte.

Clopotul bisericii bătu a jale de zece ori. Apoi începu să cînte orga şi doi preoţi în odăjdii albe, legănînd cădelniţe cu tămîie, intrară pe culoarul dintre strane, urmaţi de un episcop în veşminte azurii şi cu mitra pe cap. Congregaţia se ridică, iar Mindy plecă fruntea.

— Cine vrea să împartă apartamentul? întrebă Billy, aplecîndu-se spre ea.

— Enid Merle. Şi nepotul ei, Philip.

Billy încuviinţă din cap. Episcopul ajunse la altar şi credincioşii se aşezară. Slujba catolică tradiţională, ceea ce-şi dorise doamna Houghton, continuă în latină şi engleză. Billy nu era însă atent la slujbă. Într-o primă fază îi veni greu să creadă că Enid Merle voia să împartă apartamentul doamnei Houghton. Dar exista un motiv foarte solid pentru care bătrîna rezistase aproape cincizeci ani ca ziaristă de mondenităţi: nu era atît de drăguţă pe cît lăsa impresia şi,

cu toate că senzația generală era că Enid Merle și Louise Houghton fuseseră prietene de suflet, Billy bănuia că povestea avea dedesubturile ei. Își amintea de un conflict între ele, ceva legat de mama vitregă a lui Enid, care ar fi putut fi aplanat după mutarea acesteia din clădire. Era foarte posibil ca pe Enid Merle s-o fi durut în cot de integritatea moștenirii lăsate de Louise Houghton.

Totuși situația ridica o dilemă morală. Billy nu voia să-i dejoace planurile, lucru care s-ar fi putut dovedi periculos, fiindcă Enid controla un segment de opinie important prin editorialul publicat în mai multe ziare. Cu toate astea, apartamentul fusese mîndria și bucuria lui Louise Houghton. Din cuibul ei din ceruri, dominase întreaga lume bună a Manhattanului și nici chiar în anii '70 și '80, cînd centrul orașului își pierduse strălucirea, detronat de Upper East Side, doamna Houghton nu se gîndise nici o clipă să se mute. Cînd îi împărtășea această informație lui Billy, obișnuia să bată în podea cu bastonul cu vîrf de marmură.

— Aici e centrul societății newyorkeze, insista ea pe tonul grav și solemn care o caracteriza. Nu acolo, în provincii, adăuga, referindu-se la zonele Upper East Side și Upper West Side din Manhattan. Știi că pe vremuri îți lua o zi întreagă să ajungi la clădirea Dakota? Și apoi erai silit să-ți petreci noaptea în monstruozitatea aia gotică. Societatea își are rădăcinile aici, repeta, ciocănind iarăși cu bastonul, și aici își va afla sfîrșitul. Să nu-ți uiți niciodată originile, Billy.

O parte semnificativă a societății ar fi încetat să mai existe dacă Enid Merle făcea ce voia ea cu apartamentul, se gîndi Billy. Misiunea lui era clară: oricît ar fi admirat-o pe Enid Merle, trebuia să rămînă fidel dorințelor doamnei Houghton.

Se rostiră alte rugăciuni și congregația îngenunche. Mindy își împreună mîinile.

— Știi ce mă gîndeam? îi șopti Billy la adăpostul mîinilor împreunate. Ce faci după ce se termină

slujba? Am putea să dăm o fugă pînă în 5th Avenue nr. 1 și să aruncăm o privire prin apartament.

Mindy se uită surprinsă la Billy. Bănuia că în spatele accesului său subit de amabilitate se găsea un motiv ascuns, dar nu se așteptase chiar la tranzacții imobiliare încheiate în casa Domnului. Însă în definitiv erau la New York, unde nimic nu e sfînt. Trase cu ochiul printre degete la cefele vecinilor ei și furia i se aprinse din nou. Episcopul își făcu semnul crucii, iar credincioșii îl imitară.

— În numele Tatălui, al Fiului și-al Sfîntului Duh, zise Mindy, apoi, lăsîndu-se în strană și privind fix înainte, își șopti lui Billy: Cred că se poate aranja.

*

* *

După slujbă, Enid organizase un prînz pentru douăzeci de persoane la restaurantul Village de pe 9th Street, pînă la care Philip Oakland își însoți mătușa. Deși, tehnic vorbind, localul nu era deschis la vremea prînzului, Enid fusese ani de zile o clientă fidelă, asemenea multor altora care locuiau în vecinătate, astfel încît se făcu o excepție de dragul ei și din respect pentru tristul eveniment. Philip era familiarizat cu cercul mătușii Enid, odinioară cei mai sclipitori și mai buni dintre newyorkezi. Acești oameni și ritualurile lor aparte – care îți dictau să vorbești cu femeia din dreapta la aperitiv și cu cea din stînga la felul principal, să faci schimb de informații din domeniile politicii, afacerilor, mass-mediei și artelor și, nu în ultimul rînd, să te ridici și să ții discursuri la cafea – erau parte integrantă din viața lui, pînă într-acolo încît abia dacă observa cît de tare îmbătrîniseră cu toții.

Conversația era, ca întotdeauna, însuflețită. Cu toate că tragedia accidentului doamnei Houghton și moartea ei prematură – cei mai mulți păreau de acord că „mai avea încă cinci ani buni de trăit“ –

erau principalul subiect, discuția alunecă în cele din urmă către apropiatele alegeri și către iminenta recesiune. Lîngă mătușa Enid stătea un bărbat în vîrstă, care se ținea drept ca o scîndură. Fost senator și scriitor de discursuri pentru Jack Kennedy, vorbea în detaliu despre diferențele dintre stilurile obscure și profetice ale candidaților democrați. Sosi al doilea fel – vițel în sos de unt și lămîie – și, fără a pierde o frîntură din conversație, Enid ridică furculița și cuțitul și începu să taie friptura din farfuria senatorului. Gestul ei de amabilitate îl înfioră pe Philip. Aruncîndu-și privirile de jur împrejurul mesei, scena i se păru dintr-odată de prost gust, un tablou grotesc al bătrîneții încă verzi.

Lăsă furculița din mînă. Către asta se îndrepta și viața lui, de fapt, nu mai avea decît un pas pînă acolo. Realitatea evidentă îl făcu să se panicheze și toate lucrurile care îi merseseră prost în ultima vreme reveniră în prim-plan. Avea probleme cu scenariul la care lucra, va avea probleme și cu următorul, dacă va mai exista un alt scenariu, iar dacă va mai scrie o altă carte, va întîmpina probleme și cu ea. Într-o bună zi va sfîrși și el aici, un babalîc impotent și insignifiant, căruia trebuie să-i taie altcineva friptura. Și nici nu va avea vreo femeie lîngă el să-l consoleze.

Se ridică și se scuză, spunînd că aștepta un telefon care nu suferea amînare din Los Angeles. Tocmai fusese înștiințat pe BlackBerry.

— Nu poți să rămîi la desert? întrebă Enid, apoi exclamă: Of, la naiba. S-a dus pe apa sîmbetei simetria.

După plecarea lui, la masă rămînea un număr impar de femei și bărbați.

— N-am încotro, Nini, zise Philip, sărutînd obrazul ce i se întindea. Te descurci tu.

Nu ajunse decît pînă la jumătatea drumului și o sună pe Lola. „Alo“-ul ei degajat îi făcu inima să bată mai tare. Își ascunse emoția vorbindu-i pe un ton mai serios decît intenționase.

— Philip Oakland la telefon.

— Care-i treaba? întrebă ea, deși era evident fericită că o suna.

— Vreau să-ți ofer postul de documentarist. Poți să începi chiar în după-amiaza asta?

— Nu, sînt ocupată.

— Atunci, mîine-dimineață?

— Nici. Pleacă mama și trebuie să-mi iau rămas-bun.

— La ce oră pleacă? se interesă Philip, întrebîndu-se cum ajunsese la schimbul ăsta disperat de replici.

— Nu știu. Pe la zece? Sau unsprezece?

— De ce nu treci pe-aici după-amiază?

— Cred că aș putea, zise Lola cu o voce oarecum nesigură. Stînd pe marginea piscinei de la Soho House, își înmuie vîrful degetelor de la picioare în apa caldă și întunecată. Lola își dorea postul, însă nu voia să pară prea entuziastă. La urma urmei, chiar dacă Philip era, practic, șeful ei, tot bărbat rămînea. Iar cînd ai de-a face cu bărbații, e întotdeauna important să-ți păstrezi poziția de superioritate.

— Ce zici de ora două?

— Perfect, răspunse Philip ușurat și închise.

La Soho House, chelnerul se apropie de Lola și o preveni că regulile clubului interziceau folosirea telefoanelor mobile, chiar și pe acoperiș. Lola îl țintui cu o privire de gheață, apoi începu să-i scrie un SMS maică-sii, ca să-i dea vestea cea bună. Pe urmă se unse din belșug cu cremă de plajă și se întinse pe șezlong. Închise ochii, visînd la Philip Oakland și la 5th Avenue nr. 1. Poate că se va îndrăgosti de ea și o va lua de nevastă, iar atunci va putea să locuiască și ea acolo.

*

* *

— E foarte frumos, spuse Annalisa, păşind în holul de la intrarea în apartamentul doamnei Houghton.

— E multă dezordine, zise Billy cu o strîngere de inimă. Trebuia să-l vezi pe vremea cînd trăia doamna Houghton.

— Dar l-am văzut, îl asigură Mindy. Era exact în stilul şi pe gustul unei doamne bătrîne.

Apartamentul fusese despuiat de antichităţi, tablouri, covoare şi draperii de mătase, nu mai rămăseseră decît ghemotoace de praf şi tapetul decolorat. Fiind mijlocul după-amiezii, apartamentul era inundat de lumină, care scotea la iveală vopseaua scorojită şi parchetul deteriorat. Micul hol de la intrare ducea către unul mai mare, în a cărui podea de marmură era incrustat un disc solar din care ţîşneau raze; din hol pornea o scară impozantă. Trei uşi înalte din lemn se deschideau către o cameră de zi, o sufragerie şi o bibliotecă. Copleşit de amintiri, Billy păşi în livingul uriaş. Se întindea pe toată lungimea apartamentului, avînd vedere spre stradă. Două perechi de ferestre franţuzeşti duceau spre o terasă lată de trei metri.

— O, ce petreceri organiza aici! zise Billy, arătînd cu gesturi largi încăperea. O aranjase ca pe un salon european, cu divane şi canapele şi scaune aşezate astfel încît să îndemne la taifas. O sută de oameni se puteau strînge aici fără să bagi măcar de seamă.

Le conduse pe amîndouă în sufragerie.

— Invita pe toată lumea la masă. Îmi amintesc mai ales de o anumită cină. Prinţesa Grace. Era atît de frumoasă. Nimeni nu bănuia măcar că peste numai o lună avea să moară.

— Aşa sînt oamenii, observă Mindy pe un ton sec.

Billy n-o luă în seamă.

— Aici era o masă lungă, pentru patruzeci de persoane. După părerea mea, o masă de tipul ăsta e cu mult mai elegantă decît mesele acelea rotunde, de zece persoane, pe care le găseşti pretutindeni în zilele noastre. Însă presupun că nu există alternativă. Nimeni nu mai are o sufragerie atît de mare, deşi doamna Houghton spunea adesea că oamenii nu-şi doresc niciodată mai mult de patruzeci de musafiri la cină. Esenţialul era să-i faci să se simtă parte dintr-un grup privilegiat.

— Unde e bucătăria? se interesă Mindy.

Deşi mai fusese o dată în apartament, nu avusese parte decît de un tur scurt, iar acum era copleşită de invidie şi se simţea intimidată. Nici nu bănuise că doamna Houghton trăise într-un stil atît de grandios, dar se părea că grandoarea caracterizase perioada de dinainte ca ea şi James să se mute în clădire. Conducîndu-le prin uşile batante, Billy le arătă oficiul şi, ceva mai încolo, bucătăria propriu-zisă, care era suprinzător de lipsită de rafinament, podeaua fiind acoperită cu linoleum prins în plinte din plastic.

— Ea nu venea niciodată aici, desigur, explică Billy. De fapt, în afară de personal, nu intra nimeni în bucătărie. Era considerată o formă de respect.

— Dar dacă voia un pahar cu apă? întrebă Annlisa.

— Folosea telefonul. Exista cîte un aparat în fiecare cameră şi fiecare cameră avea propria linie. La începutul anilor '80, asta era considerată o chestie foarte modernă.

Annalisa se uită la Mindy, îi prinse privirea şi zîmbi. Pînă în clipa aceea, Mindy nu ştiuse ce să creadă despre Annalisa, care izbutea să pară încrezătoare şi stăpînă pe sine, fără a dezvălui vreo informaţie despre ea însăşi. Cine ştie, poate că Annalisa Rice avea la urma urmei simţul umorului.

Urcară la nivelul al doilea, examinînd dormitorul principal, baia spaţioasă şi salonul, unde, preciză Billy, el şi Louise petrecuseră numeroase ceasuri încîntătoare. Aruncară o privire şi la cele trei dormitoare de pe hol, apoi trecură la al treilea nivel.

— Și aici, anunță Billy, deschizînd larg două uși în panel, este piesa de rezistență. Sala de bal.

Annalisa traversă podeau de marmură ca o tablă de șah și se opri în mijlocul sălii, privind atent tavanul boltit, șemineul și ferestrele franțuzești. Încăperea era de o frumusețe copleșitoare. Nu-și imaginase că un astfel de spațiu, într-un astfel de apartament, ar fi putut vreodată să existe într-o clădire din New York. Manhattanul era doldora de secrete și surprize minunate. Aruncîndu-și privirile prin sala de bal, Annalisa se gîndi că nu-și dorise niciodată nimic în viață așa cum își dorea acum apartamentul ăsta.

Billy se apropie din spate și spuse:

— Am susținut întotdeauna că, dacă nu ești fericit în apartamentul ăsta, nu poți fi fericit nicăieri.

Nici măcar Mindy nu reuși să găsească o replică potrivită. Atmosfera era încărcată de alean, își spuse Billy. El numea asta „durerea". Era parte din durerea de-a locui în Manhattan, durerea copleșitoare izvorîtă din dorința de-a locui în apartamente de lux. Ea îi împingea pe oameni către tot soiul de lucruri: să mintă, să nu renunțe la căsnicii eșuate, să se prostitueze și chiar să ucidă.

— Ce părere ai? o întrebă Billy pe Annalisa.

Inima acesteia bătea mai-mai să-i spargă pieptul. Părerea ei era că trebuia să cumpere imediat apartamentul, chiar în după-masa aceea, înainte ca altcineva să-l vadă și să-l dorească. Dar mintea ei avocățească avu cîștig de cauză, așa că-și păstră calmul.

— E minunat. E cu siguranță o opțiune.

Privi spre Mindy. Cheia cumpărării apartamentului se afla în mîinile acestei femei agresive și agitate, cu ochii puțin cam bulbucați.

— Paul, soțul meu, e foarte meticulos. Va dori să vadă toate detaliile financiare ale clădirii.

— E o clădire de primă mînă, preciză Mindy. Avem cele mai bune recomandări în privința ipotecilor.

Deschise uşile şi ieşi pe terasă. De acolo, colţul terasei lui Enid Merle se zărea perfect.

— Aţi văzut priveliştea? îi strigă Annalisei.

Annalisa ieşi şi ea pe terasă, care îţi dădea senzaţia că te afli pe coverta unui vas ce naviga pe marea de acoperişuri a Manhattanului.

— Superb.

— Ziceaţi că sînteţi din...? întrebă Mindy.

— Washington. Ne-am mutat aici din pricina serviciului lui Paul. Lucrează în finanţe.

La biserică, Billy îi şoptise să evite sintagma „manager de fonduri de risc" şi să folosească în schimb „finanţe", un termen mai vag şi mai stilat.

— Cînd vorbeşti cu Mindy, caută să scoţi în evidenţă faptul că eşti foarte normală, o sfătuise el.

— De cît timp locuiţi aici? o întrebă Annalisa politicos, schimbînd cursul discuţiei.

— De zece ani. Ne place foarte mult clădirea. Şi zona. Fiul meu merge la şcoală în Village, deci e cu atît mai uşor.

— Aha, încuviinţă cu înţelepciune Annalisa.

— Aveţi copii?

— Încă nu.

— Aici oamenii sînt foarte prietenoşi cu copiii. Toată lumea îl iubeşte pe Sam.

Li se alătură şi Billy Litchfield, iar Annalisa se hotărî că venise momentul să atace.

— Soţul dumneavoastră e James Gooch? o întrebă pe Mindy ca din întîmplare.

— Da. De unde îl cunoaşteţi? întrebă ea, privind-o surprinsă.

— I-am citit ultima carte, *Soldatul singuratic*.

— N-au citit-o decît vreo două mii de persoane, replică Mindy.

— Mi-a plăcut foarte mult. Istoria americană e una dintre obsesiile mele. Soţul dumitale e un scriitor minunat.

Mindy se trase un pas înapoi. Nu era sigură dacă trebuia sau nu s-o creadă pe Annalisa, dar îi plăcea

faptul că aceasta făcea eforturi. Și luînd în considerare lovitura dată de James cu Apple, poate că îi apreciase greșit calitățile de romancier. Era adevărat că pe vremuri James fusese un scriitor minunat, acesta fiind, de altfel, unul dintre motivele pentru care se măritase cu el. Cine știe, poate era pe cale să redevină un scriitor minunat.

— Soțul meu va publica o nouă carte în curînd. Specialiștii din domeniu sînt de părere că o să-l eclipseze pe Dan Brown. Dacă vă vine să credeți.

Rostind cuvintele cu voce tare și plăcîndu-i cum sunau, Mindy începu să creadă că succesul lui James era o realitate. Asta o să-l învețe minte pe Philip Oakland, își spuse în gînd. Iar dacă familia Rice va cumpăra apartamentul, lovitura dată lui Enid și lui Philip va fi magistrală.

— Trebuie să mă întorc la birou, se scuză Mindy, întinzîndu-i mîna Annalisei. Dar sper să ne revedem cît de curînd.

— Sînt impresionat, îi mărturisi Billy Annalisei cînd ajunseră pe trotuarul din fața clădirii. I-ai plăcut lui Mindy Gooch, iar ei nu-i plac prea mulți oameni.

Annalisa zîmbi și făcu semn unui taxi.

— Chiar ai citit *Soldatul singuratic*? Are opt sute de pagini și e arid ca Sahara.

— Da, l-am citit.

— Deci știai că James Gooch e soțul ei.

— Nu. Am căutat-o pe Google în drum spre biserică. Era un articol în care se menționa că e măritată cu James Gooch.

— Deșteaptă mișcare.

Un taxi opri lîngă ei. Billy îi ținu portiera deschisă, iar Annalisa se strecură pe bancheta din spate.

— Am întotdeauna grijă să-mi fac temele, îl lămuri ea.

*

* *

După cum prevăzuse, postul de documentarist pentru Philip era o muncă ușoară. Trei după-amiezi pe săptămînă – lunea, miercurea și vinerea – Lola se întîlnea cu Philip în apartamentul lui. Așezată la un birou mic în camera de zi spațioasă, inundată de razele soarelui, Lola se străduia să dea impresia că muncește, în primele zile, cel puțin. Philip lucra la biroul lui, cu ușa deschisă. Din cînd în cînd își iţea capul și îi cerea să-i caute ceva, cum ar fi adresa exactă a unui restaurant care existase pe 5th Avenue în anii '80. Lola nu înțelegea de ce-i trebuiau informațiile astea, la urma urmei, scria un scenariu de film, nu putea să le inventeze, așa cum inventase și personajele?

Cînd l-a întrebat, Philip s-a așezat lîngă ea pe brațul unui fotoliu de piele și i-a ţinut o prelegere despre importanța autenticității în operele de ficțiune. Mai întîi Lola n-a înțeles prea bine, apoi s-a plictisit și, în final, a fost prinsă în mrejele expunerii. A fascinat-o nu atît conținutul, cît faptul că Philip îi vorbea ca și cum ar fi avut aceleași preocupări și cunoștințe. Episodul s-a repetat de vreo cîteva ori și, după ce el se întorcea brusc în birou, de parcă tocmai îi venise o idee, și îi auzea degetele ţăcănind pe taste, Lola își dădea părul după urechi și, încruntîndu-se din pricina concentrării, se apuca să-i caute pe Google informația cerută. Dar fiindcă nu putea să-și concentreze atenția prea mult timp, în doar cîteva minute ajungea pe o cu totul altă pistă, citind ceva despre Perez Hilton, verificîndu-și pagina de Facebook, uitîndu-se la episoade din *The Hills* sau căutînd într-o doară printre videoclipurile de pe YouTube. Dacă ar fi avut o slujbă obișnuită într-un birou, Lola știa că astfel de activități n-ar fi fost privite cu ochi buni – de curînd, o fostă colegă de facultate

fusese chiar dată afară dintr-un post de consultant juridic pentru această infracţiune –, dar pe Philip nu părea să-l deranjeze. De fapt, lucrurile stăteau tocmai pe dos: părea să considere că toate astea erau incluse în fişa postului.

În a doua după-amiază, pe cînd se uita la videoclipuri pe YouTube, Lola dădu peste unul, în care o mireasă în rochie de nuntă fără bretele se repezea la un bărbat, ameninţîndu-l cu o umbrelă pe marginea unei autostrăzi. În fundal se zărea o limuzină albă. După cîte se părea, maşina se defectase şi mireasa îşi descărca nervii pe şofer.

— Philip? zise Lola, băgînd capul pe uşa biroului.

Philip stătea aplecat asupra calculatorului, părul brunet căzîndu-i pe frunte.

— Mda? zise el, ridicînd privirile şi dîndu-şi părul din ochi.

— Cred c-am dat peste ceva care ţi-ar putea fi de folos.

— Adresa de la Peartree's?

— Ceva mai mişto, spuse şi-i arătă videoclipul.

— Mamă! se miră Philip. Scena e reală?

— Bineînţeles.

O ascultară pe mireasă zbierînd şi făcîndu-l în toate felurile pe şofer, apoi Lola se lăsă în scaun, zicînd:

— Ei bine, asta e autenticitate sută la sută.

— Mai există şi altele la fel?

— Sînt probabil cu sutele.

— Bravo, bine lucrat, o lăudă Philip impresionat.

Philip, decretă Lola, îşi adunase cunoştinţele din cărţi, dar în ciuda dorinţei lui de autenticitate, nu părea a şti prea multe despre viaţa reală. Pe de altă parte, viaţa ei reală la New York nu prindea exact contururile pe care le visase.

Sîmbătă noaptea mersese prin cluburi cu cele două fete pe care le cunoscuse la departamentul de resurse umane. Cu toate că le considera „mediocre", erau singurele fete pe care le ştia în New York.

Colindarea cluburilor din Meatpacking District fusese o experienţă palpitantă, dar şi deprimantă. La început au fost refuzate în două cluburi, dar au găsit un al treilea, unde puteau sta la coadă ca să intre. Au aşteptat patruzeci şi cinci de minute în spatele unui cordon de poliţie, pe cînd cei care coborau din Lincolnuri şi SUV-uri erau lăsaţi imediat să intre – ah, ce ciudă o cuprindea că nu făcea parte dintre membrii clubului –, dar cît au aşteptat, au văzut şase celebrităţi adevărate intrînd. Coada se pornea imediat să zornăie, precum cea a unui şarpe cu clopoţei, şi dintr-odată toţi scoteau telefoanele mobile şi se străduiau să prindă vedeta în poză. Înăuntru, separarea Celebrităţilor de Aspiranţi era şi mai evidentă. Celebrităţile aveau sticle de vodcă şi de şampanie pe mesele delimitate prin cordoane şi păzite de indivizi uriaşi, în vreme ce Anonimii erau siliţi să se înghesuie în faţa barului ca dinaintea unei scene de concert. Apoi trebuia să mai aştepţi o jumătate de oră ca să-ţi iei ceva de băut şi strîngeai protector paharul, de parcă ar fi fost un bebeluş, fiindcă nu ştiai niciodată dacă vei mai apuca vreunul.

Asta nu era viaţă. Lola trebuia neapărat să găsească o cale de-a pătrunde în cercul select al lumii bune din New York.

Cea de-a doua zi de miercuri de cînd se angajase o găsi întinsă pe canapeaua din linvingul lui Philip, citind reviste de mondenităţi. Philip plecase la bibliotecă să scrie şi o lăsase de una singură în apartament, unde, chipurile, trebuia să citească ciorna scenariului şi să caute greşeli.

— Nu ai un corector ortografic automat? îl întrebase cînd îi întinsese manuscrisul.

— N-am încredere în el, îi răspunsese Philip.

Lola se apucase de citit, însă îşi amintise că e ziua în care apar noile numere din revistele de mondenităţi. Punînd deoparte scenariul, se duse la chioşcul de ziare de pe University Place. Îl plăcea teribil să

intre și să iasă din clădirea de la nr. 1, iar acum, cînd trecea pe lîngă portari, îi saluta ușor din cap, de parcă ar fi locuit într-adevăr acolo.

Tabloidele din săptămîna aceea se dovediră extrem de neinteresante – nici o celebritate notabilă nu intrase la dezintoxicare, nici nu slăbise (sau se îngrășase) vreuna, nimeni nu furase soțul alteia – așa că Lola azvîrli plictisită revistele cît colo. Privind de jur împrejur, își dădu seama că, Philip fiind plecat, avea ceva mult mai interesant de făcut: să-și bage nasul peste tot.

Se îndreptă către peretele cu biblioteca. Trei rafturi întregi erau ocupate de primul roman scris de el, *Dimineață de vară*, în diverse ediții și în mai multe limbi. Pe un alt raft stăteau aliniate ediții cartonate din marii clasici; Philip îi spusese că le colecționa și că plătise exorbitanta sumă de cinci mii de dolari pentru ediția princeps din *Marele Gatsby*, un gest pe care Lola îl considera nesăbuit. Raftul de jos găzduia o colecție de ziare și reviste vechi. Lola luă un număr din *The New York Review of Books*, datînd din februarie 1992. Răsfoi paginile pînă ajunse la o recenzie a cărții lui Philip, *Steaua întunecată*. Plictisitor, își zise, punînd revista la loc. În teancul de jos, zări un număr vechi din *Vogue*. Îl scoase și se uită la copertă. Septembrie 1989. Unul dintre titluri era: NOILE CUPLURI INFLUENTE. De ce păstra Philip un număr vechi din *Vogue*? se miră și deschise revista, în căutarea unui răspuns.

Trecînd direct la mijloc, găsi și motivul: un articol de zece pagini despre un Philip mult mai tînăr și o Schiffer Diamond chiar mai proaspătă, cu poze în care stăteau în fața Turnului Eiffel, mîncînd croasanți unul din mîna celuilalt la o cafenea de pe trotuar, sau plimbîndu-se pe o stradă din Paris, ea în rochie de bal, iar el în frac. Titlul era: DRAGOSTE DE PRIMĂVARĂ: CÎȘTIGĂTOAREA OSCARULUI, ACTRIȚA SCHIFFER DIAMOND, ȘI CÎȘTIGĂTORUL PREMIULUI PULITZER, SCRIITORUL PHILIP OAKLAND, ETALEAZĂ NOILE COLECȚII DE LA PARIS.

Lola luă revista cu ea, se așeză pe canapea și studie cu mai multă atenție fotografiile. Nici prin cap nu-i trecuse că Philip Oakland și Schiffer Diamond fuseseră pe vremuri un cuplu, prin urmare era extrem de geloasă. În ultima săptămînă avusese momente cînd se simțise atrasă de Philip, însă ezitase din pricina vîrstei lui. În fond, era cu douăzeci de ani mai mare. Și în ciuda înfățișării tinerești și a formei fizice bune – mergea la sală în fiecare dimineață – și a faptului că erau o grămadă de femei tinere care se măritaseră cu celebrități mai în vîrstă, de pildă nevasta lui Billy Joel, Lola își făcea totuși griji că, dacă ar fi ajuns în „acel punct" cu Philip, s-ar fi putut pomeni cu o surpriză neplăcută. Dacă avea pete pe piele? Sau nu i se scula?

Însă pe măsură ce frunzărea paginile din pictorialul *Vogue*, impresia despre Philip se îmbunătățea considerabil, așa că începu să-și facă socoteala cum să-l seducă.

La cinci după-amiază, Philip părăsi biblioteca și se întoarse în 5th Avenue nr. 1. Lola trebuie să fi plecat deja, își zise, iată că mai trecuse o zi în care izbutise să se abțină de la a se culca cu ea. Se simțea atras de Lola, dar bărbat fiind, era normal. Și ea părea să fie atrasă de el, judecînd după privirile pe care i le arunca printr-o șuviță de păr pe care *o* răsucea mereu în fața ochilor, de parcă s-ar fi rușinat. Era însă cam prea tînără, chiar și pentru el, și în ciuda vastelor ei cunoștințe despre celebrități și internet, nu prea era umblată prin lume. Pînă acum nu se întîmplase nimic notabil în viața Lolei și era puțin cam imatură.

Urcînd cu liftul spre etajul său, simți un impuls brusc să apese pe butonul cu numărul nouă. Erau șase apartamente pe palier, iar al lui Schiffer se afla în capăt. Străbătu holul, amintindu-și de cîte ori fusese acolo la orice oră din zi și din noapte. Sună și apăsă pe clanță. Nimic. Nu era acasă, desigur. Nu era niciodată acasă.

Urcînd în apartamentul lui și răsucind cheia în broască, auzi surprins vocea Lolei:

— Philip?

Dincolo de ușă era o valijoară din piele lăcuită roz. Lola stătea pe canapeaua din living și se uita la el peste spătar.

— Ești încă aici, spuse Philip, surprins, dar totodată fericit să o vadă.

— S-a întîmplat ceva absolut îngrozitor, începu ea. Sper că n-o să te superi.

— Ce? întrebă Philip alarmat, crezînd că era ceva în legătură cu scenariul. Primise oare vreun alt telefon de la directoarea studioului?

— S-a întrerupt apa în clădirea unde stau.

— Aha, se lămuri el și, ghicind că acesta era motivul pentru prezența valijoarei roz, adăugă: Vrei să faci un duș aici?

— Nu e doar asta. Cineva mi-a spus că vor lucra la țevi toată noaptea. Cînd am ajuns acasă era un vacarm de nedescris.

— Sigur se vor opri. După ora șase, din cîte știu.

Lola clătină din cap.

— La mine nu e ca aici. Clădirea nu are decît apartamente de închiriat, așa că pot să facă tot ce poftesc. *Oricînd* poftesc, adăugă ea apăsat.

— Ce ai de gînd să faci?

Avea cumva intenția să-și petreacă noaptea în apartamentul lui? Ar fi fost o idee foarte neinspirată sau foarte bună.

— Mă gîndeam că aș putea să dorm pe canapeaua asta. Doar pentru o noapte. Pînă mîine e imposibil să nu repare țevile.

Philip ezită, întrebîndu-se dacă nu cumva țevile erau doar un pretext. În cazul ăsta ar fi fost fraier să refuze.

— Sigur.

— O, ce bine, exclamă Lola, sărind de pe canapea și înșfăcînd valijoara. Nici n-o să observi că sînt aici, promit. O să stau pe canapea și o să mă uit la televizor. Poți să lucrezi dacă vrei. Sau... mă rog.

— Nu e nevoie să te porţi ca o micuţă orfană, îi spuse el. Te scot în oraş la cină.

Pe cînd ea făcea duş, Philip intră în birou şi se uită peste e-mailurile primite. Erau mai multe la care ştia că trebuia să răspundă, dar auzind zgomotul apei şi văzînd cu ochii minţii trupul gol al tinerei, nu reuşi să se concentreze, aşa că încercă să citească din *Variety*. Apoi Lola apăru în prag, fără să se fi uscat complet, dar îmbrăcată deja într-o rochie scurtă şi mulată, frecîndu-şi părul cu un prosop.

— Unde vrei să mergem la cină? îl întrebă.

Philip închise calculatorul.

— Mă gîndeam să te duc la Knickerbocker. E chiar după colţ şi e unul dintre restaurantele mele preferate. Nu e prea pretenţios, dar mîncarea e bună.

Puţin mai tîrziu, instalaţi într-un separeu, Lola inspecta meniul, iar Philip comandă o sticlă cu vin.

— Eu iau întotdeauna friptură şi stridii. Îţi plac stridiile? o întrebă el.

— Foarte mult, răspunse Lola, punînd meniul pe masă şi zîmbindu-i larg. Ai băut vreodată cocteil cu stridii? Iei o stridie şi o pui într-un pahar înalt, apoi torni vodcă şi sos de cocteil. Asta obişnuiam să bem cît am stat în Miami.

Philip nu ştia cum să reacţioneze, de vreme ce nu băuse în viaţa lui un cocteil cu stridii, care, judecînd după reţetă, era oribil, dar probabil că unei tinere de douăzeci şi doi de ani i se părea normal.

— Şi pe urmă ce s-a întîmplat?

Era o întrebare fără ţintă precisă, dar o îndemna să răspundă.

— Păi, începu Lola, punîndu-şi coatele pe masă şi sprijinindu-şi bărbia în palme, te matoleşti rău. O fată – nu una dintre prietenele mele, dar totuşi din gaşca noastră – s-a îmbătat atît de tare că şi-a scos bluza la *Girls Gone Wild*. Şi-a văzut-o taică-său. Care s-a suit pe pereţi. Nu ţi se pare dezgustător să ştii că taică-tău se uită la *Girls Gone Wild*?

— Poate a auzit că apare și ea. Poate voia și omul să se convingă.

— Nimeni nu le spune părinților că apare la *Girls Gone Wild*, replică Lola, încruntîndu-se. Dar e clar că unele fete fac asta ca să atragă atenția bărbaților. Cred că le face să pară mai sexy.

— Tu ce crezi?

— E o prostie. Da, o să găsești un tip care să se culce cu tine, dar după aia?

Da, într-adevăr, ce se întîmplă după aia, își zise Philip în gînd, întrebîndu-se cu cîți bărbase se culcase Lola.

— Tu ai făcut vreodată asta?

— Să apar în *Girls Gone Wild*? Categoric nu. Poate aș accepta să mă dezbrac pentru *Playboy* sau *Vanity Fair*, pentru că sînt stilate. Și ai aprobare să faci fotografii.

Philip luă o înghițitură zdravănă de vin și zîmbi. Era limpede că voia să se culce cu el. Altfel de ce-ar fi vorbit despre sex și despre condițiile în care s-ar dezbrăca? Avea să-l scoată din minți în curînd dacă nu se oprea.

Dar în timp ce îngerașul de pe un umăr îi amintea că n-ar trebui să se culce cu ea, drăcușorul de pe celălalt umăr îi șoptea: „De ce nu? E evident că pentru ea n-ar fi prima dată și probabil c-o face destul de des". Ca un compromis, prelungi cina cît îi stătu în puteri, comandînd încă o sticlă de vin, desert și ceva de băut după aceea. Cînd sosi momentul inevitabil în care trebuiau s-o pornească spre casă, Lola, care se pilise în mod clar, se ridică și bîjbîi după geanta din piele de șarpe. Părăsind restaurantul, Philip își petrecu brațul pe după talia ei. Cînd ieșiră pe trotuar, ea îl imită, sprijinindu-se de el și chicotind. Drept răspuns, penisul i se umflă, atingîndu-i coapsa.

— Ce bine ne-am distrat, zise Lola și, devenind brusc serioasă, adăugă: Habar n-aveam că e așa de greu să faci un film.

— Dar merită, răspunse el.

După discuția despre sex, relaxat de nenumăratele pahare cu vin, Philip îi povestise în amănunt despre necazurile pe care le avea cu studioul, iar Lola îl ascultase pierdută. El își mișcă mîna de pe umărul ei pe ceafă.

— E timpul să mergi la culcare. Nu vreau să te trezești cu o mahmureală mîine.

— Asta e deja garantat, chicoti Lola.

Cînd se întoarseră în apartament, ea se duse foarte ostentativ la baie să se schimbe, iar el puse o pernă și o pătură pe canapea. Știau amîndoi că nu va dormi acolo, își spuse Philip, însă era probabil o idee bună să se prefacă măcar. Lola ieși din baie desculță, îmbrăcată într-o cămășuță de noapte cu o panglică de mătase însăilată pe marginea gulerului, desfăcută doar cît să i se vadă decolteul. Philip oftă. Adunîndu-și tot curajul, se opri dinaintea ei, o sărută pe frunte și plecă la el în cameră.

— Noapte bună, îi ură și se sili, numai el știa cum, să închidă ușa.

Se dezbrăcă, rămînînd doar în boxeri, și se băgă în pat. Nu stinse lumina, apucîndu-se să citească din *Casa Buddenbrook*. Se trezi din nou că nu se putea concentra, știind că Lola era de cealaltă parte a ușii, în cămășuța aia de noapte ca de păpușă. Încruntîndu-se la pagină, își reaminti că fata n-avea decît douăzeci și doi de ani. S-ar putea culca cu ea – și după aia? Dacă s-ar culca cu ea, Lola n-ar mai putea să lucreze pentru el. Sau... poate că da? Ar putea foarte bine s-o concedieze și să caute alt documentarist. La urma urmei, era mai ușor să găsească pe altcineva pentru post decît o altă tînără care să vrea să facă sex cu el.

Dar cum să procedeze? Să se ridice și să se ducă la ea? O clipă îl chinui un gînd neliniștitor: Și dacă greșea? Dacă Lola nu voia să se culce cu el, iar scuza cu țevile sparte din apartamentul ei era adevărată? Dacă l-ar fi respins? Ar fi devenit de două

ori mai stînjenitor să lucreze în preajma ei. Atunci chiar că ar fi fost obligat s-o concedieze. Se mai scurse un minut sau două. Iată și răspunsul la întrebările sale, sub forma unui ciocănit în ușă.

— Philip?

— Intră, îi strigă el.

Lola deschise ușa, în vreme ce Philip își scotea ochelarii de citit. Purtîndu-se de parcă n-ar fi vrut să-l deranjeze, se sprijini de tocul ușii cu mîinile împreunate dinaintea ei, ca un copil.

— Îmi dai un pahar cu apă? îl întrebă.

— Sigur.

— Mi-l aduci tu? Eu nu știu unde sînt paharele.

— Hai cu mine.

Se ridică din pat, dîndu-și seama că era doar în boxeri, dar și că nu-i păsa de asta. Lola se uita lung la pieptul lui, la peticul de păr cîrlionțat care desena un model simetric deasupra pectoralilor.

— N-am vrut să te deranjez.

— Nu mă deranjezi, o liniști el, îndreptîndu-se spre bucătărie cu Lola pe urme.

Philip luă un pahar din dulap și-l umplu cu apă de la robinet. Cînd se întoarse, Lola se afla chiar în spatele lui. Era gata să-i întindă paharul, dar îl lăsă brusc jos și-și puse brațul în jurul umerilor ei.

— O, Lola, hai să nu ne mai prefacem.

— Ce vrei să spui? îl întrebă ea timid, trecîndu-și degetele prin părul de pe pieptul lui.

— Vrei să te culci cu mine? îi șopti Philip. Pentru că eu vreau să mă culc cu tine.

— Sigur că vreau.

Se sărutară, iar Lola își lipi trupul de al lui. Prin țesătura subțire a cămășii de noapte, Philip îi simțea sînii plini și fermi, ba chiar i se păru că simte împunsătura ușoară a sfîrcurilor întărite. Își strecură mîinile pe sub cămașa de noapte, lăsîndu-le să alunece peste marginile lenjeriei, apoi pe pîntec și în sus, către sîni, unde degetele lui se jucară cu sfîrcurile Lolei. Aceasta gemu și se lăsă pe spate, iar el îi scoase

cămașa de noapte. Doamne, ce frumoasă e, își spuse Philip în gînd. O săltă pe masă și, desfăcîndu-i picioarele, se strecură între ele și continuă s-o sărute. Își coborî mîinile către zona intimă și-i dădu la o parte chiloții, care erau și ei din mătase și dantelă, dar se opri surprins de ceea ce simți și se trase un pas îndărăt.

— Cum, nici un fir?

— Sigur că nu, zise Lola cu mîndrie.

Asemenea tuturor prietenelor ei, se epila inghinal o dată pe lună.

— De ce? întrebă Philip, atingîndu-i pielea dezgolită.

— Pentru că bărbaților le place. Se presupune că e super-sexy, îl lămuri respirînd adînc. Nu-mi spune că n-ai mai văzut așa ceva pînă acum! rîse Lola.

— Îmi place, zise el, studiindu-i vaginul epilat.

Seamănă cu una dintre pisicile acelea fără blană, își spuse. Apoi o ridică din nou în brațe și o purtă spre canapea.

— Ești fantastică.

Așezînd-o pe marginea canapelei, îi depărtă genunchii și începu să lingă pielea ușor purpurie.

— Oprește-te, îl rugă ea brusc.

— De ce?

— Nu-mi place.

— Pentru că nu ți-a făcut nimeni asta cum trebuie.

Sărutările „acolo jos" părură să dureze ore în șir și în cele din urmă Lola cedă, cu picioarele tremurînd, cu vaginul pulsînd. Copleșită, izbucni în lacrimi.

Philip îi sărută gura și Lola își simți gustul pe buzele și limba lui. Rațiunea îi spunea că ar trebui să fie dezgustată, dar nu era chiar atît de rău, semăna, își zise, cu mirosul hainelor ușor umede, abia scoase din uscător. Își trecu mîinile prin părul lui, care era mai moale și mai fin decît al ei, și se uită adînc în ochii lui. Oare îi va declara că o iubește?

— Ți-a plăcut? o întrebă Philip în șoaptă.

— Da.

Philip se îndreptă spre bucătărie.

— Asta a fost tot? se miră Lola, ștergîndu-și obrajii și rîzînd. N-ai de gînd să...?

Philip se întoarse cu două pahărele de vodcă.

— Combustibil, îi spuse, întinzîndu-i-l pe-al ei. N-are stridie, dar merge și așa.

O luă de mînă și o conduse în dormitor, unde își scose boxerii. Penisul lui era gros, cu o venă vizibilă dedesubt, iar testiculele i se legănau ușor în săculeții de piele roz și aspră. Lola se întinse pe spate, iar el îi ridică genunchii către piept, îngenunchind între picioarele ei. Cînd o penetră, Lola se pregăti să suporte durerea, dar, surprinzător nu simți altceva decît un val de plăcere.

— Lola, Lola, Lola, îi repetă el numele.

Apoi trupul îi deveni rigid, spatele i se arcui și se prăbuși peste ea. Lola îl îmbrățișă, sărutîndu-i gîtul.

În toiul nopții Philip o trezi și făcură dragoste din nou. Lola adormi și în zori, cînd se trezi, îl găsi pe Philip uitîndu-se atent la ea.

— Ah, Lola, ce se va întîmpla cu tine?

— Cu mine?

— Cu tine și cu mine.

Lola nu era prea sigură că-i plăcea ce auzea.

— Philip? zise ea timid, gîdilîndu-i penisul cu vîrful unghiei.

O secundă mai tîrziu, Philip era iarăși deasupra ei. Lola își desfăcu picioarele și, după ce el termină și se prăbuși epuizat, șopti:

— Cred că te iubesc.

Philip întoarse brusc capul și o privi surprins. Zîmbind și sărutîndu-i vîrful nasului, spuse:

— „Iubire" e vorbă mare, Lola.

Se întinse și se dădu jos din pat.

— Mă duc să iau ceva pentru micul dejun. Ce-ai zice de niște covrigi? Ce fel de covrigi îți plac?

— Care sînt cei mai buni?

Philip izbucni în rîs, clătinînd din cap la auzul întrebării.

— Nu există așa ceva. Depinde doar ce-ți place.

— Ție care îți plac?

— Cu susan.

— Atunci vreau și eu tot cu susan.

Philip își trase blugii și, văzînd-o pe Lola întinsă goală pe pat, zîmbi. Ăsta e farmecul New Yorkului, își zise. Niciodată nu știi ce-o să se întîmple. Viața ți se poate schimba în bine peste noapte.

Cît lipsi el, Enid Merle, care auzise zgomote suspecte venind din apartamentul lui Philip cu o noapte înainte, hotărî să-i facă o vizită. Intră pe portița care le despărțea terasele și bătu la ușile franțuzești. Temerile sale cele mai sumbre se confirmară de îndată ce o tînără, îmbrăcată numai într-un tricou de-al lui Philip – fără altceva pe dedesubt probabil –, se ivi în prag, privind-o plină de curiozitate.

— Da?

Enid o împinse și trecu pe lîngă ea.

— Philip este?

— Nu știu, răspunse fata. Cine ești dumneata?

— Dar dumneata cine ești? întrebă Enid politicos.

— Sînt iubita lui Philip, se identifică ea cu mîndrie.

— Serios? se miră Enid, zicîndu-și că nu durase prea mult. Eu sînt mătușa lui.

— O, nu știam că Philip are o mătușă.

— Iar eu nu știam că are o iubită. E acasă?

Tînăra își încrucișă brațele, realizînd brusc că e practic dezbrăcată.

— A coborît să cumpere covrigi.

— Spune-i te rog că l-a căutat mătușa lui.

— Sigur.

Lola o conduse pe Enid pînă la ușă și o urmări din priviri pînă cînd ieși pe portița dintre terase. Apoi intră în casă și se așeză pe canapea. Așa, carevasăzică, Philip avea o rudă care locuia chiar alături. La asta nu se așteptase – presupusese că

oamenii ca el nu au familii. Deschizînd într-o doară o revistă, își aminti de expresia glacială de pe chipul lui Enid, dar își zise că oricum nu conta. Mătușa era foarte bătrînă. Cîtă bătaie de cap i-ar fi putut da cineva de vîrsta ei?

7

— Ce te-a apucat, James? îl întrebă Mindy a doua zi dimineață.

— Nu cred că-mi prieşte celebritatea. Nici nu ştiu cu ce-ar trebui să mă îmbrac.

Mindy se întoarse pe partea cealaltă şi se uită la ceas. Era puţin trecut de şase. Sînt deprimată, îşi zise în gînd, apoi cu voce tare:

— Ai putea să faci mai puţin zgomot? Sînt obosită.

— Nu e vina mea.

— Chiar trebuie să zornăi umerașele în halul ăsta? Nu poţi să-ţi cauţi de îmbrăcat în linişte?

— De ce nu te ridici să mă ajuţi?

— Eşti om în toată firea, James. Ar trebui să fii în stare să-ţi găseşti singur o ţinută.

— Bine. O să mă îmbrac ca de obicei. În blugi şi tricou.

— Ce-ai zice de un costum? îi sugeră nevastă-sa.

— N-am mai văzut costumul ăla de vreo trei luni. Probabil că s-a pierdut la curăţătorie, spuse James pe un ton uşor acuzator, de parcă ar fi fost vina ei.

— Te rog, James, încetează. Nu-i decît o poză idioată.

— E fotografia mea publicitară.

— De ce o fac atît de devreme?

— Ţi-am spus. Un fotograf de modă celebru se ocupă de asta şi tipul e disponibil doar între orele nouă şi unsprezece.

— Doamne... Ți-aș fi putut face eu poza. Cu mobilul. Of, te rog, repetă Mindy. Nu poți să te îmbraci în liniște? Dacă nu dorm, o iau razna.

Asta dacă n-ai luat-o deja, își spuse James, adunînd o grămadă de haine și ieșind din cameră supărat. Asta era ziua *lui* cea mare. De ce insista Mindy întruna pe nevoile ei?

Duse grămada de haine în birou și îi dădu drumul pe un scaun. Din unghiul în care se afla, grămada semăna cu ce te-ai fi așteptat să găsești în căruțul unui om al străzii. Agenta de publicitate de la biroul lui Redmon, care purta numele absolut incredibil de Cherry, îl instruise să vină cu trei schimburi: trei cămăși, trei perechi de pantaloni, unul-două sacouri și vreo cîteva perechi de pantofi.

— Dar eu port mai mult tenișii Converse, îi spusese James.

— Faceți un efort, îi replicase Cherry. Fotografia trebuie să vă reprezinte.

Minunat, își zise James. O să fie poza unui bărbat între două vîrste, cu un început de chelie. Se duse în baie și se studie în oglindă. Poate că ar fi fost mai bine să se radă pe cap. Dar în felul ăsta ar fi arătat într-adevăr ca orice bărbat de vîrstă mijlocie care începe să chelească și încearcă să mascheze asta. Pe deasupra, nu era convins că are o față potrivită pentru un look pleșuv. Trăsăturile îi erau asimetrice, iar nasul părea să fi fost rupt și să se fi vindecat prost, însă ăsta era nasul bărbaților din familia Gooch, lăsat moștenire din generație în generație. Își dorea în sinea lui să fi avut o înfățișare aparte; ar fi fost fericit cu un look excentric și meditativ de artist. Miji ochii și își lăsă în jos colțurile gurii, dar unicul rezultat era că părea să se strîmbe. Resemnat cu propria figură, James îndesă cîte haine putu într-una din sacoșile atent împăturite ale lui Mindy și ieși în hol.

Ploua. Cu găleata. De la ferestruicile din spate ale apartamentului, era greu să-ți dai seama de

vreme și te puteai trezi, ieșind în stradă, că e cu mult mai frumos decît ți-ai imaginat, deși de regulă era mai urît. Nu se făcuse nici șapte și James se simțea deja înfrînt de ziua care abia se năștea. Se întoarse să-și ia o umbrelă, dar în garderoba aglomerată din hol nu găsi decît o chestie firavă și boțită, care, odată deschisă, dădu la iveală patru spițe ascuțite. Revenind în hol, James se uită îngrijorat la potopul de afară. Un SUV negru zăbovea la marginea trotuarului. În spatele lui, Fritz, portarul, întindea un jgheab de plastic, dar se opri o clipă și se apropie de James.

— Toarnă cu găleata, îi spuse cu o privire neliniștită. Aveți nevoie de un taxi?

— Nu, e în regulă, îl asigură James.

De fapt, avea nevoie de un taxi, dar nu le permitea niciodată portarilor să-i cheme unul. Era la curent cu părerea acestora despre zgîrcenia lui Mindy și se jena să le ceară să facă ce făceau de regulă pentru locatarii mai generoși. Dacă reușea să cîștige niște bani de pe urma cărții, avea să le dea mai mult anul ăsta.

Ușa liftului se deschise și din el ieși Schiffer Diamond. Brusc, James se simți cuprins de entuziasm, dar și de o senzație de micime. Schiffer își strînsese părul într-o coadă de cal; purta un trenci verde lucios, blugi și ghete negre cu tocul jos. Nu arăta chiar a stea de cinema, se gîndi James, dar înfățișarea ei nu era banală, astfel că, oriunde se ducea, oamenii își ziceau: „Tipa asta e cineva important", și o priveau plini de curiozitate. James nu înțelegea cum de suporta să fie mereu în centrul atenției, dar bănuia că se obișnuiește omul cu orice. În fond, nu de asta aleg unii să devină actori? Ca să se holbeze lumea la ei cu gura căscată?

— Urîtă vreme, nu, Fritz? întrebă Schiffer.

— Și o să fie și mai rău.

James ieși pe trotuar și se opri la adăpostul copertinei, cercetînd bulevardul. Nimic. Nici urmă de vreun taxi.

Schiffer ieşi în urma lui.

— Unde mergeţi? se interesă ea, iar James sări ca ars.

— În Chelsea.

— Şi eu. Haideţi, vă duc cu maşina.

— Nu, eu...

— Nu fiţi caraghios. Maşina e goală. Iar afară toarnă cu găleata.

Fritz se repezi să le ţină portiera. Schiffer se strecură pe bancheta din spate. James se uită la portar, apoi zicîndu-şi: La naiba, în definitiv, de ce nu?, se urcă şi el în maşină.

— Două opriri, îi indică Schiffer şoferului. Unde mergeţi? întrebă, întorcîndu-se către James.

— Ăăă... nu ştiu exact.

Se scotoci în buzunarul pantalonilor după bucata de hîrtie pe care îşi notase adresa şi citi:

— Industria Super Studios?

— Avem aceeaşi destinaţie. Atunci o singură oprire, îşi informă ea şoferul.

Schiffer băgă mîna în geantă şi scoase un iPhone. James stătea ţeapăn lîngă ea; din fericire, între ei se găsea o consolă, aşa că senzaţia de disconfort era întru cîtva atenuată. Afară ploaia cădea în rafale şi se auzea bubuitul tunetelor. Ce frumos, se gîndi James. Oare cum ar fi să nu mai duci niciodată grija unui taxi? Sau să nu mai fii silit să iei metroul?

— Oribilă vreme, nu? întrebă Schiffer. E foarte umed pentru luna august. Nu-mi amintesc să fi avut vreodată o vară atît de ploioasă. Îmi amintesc de veri cu treizeci şi două de grade şi de zăpada de Crăciun.

— Serios? Acum ninge abia prin ianuarie.

— Mda, îmi închipui că amintirile mele despre New York sînt uşor romanţate.

— N-am mai avut zăpadă de ani buni, zise James. Din cauza încălzirii globale.

Vorbesc ca un dobitoc, îşi reproşă James în gînd. Schiffer îi zîmbi, făcîndu-l să se întrebe dacă era

genul de actriţă care seducea orice bărbat. Îi veni în minte o poveste întîmplată unui amic jurnalist, un tip foarte obişnuit, care fusese sedus de o actriţă în cursul unui interviu.

— Sînteţi soţul lui Mindy Gooch, nu?

— James, confirmă el.

Era limpede că femeia n-avea de gînd să se prezinte, ştiind, evident, că nu era nevoie.

— Soţia dumitale e...

— Preşedinta consiliului de administraţie, al clădirii.

— Scrie pe blogul acela.

— Îl citiţi?

— E foarte emoţionant, spuse Schiffer.

— Serios?

James îşi frecă nervos bărbia. Chiar şi aici, într-un SUV, în compania unei actriţe de la Hollywood, în drum spre o şedinţă foto, tot nevastă-sa era subiectul de discuţie.

— Eu încerc să nu-l citesc, preciză el pudic.

— Aha, dădu ea din cap.

James nu ştia ce să înţeleagă din acest gest şi cîtva timp rămaseră amîndoi tăcuţi. Apoi Schiffer deschise iarăşi discuţia despre Mindy.

— Cînd m-am mutat eu aici, nu era preşedinta consiliului. Pe-atunci era Enid Merle. Întreaga clădire era altfel. Era... foarte liniştită.

— Enid, repetă James, tresărind la auzul numelui.

— E o persoană minunată, nu? O ador.

— N-o cunosc prea bine, spuse el precaut, oscilînd între a-şi trăda nevasta şi a ofensa o vedetă de cinema.

— Dar cu siguranţă îl cunoaşteţi pe nepotul ei, Philip Oakland, insistă Schiffer.

Iar începea! îşi reproşă ea. Iar aducea numele lui Philip în discuţie, căutînd să afle informaţii.

— Nu sînteţi şi dumneavoastră romancier?

— Sîntem diferiţi. El e mai... comercial. Scrie scenarii de film. Eu sînt mai... literar, o lămuri James.

— Adică dumneata nu vinzi decît cinci mii de exemplare, spuse Schiffer, iar lui James i se înecară toate corăbiile, însă se strădui să n-o arate. Vă rog să mă iertaţi, glumeam doar, adăugă ea atingîndu-i braţul. Ăsta e umorul meu de prost gust. Sînt convinsă că sînteţi un scriitor minunat.

James nu ştia dacă să fie de acord sau s-o contrazică.

— Nu luaţi în serios ce spun. Eu nu mă iau niciodată în serios, zise ea.

Maşina se opri la semafor. Era rîndul lui să vină cu un subiect de conversaţie, dar nu-i trecea nimic prin minte.

— Ce se întîmplă cu apartamentul doamnei Houghton? întrebă ea.

— A, respiră James uşurat. A fost vîndut.

— Serios? S-au mişcat repede, nu?

— Şedinţa consiliului e săptămîna asta. Nevastă-mea zice că e ca şi aprobat. Îi plac foarte mult cei doi cumpărători. Se pare că sînt un cuplu obişnuit, dar cu milioane de dolari în cont, fireşte, adăugă el.

— Ce plictisitor, spuse Schiffer.

Maşina ajunse la destinaţie. Urmă un alt moment stînjenitor pe cînd aşteptau liftul.

— Lucraţi la un film? o întrebă James.

— Un serial de televiziune. Nu m-am gîndit niciodată c-o să ajung să fac televiziune. Dar mă uit la colegii mei şi-mi zic: Aşa vrei să sfîrşeşti şi tu? Cu operaţii estetice, adopţii şi cărţi de dezvăluiri demente care nu interesează pe nimeni? Sau cu un soţ insipid care te înşală.

— Sînt convins că nu e o viaţă uşoară, o aprobă James.

— Îmi place munca mea. Am făcut o pauză mai lungă şi mi-a lipsit.

Urcară în lift.

— Filmaţi serialul aici? se interesă el politicos.

— Am venit la o şedinţă foto. E vorba de coperta uneia dintre revistele pentru femei de peste patruzeci de ani.

— Nu aveţi deloc emoţii? o întrebă James.

— Mă prefac că sînt altcineva. Ăsta e secretul în meseria asta.

Uşile se deschiseră, iar ea coborî.

O oră mai tîrziu, James, a cărui faţă fusese cremuită şi pudrată la machiaj, stătea pe un taburet aşezat dinaintea unui fundal din hîrtie albastră, cu un zîmbet încremenit pe chip.

— Sînteţi un scriitor celebru, *non*? întrebă fotograful, un francez care, deşi părea cu vreo zece ani buni mai în vîrstă decît James, se lăuda cu o podoabă capilară intactă, dar şi cu o nevastă cu treizeci de ani mai tînără, dacă era să-i dea crezare machieuzei.

— *Non*, îl contrazise James, scrîşnind din dinţi.

— Veţi fi curînd, huh? Altfel de ce ar plăti editura pentru serviciile mele?

Puse jos aparatul de fotografiat şi o strigă pe machieuză, care aştepta prin preajmă:

— E aşa de ţeapăn. Ca un cadavru. Nu pot să fotografiez un cadavru, îi spuse lui James, care zîmbea stînjenit. Trebuie să facem ceva. Anita o să te ajute să te relaxezi.

Machieuza se apropie şi-şi puse mîinile pe umerii lui.

— Nu-i nevoie, zise James, în timp ce degetele tinerei i se înfigeau în spate. Sînt însurat. Pe bune. Neveste-mii nu i-ar plăcea.

— Eu n-o văd pe nicăieri. Dumneata o vezi? întrebă Anita.

— Nu, dar...

— Şşş.

— Observ că nu eşti obişnuit cu atenţia femeilor frumoase, îi zise fotograful. O să te deprinzi curînd. Cînd vei ajunge celebru, o să roiască femeile în jurul tău.

— Nu prea cred, îl contrazise James.

Cei doi se puseră pe rîs. Apoi li se alătură toată lumea din studio, iar James se înroşi ca o sfeclă. Brusc, se simţea din nou ca un puşti de opt ani.

Juca baseball în echipa Ligii Copiiilor pe terenul din cartier și lăsase mingea să-i scape printre picioare pentru a treia oară consecutiv.

— Hai, amice, îi strigase antrenorul, părăsind terenul în hohote de rîs. Imaginația e totul. Imaginează-ți că ești învingător și vei învinge.

James privise restul meciului de pe bancă, cu nasul curgînd și ochi înroșiți (suferea de alergie), și se străduise „să se imagineze" ajungînd în casă înaintea mingii. Dar nu văzuse decît mingea rostogolindu-i-se iar și iar printre picioare și pe tatăl lui întrebînd: „Cum a fost, băiete?", iar pe el răspunzînd: „Nu prea bine". „Iarăși?" „Da, tată, nu prea bine." Chiar și la acea vîrstă fragedă știa că nu va fi niciodată altceva decît Jimmy Gooch, puștiul care nu-și găsea locul nicăieri.

James ridică privirile. Ascuns în spatele aparatului, fotograful îi făcu o poză.

— E foarte bine, James. Pari trist. Plin de alean.

Serios? se miră el în gînd. Poate că nu era chiar un novice absolut în meseria asta de scriitor celebru.

*

* *

În seara aceea Schiffer bătu din nou la ușa lui Philip, sperînd să-l prindă acasă. Văzînd că nu răspunde, încercă alături, la Enid.

— Philip, tu ești? strigă bătrîna.

— Sînt eu, Schiffer.

— Chiar mă întrebam cînd o să vii pe la mine, zise ea deschizînd.

— N-am nici o scuză.

— Poate ai crezut că am murit.

— Sînt convinsă că Philip m-ar fi anunțat, spuse Schiffer zîmbind.

— V-ați întîlnit?

— Doar în lift.

— Ce păcat. N-ai fost la cină?

— Nu.

— E vina blestematei ăleia, spuse Enid. Ştiam că aşa o să se întîmple. A angajat o toantă ca documentaristă iar acum se culcă cu ea.

— Ah, zise Schiffer, dînd din cap.

O clipă se simţi luată prin surprindere, dar sfîrşi prin a-i da dreptate lui Billy. Ridică din umeri, străduindu-se să nu-şi trădeze dezamăgirea.

— Philip nu se va schimba niciodată.

— Nu se ştie. S-ar putea să-l lovească ceva şi să se trezească.

— Mă cam îndoiesc. Sînt convinsă că fata îl găseşte un tip fascinant. Asta e diferenţa dintre fete şi femei: femeile au mai multă experienţă.

— Odinioară şi tu îl găseai pe Philip fascinant, îi atrase atenţia Enid.

— Încă îl mai găsesc, răspunse ea, nevrînd să-i rănească sentimentele. Doar că nu în acelaşi fel, o lămuri şi schimbă iute subiectul. Am auzit că se mută un cuplu nou în apartamentul doamnei Houghton.

— Aşa e, oftă Enid. Şi nu sînt cîtuşi de puţin încîntată. E numai vina lui Billy Litchfield.

— Dar Billy e un tip atît de dulce.

— A creat multe necazuri pe-aici. El i-a descoperit pe cei doi şi i-a prezentat lui Mindy Gooch. Eu voiam etajul de jos pentru Philip. Dar Mindy nici să n-audă. A convocat o şedinţă extraordinară a consiliului ca să ni-i bage pe gît. Preferă să se mute nişte străini aici. Ne-am întîlnit în hol şi i-am spus: „Mindy, ştiu ce pui la cale schimbînd data şedinţei“, iar ea mi-a răspuns: „Enid, ai întîrziat de trei ori cu întreţinerea anul trecut“. Are un dinte împotriva lui Philip. Pentru că Philip are succes, iar bărbatu-său nu.

— Deci nu s-a schimbat nimic.

— Nimic. Nu e minunat? În schimb tu te-ai schimbat. Te-ai întors.

*
* *

Peste cîteva zile, Mindy stătea în biroul ei de acasă, examinînd documentele soţilor Rice. Unul dintre avantajele poziţiei de preşedinte al consiliului de administraţie era faptul că avea acces la informaţiile financiare ale fiecărui locatar care se mutase în clădire în ultimii zece ani. Regulile cereau ca solicitanţii să achite 50% din preţul iniţial în bani gheaţă; de asemenea, li se cerea să deţină o sumă echivalentă în conturi bancare, acţiuni, fonduri de pensii sau în bunuri; practic, persoana trebuia să aibă întreaga sumă necesară cumpărării apartamentului. Regulile se schimbaseră din vremea cînd se mutaseră soţii Gooch. Pe atunci solicitanţilor li se cerea doar 25% din preţul de pornire şi să dovedească faptul că deţineau suficiente lichidităţi ca să acopere întreţinerea pe următorii cinci ani. Dar Mindy insistase şi obţinuse organizarea unui referendum pentru schimbare. Susţinuse că erau prea mulţi pierde-vară printre locatari, rămăşiţe nedemne ale anilor '80, cînd apartamentele erau ocupate mai ales de cîntăreţi rock, actori, fotomodele, creatori de modă şi oameni care-l cunoscuseră pe Andy Warhol, clădirea fiind principala destinaţie a petreceţilor din New York. În cursul primului ei an de mandat, două dintre aceste personaje rămăseseră fără o leţcaie, un alt individ murise dintr-o supradoză de heroină, iar o femeie se sinucisese în timp ce copilul ei, de numai cinci anişori, dormea. Pe vremuri fusese fotomodel şi iubita unui baterist celebru, care se însurase cu altcineva şi plecase în Connecticut, părăsindu-şi prietena şi copilul într-un apartament de două camere, a cărui întreţinere aceasta nu şi-o putea permite. Roberto le povestise că luase somnifere şi-şi trăsese pe cap o pungă de la curăţătorie.

— Valoarea unei clădiri e dată de locatarii ei, declamase Mindy în celebra sa cuvîntare dinaintea

consiliului. Dacă locul în care trăim are o reputaţie pătată, avem de suferit cu toţii. Valoarea apartamentelor are de suferit. Nimeni nu vrea să se mute într-o clădire bîntuită permanent de poliţie şi de ambulanţe.

— Locatarii noştri sînt persoane creative, cu vieţi interesante, replicase Enid.

— În clădirea asta locuiesc şi copii. Iar supradozele şi sinuciderile nu sînt deloc „interesante", o contrazisese Mindy, aruncîndu-i priviri furioase.

— Poate că te-ai simţi mai bine în Upper East Side. Acolo nu găseşti decît doctori, avocaţi şi bancheri. Am auzit că ăştia nu mor niciodată, spusese Enid.

În final Enid pierduse cu un vot de cinci la unu.

— E clar că avem valori foarte diferite, îi declarase Mindy lui Enid.

— Foarte clar, o aprobase aceasta.

Enid era cu aproape patruzeci de ani mai în vîrstă decît Mindy. Atunci cum de reuşea întotdeauna s-o facă pe Mindy să se simtă ca o babă?

La scurt timp după acea şedinţă, Enid se retrăsese din consiliul de administraţie. În locul rămas vacant, Mindy îl instalase pe Mark Vaily, un homosexual drăguţ din Midwest, de meserie scenarist, care trăia cu acelaşi partener de cincisprezece ani, adoptînd împreună o fetiţă hispanică foarte frumoasă din Texas. Toţi locatarii erau de părere că Mark e un tip încîntător şi, ceea ce era mai important, Mark n-o contrazicea niciodată pe Mindy.

La întîlnirea cu soţii Rice urmau să participe Mindy, Mark şi o doamnă pe nume Grace Waggins, membră a consiliului de douăzeci de ani, care lucra la Biblioteca Publică din New York şi ducea o viaţă liniştită în garsoniera ei, împreună cu doi pudeli de jucărie. Grace era genul de om care nu se schimbă niciodată, doar îmbătrîneşte şi nu pare a avea aşteptări sau ambiţii de nici un fel, în afară de dorinţa ca viaţa să rămînă exact aşa cum e.

La ora şapte, Mark şi Grace veniră la Mindy, pentru o întîlnire preliminară.

— Esenţialul este, zise Mindy, că vor plăti în bani gheaţă. Au o situaţie financiară stabilă. Au cam patruzeci de milioane de dolari...

— Şi cîţi ani spuneai că au? întrebă Grace.

— Sînt tineri. Puţin peste treizeci.

— Am sperat întotdeauna că Julia Roberts va cumpăra apartamentul. N-ar fi frumos s-o avem pe Julia Roberts aici?

— Nici măcar ea nu cred că dispune de douăzeci de milioane cash ca să cumpere un apartament, observă Mark.

— E mare păcat, nu?

— Actriţele nu sînt locatari model, interveni Mindy. Uitaţi-vă, de pildă, la Schiffer Diamond. Şi-a lăsat apartamentul neocupat ani de zile. Aşa se înmulţesc şoarecii necontrolat. Nu, zise clătinînd din cap, ne trebuie un cuplu drăguţ, de încredere, care să locuiască aici douăzeci de ani. N-avem nevoie de alţi actori, personalităţi mondene sau cineva care să atragă atenţia asupra noastră. A fost şi aşa destul de rău cînd a murit doamna Houghton. Ultimul lucru de care am avea nevoie ar fi un grup de paparazzi strînşi afară.

Soţii Rice sosiră pe la şapte şi jumătate. Mindy îi conduse în camera de zi, unde Mark şi Grace stăteau ţepeni pe canapea. Mindy le pregătise două scaune de lemn şi le făcu semn să ia loc. Paul era mai atrăgător decît îşi imaginase. Era un bărbat sexy, cu un păr brunet cîrlionţat care-i amintea de Cat Stevens. Gazda le împărţi tuturor sticluţe cu apă, apoi se instală între Mark şi Grace.

— Putem să începem? întrebă ea ceremonios.

Annalisa îşi luă soţul de mînă. Ea şi Paul vizitaseră de mai multe ori apartamentul, însoţiţi de agentul imobiliar, Brenda Lish, iar el fusese la fel de îndrăgostit de locuinţă ca şi ea. Viitorul lor se afla în mîinile acestor trei oameni bizari, care îi

examinau cu chipuri ușor ostile, însă Annalisa nu era intimidată. Supraviețuise unor interviuri riguroase pentru diverse slujbe, apăruse în interviuri televizate și se întîlnise cu însuși președintele.

— Cum arată o zi obișnuită din viața dumneavoastră? îi chestionă Mindy.

Annalisa îi aruncă o scurtă privire lui Paul și zîmbi.

— Paul se trezește devreme și se duce la serviciu. Ne străduim să ne întemeiem o familie, așadar sper că în curînd voi fi ocupată cu creșterea unui bebeluș.

— Dacă bebelușul o să plîngă toată noaptea? întrebă Grace.

Nu avea copii și, deși îi adora, prezența vreunuia îi crea o stare de nervozitate.

— Sper că nu va plînge, zise Annalisa, străduindu-se să facă o glumă. Dar o să angajăm o guvernantă. Și o dădacă, la început.

— Cu siguranță e loc în apartament pentru o dădacă, încuviință Grace amabilă.

— Da, o aprobă și Annalisa. Iar Paul are și el nevoie de somn.

— Ce obișnuiți să faceți serile? întrebă Mindy.

— Sîntem foarte liniștiți. Paul ajunge acasă pe la nouă și fie ieșim undeva la cină, fie mîncăm ceva acasă și ne culcăm. Paul trebuie să fie în picioare la ora șase.

— Aveți mulți prieteni? se interesă Mark.

— Nu, răspunse Paul. Tocmai voia să adauge: „Nu ne plac prea mulți oameni", însă Annalisa îl strînse semnificativ de mînă. Nu socializăm prea mult. Doar la sfîrșit de săptămînă. Uneori mai plecăm din oraș.

— Da, e important să mai ieși din oraș, îl aprobă Mark.

— Aveți vreun hobby despre care ar fi bine să știm și noi? întrebă Grace. Cîntați la vreun instrument? Ar trebui să știți ca avem o regulă: nimeni nu are voie să cînte la instrumente muzicale după ora unsprezece noaptea.

Annalisa zîmbi.

— Probabil că regula asta e moștenită din epoca jazzului. Clădirea asta a fost construită cu puțin înainte de finalul distracției – cam prin 1927? Numele arhitectului e... Se opri o clipă, de parcă ar fi încercat să-și amintească, deși cunoștea răspunsul pe dinafară. Harvey Wiley Corbett, continuă ea. Firma lui a proiectat și Centrul Rockefeller. A fost considerat un vizionar, deși planurile pentru trotuare suspendate în centrul orașului nu s-au materializat.

— Sînt impresionată, recunoscu Grace. Credeam că numai eu cunosc istoria clădirii.

— Paul și cu mine o adorăm. Vrem să facem tot ce ne stă în puteri ca să păstrăm integritatea istorică a apartamentului.

— Ei bine, conchise Mindy, aruncîndu-le o privire lui Grace și lui Mark, cred că sîntem cu toții de acord.

Mark și Grace încuviințară din cap. Mindy se ridică și le întinse mîna.

— Bine ați venit în 5th Avenue nr. 1, le ură ea.

*

* *

— Ce ușor a fost. Nu-i așa c-a fost ușor? îl întrebă Annalisa pe Paul în mașină, în drum spre hotel.

— Cum ne-ar fi putut refuza? Nu te-ai uitat la ei? Sînt niște ciudați.

— Mie mi s-au părut foarte de treabă.

— Ce zici de Mindy Gooch? E una dintre femeile acelea de carieră ambițioase.

— De unde știi?

— E plin de ele la birou.

Annalisa rîse.

— Nu sînt deloc femei la tine la birou. În domeniul vostru abia dacă găsești vreo femeie.

— Ba sînt, o contrazise Paul. Și toate seamănă cu Mindy Gooch. Niște uscături care-și petrec întreaga viață imitînd bărbații. Fără nici un succes, adăugă el.

— Nu judeca oamenii atît de dur, Paul. Oricum, ce contează? Probabil că nu ne vom vedea prea des.

Cînd se întoarseră la hotel, Annalisa se așeză pe pat și se apucă să răsfoiască regulamentul clădirii, pe care Mindy îl printase, sub forma unei broșuri, pentru noii locatari.

— I-auzi ce zice aici, spuse, în timp ce Paul se spăla pe dinți și îi curăța cu ață dentară. Avem o boxă la subsol. Și loc de parcare. Pe Mews.

— Serios? se miră Paul, dezbrăcîndu-se.

— Mmm... nu, se corectă ea, citind mai departe. E o loterie. În fiecare an se alege la întîmplare un nume. Norocosul primește locul de parcare în anul respectiv.

— Va trebui să facem rost de un loc.

— Dar nu avem mașină.

— O să ne cumpărăm. Cu șofer.

Annalisa puse broșura deoparte și-și înfășură în joacă picioarele în jurul taliei lui.

— Nu e grozav? Sîntem în pragul unei noi vieți.

Știind că Annalisa voia să facă sex, Paul o sărută repede pe gură, apoi trecu direct la vagin. Partidele lor amoroase aveau un aer ușor clinic și constau în aceeași neschimbată rutină: cîteva minute de sex oral, timp în care Annalisa avea orgasm, urmate de aproximativ trei minute de contact, după care Paul își arcuia spinarea și avea și el orgasm. Ea îl îmbrățișa, mîngîindu-l pe spate. Peste încă un minut, Paul se ridica și se ducea la baie, își punea boxerii și se întorcea în pat. Nu era prea incitant, dar din punctul de vedere al finalității era foarte satisfăcător. Însă în seara asta Paul era cu mintea în altă parte și-și pierdu concentrarea.

— Ce e? îl întrebă ea, ridicîndu-se într-un cot.

— Nimic, răspunse Paul, trăgîndu-și boxerii și apucîndu-se să măsoare încăperea în sus și-n jos.

— Vrei să-ți fac o felație? întrebă ea.

Paul clătină din cap.

— Mă gîndeam la apartament.

— Și eu.

— Şi la locul ăla de parcare. De ce trebuie să se organizeze o loterie? Şi de ce îl primeşti doar pentru un an?

— Nu ştiu. Astea sînt pur şi simplu regulile, cred.

— Apartamentul nostru e cel mai mare şi plătim cel mai mult la întreţinere. Ar trebui să beneficiem de tratament preferenţial.

*

* *

Trei săptămîni mai tîrziu, după ce Annalisa şi Paul Rice încheiaseră contractul pentru apartament, avocatul doamnei Houghton îl sună pe Billy Litchfield şi îl rugă să vină pînă la biroul lui.

Doamna Houghton ar fi putut să aleagă un avocat dintr-o familie cu tradiţie din New York ca să se ocupe de problemele ei legale, dar îl angajase pe Johnnie Toochin, un individ înalt, bătăios, care crescuse în Bronx. Louise îl „descoperise" pe Johnnie la o serată, unde tînăra speranţă a lumii avocăţeşti atrăgea toate privirile, fiind implicat într-un caz în care oraşul dăduse statul în judecată din pricina fondurilor pentru educaţie. Johnnie cîştigase procesul, iar viitorul lui se dovedise de două ori asigurat, doamna Houghton angajîndu-l permanent.

— În aparatul oficial sînt la fel de mulţi infractori ca în ghetouri, îi plăcea doamnei Houghton să spună. Nu uita că unui bărbat îi e uşor să-şi ascundă intenţiile murdare sub un costum de haine impecabil.

Din fericire pentru ea, Johnnie Toochin nu fusese niciodată bine îmbrăcat, dar după expunerea îndelungată la avere şi companie selectă, ajunsese fără urmă de tăgadă o parte a aparatului oficial. Biroul lui se afla aproape de un muzeu de artă şi mobilă modernă, unde puteau fi admirate două scaune Eames, o măsuţă de cafea din piele de rechin, iar pe pereţi – un tablou de Klee, unul de DeKooning şi unul de David Salle.

— Ar trebui să ne întîlnim mai des, îi spuse el lui Billy din dosul unui birou masiv. Dar nu în felul ăsta. Așa cum obișnuiam pe la petreceri. Nevastă-mea îmi tot repetă că ar trebui să ieșim mai des. Însă văd că ești la fel de activ.

— Nu ca pe vremuri, îl contrazise Billy, urînd în taină discuția. Era genul de discuție în care se angaja tot mai des în ultimul timp, ori de cîte ori dădea peste vreun cunoscut pe care nu-l mai văzuse de ani buni și pe care nu avea probabil să-l mai întîlnească pe viitor.

— Ah, îmbătrînim, oftă Johnnie. Anul ăsta împlinesc șaizeci.

— Mai bine să nu vorbim despre asta.

— Tot acolo stai?

— Pe 5th Avenue, răspunse Billy, dorindu-și ca Johnnie să treacă odată la subiectul întîlnirii pe care o convocase.

— Locuiai aproape de doamna Houghton, încuviință Johnnie. Ei bine, să știi că te adora. Ți-a lăsat ceva, spuse și se ridică. A insistat să-ți înmînez personal obiectul. De aici vizita la biroul meu.

— Nu-i nici o problemă, îl asigură Billy amabil. Mă bucur să te văd.

— Mă rog...

Scoase capul pe ușă și-i strigă asistentei:

— Ești, te rog, bună să aduci cutia pe care doamna Houghton a lăsat-o pentru Billy Litchfield? Mi-e teamă că nu e mare lucru, zise întorcîndu-se către Billy, ținînd cont de cîți bani avea.

Mai bine nu discutăm nici despre asta, se gîndi Billy. Nu e politicos.

— Nu mă așteptam să primesc nimic, preciză el ferm. Prietenia ei îmi era de-ajuns.

Asistenta intră purtînd în brațe o cutie de lemn simplă, necizelată, pe care Billy o recunoscu imediat. Obiectul stătuse stingher printre bibelouri inestimabile pe masa de lucru a doamnei Houghton.

— Crezi că valorează ceva? îl întrebă Johnnie.

— Nu. Are doar valoare sentimentală. În ea ţinea bijuteriile vechi.

— Poate că astea valorează ceva.

— Mă îndoiesc. În plus, nu le-aş vinde.

Luă cutia şi plecă, ţinînd-o atent pe genunchi în taxiul care îl ducea către acasă. Louise Houghton se mîndrise întotdeauna cu faptul că se trăgea dintr-o familie săracă.

— Nişte fermieri săraci lipiţi pămîntului din Oklahoma, obişnuia să spună.

Primise cutia de la primul ei iubit, care o făcuse special pentru ea, cînd erau la şcoală. La şaptesprezece ani, cînd a plecat de acasă, Louise a luat cutia cu ea, cărînd-o pînă în China, unde a lucrat ca misionară timp de trei ani. În 1928 a venit la New York pentru a strînge bani şi l-a cunoscut pe Richard Stuyvesant, cu care s-a şi căsătorit, spre marea consternare a lumii bune din oraş.

— Mă considerau o ţărăncuţă care nu ştia unde-i e locul, îi povestise ea lui Billy în lungile după-amiezi petrecute împreună. Şi aveau dreptate. Chiar nu ştiam unde mi-era locul. Atîta timp cît omul refuză să ştie unde-i e locul, nimeni nu poate prevedea cît de departe va ajunge în viaţă.

Întorcîndu-se acasă, Billy aşeză cutia pe măsuţa de cafea. Ridică binişor capacul şi scoase un şirag lung de perle din plastic. Chiar şi în vremea cînd nu era decît o tînără săracă, Louise se îmbrăca cu mult gust şi stil, cosîndu-şi singură hainele din bucăţi de material şi împodobindu-se cu mărgele din sticlă, metale ieftine şi pene. Era una dintre acele puţine femei care, purtînd cu multă încredere orice obiect ieftin, pot lăsa impresia că e foarte scump. Fireşte că, după ce a luat New Yorkul cu asalt, n-a mai fost nevoie să poarte podoabe ieftine şi a adunat o colecţie legendară de bijuterii, pe care le ţinea în seiful din apartamentul ei. Dar nu şi-a uitat niciodată rădăcinile, păstrînd în permanenţă cutia la vedere. În după-amiezile cînd şedeau în dormitorul ei, unde

Louise simţea că poate să bîrfească în linişte, ea şi Billy jucau uneori un joc caraghios, în care se deghizau, purtînd podoabele ieftine şi prefăcîndu-se că sînt alţi oameni. Acum Billy se ridică de pe pat şi, uitîndu-se lung în oglinda de deasupra şemineului, îşi puse şiragul de perle în jurul gîtului şi se strîmbă.

— Nu, nu, i-ar fi zis Louise rîzînd. Arăţi ca nesuferita aia de Flossie Davis. Perlele nu ţi se potrivesc, dragule. Ce zici de o pană?

Billy se întoarse lîngă canapea şi începu să aşeze cu grijă fiecare piesă pe măsuţa de cafea. Unele erau vechi de nouăzeci de ani şi se desfăceau în bucăţi; Billy hotărî să înfăşoare fiecare bijuterie în hîrtie şi în plastic cu bule, pentru a le împiedica să se deterioreze şi mai mult. Apoi luă cutia, intenţionînd s-o aşeze pe biroul lui, unde avea să fie ultimul lucru pe care îl vedea înainte să adoarmă şi primul atunci cînd se trezea; în felul acesta, va păstra întotdeauna aproape amintirea lui Louise. Dar chiar cînd ridica cutia, capacul se trînti şi-i prinse degetul. Billy îl deschise şi se uită în interior. Nu examinase niciodată cutia goală; acum văzu o mică încuietoare ascunsă într-o parte. Nu-i de mirare că Louise nu se despărţea de ea, îşi zise. Probabil c-o găsea foarte romantică – o cutie cu un compartiment secret. Pentru o copilă isteaţă de paisprezece ani, ale cărei visuri fuseseră hrănite doar cu poveşti, cutia era un obiect vrăjit.

Era o încuietoare mică, simplă, făcută din bronz – un cîrlig fixat cu un ineluş. Billy scoase cîrligul şi, cu ajutorul unei pile de unghii, extrase sertarul de lemn. Compartimentul nu era gol, într-adevăr. Înăuntru se zărea ceva învelit într-o punguţă moale, cenuşie, legată la gură cu un şnur negru. Billy se preveni singur că nu era cazul să se entuziasmeze prea tare. Cunoscînd-o pe Louise, probabil că punguţa conţinea o labă de iepure norocoasă.

Dezlegă şnurul şi aruncă un ochi înăuntru.

Ceea ce văzu îl făcu imediat să-și dorească să lege șnurul la loc și să se poarte ca și cum n-ar fi văzut nimic. Dar un simț pervers al curiozității învinse primul impuls și, încetișor, desfăcu iarăși punguța. Conținea aur vechi, smaralde și rubine neșlefuite, iar în mijloc, un diamant uriaș, tăiat grosolan. Piatra prețioasă era cît mîna lui. Billy începu să tremure de emoție, la care se adăugară curînd teama și deruta. Scoase diamantul și îl duse la fereastră, unde putea să-l examineze mai îndeaproape la lumină. Dar știa, fără umbră de îndoială, că ceea ce ținea în mînă era Crucea Mariei Tudor.

Actul al doilea

8

Lui Enid Merle îi plăcea să spună că n-ar fi niciodată în stare să stea supărată pe cineva prea mult timp. Existau, firește, și excepții. Mindy Gooch, de pildă. Acum, cînd o văzu pe Mindy în hol, o ignoră, întorcînd în mod voit capul, de parcă într-adevăr n-o observase. Cu toate astea, continuă să monitorizeze venirile și plecările lui Mindy prin Roberto, portarul, care știa totul despre toți locatarii. Află că Mindy își cumpărase un cîine – un mic cocker spaniel – și că soții Rice sperau să li se permită să instaleze aparate de aer condiționat în pereții apartamentului lor, o cerere pe care Mindy plănuia s-o respingă. Cum se face că primul lucru pe care și-l doresc oamenii în vremurile astea este aerul condiționat? se întrebase Enid.

Deși n-o iertase încă pe Mindy, furia ei împotriva soților Rice se topise în aerul fierbinte de august. Asta mai ales din pricină că Enid o găsea foarte interesantă pe Annalisa Rice, cu părul ei ca ambra și gura ei largă și uimitoare. De mai multe ori pe zi, Enid o zărea pe Annalisa Rice pe terasa acesteia, îmbrăcată într-un tricou murdar și în pantaloni scurți, luînd o pauză de la despachetarea cutiilor. Annalisa se apleca peste balustradă, încercînd să prindă o adiere de vînt și scuturîndu-și o secundă părul eliberat din coada de cal, înainte să-l răsucească din nou în vîrful capului. Joi, în cea mai călduroasă după-amiază de pînă atunci, Enid îi lăsă lui Roberto un bilet pentru „Doamna Rice".

Mereu îndatoritor, Roberto duse personal biletul la ușa doamnei Rice. Pe cînd îi înmîna misiva, încercă, nu tocmai subtil, să tragă cu ochiul pe lîngă ea, sperînd să zărească ceva din apartament. Lipsit de mobilă sau covoare, părea imens și cavernos, cu toate că Roberto nu vedea decît pînă în al doilea hol și în sufrageria de dincolo de el. Annalisa îi mulțumi lui Roberto, închise ușa cu un gest ferm și desfăcu plicul. Înăuntru era un cartonaș bleu; în partea de sus, era imprimat în relief numele ENID MERLE, cu litere mari și aurii. Dedesubt scria: „VĂ ROG SĂ VENIȚI LA MINE LA CEAI. SÎNT ACASĂ AZI, DE LA TREI LA CINCI".

Annalisa se puse imediat pe treabă, ca să se facă prezentabilă. Își tăie și își pili unghiile, apoi își frecă bine corpul cu un burete vegetal. Alese o pereche de pantaloni din pînză și o cămașă albă, legîndu-i poalele în jurul taliei. Rezultatul era o imagine degajată, dar îngrijită.

Apartamentul lui Enid nu arăta deloc cum se așteptase. Își închipuise că era plin de creton și draperii grele, ca al lui Louise Houghton, dar se trezi într-un muzeu al șicului anilor '70, cu un covor alb și mițos în sufragerie și un Warhol deasupra șemineului.

— Apartamentul dumneavoastră e foarte frumos, spuse Annalisa, după ce dăduse mîna cu Enid și fusese poftită în casă.

— Mulțumesc, dragă. Am ceai Earl Grey, e în regulă?

— Da, orice e perfect.

Enid intră în bucătărie, iar Annalisa se așeză pe canapeaua din piele albă. Peste cîteva minute Enid se întoarse, purtînd o tavă din *papier mâché* pe care o așeză pe măsuța de cafea.

— Mă bucur că pot să fac cunoștință cu dumneata cum se cuvine. De obicei, eu îi întîlnesc mai întîi pe noii locatari, dar din nefericire în cazul dumitale n-a fost posibil.

Annalisa amestecă în ceașcă o linguriță de zahăr.

— S-a întîmplat totul foarte repede, spuse.

— Nu e vina dumitale, zise Enid, concediind întreaga afacere cu un gest ferm al mîinii. Mindy Gooch a grăbit acceptarea cererii voastre. Sînt convinsă că totul e spre bine. Nimeni nu-şi doreşte o grămadă de potenţiali cumpărători care să mărşăluiască în sus şi-n jos prin clădire. E o muncă în plus pentru portari şi o iritare pentru ceilalţi locatari. Însă preferăm să analizăm temeinic înainte de-a accepta vreo cerere. Un domn a fost nevoit să aştepte un an.

Annalisa zîmbi încordată, neştiind ce să creadă despre Enid Merle. Ştia cine e, dar dat fiind comentariul despre modul în care intrase în rîndul locatarilor, rămînea de văzut dacă îi era prietenă sau duşmancă.

— Tipul era ceea ce se cheamă un specialist în fertilitate, continuă Enid, şi am avut dreptate să nu ne grăbim. Mai tîrziu s-a dovedit că-şi impregna pacientele cu propria spermă. I-am tot repetat lui Mindy Gooch că tipul avea un aer suspect, deşi nu puteam să precizez motivul. Mindy n-a înţeles nimic, dar n-a fost vina ei, biata de ea. La vremea respectivă se străduia ea însăşi să rămînă însărcinată şi nu gîndea limpede. Apoi, cînd a izbucnit scandalul, a fost nevoită să recunoască în cele din urmă că dreptatea a fost de partea mea.

— Mindy Gooch pare tare de treabă, observă Annalisa precaută.

Căuta de mult un prilej de-a vorbi mai deschis despre Mindy. Paul o bătea la cap cu locul de parcare aproape zilnic, iar Annalisa încerca să găsească o modalitate prin care să se asigure că-l vor primi, intuind că Mindy Gooch era persoana-cheie.

— Da, *poate* fi şi de treabă, admise Enid, luînd o înghiţitură de ceai. Dar poate fi şi dificilă. Încăpăţînată. E o femeie foarte hotărîtă. Din păcate, e genul de hotărîre care nu duce întotdeauna la succes. Mindy nu ştie cum să ia oamenii, îi şopti ea, aplecîndu-se înainte.

— Cred că înțeleg ce vreți să spuneți.

— Dar cu dumneata va fi drăguță. La început. E mereu amabilă cîtă vreme primește ce vrea.

— Și ce vrea?

Enid rîse. Rîsul ei era surprinzător, un hohot sonor și vesel.

— Bună întrebare, zise. Vrea putere, îmi închipui, dar în afară de putere, nu cred că știe nici ea. Ei bine, asta e problema cu Mindy: nu știe ce vrea. Nu știi niciodată cu ce-o să te alegi din partea ei.

Enid mai turnă niște ceai.

— Pe de altă parte, soțul ei, James Gooch, e bun ca pîinea caldă. Iar fiul lor, Sam, e incredibil de inteligent. E un fel de geniu al computerelor, dar așa sînt toți copiii generației ăsteia. E înfricoșător, nu găsești?

— Și soțul meu e un astfel de geniu.

— Firește, încuviință Enid. Lucrează în finanțe, nu? În zilele noastre operațiunile astea se fac prin calculator.

— De fapt, e matematician.

— A, numere. Mă uit la ele ca mîța-n calendar. Dar sînt o biată bătrînă prostuță, care n-a învățat prea multe la școală. Pe vremuri fetelor nu li se preda la matematică decît adunarea și scăderea, ca să poată da rest dacă era nevoie. Însă bărbatul dumitale pare să se fi descurcat bine. Aud că lucrează la un fond de investiții de risc.

— Da, a devenit partener de curînd. Dar vă rog să nu mă întrebați cu ce se ocupă. Tot ce știu e că implică algoritmi. Și Bursa.

Enid se ridică și spuse:

— Hai să nu ne mai mințim singure.

— Pardon?

— E patru după-amiaza. Am lucrat toată ziua, iar dumneata ai desfăcut întruna cutii. Și afară sînt treizeci și cinci de grade. În clipa asta avem nevoie de un pahar de gin cu apă tonică.

Cîteva minute mai tîrziu, Enid îi povestea Annalisei despre foștii proprietari ai apartamentului de lux.

— Lui Louise Houghton nu-i plăcea deloc de soțul ei. Randolf Houghton era un ticălos. Însă era al treilea bărbat al ei și de aceea s-au mutat din capul locului în centru. Louise a presupus, pe bună dreptate, că o femeie divorțată de două ori n-ar fi fost complet acceptată în societatea din Upper East Side. L-a convins pe Randolf să se mute aici, o clădire considerată foarte boemă și originală, și i-a făcut pe toți să uite că era al treilea ei soț.

— De ce spuneți că era un ticălos?

— Din motivele obișnuite, zise Enid zîmbind și-și termină cocteilul. Bea. O înșela. Două calități pe care o femeie din zilele acelea era dispusă să le tolereze, dar cu Randolf pur și simplu nu se putea trăi. Era mojic, arogant și probabil violent. Se certau foarte urît. Cred că e posibil s-o fi lovit. Pe-atunci erau servitori în casă, însă nici unul n-a suflat o vorbă.

— Și n-a divorțat de el?

— N-a fost nevoie. Louise a avut noroc. Randolf a murit.

— Înțeleg.

— Pe vremea aceea lumea era un loc mult mai periculos, continuă Enid. A murit de septicemie. Era în Africa de Sud, unde încerca să intre în afaceri cu diamante, și s-a tăiat la deget. În drum spre Statele Unite, tăietura s-a infectat. A reușit să se întoarcă acasă, dar a murit după numai cîteva zile.

— Nu-mi vine să cred că a murit dintr-o tăietură.

— Stafilococul e o bacterie foarte periculoasă, spuse Enid zîmbind. Odată am avut o epidemie în clădire. Cu ani în urmă. Bacteria s-a răspîndit printr-o țestoasă de apartament. Creaturile acvatice n-au ce să caute în clădirile de locuințe. Dar nu contează. Louise a moștenit apartamentul și toți banii lui Randolf, plus o viață întreagă de tihnă. Pe vremea aceea căsnicia era considerată un soi de piatră de încercare pentru femei. Dacă o femeie izbutea să

ducă un trai independent, neîmpovărat de jugul matrimonial, se considera că e o binecuvîntare.

În seara aceea, Annalisa cumpără o sticlă de vin și o pizza și așeză ospățul pentru Paul pe farfurii de carton.

— Am petrecut o zi extrem de interesantă, îi zise ea plină de entuziasm, stînd turcește pe parchetul de curînd curățat din sufragerie. În lumina soarelui la asfințit, lemnul strălucea precum ultimii cărbuni dintr-un foc care moare. Am cunoscut-o pe Enid Merle. M-a invitat la ceai.

— Știe ceva de parcare?

— Dă-mi voie, ajung și la asta. Vreau să-ți spun tot, zise ea, rupînd o felie de pizza. Mai întîi am băut ceai, apoi gin cu apă tonică. Se pare că lucrurile sînt cam tulburi între Mindy Gooch și Enid Merle. Enid pretinde că singurul motiv pentru care soții Gooch au reușit să se mute aici a fost prăbușirea pieței imobiliare de la începutul anilor '90. Consiliul a decis să vîndă șase cămăruțe de la parter, unde pe timpuri fuseseră garderoba, dormitoarele personalului și depozitul de bagaje, cînd clădirea funcționa ca hotel. „Dacă n-ar fi fost camera de bagaje, soții Gooch n-ar mai fi locuit aici", o imită ea pe Enid. Ar fi trebuit s-o vezi, e o figură.

— Cine? întrebă Paul.

— Enid Merle. Paul, vrei să fii atent, te rog?

Paul ridică ochii de la pizza și, într-o încercare de a-și mulțumi nevasta, zise:

— Cît timp nu ne face probleme.

— De ce ne-ar face *nouă* probleme?

— De ce ne-ar face oricine probleme? Apropo, tocmai m-am întîlnit cu Mindy Gooch. În hol. Mi-a zis că nu avem voie să instalăm aparate de aer condiționat exterioare.

— Ce porcărie. A fost măcar amabilă cînd te-a informat?

— Ce vrei să spui prin „amabilă"?

Annalisa strînse farfuriile.

— Nu te certa cu ea, atîta tot. Enid mi-a spus că Mindy nu e de încredere. Se pare că cel mai sigur mod de-a ajunge la ea e prin copilul lor, Sam. Puştiul e un geniu al computerelor şi lucrează la calculatoarele tuturor locatarilor. I-aş putea trimite un e-mail.

— Nu, nu pot să las un puşti oarecare să-şi bage nasul în computerul meu. Ai idee ce-i pe hardul meu? Informaţii financiare în valoare de miliarde de dolari. Aş putea să distrug o ţărişoară, dacă aş avea chef.

Annlisa se întoarse şi se aplecă să-l sărute pe Paul pe frunte.

— Ştiu cît de mult vă place vouă, băieţilor, să vă jucaţi de-a spionii. Dar nu la computerul tău mă gîndeam, ci la al meu.

Pe cînd se îndrepta către bucătărie, Paul strigă după ea:

— Nu putem să apelăm la străvechea metodă? Nu există nimeni care poate fi mituit în clădirea asta?

— Nu, Paul. N-o să procedăm aşa. Doar pentru că avem bani nu înseamnă că meritătm un tratament special. Dă-mi voie să încerc să aplic metoda lui Enid. Sîntem nou-veniţi aici, trebuie să respectăm cutumele.

La parter, în bucătăria apartamentului înăbuşitor în care locuia familia Gooch, Mindy tăia legumele.

— Practic, Paul Rice m-a trimis la toţi dracii, i se plînse ea lui James.

— A folosit chiar cuvintele astea, „la toţi dracii"?

— Nu. Dar ar fi trebuit să vezi expresia de pe faţa lui cînd i-am interzis aparatele de aer condiţionat exterioare. Expresia lui voia să spună „du-te la toţi dracii".

— Acum eşti paranoică.

— Nu sînt, îl contrazise Mindy.

Căţeluşul, Skippy, îi sări pe picior, iar Mindy îi dădu o bucată de morcov.

— N-ar trebui să-i dai cîinelui mîncare pentru oameni.

— E sănătoasă. Nu s-a îmbolnăvit nimeni mîncînd morcovi.

Luă cățelușul și-l strînse tandru în brațe.

— Tu ai insistat să-i lăsăm să se mute. Sînt responsabilitatea ta, îi atrase atenția James.

— Nu fi caraghios.

Duse cățelușul pînă la ușă și-i dădu drumul în peticul pavat cu ciment care reprezenta curtea lor interioară. Skippy adulmecă marginile plăcii de ciment, apoi se lăsă pe vine și urină.

— Ce cîine cuminte! exclamă Mindy. Ai văzut, James? A făcut pipi afară. Nu-l avem decît de trei zile și a învățat deja regulile casei. Ești un cățel deștept! îl lăudă ea pe Skippy.

— Și mai e ceva. Skippy e tot responsabilitatea ta. Nu-mi poți cere să-l plimb. Nu acum, cînd urmează să-mi apară cartea.

James nu era prea sigur în privința sentimentelor sale față de Skippy. Cînd era copil, nu avusese cîine sau vreun alt animal de casă, fiindcă părinții lui nu considerau că e bine să ții animale în casă.

— Numai țăranii trăiesc cu animalele în casă, spunea întotdeauna mama lui.

— Nu pot să am și eu *ceva*, James? Ceva numai al meu? Fără ca tu să mă critici?

— Sigur că poți.

Cățelușul traversă în fugă bucătăria și intră în camera de zi. James alergă după el.

— Skippy! îi ordonă el. Vino aici!

Skippy nu-l băgă în seamă și se strecură în camera lui Sam, unde sări direct în patul băiatului.

— Skippy vrea să-ți facă o vizită, spuse James.

— Skipster, amice! strigă Sam, care era așezat la micul său birou, în fața calculatorului. Ia uite la asta, își îndemnă el tatăl.

— La ce?

— Tocmai am primit un e-mail de la Annalisa Rice. Nevasta lui Paul Rice. Nu-i ăsta tipul cu care se certa mama?

— Nu se certa, îl corectă James, purtau o discuţie.

Apoi se duse în biroul lui şi închise uşa. Camera avea o ferestruică înaltă, în care se afla un vechi aparat de aer condiţionat ce pufnea precum un copil căruia îi curge nasul. James trase scaunul şi se aşeză în bătaia aerului călduţ, încercînd să se răcorească.

*

* *

Poc, poc, poc... Zgomotul nu mai contenea. Era opt dimineaţă. Enid se uită peste marginea terasei sale şi se încruntă. În faţa clădirii schelele se tot înălţau şi asta din pricina soţilor Rice, care se pregăteau să înceapă renovarea apartamentului. Schelăria urma să fie instalată pînă seara, dar lucrurile nu se terminau aici. Odată ce se pornea construcţia, îi aşteptau săptămîni întregi în larma bormaşinilor, flexurilor şi ciocanelor. Nu exista nici o alternativă, soţii Rice avînd dreptul să-şi îmbunătăţească locuinţa. Pînă acum făcuseră totul ca la carte, le trimiseseră chiar anunţuri celorlalţi locatari, prin care îi informau despre lucrări şi despre cît estimau că vor dura acestea. Instalaţia electrică şi ţevăria urmau să fie schimbate, pentru a se putea instala o maşină de spălat vase, un uscător şi electrocasnice ultraperformante. Potrivit spuselor lui Roberto, voiau să instaleze şi „echipament computerizat de înaltă capacitate". Mindy cîştigase prima bătălie din războiul aerului condiţionat, însă soţii Rice continuau ostilităţile. Sam îi spuse lui Enid că Annalisa îl angajase să facă un site pentru fundaţia King David, care oferea lecţii de artă şi muzică adolescenţilor săraci. Enid era la curent cu existenţa fundaţiei, înfiinţată de Sandy şi Connie Brewer. Se zvonea că la gala de

anul trecut strînseseră douăzeci de milioane de dolari, organizînd o tombolă în care managerii din finanţe se dădeau peste cap să liciteze pentru premii precum un concert live Eric Clapton. Deci Annalisa îşi croia drum în noua societate, se gîndi Enid. Se anunţa o toamnă foarte încărcată şi zgomotoasă.

În apartamentul de alături, Philip şi Lola se treziră din pricina hărmălaiei.

— Ce-i asta? se plînse Lola, astupîndu-şi urechile. Dacă nu încetează imediat, o să-mi ies din minţi.

Philip se întoarse pe o parte şi se uită lung la chipul ei. Nimic nu era mai frumos, îşi spuse, decît primele dimineţi în care te trezeai alături de cineva nou şi descopereai că priveliştea te surprindea, dar te şi bucura.

— O să te fac să uiţi de asta, zise punîndu-i mîna pe sîni.

Sînii Lolei erau foarte fermi, mai ales datorită implanturilor. Le primise cadou de la părinţi cu ocazia împlinirii vîrstei de optsprezece ani – un ritual care în prezent pare a fi considerat un prag standard de trecere a fetelor la vîrsta adultă. Operaţia fusese sărbătorită printr-o petrecere la piscină, unde Lola îşi prezentase sînii noi-nouţi colegelor de liceu.

Lola îi dădu mîna la o parte, zicînd:

— Nu mă pot concentra. Parcă m-ar lovi cu ciocanul ăla direct în cap.

— Ha! pufni Philip.

Deşi el şi Lola nu erau împreună decît de o lună, observase că fata suferea de o sensibilitate acută la orice tip de maladii fizice, fie reale, fie închipuite. Avea deseori dureri de cap sau se simţea obosită sau o înţepa degetul. Poate de la scris atîtea mesaje, sugerase Philip. Pasele proaste cereau odihnă în faţa televizorului, adesea în apartamentul lui, un tratament la care Philip nu ridica nici o obiecţie, deoarece perioadele de relaş se terminau de regulă cu partide de sex.

— Cred că ești mahmură, puștoaico, îi spuse el sărutînd-o pe frunte, apoi se ridică și intră în baie. Vrei o aspirină?

— N-ai ceva mai tare? Niște Vicodin?

— Nu, n-am, răspunse Philip, șocat din nou de ciudățeniile tinerei generații.

Lola era copila farmacologiei, crescînd înconjurată de o multitudine de pastile, pentru orice ar fi putut s-o necăjească.

— Tu n-ai nimic în geantă?

Descoperise că Lola nu mergea nicăieri fără o rezervă de pastile, printre care Xanax, Ambien și Ritalin.

— E ca în *Valea Păpușilor*, spusese el alarmat.

— Nu fi prost, replicase ea. Și copiii iau chestii din astea. În plus, femeile din filmul ăla erau dependente de droguri, adăugă cutremurîndu-se.

Acum zise:

— Poate, și se tîrî către marginea patului, aplecîndu-se într-o postură seducătoare și pipăind pe podea, în căutarea genții din piele de șarpe. O trase în pat și începu să scotocească prin ea. Priveliștea trupului gol – dat cu spray bronzant și perfect alcătuit (într-un moment de neatenție lăsase să-i scape faptul că făcuse și o mică liposucție pe coapse și abdomen) – îl umplu pe Philip de bucurie. Din după-amiaza aceea de iulie, cînd Lola apăruse în pragul apartamentului său, lucrurile se schimbaseră în bine. Celor de la studio le plăcea la nebunie noua versiune a scenariului, urmînd ca filmările să înceapă în ianuarie. Pe lîngă aceste vești bune, agentul literar îl anunță că îi făcuse rost de un contract pentru scenariul unui film istoric, despre o regină a Angliei mai puțin cunoscută, Maria Sîngeroasa, plătit cu un milion de dolari.

— Ești pe val, amice, îi zisese acesta, după ce îi comunicase veștile. Miroase a Oscar.

Philip primise telefonul lui cu o zi înainte și o scosese pe Lola să sărbătorească la Waverly Inn.

Era una din acele seri cînd toată lumea ieşea la cină, separeurile gemînd de celebrităţi, printre care se numărau cîţiva prieteni vechi. Nu trecu mult şi la masa lor se strînse un grup gălăgios şi strălucitor, care atrăgea priviri pline de invidie din toate colţurile. Lola se prezenta de fiecare dată drept asistenta şi documentarista lui, iar Philip, răsfăţatul sorţii, o corecta întruna, spunînd că e muza lui şi strîngîndu-i mîna pe deasupra mesei. Au băut sticlă după sticlă de vin roşu şi au pornit împleticindu-se spre casă abia pe la ora două, noaptea fierbinte şi aerul ceţos făcînd Village-ul să arate ca o pictură renascentistă.

— Haide, somnoroaso, îi zise, aducîndu-i două aspirine.

Lola se strecură sub pătură şi se ghemui cu genunchii la gură, întinzînd mîna după pastile.

— Pot să rămîn în pat toată ziua? întrebă privindu-l lung, ca un căţel frumos care primeşte întotdeauna ce doreşte. Mă doare capul.

— Avem treabă. Eu trebuie să scriu, iar tu să mergi la bibliotecă.

— Nu poţi să-ţi iei zi liberă? Doar nu se aşteaptă să te apuci imediat de scris, nu? Abia ai primit oferta. Asta nu înseamnă că primeşti două săptămîni libere? Ştiu! zise ridicîndu-se în capul oaselor. Hai să mergem la cumpărături. La Barneys. Sau pe Madison Avenue.

— Nu.

Urma să mai facă schimbări la scenariul pentru *Bridesmaids Revisited* pînă la începerea filmărilor şi pînă în decembrie trebuia să termine prima variantă a scenariului pentru filmul despre Maria Sîngeroasa. Filmele istorice despre capetele încoronate erau la mare modă, îi spusese agentul, iar studioul voia să înceapă producţia cît mai repede.

— Am nevoie de documentare, spuse Philip trăgînd-o în joacă de degetul de la picior.

— O să comand nişte cărţi de pe Amazon. Aşa o să pot sta cu tine toată ziua.

— Dacă stai cu mine, n-o să pot lucra deloc. Deci nu se discută.

Îşi trase blugii şi un tricou pe el şi-o anunţă:

— Mă duc după covrigi. Tu vrei ceva?

— Îmi aduci, te rog, nişte VitaWater cu ceai verde şi măr? Dar asigură-te că e cu ceai verde şi măr. Urăsc combinaţia de ceai verde şi mango. Mango e un fruct scîrbos. A, şi mi-ai putea aduce şi un baton de îngheţată Snickers? Mi-e foame.

Philip ieşi, clătinînd din cap la ideea că cineva poate să mănînce dulciuri la micul dejun. Pe trotuar dădu peste Schiffer Diamond, care cobora, ajutată de şofer, dintr-o maşină albă.

— Hei! exclamă el.

— Eşti în toane bune, spuse Schiffer sărutîndu-l pe obraz.

— Am vîndut un scenariu ieri. Despre Bloody Mary[1]. Ar trebui să joci şi tu.

— Vrei să apar într-un rol de cocteil?

— Nu, de regină. Maria Tudor, fiica cea mare a lui Henric al VIII-lea. Ei, haide, vei avea ocazia să tai capetele tuturor.

— Pentru ca la final să mi se taie şi mie capul? Nu, mulţumesc, spuse şi se îndreptă spre intrarea clădirii. Tocmai mi-am petrecut toată noaptea filmînd într-o nenorocită de biserică fără aer condiţionat de pe Madison Avenue. Deocamdată m-am cam săturat de catolici.

— Vorbesc serios, zise Philip, dîndu-şi seama că Schiffer era perfectă pentru rol. Vrei măcar să te gîndeşti la ofertă? O să-ţi aduc personal scenariul cînd e gata, împreună cu o sticlă de Cristal şi nişte caviar.

— Cristal nu mai e la modă, şcolarule. Adu-mi o sticlă de Grande Dame şi mă mai gîndesc, îi strigă peste umăr.

---

1. Maria Sîngeroasa – poreclă dată reginei Maria Tudor (1516-1558) din cauza politicii de persecuţie dură împotriva protestanţilor; totodată numele unui cocteil preparat din vodcă şi suc de roşii (n.r.).

Mereu se îndepărtează de mine, își zise Philip. Dornic să continue conversația, o întrebă unde se duce. Schiffer își încrucișă brațele și le ridică spre bărbie.

— La somn. Trebuie să mă trezesc la șase.

— Vorbim mai încolo, zise Philip.

Îndepărtîndu-se, își aminti motivul pentru care relația cu Schiffer nu rezistase : nu avea timp pentru el. Nu avusese niciodată și nici nu va avea vreodată. Asta era atît de minunat la Lola : ea era întotdeauna disponibilă.

În apartamentul lui Philip, Lola se extrase cu greutate din pat și se duse la bucătărie. Se gîndi într-o doară să-l surprindă făcînd cafea, dar după ce găsi punga cu boabe nemăcinate lîngă o rîșniță, hotărî că nu merită efortul. Intră în baie și se spălă cu grijă pe dinți, apoi își ridică buzele într-o grimasă, ca să le inspecteze gradul de albeață. Medită la lungul drum către bibliotecă aflată pe 42nd Street, într-o zi care se anunța caniculară și se enervă. De ce acceptase postul ăsta de documentarist ? De fapt, de ce avea nevoie de-o slujbă ? Oricum își va da demisia de îndată ce se va mărita. Dar dacă nu era cel puțin logodită, maică-sa nu-i va permite să rămînă la New York fără slujbă – „asta ți-ar crea o imagine de femeie ușoară", zicea. Continuîndu-și șirul de gînduri întîmplătoare, Lola își reaminti că, dacă n-ar fi acceptat postul, nu l-ar fi cunoscut pe Philip și n-ar fi devenit, după cum zicea el, muza lui. Era nespus de romantic să fii muza unui mare artist și, de cele mai multe ori, marii artiști ajungeau să se îndrăgostească de muzele lor, insistau să le ia în căsătorie și făceau împreună copii frumoși.

Fiind expertă în chestiuni legate de grupuri și de ordinea socială, Lola înțelegea deja că, în lumea lui Philip, a fi muză nu era destul. Una era să te învîrți în cercul oamenilor celebri și cu totul alta să fii acceptat ca membru al lui. Își amintea mai ales de un incident din seara trecută, cînd o vedetă de film se așezase la masa lor. Era un bărbat între două

vîrste, nu tocmai arătos, care jucase cu siguranță înainte ca ea să se fi născut; nu-și amintea prea bine cine era sau în ce filme jucase. Dar fiindcă ceilalți comeseni făceau mare caz de prezența lui, agățîndu-se de fiecare cuvîntel pe care îl scotea de parcă ar fi fost Isus Cristos, Lola își dădu seama că trebuie să depună și ea un oarecare efort. Se întîmpla ca tipul să fie înghesuit într-un scaun chiar lîngă ea și, după ce termină un lung monolog despre frumusețea filmelor din anii '70, Lola întrebă:

— Locuiți de multă vreme în New York?

Omul întoarse încetișor capul spre ea și o privi lung, iar faptul că îi luă aproape un minut să ducă gestul la bun sfîrșit o făcu pe Lola să se întrebe dacă nu cumva ar trebui să-i fie teamă de el. Ei bine, nu-i era, iar dacă individul credea c-o intimidează pe Lola Fabrikant doar dintr-o privire, îl păștea o surpriză neplăcută.

— Cu ce vă ocupați? o întrebă la rîndul lui, maimuțărindu-i tonul. Nu-mi spuneți că sînteți actriță.

— Sînt documentarista lui Philip, replică Lola, cu tăișul de oțel al vocii ei, care de regulă îi amuțea pe străini.

Însă bărbatul rămase netulburat și-și plimbă ochii de la ea la Philip și înapoi. Apoi rînji larg.

— Documentarista, huh? întrebă rîzînd. Apropo, ți-am zis că eu sînt Moș Crăciun?

Toți cei de la masă izbucniră în hohote, chiar și Philip. Simțind că nu e momentul s-o apuce pandaliile, Lola rîse și ea, dar serios vorbind, își spuse, era prea de tot. Nu era obișnuită să fie tratată în felul ăsta. De data asta, numai de data asta, o să lase lucrurile cum erau. Plănui, firește, să discute despre asta cu Philip, însă își impuse o oarecare prudență. În general, nu era o idee prea bună să te plîngi de prietenii unui bărbat de față cu el. Riscai să-i rănești sentimentele și după aceea avea să te asocieze cu o senzație negativă.

Între timp, își propuse să găsească o cale pentru a fi luată ceva mai în serios. Nici un bărbat nu-și

dorea o femeie pe care alţii o consideră prostuţă – o axiomă în lumina căreia vizita la bibliotecă nu mai părea atît de inutilă.

Totuşi, cînd se întoarse, Philip o găsi pe Lola în pat, aparent cufundată în somn. Intră în birou şi scrise la iuţeală cinci pagini. Din cealaltă cameră, auzea sforăitul ei discret. E atît de naturală, îşi spuse. Parcurgînd paginile, excelente de altfel, hotărî că Lola era talismanul lui norocos.

*

* *

Apartamentul soţilor Rice prindea încet-încet contur. Sufrageria, odată goală, cuprindea acum o masă de epocă bogat împodobită, cu şase scaune stil Queen Anne, pe care Billy le procurase, în mod misterios, din depozitul unui prieten, aflat undeva în Upper East Side. Masa era luată cu împrumut pînă se găsea una adecvată (adică mai mare); între timp era înţesată cu cărţi de design interior şi cu mostre colorate de materiale textile şi de vopsea, plus printuri de pe internet cu diverse obiecte de mobilier. Annalisa se uită la masă şi zîmbi, amintindu-şi ce-i spusese Billy în urmă cu cîteva săptămîni.

— Draga mea, o mustrase el cînd adusese în discuţie faptul că intenţiona ca, în viitor, să revină la meseria de avocat, cum crezi că vei putea duce două slujbe deodată?

— Pardon?

— Ai deja o slujbă, îi explică Billy. De-acum înainte viaţa cu soţul tău va fi slujba ta. Ba nu, e mai mult de atît, se corectă el. E o carieră. Soţul tău face bani, iar tu creezi viaţa. Şi nu va fi uşor. Te vei trezi în fiecare dimineaţă şi vei face exerciţii, nu doar ca să arăţi bine, ci şi ca să dobîndeşti rezistenţă. Majoritatea doamnelor preferă yoga. Apoi te vei îmbrăca. Îţi vei aranja programul şi vei trimite e-mailuri. În cursul dimineţii vei participa la o şedinţă a unei

organizații de caritate sau te vei întîlni cu un dealer de artă sau vei vizita un studio. Vei lua prînzul, apoi vor urma întîlnirile cu decoratorii, furnizorii și stiliștii; îți vei vopsi părul de două ori pe lună și-l vei coafa de trei ori pe săptămînă. Vei merge în tururi particulare prin muzee și vei citi, sper, trei ziare pe zi: *The New York Times*, *The New York Post* și *The Wall Street Journal*. La finalul zilei, te vei pregăti să petreci seara în oraș, ceea ce s-ar putea să includă două-trei cocteiluri și o serată. Unele din evenimentele astea vor fi petreceri de caritate elegante, unde va trebui să porți rochii de gală, niciodată aceleași. Va trebui să-ți aranjezi părul și să te machiezi. De asemenea, vei planifica vacanțe și ieșiri în weekend. S-ar putea să cumperi o casă la țară, pe care va trebui s-o decorezi și s-o organizezi tot tu. Vei cunoaște oameni importanți, pe care îi vei curta într-o manieră totodată subtilă și neruşinată. Iar apoi, draga mea, vor veni și copiii. Deci, conchise Billy, să ne apucăm de treabă.

Și au fost ocupați întruna de-atunci. Erau atîtea detalii de aranjat: gresia din baie, decorată de mînă în Carolina de Sud, care să se asorteze cu podelele din marmură (apartamentul era dotat cu cinci băi, fiecare cu propria tematică), covoarele, ferestrele, chiar și mînerele ușilor. Annalisa își petrecea zilele mai mult în zonele cu magazine de mobilă din East și West Twenties, dar mai erau și numeroasele magazine de antichități de pe Madison Avenue care se cereau explorate; la fel și casele de licitații. În plus, mai avea pe cap și renovările propriu-zise. Una după alta, camerele erau demolate, recablate, retencuite și reasamblate. În prima lună, Annalisa și Paul mutaseră de colo-colo o saltea gonflabilă, pentru a se feri din calea constructorilor. Din fericire, acum măcar dormitorul principal era finisat, iar ea, după cum se exprimase Billy, „începea să adune o mică garderobă".

Interfonul bîzîi exact la prînz.

— Un bărbat dorește să vă vadă, o anunță Fritz de jos.

— Ce bărbat? întrebă Annalisa, dar Fritz închisese.

Interfonul era în bucătărie, la primul nivel al apartamentului. Annalisa străbătu în fugă livingul aproape gol și urcă scările spre dormitor, unde se grăbi să se îmbrace.

— Maria? o strigă ea pe menajeră, scoțînd capul pe ușă, căci o auzise pe femeie făcîndu-și de lucru în dormitoarele din spate.

— Da, doamnă Rice? zise Maria ieșind în hol.

Maria venise prin intermediul unei agenții. Gătea, făcea curat, mergea la cumpărături, ba chiar, chipurile, îți plimba și cîinele, dacă aveai așa ceva, dar Annalisa nu se simțise în largul ei să-i ceară prea multe, fiindcă nu era obișnuită să aibă o menajeră permanentă.

— Vine cineva, o anunță ea. Cred că e Billy Litchfield. Vrei să răspunzi tu la ușă?

Se întoarse în dormitor și intră în garderoba spațioasă. Începuturile garderobei nu se refereau la spațiul în sine, ci la conținut. Din ce-i spunea Billy, urma să adune o gamă largă de pantofi, genți, curele, blugi, cămăși albe, costume pentru prînzuri, rochii de cocteil, rochii de gală, haine de vacanță pentru munte și mare, dar și echipament pentru orice sport ar fi putut fi solicitată să practice: golf, tenis, echitație, parasailing, cățărări, navigație pe rîuri repezi și chiar hochei. Vrînd s-o ajute să-și pună la punct colecția, Billy angajase un designer celebru, pe nume Norine Norton, care urma să aleagă ținute și să i le aducă acasă. Norine era ocupată pînă peste cap și n-a reușit să programeze o primă întîlnire vreme de două săptămîni, dar Billy era încîntat.

— Norine e asemenea celor mai buni chirurgi plasticieni. Durează șase lui ca să obții o întîlnire cu ea – și asta numai pentru o consultație.

Între timp una dintre cele șase asistente ale lui Norine își asumase misiunea de-a o îmbrăca pe Annalisa, pe o etajeră mai joasă fiind înșirate mai multe cutii de pantofi, de care erau sprijinite fotografiile pantofilor dinăuntru. Annalisa alese o pereche

de pantofi negri, cu toc de zece centimetri. Ura să poarte tocuri înalte în timpul zilei, dar Billy susținuse că e neapărat necesar.

— Oamenii așteaptă s-o vadă pe Annalisa Rice, nu trebuie să-i dezamăgești!

— Dar cine e Annalisa Rice? întrebase ea în glumă.

— Asta, draga mea, vom descoperi împreună. Nu-i distractiv?

Vizitatorul nu era însă Billy Litchfield, ci individul care se ocupa de acvariul lui Paul. Annalisa îl conduse la etaj, în sala de bal, și aruncă plină de regrete o privire spre tavan, pictat cu fantastica imagine italiană a raiului: norișori pufoși într-un halou trandafiriu, pe care ședeau heruvimi bucălați. Uneori, cînd avea o clipă liberă, Annalisa venea aici ca să mai respire, întinsă pe podea într-o rază de soare, perfect fericită și mulțumită, dar Paul decretase că sala de bal e spațiul lui personal și plănuia s-o transforme într-un „centru de comandă", de unde, îl necăjea ea, putea să cucerească lumea. Ferestrelor franțuzești urmau să li se schimbe geamurile, astfel încît să devină complet opace la apăsarea unui buton – o metodă de-a împiedica orice încercare de a fotografia încăperea sau acțiunile ocupanților acesteia prin intermediul unui aparat cu focalizare din elicopter –, în timp ce deasupra șemineului se instala un ecran tridimensional. Pe acoperiș, o antenă specială bruia telefoanele mobile și transmisiile de satelit. De asemenea, urma să fie instalat un acvariu ultimul răcnet, de șase metri lungime și doi metri lățime, care îi permitea lui Paul să-și satisfacă cea mai nouă pasiune – colecționarea peștilor exotici și foarte scumpi. Era mare păcat să distrugă încăperea, însă Paul nici nu voia să audă de argumente contrare.

— Poți să faci tot ce dorești cu restul apartamentului. Dar camera asta e a mea.

Tipul cu acvariile se apucă de măsurat, punînd întrebări despre voltaj și despre posibila construcție a unei podele de susținere, care să preia o parte din

greutatea acvariului. Annalisa se strădui să răspundă, dar renunță curînd și fugi la primul nivel.

Între timp sosise Billy Litchfield și peste cinci minute stăteau amîndoi pe bancheta din spate a unei mașini noi-nouțe, îndreptîndu-se spre centru.

— Ți-am pregătit o surpriză bine-venită, draga mea, o anunță Billy. După atîta mobilă, mi-am zis că poate vrei o pauză. Astăzi plecăm la vînătoare de artă. Mi-a venit o idee genială azi-noapte. Pentru tine, zise inspirînd adînc, recomand arta feministă.

— Înțeleg.

— Ești feministă?

— Firește, spuse Annalisa.

— Oricum ar fi, nu contează. De pildă, mă îndoiesc că te pasionează cubismul. Dar gîndește-te numai cît valorează arta cubistă în zilele noastre! Nu-ți poți permite.

— Paul își permite.

— Nici chiar el nu-și permite. E numai pentru multimiliardari, iar tu și Paul mai aveți încă de lucru pînă să intrați în categoria asta. Oricum, arta cubistă nici măcar nu e șic. Nu pentru un cuplu tînăr. Arta feministă însă – ei da, ăsta e viitorul. E în ascensiune și majoritatea operelor cu adevărat importante sînt încă disponibile. Astăzi o să ne uităm puțin la o fotografie. Un autoportret al artistei alăptîndu-și copilul. Foarte valoroasă prin elementul de șoc. Și prin culorile izbitoare. În plus, nu există nici o listă de așteptare.

— Credeam că e bine să existe o listă de așteptare, zise Annalisa precaută.

— Lista e o idee excelentă, mai ales dacă e extrem de dificil să fii inclus pe ea. Și trebuie să plătești cash pentru un tablou pe care nu l-ai văzut niciodată. Dar ajungem noi și la asta cu timpul. Deocamdată ne trebuie una sau două piese extrem de spectaculoase care să crească în valoare.

— Billy, tu cu ce te alegi din toate astea? întrebă Annalisa.

— Cu plăcerea, răspunse el. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, draga mea, zise uitîndu-se la ea și bătînd-o ușurel pe mînă. Sînt un estet. Dacă mi-aș putea petrece restul zilelor privind opere de artă, aș fi un om fericit. Fiecare obiect de artă e unic, creat de o persoană anume, de o minte anume, izvorăște dintr-un punct de vedere. Presupun că, în lumea asta tehnologizată, îmi găsesc consolarea în artă.

— Nu la asta mă refer. Cum ești plătit?

Billy zîmbi și spuse:

— Știi doar că nu discut despre finanțele personale.

Annalisa încuviință. Încercase de mai multe ori să deschidă subiectul, însă de fiecare dată Billy se eschivase.

— Trebuie să știu, Billy. Altfel nu cred că e corect să-ți petreci atît de mult timp cu mine. Oamenii ar trebui plătiți pentru munca lor.

— În tranzacțiile cu obiecte de artă iau un comision de două procente. De la dealer, răspunse Billy strîngînd din buze.

Annalisa răsuflă ușurată. Uneori Billy pomenea de cîte o tranzacție de un milion de dolari în care era și el implicat și, făcînd socotelile, rezulta că încasa douăzeci de mii de dolari comision.

— Înseamnă că probabil ești bogat, Billy, zise ea pe jumătate în glumă.

— Draga mea, abia dacă îmi permit să locuiesc în Manhattan.

În galeria de artă, Billy se trase un pas înapoi și, încrucișîndu-și brațele, dădu din cap în fața fotografiei, parcă aprobînd ce vedea.

— E foarte modernă, însă compoziția e una clasică: mama și copilul, zise el.

Fotografia valora o sută de mii de dolari. Împunsă de sentimentul acut de vinovăție care plana mereu undeva, aproape de suprafață, din pricina norocului de-a fi bogată, Annalisa o cumpără. Plăti cu un MasterCard, despre care Billy spunea că e folosit de toți cei care cumpără obiecte valoroase, primind în

schimb kilometri bonus la diverse linii aeriene. Nu că persoanele respective ar fi avut nevoie de kilometri gratuiţi de zbor, fiindcă majoritatea se deplasau cu avioane private. Totuşi, părăsind galeria cu fotografia protejată de un plastic cu bule pe bancheta din spate, Annalisa îşi aminti că două mii de dolari intrau în buzunarul lui Billy. Măcar atît putea face pentru el.

*

*

Lola stătea la tejgheaua lungă din vitrina de la Starbucks, citind un articol pe care îl printase de pe internet. Pînă la urmă nu-şi putuse lua inima în dinţi să meargă la bibliotecă. După cum bănuise, ar fi fost oricum o pierdere de vreme, deoarece existau o grămadă de informaţii online. Lola îşi aranjă mai bine ochelarii şi se pregăti să citească. În drum spre Starbucks îşi cumpărase nişte rame negre, ca să pară mai serioasă. Aparent, trucul funcţiona. În timp ce citea despre obsesia reginei Maria Tudor pentru catolicism, un tînăr cu înfăţişare studioasă se aşeză alături şi deschise un laptop, întorcînd tot timpul capul ca să se holbeze la ea. Lola îşi dădu toată silinţa să-l ignore, neridicînd privirile din foi şi prefăcîndu-se absorbită de text. Din cîte înţelegea ea, Maria Tudor, descrisă ca o fiinţă „bolnăvicioasă şi firavă", epitete interpretate de Lola ca fiind semne de anorexie, era un soi de amatoare de modă din secolul XVI, care nu apărea niciodată în public fără să fie împodobită cu bijuterii de multe milioane de dolari, în scopul de-a aminti maselor de puterea şi bogăţia Bisericii Catolice. Lola ridică privirile de pe pagină şi observă că junele şoarece de bibliotecă se holba la ea. Plecă iarăşi ochii şi, cînd îi ridică din nou, individul tot se mai holba. Avea un păr blond roşcat şi pistrui, dar se dovedi mai chipeş decît îi păruse prima oară. În sfîrşit deschise şi gura.

— Ştiţi că sînt bărbăteşti? o întrebă.

— Ce? replică Lola aruncîndu-i o căutătură furioasă, care ar fi trebuit să-l alunge.

Şoarecele de bibliotecă nu se intimidă.

— Ochelarii. Sînt bărbăteşti. Dar sînt adevăraţi barem?

— Sigur că da.

— Adică sînt luaţi pe o reţetă adevărată? întrebă el dînd ochii peste cap. Sau sînt doar de paradă?

— Nu e treaba dumitale, ripostă Lola, adăugînd, pentru a-şi sublinia cuvintele, un ameninţător: Dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Toate fetele poartă ochelari în ziua de azi, continuă tînărul netulburat. Şi ştiţi că sînt falşi. Cîte fete de douăzeci şi doi de ani au nevoie de ochelari? Ochelarii sînt pentru oamenii în vîrstă. Ăsta e încă unul din falsurile pe care le folosesc fetele.

— Şi? zise ea lăsîndu-se în scaun.

— Şi mă întrebam dacă eşti cumva una dintre fetele care umblă cu falsuri. După cum arăţi, asta pari a fi. Dar poate că mă înşel.

— De ce ţi-ar păsa?

— Cred că eşti drăguţă, zise el sarcastic. Ce-ai zice să-mi dai numele, ca să-ţi las un mesaj pe Facebook?

Lola îi aruncă un zîmbet rece, superior.

— Am deja un iubit, mersi.

— Dar cine a zis că vreau să fiu iubitul tău? Doamne, fetele din New York sînt atît de arogante!

— Eşti jalnic.

— Mda? Mai bine uită-te la tine: porţi haine de firmă la Starbucks, ai părul coafat şi te-ai dat cu spray bronzant. De la City Sun probabil. Doar ei fac nuanţa asta de bronz.

Lola se miră de unde cunoştea puştiul ăsta subtilităţile spray-urilor bronzante.

— Atunci uită-te şi la tine, îi atrase ea atenţia pe tonul cel mai condescendent de care era capabilă. Porţi pantaloni ecosez.

— Sînt *vintage*. E altceva.

Lola își adună materialele și se ridică.

— Gata, pleci? se miră puștiul. Așa repede?

Se ridică la rîndul lui, scotocindu-se în buzunarul de la spate al pantalonilor săi hidoși. Nu erau nici măcar ecosez Burberry, își zise Lola, o alegere pe care era dispusă s-o scuze. Tînărul îi întinse o carte de vizită, pe care scria THAYER CORE. În colțul din dreapta era un număr de telefon care începea cu 212.

— Acum, că-mi știi numele, mi-l spui și tu pe-al tău?

— De ce-aș face asta? întrebă ea.

— În New York se merge la noroc. Iar eu sînt jokerul norocos.

9

Cîteva săptămîni mai tîrziu, James Gooch se afla în biroul editorului său.

— În ziua de azi o carte e ca un film, îi zicea Redmon Richardly fluturînd din mînă a lehamite. Atragi cît mai multă publicitate, ai o primă săptămînă fantastică și apoi te prăbușești vertiginos. Nu mai există atracția constantă de pe vremuri. Publicul vrea ceva nou în fiecare săptămînă. Și să nu uităm de marile corporații. Lor nu le pasă decît de profit. Își îndeamnă editorii să lanseze produse noi pe piață. Asta le dă senzația că angajații lor sînt ocupați. E ceva odios: corporațiile controlează spiritul creator. E ceva mai rău decît propaganda guvernamentală.

— Mda, îl aprobă James.

Se uită de jur împrejur prin biroul lui Redmon și se întristă. Vechiul birou era într-o casă din West Village, plină cu manuscrise, cărți și covoare orientale tocite, pe care Redmon le luase din casa bunicii lui din Sud. Exista și o canapea galbenă veche, unde te așezai cît îl așteptai pe Redmon, răsfoind niște reviste sau uitîndu-te la fețele drăguțe care intrau și ieșeau. Pe atunci Redmon era considerat unul dintre titani. Publica tinere talente și opere de ficțiune inovatoare, scriitorii lui fiind pe cale să devină giganți ai literaturii. O vreme i-a convins pe oameni să creadă în misiunea editurilor – cam pînă prin 1998, socoti James, adică anul în care internetul a început să preia conducerea.

James privi pe lîngă Redmon, prin fereastra transparentă. La orizont se zărea fluviul Hudson, dar priveliștea oferea doar o slabă consolare pentru interiorul rece și impersonal.

— Ce scoatem noi acum e un produs de divertisment, continuă Redmon, care nu-și pierduse darul de-a ține predici despre nimic, observă James, o constantă în care găsi oarecare consolare. Oakland e un exemplu tipic. Nu mai e la fel de bun, dar asta nu contează. Încă mai vinde cărți – nu prea multe, chiar și pentru nivelul lui. Dar cu toți e aceeași poveste. Nu mai există artă, strigă Redmon azvîrlindu-și brațele în sus. Operele de ficțiune erau considerate altădată o formă de artă. Dar s-a zis cu asta. Nu mai contează că sînt bune sau nu. Publicul e interesat numai de subiect. „Despre ce e vorba?", întreabă lumea. „Contează? spun eu. Despre viață. Toate cărțile mari au un singur subiect – viața." Dar oamenii nu mai înțeleg chestia asta. Țin morțiș să afle subiectul. Dacă e vorba despre pantofi sau copii răpiți, atunci citesc. Noi, însă, James, noi nu facem asta. N-am putea nici dacă ne-am propune.

— Firește că n-am putea, aprobă James.

— Sigur că nu. Dar ce vreau eu să zic e că... Ei bine, ai scris o carte minunată, James, un roman în toată puterea cuvîntului, dar n-aș vrea să fii dezamăgit. O să ajungem imediat pe listă, sper. Dar n-aș putea să spun cît timp vom rămîne acolo...

— Pentru mine nu contează, răspunse James. N-am scris cartea ca să vînd cît mai multe exemplare. Am scris-o fiindcă e o poveste pe care trebuia neapărat s-o spun. (Și n-o să mă corupă cinismul lui Redmon, se gîndi el.) Eu încă mai am încredere în cititori. Ei știu ce e valoros și ce nu. Cu siguranță vor cumpăra ce e valoros, adăugă el cu încăpățînare.

— Nu vreau să suferi o dezamăgire cruntă.

— Am patruzeci și opt de ani. Sînt pradă dezamăgirilor crunte de patruzeci de ani.

— Iată și o veste bună. Foarte bună. Agentul tău și cu mine am convenit să ți-o dau eu. Îți pot oferi un avans de un milion de dolari pentru următoarea carte. Corporațiile sînt și rele, și bune. Au o grămadă de bani, iar eu intenționez să-i cheltuiesc.

James era atît de zguduit că nu mai putea să se miște. Nu-l înșela auzul?

— Vei primi un al treilea milion la semnarea contractului, continuă Redmon de parcă avansurile de un milion erau la ordinea zilei. Cu asta și cu banii pe care-i vom scoate din plasamentul pe iStores, sînt de părere că ai tot dreptul să te aștepți la un an bun.

— Minunat, zise James, încă neștiind cum să reacționeze – să sară de pe scaun și să țopăie?

Redmon, în schimb, era foarte calm.

— Ce vei face cu banii?

— Îi pun deoparte. Pentru facultatea lui Sam.

— Mda, asta o să înghită aproape tot, se arătă de acord Redmon. Șase-șapte sute de mii de dolari – cît mai costă în zilele noastre? După ce plătești taxele... Doamne. Și tipii ăia de pe Wall Street cumpără tablouri de Picasso de cincizeci de milioane. Presupun că asta e noua ordine mondială, zise ridicînd mîinile ca pentru a respinge o asemenea realitate.

— Presupun că da, încuviință James. Dar există alternativa visului de adolescent: să cumperi o mică ambarcațiune în Caraibe și să te faci nevăzut cîțiva ani.

— Nu și pentru mine. M-aș plictisi în două zile. Abia suport concediile. Mie îmi plac orașele mari.

— Da, zise James uitîndu-se la Redmon. Ce noroc e să știi ce vrei în viață. Redmon a fost întotdeauna mulțumit de sine, își spuse. Pe cînd el, James, habar n-avea ce voia.

— Te conduc, se oferi Redmon. Ridicîndu-se, se strîmbă și duse mîna la falcă. Dinte nenorocit. Probabil că e nevoie de o nouă obturație de canal. Cum stai cu dinții? E lucru mare să îmbătrînești. E la fel de greu pe cît se zvonește.

Ieșind din birou, se pomeniră într-un labirint de compartimente.

— Însă există și avantaje, continuă el, revenindu-i încrederea de nezdruncinat. De exemplu, acum știm tot. Am trecut prin tot ce se putea. Știm că nimic nu e nou sub soare. Ai observat? Singurul lucru care se mai schimbă e tehnologia.

— Doar că noi nu pricepem nimic din tehnologia asta.

— Rahat, nu-s decît niște butoane. Trebuie numai să știi pe care să apeși.

— Ca butonul de panică pe care-l apeși ca să arunci lumea în aer.

— Dar n-a fost scos din uz? De ce nu putem să mai avem un război rece? E mult mai rezonabil decît unul adevărat, zise apăsînd pe butonul liftului.

— Omenirea merge înapoi, spuse James urcîndu-se în lift.

— Salută-ți familia din partea mea, îi strigă Redmon pe un ton sincer în timp ce ușile se închideau.

Rugămintea lui Redmon i se păru de-a dreptul extraordinară. Chestiunile familiale n-ar fi intrat în sfera lui de preocupări cu zece ani în urmă, cînd se culca în fiecare noapte cu cîte o femeie din lumea editorială sau cînd bea și priza cocaină pînă-n zori. Vreme de ani buni, părerea unanimă fusese că lui Redmon i se va întîmpla ceva rău – părea să merite asta, deși nimeni nu putea preciza natura acestui rău – dezintoxicare poate? Sau vreun accident mortal? Dar nu i se întîmplase niciodată nici o nenorocire. De fapt, se integrase perfect în rolul de soț, tată și corporatist cu agilitatea unui schior. James nu-l înțelesese niciodată, dar se gîndi că Redmon, în loc să fie o sursă de consternare, trebuia privit ca o sursă de inspirație. Dacă Redmon reușise să se schimbe, el de ce n-ar fi putut?

Acum am bani, își spuse James, realitatea izbindu-l în același timp cu aerul proaspăt de septembrie. Măcar în anul acela New Yorkul părea să se bucure

de o toamnă adevărată. Întîmplările banale deveniseră o plăcere şi o uşurare pentru el, amintindu-i că, din anumite puncte de vedere, viaţa ar fi putut continua ca înainte.

Dar faptul că avea bani era oare o garanţie? Trecînd pe lîngă magazinele înşiruite pe 5th Avenue, cu produsele lor expuse în vitrine maiestuoase de sticlă, precum în visul cumpărătorului din clasa de mijloc, îşi reaminti că banii nu erau chiar atît de mulţi. Nu destui ca să-şi permită să cumpere o garsonieră minusculă în metropola asta scumpă. Dar erau. Măcar pe moment încetase să mai fie un ratat.

La intersecţia cu 16th Street, trecu pe lîngă Paul Smith şi, din obişnuinţă, se opri o clipă şi se uită în vitrine. Magazinul de îmbrăcăminte Paul Smith reprezenta un simbol al statutului social, alegerea oricărui bărbat sofisticat din zona urbană centrală. Mindy îi cumpărase cu ani în urmă o cămaşă Paul Smith de Crăciun, cînd se simţea mîndră de el şi hotărîse, se pare, că merita cheltuiala. Uitîndu-se lung la o pereche de pantaloni din catifea, îi trecu prin minte că, pentru prima dată în viaţă, îşi permitea orice obiect vestimentar din magazin. Noua senzaţie îi dădu curaj, aşa că intră.

Aproape în acelaşi timp, îi sună telefonul. Era Mindy.

— Ce faci? îl chestionă ea.

— Sînt la cumpărături.

— Tu? La cumpărături? zise Mindy cu o falsă uimire în glas, amestecată cu o vagă undă de dispreţ. Şi ce cumperi?

— Sînt la Paul Smith.

— Sper că n-ai de gînd să cumperi într-adevăr ceva, nu?

— Ba s-ar putea.

— Mai bine te abţii. E mult prea costisitor.

Pe James îl bătuse gîndul să-şi sune nevasta imediat ce aflase de avans, dar îşi dădu seama surprins că voia să păstreze vestea numai pentru el.

— Cînd vii acasă?
— Curînd.
— Cum a mers? Întîlnirea cu Redmon.
— Minunat, răspunse James și închise.

Clătină din cap. Atît el, cît și Mindy aveau o abordare demodată, puritană vizavi de bani. Se purtau de parcă s-ar fi aflat tot timpul în pragul falimentului, de parcă fiecare sfanț ar fi trebuit chivernisit. Sentimentele față de bani sînt moștenite genetic. Dacă părinții tăi sînt îngrijorați în privința banilor, așa vei fi și tu. Mindy provenea dintr-o familie din New England, unde risipa era considerată de prost gust. Iar el se trăgea dintr-o familie de imigranți, în care banii erau cheltuiți pe mîncare și educație. Supraviețuiseră în New York fiindcă puseseră bani deoparte și nu-și întemeiaseră respectul personal pe imaginea exterioară. Dar poate că nu asta era soluția. Fiindcă, își zise James, nici el, nici Mindy nu păreau a avea vreun strop de respect personal.

James se uită prin magazin și, îndreptîndu-se către un stativ cu sacouri, pipăi un pardesiu din cașmir fin. Nu știa cum e să ai bani. Lipsa lor îl ținuse legat de fusta lui Mindy. Știa bine asta, o știa de ani de zile, dar negase realitatea, îi găsise justificări, se rușinase de ea, însă cel mai rușinos era că nu fusese niciodată dispus s-o schimbe. Asta fiindcă, își zisese, credea în puritatea demersului său literar. Își sacrificase voluntar bărbăția pentru acest ideal înălțător. Se consolase cu faptul că se străduia cît putea.

Însă acum avea bani! Se uită în jur, trăgînd în piept parfumul masculin de piele și colonie. Cu pereții săi lambrisați, magazinul semăna cu un decor de teatru – un adevărat corn al abundenței pentru cineva cu gust, rafinament și stil. Privind eticheta cu prețul de trei mii de dolari a hainei din cașmir, îl copleși ironia faptului că trebuia să cheltuiești o grămadă de bani ca să te încălzești.

Într-un gest de sfidare, scoase pardesiul de pe umeraș și se duse cu el la cabina de probă. Își dădu

jos haina sa – rezonabilă, din lînă bleumarin, cumpărată în urmă cu cinci ani la o reducere la Barneys și-și privi trupul. Beneficia de avantajul înălțimii, dar tot arăta ca o încîlceală de mădulare cu burtă. Picioarele erau încă zdravene, dar fundul se aplatizase, iar pectoralii erau căzuți („sîni masculini" era termenul actual). Însă toate astea puteau fi ascunse cu niște haine potrivite. Își strecură brațele în mîneci și încheie nasturii. Se transformase într-o persoană în a cărei viață se petrecea ceva important.

Ieși din cabină și dădu nas în nas cu Philip Oakland. Încrederea lui James se risipi ca un fum. Nu era locul lui în magazinul ăsta, se gîndi cuprins de panică. Chiar și un magazin aparținea unei anumite caste, iar el nu făcea parte din casta asta. Philip Oakland va simți cu siguranță asta. James îl vedea adesea pe Philip în holul clădirii sau pe străzile dimprejur. Philip nu-l saluta niciodată, dar poate că situația va fi alta în magazinul ăsta, acum că purta o haină dintr-acelea din care poate avea și Philip. Într-adevăr, Philip Oakland ridică ochii de la un teanc de pulovere și i se adresă de parcă ar fi fost vechi prieteni:

— Salut.

— Salut, răspunse James.

Poate că totul s-ar fi oprit aici, dacă n-ar fi fost tînăra încîntătoare care îl însoțea pe Philip și pe care James o mai zărise prin clădire, intrînd și ieșind la ore ciudate din zi. Se întrebase de fiecare dată cine era și ce căuta în 5th Avenue nr. 1, însă acum totul părea logic: era iubita lui Philip.

Tînăra i se adresă, uimindu-l pe James.

— Vă stă bine, îi zise.

— Serios? întrebă holbîndu-se la ea.

Emana acel aer de încredere nezdruncinată pe care îl au doar fetele frumoase.

— Mă pricep foarte bine la haine, afirmă ea cu îndrăzneală. Prietenii îmi spun mereu că ar fi trebuit să ajung designer.

— Lola, te rog, interveni Philip.

— Dar e adevărat, replică Lola întorcîndu-se spre el. Arăţi mult mai bine de cînd te ajut să-ţi alegi garderoba.

Philip ridică din umeri şi dădu ochii peste cap în direcţia lui James, ca pentru a spune: „Femeile astea". James profită de ocazie şi se prezentă.

— V-am mai văzut şi înainte, zise Lola.

— Da, locuiesc tot în 5th Avenue nr. 1. Sînt scriitor.

— Toţi locatarii din 5th Avenue sînt scriitori, remarcă ea cu aroganţă, stîrnind rîsul lui James.

— Ar trebui să plecăm, spuse Philip.

— Dar n-am cumpărat nimic, protestă fata.

— Observi exprimarea la plural? îl întrebă Philip pe James. De ce sînt cumpărăturile în compania femeilor un sport de echipă?

— Nu ştiu, răspunse James.

Îi aruncă o privire Lolei, întrebîndu-se cum puteai pune mîna pe o femeie ca asta. Avea tupeu. Îi plăcuse felul în care îl înfruntase pe marele Philip Oakland şi se întrebă cum s-o fi simţit acesta.

— Bărbaţii nu ştiu niciodată ce să cumpere de capul lor, replică Lola. Mama l-a lăsat pe tata să meargă singur la cumpărături doar o dată, iar el s-a întors cu un pulover din acrilic în dungi. „Gata, pîn-aici!", a zis ea. Ce scrieţi? îl întrebă pe James, nelăsînd să-i scape nimic.

— Romane. O să-mi apară o carte în februarie.

Era teribil de mulţumit că se ivise ocazia să furnizeze această informaţie de faţă cu Philip. Na, că ţi-am făcut-o, îşi zise.

— Avem acelaşi editor, spuse Philip, poate dîndu-şi seama în sfîrşit cine era James. În cîte exemplare se tipăreşte?

— Nu ştiu, însă două sute de mii vor merge către iStore chiar în prima săptămînă.

— Interesant, spuse Philip vizibil deranjat.

— Este. Din cîte înţeleg, acesta e viitorul editurilor.

Lola părea brusc plictisită.

— Dacă nu cumpărăm nimic de-aici, am putea, te rog, să mergem la Prada?

— Sigur, îi răspunse. Ne mai vedem, îl salută el pe James.

— Da, răspunse acesta.

În drum spre ieşire, Lola se întoarse către James.

— Vă sfătuiesc să cumpăraţi pardesiul. Vă vine grozav.

— Aşa voi face, o asigură el.

Plăti haina şi, în timp ce vînzătorul o punea într-o pungă de cumpărături, James avu un moment de inspiraţie.

— Nu vă deranjaţi, o s-o îmbrac chiar acum.

*

* *

În după-amiaza aceea Norine Norton sosi în apartamentul Annalisei pentru a treia programare. În prezenţa lui Norine, cu extensiile ei de păr şi subtilele operaţii estetice, cu aparentele cunoştinţe enciclopedice despre ultima modă în materie de genţi, pantofi, designeri, ghicitori în cărţi, antrenori personali şi proceduri cosmetice, Annalisa nu se simţea deloc în largul ei. Aflase încă de la prima programare că porecla lui Norine era „Iepurasul energic"[1], o energie care, bănuia ea, se putea datora consumului de droguri. Norine nu se oprea niciodată din vorbit. Oricît de des s-ar fi străduit Annalisa să-şi reamintească faptul că Norine era o femeie, o fiinţă umană, aceasta reuşea s-o convingă mereu de contrariul.

— Am ceva care o să-ţi placă la nebunie, zise Norine pocnind din degete şi arătînd spre asistenta ei, Julee. Lameul auriu, te rog.

— Costumul de golf? întrebă Julee.

---

1. În engleză, Energizer Bunny – mascota bateriilor Energizer în America de Nord (n.r.).

Era o tînără fragilă, cu păr blond ondulat și ochi temători ca de iepure.

— Da, răspunse Norine cu o falsă răbdare.

În schimburile de replici cu asistenta, Norine părea veșnic în pragul unei crize de nervi. Dar odată întoarsă către Annalisa, se transforma într-o negustoreasă amabilă care își prezintă marfa unei înalte doamne.

Julee ridică un umeraș din plastic transparent, de care atîrna un top auriu minuscul și o fustiță mini asortată. Annalisa se uită consternată la costum.

— Nu cred că lui Paul îi va plăcea.

— Ascultă, scumpo, începu Norine, așezîndu-se pe marginea patului cu baldachin din mătase plisată care tocmai sosise din Franța și bătînd ușurel cu palma locul de alături. Trebuie să stăm puțin de vorbă.

— Da?

Annalisa nu voia să stea lîngă Norine, nu avea nici chef să-i asculte predicile. Pînă atunci făcuse eforturi uriașe să le tolereze, dar astăzi nu era dispusă. Se uită de la Norine la Julee, care rămăsese nemișcată, ținînd umerașul ca un personaj dintr-un joc televizat. Probabil că-i obosise brațul. Annalisei i se făcu milă.

— Bine, zise și intră în baie ca să-l probeze.

— Ești atît de timidă, strigă Norine după ea.

— Ce? întrebă Annalisa, ițindu-și capul pe ușă.

— Ești atît de timidă. Te schimbi în baie. Ar trebui să te schimbi aici, ca să te pot ajuta. N-ai nimic din ce n-am mai văzut.

— Așa e, răspunse Annalisa și închise ușa.

Se întoarse să se privească în oglindă și se strîmbă. Cum dracu' se băgase în chestia asta? La început i se păruse o idee extrem de amuzantă să-și angajeze o stilistă personală. Billy spunea că toată lumea procedează așa, asta însemnînd lumea cu bani sau cu un statut social care trebuia să iasă din casă și să fie fotografiată. Numai așa, pretindea Billy, poți

obține cele mai bune ținute. Dar lucrurile scăpaseră deja de sub control. Norine o suna întruna sau îi trimitea e-mailuri cu atașamente înfățișînd diversele ținute, accesorii și bijuterii pe care le fotografiase în timp ce se afla la cumpărături sau vizita saloanele de prezentare ale designerilor. Annalisa nici nu bănuise că există atît de multe colecții. Nu doar de primăvară sau de toamnă, de vară sau de Crăciun, dar și pentru mers în stațiune sau în croazieră. Fiecare anotimp necesita un anumit look, iar obținerea acestui look cerea o planificare la fel de riguroasă ca o lovitură de stat militară. Hainele trebuiau alese și comandate cu luni înainte, altfel se epuizau.

Annalisa ridică topul și fustița din lame pînă în dreptul bărbiei. Nu, își zise, lucrurile au mers prea departe.

Dar poate că totul mersese prea departe. Cu toate că renovarea apartamentului progresase, Paul nu era mulțumit. Loteria pentru locul de parcare se ținuse și el pierduse. Iar fiindcă o nenorocire nu vine niciodată singură, primiseră o scrisoare de la Mindy Gooch, în care îi informa oficial că li se respinsese cererea de-a instala aparate de aer condiționat exterioare.

— Ne descurcăm și fără ele, îi spusese Annalisa, încercînd să-l liniștească.

— Nu pot.

— Trebuie.

— E o conspirație, insistă el, aruncîndu-i o privire furioasă. E din pricină că noi avem bani și ei nu.

— Doamna Houghton avea și ea bani, zise Annalisa, luînd-o pe panta logică, și a locuit aici ani de zile fără nici o problemă.

— Era una de-a lor, replică Paul. Noi nu sîntem.

— Paul, zise ea pe un ton răbdător. Despre ce vorbești?

— Acum cîștig bani serioși și am pretenția să fiu tratat cu respectul cuvenit.

— Credeam că cîştigi bani serioşi acum şase luni, observă ea, încercînd să mai destindă atmosfera.

— Patruzeci de milioane nu înseamnă bani serioşi. O sută de milioane, da.

Annalisa simţi că ameţeşte. Ştia că Paul cîştiga o mulţime de bani şi că plănuia să cîştige şi mai mulţi. Dar nu-şi dăduse seama niciodată că planurile vor deveni realitate.

— E o nebunie, Paul, protestă ea.

Gîndul o revolta, dar o şi incita, aşa cum te incită vizionarea filmelor porno, deşi nu vrei asta şi te simţi vinovat că s-a întîmplat. Poate că a avea prea mulţi bani e la fel cu a face prea mult sex: depăşeşti limita şi totul se transformă în pornografie.

— Haide, Annalisa, deschide uşa! Vreau *să te văd*, strigă Norine.

Şi în asta exista ceva pornografic: în faptul de-a fi văzut, în nevoia necontenită de-a te arăta mereu undeva. Annalisa se simţea mai mult decît goală, se simţea de parcă cele mai intime părţi îi fuseseră etalate în public, ca să le vadă toată lumea.

— Nu ştiu ce să zic, spuse ea, ieşind din baie.

Costumul de golf din lame auriu consta dintr-o fustă strînsă pe la mijlocul coapsei şi un tricou asemănător unuia polo (cînd era mică, se purtau tricourile Lacoste; ea le zicea „tricouri crocodil", o mărturie a inocenţei în materie de modă pe care o avusese în copilărie), prinse laolaltă cu o curea lată ce atîrna lejer pe coapse.

— Ce-ar trebui să port pe sub asta?

— Nimic, o lămuri Norine.

— Nici chiloţi?

— Lenjerie intimă, te rog. Dacă ţii neapărat, poţi purta lenjerie din lame auriu. Sau poate din lame argintiu. Pentru contrast.

— Paul n-ar accepta în veci una ca asta, i-o reteză Annalisa ferm, sperînd să pună capăt discuţiei.

Norine îi prinse faţa în palme, ţinînd-o între degetele ei cu manichiură îngrijită şi strîngînd-o ca pe a unui copil. Clătină din cap, ţuguindu-şi buzele.

— Să nu mai spui niciodată, niciodată asta, zise cu o voce de copil. Nouă nu ne pasă de ce-i place sau nu-i place lui Tati Paulie. Repetă după mine: „Îmi voi alege singură hainele".

— Îmi voi alege singură hainele, spuse Annalisa şovăind.

Gata, nu mai avea scăpare. Norine nu părea să priceapă un lucru: cînd Annalisa susţinea că lui Paul nu i-ar plăcea un lucru, asta însemna de fapt că ei nu-i plăcea, dar că nu dorea s-o jignească.

— Foarte bine. Mă ocup de chestiile astea de multă – o, prea multă – vreme şi ştiu sigur că bărbaţilor nu le pasă ce poartă nevestele lor, atîta timp cît ele sînt fericite. Şi arată bine. Mai bine decît nevestele altora.

— Şi dacă nu arată mai bine? întrebă Annalisa, sătulă de exerciţiul ăsta.

— De asta exist eu, răspunse Norine cu o încredere neclintită, apoi pocni din degete către asistentă. Poză, te rog.

Julee îşi potrivi mobilul şi-i făcu Annalisei o poză.

— Cum e? se interesă Norine.

— E bună, răspunse Julee, evident terorizată.

Îi întinse mobilul lui Norine, care examină atent micuţa imagine.

— E foarte bună, aprecie ea, arătîndu-i şi Annalisei.

— E ridicolă, zise aceasta.

— Mie mi se pare fantastică, o contrazise Norine.

Îi înapoie telefonul lui Julee şi-şi încrucişă braţele, pregătindu-se pentru o nouă predică.

— Uite ce e, Annalisa, eşti bogată. Poţi face tot ce doreşti. Nu te pîndeşte nici un baubau după colţ ca să te pedepsească.

— Eu credeam că Dumnezeu ne pedepseşte, mormăi Annalisa.

— Dumnezeu? N-am mai auzit de aşa ceva. Spiritualitatea e doar de paradă. Astrologia, da Cărţile de tarot, da. Tablele de spiritism, Kundala, scientologia şi chiar reîncarnaţii, da. Dar un Dumnezeu real? Nu. N-ar fi deloc convenabil.

*

* *

Stînd în biroul ei, Mindy scria: „De ce ne torturăm soții? E o necesitate sau rezultatul inevitabil al senzației noastre inerente de frustrare cauzată de sexul opus?". Se lăsă în scaun și privi propozițiile cu satisfacție. Blogul era un succes – în ultimele două luni primise 872 de e-mailuri, în care era felicitată pentru curajul de-a aborda subiecte tabu, cum ar fi, dacă o femeie chiar mai are nevoie de soț după ce acesta i-a făcut copii. „Totul se reduce la întrebarea existențială, scria Mindy. Ca femei, nouă nu ne este permis să punem întrebări existențiale. Trebuie să fim recunoscătoare pentru ce avem, iar dacă nu sîntem, atunci devenim niște ratate. N-am putea oare să ne rupem puțin de fericirea impusă și să recunoaștem că, în ciuda a ceea ce avem, e perfect în regulă să resimțim un gol? Că e în regulă să simțim că lipsește ceva din viețile noastre și că viața însăși nu are substanță? În loc să ne simțim vinovate, de ce nu putem să recunoaștem că e firesc?"

Aceeași analiză rece era aplicată bărbaților și relațiilor. Concluzia era că mariajul semăna cu democrația – deși imperfect, pentru femei era cel mai bun sistem. Mai bun, în tot cazul, decît prostituția.

Mindy reciti fraza de început a textului din săptămîna aceea și reflectă la ce voia să spună în continuare. Să scrii pe un blog e oarecum ca mersul la psiholog, își zise – te obligă să-ți analizezi adevăratele sentimente. E chiar mai bun decît un psiholog, deoarece poți să-ți examinezi sentimentele în fața unui public de cîteva mii, nu a unei singure persoane. În plus, știa din proprie experiență că persoana – psihologul – era de regulă pe jumătate adormită și voia bani. „Săptămîna asta mi-am dat seama că

mi-am petrecut cel puţin treizeci de minute pe zi cicălindu-mi bărbatul. Şi care e cîştigul? Nu se observă nici o consecinţă." Ridică ochii şi o văzu pe asistentă stînd în faţa biroului.

— Aveţi cumva întîlnire cu un anume Paul Rice? o întrebă aceasta, de parcă Paul Rice ar fi fost un obiect, nu o fiinţă umană.

Observînd surpriza de pe chipul lui Mindy, tînăra spuse:

— Aşa credeam şi eu. O să rog paza să-l conducă afară.

— Nu, zise Mindy, cam prea avîntat. Locuim în aceeaşi clădire. Trimite-l sus.

Îşi băgă picioarele la loc în pantofi şi se ridică, netezindu-şi fusta şi rearanjîndu-şi bluza, peste care purta o vestă de lînă. Vesta nu era prea sexy şi se întrebă dacă s-o scoată sau nu, dar n-ar fi fost oare un semn că s-a străduit prea mult? Apoi îşi dădu seama că era caraghioasă: Paul Rice n-avea de unde să ştie că purtase vesta toată ziua. Aşa că o scoase. Se aşeză la loc şi-şi înfoie părul. Scotoci prin sertarul de sus al biroului, găsi un luciu de buze vechi şi se dădu cu el.

Paul Rice îşi făcu apariţia în prag. Era îmbrăcat într-un costum frumos croit şi o cămaşă albă impecabilă. Arăta foarte gătit, observă Mindy. Ca un european sofisticat, nu ca un matematician cu pete de cerneală pe degete. Dar matematicienii nu prea mai aveau pete de cerneală pe degete, doar lucrau la computer, ca toată lumea.

Mindy se ridică şi se aplecă peste birou ca să-i strîngă mîna.

— Bună, Paul. Ce surpriză! Ia loc, îl invită, arătînd cu mîna către un mic fotoliu din faţa biroului.

— Nu am mult timp, începu Paul. Îşi etală ostentativ încheietura şi-şi privi ceasul, un Rolex mare din aur, de colecţie. Mai exact şapte minute. Adică atît cît îi ia şoferului meu să dea un ocol zonei.

— Nu şi la patru jumătate după-amiaza, îl contrazise Mindy. Cu traficul ăsta are noroc dacă scapă într-un sfert de oră.

Paul Rice se uita fix la ea, fără să spună o vorbă. Mindy începu să simtă un uşor entuziasm.

— Cu ce-ţi pot fi de folos? întrebă ea.

De cînd îl cunoscuse pe Paul la şedinţa consiliului, era din ce în ce mai convinsă că tipul n-o lăsa rece. Îl găsea foarte sexy. Lui Mindy îi plăcuseră întotdeauna bărbaţii geniali, iar despre Paul Rice umbla zvonul că ar fi un geniu. În plus, omul mai avea şi o grămadă de bani. Banii nu contau, dar bărbaţii care cîştigau foarte mulţi erau întotdeauna interesanţi.

— Am nevoie de aparatele alea de aer condiţionat.

— Ei bine, Paul, zise Mindy pe un ton care, în urechile ei, suna a muştruluială şcolărească. Se lăsă în scaun, îşi încrucişă picioarele şi se imagină în rolul doamnei Robinson. Zîmbi şi continuă: Credeam că am explicat cum stau lucrurile în scrisoare. Clădirea e monument istoric. Nu avem voie să-i schimbăm, cîtuşi de puţin, aspectul exterior.

— Şi de ce m-ar privi asta pe mine? întrebă Paul mijind ochii.

— Te priveşte, pentru că nu ai voie să instalezi aparate de aer condiţionat exterioare. Nimeni nu are voie, preciză Mindy.

— Va trebui să se facă o excepţie.

— Nu se poate. E ilegal.

— Am foarte multă aparatură digitală scumpă. Trebuie să menţin o temperatură constantă în apartament.

— Ce temperatură? întrebă Mindy.

— Şaptesprezece grade.

— Aş vrea să te ajut, Paul, dar nu pot.

— De cîţi bani ar fi nevoie? întrebă el.

— Îmi sugerezi să iau mită?

— Spune-i cum doreşti. Am nevoie de aerul condiţionat. Şi de locul de parcare de pe Mews. Hai să ne uşurăm reciproc situaţia. Spune o sumă.

— Paul, aici nu e vorba de bani, zise Mindy încetişor.

— Întotdeauna e vorba de bani. Totul se reduce la cifre.

— În lumea ta, poate. Dar lucrurile stau altfel în 5th Avenue nr. 1, preciză ea pe un ton superior. E vorba despre conservarea unui monument istoric. Banii nu pot cumpăra asta.

Paul rămase impasibil.

— Am plătit douăzeci de milioane pe apartament. Prin urmare o să-mi aprobi cererea.

Se uită iarăşi la ceas şi se ridică.

— Ba nu, n-o s-o aprob, zise Mindy, ridicîndu-se şi ea.

— În acest caz, spuse Paul făcînd un pas înainte, declar război.

Mindy tresări fără să vrea. Ştia că ar fi trebuit să le trimită de mult soţilor Rice scrisoarea prin care li se respingea cererea, încă din momentul în care îşi anunţaseră planurile de renovare, dar îi plăcuse ideea de-a avea un motiv să mai schimbe o vorbă cu Paul cînd se întîlneau în hol. Însă nu aşa trebuia să se desfăşoare jocul.

— Poftim? Mă ameninţi? întrebă ea.

— Eu nu ameninţ pe nimeni, doamnă Gooch, răspunse Paul cu răceală. Doar vă prezint situaţia. Dacă nu-mi aprobaţi cererea, va fi război. Şi-l voi cîştiga eu.

10

— Uite, zise Enid Merle a doua zi după-amiază. Noul serial TV al lui Schiffer Diamond a debutat cu un rating de două puncte. Şi patru milioane de telespectatori.

— Asta e bine? se interesă Philip.

— E cea mai bine primită premieră din istoria televiziunii prin cablu.

— Of, Nini, de ce te interesează toate lucrurile astea?

— Dar pe tine de ce nu te interesează? Oricum, e un mare succes.

— Am citit recenziile, spuse Philip.

SCHIFFER DIAMOND STRĂLUCEŞTE, declara una din ele. DIAMANTUL ESTE ETERN, exploda alta.

— Schiffer e o vedetă, decretă Enid. A fost şi va rămîne o vedetă. Tare mi-aş dori..., începu ea, lăsînd din mînă numărul din *Variety*.

— Nu, Nini, o întrerupse nepotul, ştiind încotro bătea. N-o să se întîmple.

— Dar Schiffer e atît de...

— Minunată? o completă el cu o notă de sarcasm în glas, care păru s-o rănească pe Enid. Ştiu că o adori. Dar e imposibil să ai o relaţie cu o actriţă. Ştii şi tu asta.

— V-aţi maturizat amîndoi, replică Enid. Şi mi-ar displăcea profund să te văd...

— Sfîrşind alături de Lola? o completă nepotul. Nu era exclus. Lola era nebună după el. Mi-aş dori

să încerci s-o cunoşti mai bine. Ar însemna foarte mult pentru mine.

— Mai vedem, zise Enid.

Philip se întoarse în apartamentul lui, unde Lola, ghemuită pe canapea, se uita la televizor.

— Unde-ai fost? îl întrebă ea.

— S-o văd pe mătuşa mea.

— Dar ai mai fost la ea şi ieri.

— Tu o suni pe maică-ta în fiecare zi, ripostă Philip enervat.

— E mama!

Philip intră în birou şi închise uşa. După cîteva minute, se ridică de la birou, deschise uşa şi scoase capul afară.

— Lola, eşti bună să dai nenorocitul ăla de televizor mai încet?

— De ce?

— Încerc să lucrez.

— Şi? întrebă ea căscînd.

— Peste patru zile trebuie să predau un material rescris. Dacă nu-l termin, nu vom putea începe filmările la timp.

— Care-i problema? Or să te aştepte. Eşti Philip Oakland. Sînt obligaţi să te aştepte.

— Nu, nu sînt. Chestia asta se numeşte contract, Lola. Sîntem adulţi şi trebuie să ne onorăm angajamentele. Asta înseamnă că oamenii contează pe tine să le dai ce-ai promis.

— Atunci scrie. Cine te opreşte?

— Tu.

— Eu doar stau aici şi mă uit la televizor.

— Exact asta e problema. Nu mă pot concentra dacă merge televizorul.

— De ce-ar trebui să încetez să mai fac ce vreau eu, ca să poţi tu să faci ce vrei?

— Ce *trebuie* să fac.

— Dacă nu vrei să faci asta, dacă nu eşti fericit, atunci las-o baltă, zise Lola.

— Te rog să închizi televizorul. Sau măcar să-l dai mai încet.

— De ce mă critici?

Philip renunță. Închise ușa, apoi o deschise iarăși.

— Ar trebui să muncești și tu puțin, îi spuse Lolei. De ce nu te duci la bibliotecă?

— Fiindcă tocmai mi-am făcut manichiura. Și pedichiura.

Ridică piciorul și-și mișcă degetele, pentru ca Philip să vadă mai bine.

— Nu-i drăguț? întrebă cu o voce de fetiță.

Philip se întoarse la birou. Zgomotul televizorului continua nestingherit. Își trecu mîinile prin păr. Cum dracu' ajunsese aici? Lola îi acaparase apartamentul, viața, concentrarea. Baia era murdară de farduri. Nu punea niciodată capacul la tubul de pastă de dinți. Nici nu cumpăra vreodată hîrtie igienică. Atunci cînd se termina, folosea prosoape de hîrtie și se uita la el lung și acuzator, de parcă Philip și-ar fi neglijat îndatorirea de a-i ușura ei viața. Fiecare zi reprezenta o orgie nesfîrșită de răsfățuri: programări la coafor, la masaj, la cursuri de cine știe ce artă marțială asiatică obscură. Toate acestea, îi explicase ea, o pregăteau pentru un eveniment măreț, nenumit și nedefinit, care i se va întîmpla în mod inevitabil în viitor, schimbîndu-i viața, așa că nu trebuia să fie prinsă pe picior greșit. Iar Philip nu reușea s-o convingă să se ducă acasă.

— Ai putea să te întorci în apartamentul tău, îi sugera el.

— Dar al tău e mult mai drăguț.

— Apartamentul tău e mult mai drăguț decît al multor tineri de douăzeci și ceva de ani. Unii locuiesc în zonele periferice din Brooklyn. Sau în New Jersey. Trebuie să traverseze fluviul cu feribotul.

— Ce vrei să zici, Philip? Că e vina *mea*? Trebuie să mă simt vinovată pentru viețile altora? N-am nimic de-a face cu ele. N-are logică.

Philip se căznise să-i explice că fiecare ar trebui să se simtă vinovat pentru greutățile și eforturile altora, fiindcă acestea sînt sentimentele oricărui om

onest, că asta se cheamă să ai o conștiință, dar cînd îl strîngea cu ușa, era nevoit să recunoască în cele din urmă că acest sentiment de vinovăție era exclusiv moștenirea generației lui. Ea era, după cum îi explicase, un rod al alegerii – părinții ei aleseseră conștient s-o aibă. Spre deosebire de generațiile anterioare, în care părinții, ca mama lui, de pildă, nu aveau de ales în privința asta, consecința fiind că-și făceau copiii să se simtă vinovați că veniseră pe lume. De parcă era vina copilului!

Uneori Philip avea sentimentul că încearcă să comunice cu cineva de pe altă planetă.

Se ridică și deschise iarăși ușa.

— Lola!

— Ce te-a apucat? N-am făcut nimic. Ești prost dispus fiindcă nu-ți merge bine scrisul. Nu da vina pe mine pentru asta. Nu tolerez așa ceva, zise și se sculă de pe canapea.

— Unde te duci?

— Afară.

— Bine, spuse Philip și închise ușa.

Dar acum se simțea vinovat. Avea dreptate, nu făcuse nimic rău. Iar el chiar era într-o pasă proastă. Din ce cauză? Nu știa nici el.

Deschise ușa. Lola își strecura cu grijă picioarele într-o pereche de balerini.

— Nu e nevoie să pleci.

— Dar plec.

— Cînd te întorci?

— N-am idee, zise ea și ieși.

În lift, Lola își verifică pagina de Facebook. După cum se așteptase, găsi un mesaj de la Thayer Core. Îi lăsa mesaje regulat, deși rareori îi răspundea. Din profilul de pe Facebook, Thayer aflase că e din Atlanta și, judecînd după fotografiile postate, o credea genul de petrecăreață. „Bună, sudisto, îi scrisese el. Hai să ne cuplăm.“ „De ce?“, îl întrebase ea. „Pentru că ești moartă după mine. Toate fetele sînt“, sosise răspunsul. „NPC“, replicase ea, adică „Nu prea cred“.

Acum însă era un moment numai bun să accepte invitația lui Thayer. Cea mai eficientă metodă de-a recuceri un bărbat e să-l faci gelos, deși Lola nu era convinsă că Thayer i-ar fi provocat lui Philip vreo tresărire de orgoliu. Totuși tipul era tînăr, chipeș și... mai bun decît nimic.

„Ce faci?", îi scrise ea. Răspunsul sosi imediat: „Îi torturez pe bogătași". „Hai să ieșim undeva", îi propuse Lola, iar el îi trimise un mesaj cu adresa.

Apartamentul lui Thayer era la intersecția dintre Avenue C și 13th Street, într-o clădire joasă din cărămidă, la parterul căreia se afla un restaurant chinezesc mizer. Lola intră în liftul îngust și urcă la etajul al treilea. Holul era pavat cu bucăți mari și pătrate de linoleum maro. O ușă se deschise la capătul holului scurt și un bărbat cu păr țepos, îmbrăcat într-o cămașă fără mîneci, se holbă la ea o secundă, după care intră din nou în casă.

Apoi se deschise altă ușă și prin ea își iți capul un puști plin de coșuri.

— Ai venit la Thayer? o întrebă.

— Da. Ce-a fost arătarea aia? zise Lola făcînd semn spre locatarul din celălalt apartament.

— Nu-i da atenție. Tipul e dependent de droguri. Probabil căuta un dealer să-i vîndă o doză, răspunse puștiul degajat, părînd încîntat peste măsură să se afle în posesia unei asemenea informații. Eu sînt Josh, se recomandă el. Colegul de cameră al lui Thayer.

Apartamentul era exact așa cum și-l imaginase Lola, ba chiar mai rău. O scîndură așezată pe două lăzi de plastic închipuia măsuța de cafea; într-un colț se afla o saltea joasă, acoperită cu cearceafuri de culoarea pătlăgelelor vinete, care abia se zărea de sub un morman de haine. Cutii de pizza și de mîncare chinezească, pungi de Doritos, o pipă, pahare murdare și o sticlă de vodcă zăceau toate împrăștiate pe barul care separa micul living de bucătărie. Locul mirosea a șosete murdare, a emisii nocturne și a marijuana.

— Ești noua iubită a lui Thayer? întrebă Josh.

— În nici un caz.

— Thayer jonglează cu vreo trei sau patru fete în clipa de față. Nu le mai pot ține șirul. Nici el, de altfel.

Josh bătu la o ușă anemică din lemn, aflată în mijlocul unui paravan improvizat.

— Thay?

— Ce dracu'? se auzi o voce dinăuntru.

— Thayer e un scriitor serios, o lămuri Josh. Probabil că lucrează.

— Atunci plec, zise Lola.

Brusc, ușa se deschise și apăru Thayer Core. Era mai înalt decît își amintea Lola – cel puțin 1,85 m – și purta pantaloni din pînză de bumbac cadrilată, șlapi și un tricou Lacoste roz jerpelit. Ce caricatură de student, se gîndi Lola.

— Salut, zise Thayer.

— Salut, răspunse Lola.

— Tocmai îi spuneam Lolei că ești scriitor. E chiar scriitor de-adevăratelea, întări Josh, întorcîndu-se către Lola.

— Adică?

— Sînt plătit să scriu niște rahaturi, o lămuri Thayer rînjind.

— E publicat, spuse Josh.

— Ai scris vreo carte? îl întrebă Lola.

— Josh e un idiot.

— Scrie pentru Snarker, se fuduli puștiul.

— Dă-mi porția ta, Josh, zise Thayer.

— N-a mai rămas cine știe ce, răspunse acesta deranjat.

— Și? Dă-mi ce-a mai rămas. O să aduc mai tîrziu.

— Așa ai zis și-aseară.

— Mai scutește-mă. Am avut cocteilul ăla obscen la Cartier, unde nu ne-au dat voie să intrăm. Pe urmă petrecerea artiștilor de la Whitney, unde iar nu ne-au dat voie înăuntru. Apoi clubul Box. Care

a fost mişto. Plin de hipioţi. Dar fără marijuana. Numai cocaină. La dracu', Josh, haide! Am nevoie de porţia ta.

Josh băgă mîna în buzunar fără nici o tragere de inimă şi-i întinse o punguţă cu marijuana.

— O porţi la tine? Eşti mare şmecher, îi spuse Thayer.

— Nu ştiu niciodată cînd am nevoie de ea.

— Ca acum, de pildă.

— Eu plec, zise Lola.

— De ce? întrebă Thayer. Credeam că vrei să stăm împreună. Ai vreun alt loc mai bun în care să mergi? Asta e cel mai mişto loc din Manhattan. E centrul universului. O să distrug Manhattanul din gaura asta de şobolani plătită cu trei mii de dolari pe lună.

— Ce drăguţ, zise Lola.

Thayer îi întinse pipa şi ea trase un fum. Nu avusese de gînd să fumeze marijuana, dar dacă tot era acolo, de ce nu? se gîndi. În plus, Thayer o irita într-un mod ciudat: individul nu părea să înţeleagă că-i era superioară.

— Unde ţi-e iubitul?

— M-am supărat pe el.

— Vezi, Josh? Toate drumurile duc la mine.

Telefonul Lolei începu să sune. Se uită la număr. Era Philip. Îi respinse apelul.

— Cine era? se interesă Thayer.

— Nu-i treaba ta.

Thayer mai trase din pipă.

— Fac pariu că era prietenul, îi zise el lui Josh. Fac pariu că-i un student la medicină plictisitor din vreun orăşel din Sud.

— Nu e, îl contrazise ea cu mîndrie. E celebru.

— Ooo, Joshie băiete, ai auzit? E celebru. Doar ce-i mai bun pentru Prinţesa Sudului. Îl cunosc? o întrebă el pe Lola.

— Desigur, răspunse ea. Philip Oakland? Romancierul?

— Tipul ăla? Iubito, e cam bătrîn.

— Tre' să aibă pe puţin patruzeci de ani, întări Josh.

— E un bărbat matur, zise Lola.

— Ai auzit, Josh? E bărbat. Iar noi nu sîntem.

— Tu sigur nu eşti, îi spuse Lola.

— Dar ce sînt?

— Un măgar poate? sugeră ea.

Thayer rîse.

— Pe vremuri nu eram. Înainte să vin aici. Înainte să intru în afacerea asta mizerabilă şi coruptă numită mass-media.

— Totuşi, ai scris o carte, îi aminti, Josh. Thayer o să fie un mare scriitor.

— Mă îndoiesc, zise Lola.

— Îmi place că te culci cu cine trebuie ca să răzbeşti, îi spuse Thayer. Aş face şi eu la fel, dacă aş putea. Dar nu mă încîntă ideea unei „scule" în fund.

— „Scula" metaforică e cea care contează, zise Josh.

— Despre ce vorbeşti cu Oakland? o întrebă Thayer. E bătrîn.

— Despre ce vorbesc fetele în general? se întrebă Josh. Credeam că ideea nu e să stai de vorbă.

— De parc-ai avea habar, i-o reteză Thayer, uitîndu-se dezgustat la Josh.

Schimbul de replici mai continuă astfel o vreme, apoi îşi făcură apariţia şi alte persoane. Una era o fată cu pielea foarte închisă la culoare şi păr negru vopsit, a cărei faţă te ducea cu gîndul la un cîine pug.

— Urăsc „prinţesele"! ţipă ea cînd dădu cu ochii de Lola.

— Taci, Emily, Lola e OK, o linişti Thayer.

Mai trecu ceva timp. Thayer puse nişte muzică din anii '70, băură vodcă şi dansară cu mişcări ciudate. Josh îi filma cu telefonul mobil. Pe urmă intrară pe uşă doi tipi şi o fată. Erau frumoşi şi înalţi ca nişte fotomodele, dar Thayer o lămuri că nu erau

nici pe departe așa ceva, ci erau copiii bogați ai unor newyorkezi faimoși, care i-ar fi dezmoștenit dacă nu arătau ca niște fotomodele. Pe fată o chema Francesca și avea niște mîini lungi și subțiri, pe care le flutura întruna în aer cînd vorbea.

— Te-am mai văzut, îi zise Lolei. La premiera lui Nicole Kidman.

— Da, strigă Lola să acopere muzica. Eram cu prietenul meu, Philip Oakland.

— O iubesc pe Nicole, oftă tînăra.

— O cunoști?

— O știu din copilărie. A venit la petrecerea pe care au dat-o ai mei cînd am împlinit trei ani.

Francesca o duse pe Lola în baie și se dădură cu ruj. Baia mirosea a prosoape umede și a vomă.

— Philip Oakland e mișto, zise Francesca. Cum l-ai cunoscut?

— Sînt documentarista lui, o lămuri Lola.

— Cînd aveam șaisprezece ani, m-am cuplat cu proful meu. Ador bărbații maturi.

— Și eu, spuse Lola, aruncînd o privire către Thayer și Josh, care se prefăceau că boxează unul cu altul. Dădu ochii peste cap și hotărî că-l torturase destul pe Philip. Trebuie să plec, îi zise Francescăi.

Cînd se întoarse în 5th Avenue, îl găsi pe Philip în bucătărie, turnîndu-și un pahar cu vin.

— Pisicuțo! exclamă el.

Lăsă paharul pe masă și o îmbrățișă imediat, apoi încercă să se hîrjonească puțin cu ea. Îi puse mîna pe sîni, dar Lola se încordă și se retrase.

— Ce e? o întrebă el. Am încercat să te sun.

— Am fost ocupată.

— Serios? zise el, surprins parcă de faptul că Lola ar putea să mai aibă și altă ocupație. Unde-ai fost?

— Cu niște prieteni, spuse ea ridicînd din umeri.

Își luă un pahar și își turnă niște vin, apoi se îndreptă spre dormitor. Philip așteptă o secundă, după care o urmă.

— Pisicuțo? începu, așezîndu-se lîngă ea pe pat. Ce faci?

— Citesc revista *Star*.

— Nu trebuie să fii supărată, spuse Philip vrînd să-i ia revista.

— Încetează! zise ea, smucindu-se și prefăcîndu-se concentrată asupra unui anunț pentru costume de Halloween. Trebuie să mă gîndesc cu ce să mă îmbrac de Halloween, spuse ezitînd. M-aș putea costuma în Lindsay Lohan sau Paris Hilton, dar nu știu în ce te-ai putea costuma tu în cazul ăsta. Sau m-aș putea deghiza într-o femeie dominatoare, iar tu ai putea fi un om de afaceri, cum e tipul ăla care stă la ultimele etaje. Cel pe care-l urăști.

— Paul Rice? Să mă costumez într-un finanțist ticălos? Lola, zise el, mîngîindu-i piciorul. Aș fi în stare de aproape orice pentru tine, dar refuz să mă costumez pentru o sărbătoare de copii.

Lola se ridică și-i aruncă o privire furioasă.

— E Halloween, zise ea cu hotărîre, de parcă subiectul nu suporta nici o discuție. Vreau să merg la petreceri. Asta face lumea de Halloween. E cea mai importantă sărbătoare din an.

— Știi ce? Poți să te îmbraci cum vrei pentru mine. Stăm acasă și sărbătorim împreună.

— Nu. Care mai e farmecul costumului, dacă nu e nimeni să te vadă?

— O să fiu eu. Eu sînt nimeni?

— Vreau să merg la petreceri, zise ea, ferindu-și privirea. E o petrecere de Halloween la hotelul Bowery. Mi-a zis un tip, Thayer Core.

— Cine-i Thayer Core?

— Un puști care scrie pentru Snarker.

— Ce e Snarker? întrebă Philip

Lola oftă dramatic și sări din pat, aruncînd revista pe jos. Apoi intră în baie.

— Cum de nu facem niciodată ce vreau eu? De ce trebuie să ieșim întotdeauna numai cu prietenii *tăi*?

— Prietenii mei se întîmplă să fie foarte interesanți. Dar e OK. Dacă vrei să mergem la petrecerea asta, mergem.

— Te costumezi? întrebă Lola.

— Nu.

— Atunci o să merg singură.

— Bine, spuse el și ieși.

De ce juca jocul ăsta? Era prea bătrîn pentru așa ceva, hotărî. Luă telefonul, îl sună pe regizorul de la *Bridesmaids Revisited*, care se întîmpla să fie acasă, și începu o discuție despre film.

După cîteva minute Lola intră în birou și se postă în fața lui cu brațele încrucișate. Philip se uită la ea, apoi își mută privirile în altă parte și-și continuă conversația. Spumegînd de furie, Lola se întoarse în living. Încercînd să găsească o cale să-l enerveze, își aminti de articolul despre el și Schiffer din *Vogue*. Luă revista de pe raft, o trînti cu zgomot pe măsuța de cafea și o deschise.

După cum se așteptase, peste cîteva minute Philip intră în living, văzu dintr-o privire ce citea și înțepeni.

— Ce faci? o întrebă.

— Ce ți se pare că fac?

— De unde ai luat-o? o întrebă Philip aplecîndu-se spre ea.

— Era în bibliotecă, răspunse Lola pe un ton inocent.

— Pune-o la loc.

— De ce?

— Fiindcă te rog eu.

— Și cine ești tu? Tata? îl provocă ea, mulțumită că obținuse o asemenea reacție.

Philip îi smulse revista din mîini.

— N-ai voie să te atingi de ea.

— Te jenezi cumva?

— Nu.

— A, am înțeles, zise Lola mijind ochii. Mai ești încă îndrăgostit de ea.

Sări în picioare și fugi în dormitor, unde începu să bată cu pumnii într-o pernă.

— Lola, încetează, o rugă el.

— Cum poți să fii îndrăgostit de mine, cînd încă mai ești îndrăgostit *de ea*? țipă Lola.

— A trecut mult timp de-atunci. În plus, n-am spus niciodată c-aș fi îndrăgostit de tine, răspunse el ferm, apoi își dădu seama de greșeală.

— Deci nu ești îndrăgostit de mine? întrebă Lola, ridicînd tonul înfuriată.

— N-am spus asta. Vreau să spun doar că ne știm numai de două luni.

— Mai mult de-atît. De zece săptămîni. Cel puțin.

— OK, oftă el. Zece săptămîni. Care-i diferența?

— Ai fost îndrăgostit de ea?

— Haide, Pisicuțo, nu te prosti.

Se apropie de ea, însă Lola încercă – nu foarte convingător, observă Philip – să-l respingă.

— Uite, țin foarte, foarte mult la tine. Dar e prea devreme să spun „Te iubesc".

— O să plec, zise ea încrucișîndu-și brațele.

— Lola, ce vrei de la mine?

— Să fii îndrăgostit de mine. Și să vii cu mine la petrecerea de Halloween.

Philip oftă. Fericit că discuția se abătuse de la sentimentele lui pentru Lola, zise:

— Dacă vrei să mergem, atunci mergem.

Asta păru s-o mai îmbuneze și își strecură mîinile în betelia blugilor lui, apoi îi desfăcu fermoarul, iar Philip, incapabil să se opună, își trecu mîinile prin părul ei, în vreme ce Lola îngenunchea. La un moment dat, scoțînd penisul lui din gură, ridică privirea și îl întrebă:

— Te costumezi?

— Ce? zise el.

— Pentru Halloween?

Philip închise ochii.

— Sigur, răspunse, gîndindu-se: dacă asta înseamnă mai multe felații, de ce nu?

*

* *

În săptămîna dinainte de Halloween, un val de frig lovi orașul. Temperatura scăzu brusc la –1°, făcîndu-i pe oameni să remarce că poate încălzirea globală nu era chiar o problemă. Pe Thayer Core vremea îl aruncă într-o pasă proastă. N-avea nici o haină mai groasă, iar aerul tăios îi amintea că urma să treacă prin a treia sa iarnă în New York, de-a lungul căreia lipsa unei garderobe potrivite îl va face să urască frigul, pe oamenii de afaceri în paltoane lungi din cașmir, cu fulare de cașmir și pantofi solizi, cu talpa de piele. Ura orice era legat de iarnă: uriașele bălți de zăpadă topită de la colțurile străzilor, băltoacele dezgustătoare de apă murdară de la metrou și haina groasă, umplută cu vatelină, pe care era silit s-o poarte cînd temperaturile scădeau sub – 5°. Singura lui protecție împotriva vremii potrivnice era o canadiană de schi caraghioasă, pe care i-o dăruise maică-sa de ziua lui, în anul în care se mutase la New York. Fusese foarte entuziasmată de cadou, în ochii ei căprui și banali ivindu-se o sclipire rară de nerăbdare care îl duruse, fiindcă maică-sa era jalnică și-l scoșese din sărite, pentru că era unicul ei fiu. Cu toate astea, indiferent ce făcea, maică-sa îl iubea. În ciuda faptului că nu știa nici cine era, nici ce gîndea cu adevărat. Presupunerea că i-ar fi plăcut o canadiană, deoarece era un lucru practic, îl enerva și îl făcea să-și dorească să-și înece furia în băutură și în droguri. Însă cînd a venit iarna în New York, a îmbrăcat canadiana. Altceva nu avea.

În mijlocul zilei din mijlocul săptămînii, cînd își închipuia că majoritatea americanilor risipeau timpul companiei cu slujbele lor plictisitoare și frustrante, Thayer Core luă metroul spre 51st Street și străbătu 52nd Street pînă la Four Seasons, unde urma să mănînce caviar și să bea șampanie sub acoperirea

că scria un reportaj despre cum își petrec bogații numeroasele ore libere.

Era a treia participare la un astfel de eveniment, care părea să se țină regulat o dată pe săptămînă, în scopul de-a promova un film (independent, deseori meritoriu și de obicei plictisitor). Oaspeții trebuiau să comenteze filmul, ca la unul din cluburile acelea de lectură pentru doamnele de vîrsta a doua, din care făcea parte și maică-sa, dar nimeni nu-și bătea capul cu asta. În schimb, își mărturiseau gîngurind cît de minunați sînt, ceea ce îl înfuria la culme pe Thayer, care îi vedea ca pe niște boșorogi înfricoșători și scrîntiți. Totuși reușise să se asigure că va fi invitat în fiecare săptămînă, nescriind nici un rînd despre eveniment pe Snarker. Însă curînd trebuia să scrie ceva. Dar între timp plănuia să se bucure de prînzul gratuit.

Thayer ajungea întotdeauna printre primii, ca să nu fie observat. Tocmai își scosese haina și se pregătea s-o întindă garderobierului, cînd observă că Billy Litchfield venea în spatele lui. Vederea lui Billy îl îngrețoșa. Thayer hotărîse că Billy era exemplul clar a ceea ce i se putea întîmpla unui om care stătea prea mult în New York. Care era scopul lui în viață? În afară de petreceri, nu părea să se mai ocupe cu nimic. Era un accesoriu al celor bogați și privilegiați. Oare nu se plictisea? Thayer mergea la petreceri doar de doi ani și era deja plictisit de moarte. Dacă nu era atent, avea să ajungă precum Billy Litchfield. Iar acum Billy îi mai văzuse și haina.

— Salutare, tinere! zise Billy amabil.

— Salutare, mormăi Thayer.

Era limpede că Billy nu-și mai amintea numele lui. Îi întinse mîna cu un gest agresiv, astfel încît Billy să nu se poată eschiva.

— Sînt Thayer Core, zise. De la Snarker?

— Știu foarte bine cine ești, răspunse Billy.

— Perfect.

Aruncîndu-i lui Billy o privire peste umăr, Thayer urcă în pas săltat scările, doar ca să-și amintească

lui însuşi – şi să-i amintească şi lui Billy – că era tînăr şi plin de energie. Apoi îşi ocupă locul obişnuit de lîngă bar, de unde putea să audă şi să vadă fără să fie văzut pînă la ora mesei.

Billy îi întinse haina garderobierului, dorindu-şi să nu fi fost obligat să-i strîngă mîna lui Thayer. Ce caută aici? se întrebă Billy. Thayer Core ţinea un blog pe unul din acele site-uri noi şi oribile care apăruseră precum ciupercile după ploaie în ultimii ani, etalînd o ură şi un venin fără precedent în societatea cultivată din New York. Nu înţelegea sub nici o formă ce scriau blogger-ii. Nici comentariile cititorilor nu-i erau mai clare. Nici un text nu părea scris de fiinţe umane, în tot cazul, nu de cele pe care le cunoştea el. Asta era problema cu internetul: cu cît se deschidea mai mult lumea, cu atît mai nesuferiţi deveneau oamenii.

Asta era unul dintre motivele pentru care începuse să ia pastile. Prozacul clasic.

— E pe piaţă de douăzeci şi cinci de ani. Pînă şi bebeluşii îl iau, îi spusese psihiatrul. Suferiţi de anhedonie. Neputinţa de-a simţi plăcere în orice faceţi.

— Nu e o lipsă a plăcerii, protestase Billy. E mai degrabă groaza de lumea asta.

Cabinetul doctorului se găsea pe 11th Street, într-un apartament cu trei camere.

— Ne-am mai întîlnit, spusese doctorul cînd Billy pusese întîia oară piciorul în cabinet.

— Serios?

Spera să nu fie adevărat, să nu aibă nici o cunoştinţă comună cu psihiatrul.

— O cunoaşteţi pe mama mea.

— Da? se miră Billy, căutînd să nu-l încurajeze, deşi găsea o oarecare alinare în informaţia primită.

— Cee Cee Lightfoot, zise doctorul.

— A, Cee Cee!

O cunoştea bine. Muza unui celebru designer de modă care murise de SIDA, în vremurile cînd creatorii

de modă aveau muze. Ce dor îi era de vremurile alea, se gîndi.

— Ce mai face mama dumneavoastră?

— A, e încă printre noi, răspunse doctorul, cu un amestec de disperare și amuzament. Mai are încă garsoniera de-aici. Și o casă în Berkshires, unde își petrece majoritatea timpului.

— Cu ce se ocupă?

— E încă foarte, foarte activă. Se implică în activități caritabile. Salvează cai.

— Minunat, zise Billy.

— Dar *dumneavoastră* cum vă simțiți? îl întrebă doctorul.

— Nu prea grozav.

— Atunci ați nimerit în locul potrivit. Vă vom reda buna dispoziție cît ai clipi din ochi.

Iar pastilele... chiar funcționau! Nu, nu-ți rezolvau problemele, nu le făceau să dispară, dar nici nu-ți mai păsa așa de mult.

Billy se așeză la bar și ceru un pahar cu apă. Se uită lung la Thayer Core și o clipă simți că îi e milă de el. Ce mod ingrat de a-ți cîștiga existența! Probabil că îi era scîrbă de sine. Stătea doar la cîțiva metri de el, însă îi despărțea un ocean uriaș de treizeci de ani de experiență, ca pe două continente ale căror locuitori nu-și înțeleg unii altora limba și obiceiurile. Billy hotărî că nici de asta nu-i păsa și, cu paharul de apă în mînă, plecă să socializeze cu restul invitaților.

O jumătate de oră mai tîrziu, masa era în plină desfășurare.

— Îmi place la nebunie serialul tău, îi strigă o femeie îmbrăcată într-un costum îmbodobit cu mărgele lui Schiffer Diamond, aplecîndu-se peste Billy ca să-i vorbească.

Schiffer se uită la Billy și-i făcu din ochi.

— Credeam că nu va aduce nimeni vorba de film. Mi s-a promis.

De trei săptămîni, de cînd se lansase *Doamna stareță* pe Showtime, Schiffer fusese invitată peste

tot și hotărîse să se distreze puțin pe micul teren de joacă al înaltei societăți newyorkeze. Toată lumea voia să-i găsească pe cineva. Pînă acum se întîlnise cu un celebru miliardar, care se dovedise mai inteligent și mai plăcut decît se așteptase, dar care, după o cină de trei ore, îi spusese că nu crede c-ar fi potriviți unul pentru celălalt și c-ar trebui să-și vadă fiecare de drum; și cu un celebru regizor de film, care își căuta disperat o a treia nevastă. Astăzi stătea lîngă Derek Brumminger, care avea șaizeci și trei de ani și o față aspră și marcată de acnee (dar și de viață, își zise Schiffer), care fusese concediat cu doi ani în urmă din funcția de director general al unei importante corporații media, primind o compensație de optzeci de milioane de dolari. Tocmai se întorsese dintr-o călătorie de un an în jurul lumii, în timpul căreia încercase să se regăsească, dar fără succes.

— Mi-am dat seama că nu sînt pregătit să mă pensionez. Nu vreau să cobor încă de pe scenă. De asta m-am întors. Tu?

— Nici eu nu sînt încă pregătită să cobor de pe scenă.

La masa de alături, Annalisa Rice stătea lîngă Thayer Core.

— Trebuie să fie o meserie foarte interesantă să scrii pe un blog, zise ea.

— Ați scris vreodată pe internet?

— Am trimis e-mailuri.

— E genul de meserie pe care o poate face oricine. Și chiar o face oricine, replică Thayer cu un amestec de silă și dispreț.

— Sînt convinsă că nu e așa.

— Ba da. E un mod de tot rahatul de a-ți cîștiga existența.

— E mai rău să fii avocat, glumi ea.

— Tot ce se poate, o aprobă Thayer. Credeam c-o să ajung romancier. Dumneavoastră ce meserie voiați să aveți?

— Eu mi-am dorit întotdeauna să fiu avocată. Cred că dacă te faci avocat, avocat rămîi toată viața. Astăzi am fost să văd o operă de artă – toată lumea vorbea despre ea – și s-a dovedit a fi o pereche de adidași și un dinozaur de plastic lipite de o pătură de bebeluș. Costa o jumătate de milion de dolari.

— Și asta nu vă enervează? Pe mine, da. Trăim într-o lume plină de ticăloși aroganți.

— Cred că păturile unora sînt operele de artă ale altora, zise Annalisa zîmbind.

— Nu e un gînd prea original, replică Thayer, dînd gata al treilea pahar de șampanie.

— O, dar nici nu încerc să fiu originală, spuse Annalisa fără răutate. Camera asta e plină de oameni originali. Eu încă n-am reușit să înțeleg pe deplin New Yorkul.

Thayer își zise că Annalisa era una dintre cele mai cumsecade persoane pe care le întîlnise la evenimente din astea în ultima vreme.

— Dacă ați fi un *emoticon*, ce-ați alege? O fețișoară zîmbăreață? o întrebă.

— Aș fi o fețișoară perplexă, rîse ea. Un „K", cu două puncte dedesubt.

— E din cauza păturii de o jumătate de milion. Sper că n-ați cumpărat-o.

— Nu. Dar soțul meu construiește un acvariu gigantic în apartamentul nostru.

— Unde locuiți? întrebă Thayer ca din întîmplare.

— În 5th Avenue nr. 1.

Thayer făcu imediat legătura: Annlisa era jumătatea cuplului care cumpărase apartamentul doamnei Houghton. Soțul ei era Paul Rice, un finanțist ticălos care n-avea decît treizeci și doi de ani și, deja, multe milioane în cont. Achiziția fusese semnalată în pagina de imobiliare din *The New York Observer*.

După ce se încheie prînzul, Thayer se întoarse în apartamentul lui. Era chiar mai deprimant, în contrast cu strălucirea imaculată de la Four Seasons. Ferestrele erau închise și din străvechiul radiator

şuiera aburul. Colegul de cameră, Josh, dormea pe grămada de haine pe care o numea patul lui, cu gura deschisă, pufnind în părul uscat ca iasca.

Pe cine păcălea Thayer? Josh era un ratat – n-avea să răzbească nicicînd în oraşul ăsta. Ticăloşii luau spuma, ticăloşii ca Paul Rice, instalat în uriaşul său apartament din 5th Avenue nr. 1, uitîndu-se la peştii din acvariu, în vreme ce frumoasa şi graţioasa lui soţie, evident prea bună pentru el, era silită să-şi piardă timpul admirînd false opere de artă, în compania sinistrului de Billy Litchfield. În această stare de indignare morală, Thayer se duse în camera lui şi se aşeză la computer, gata să scrie un atac virulent la adresa soţilor Rice, a lui Billy Litchfield şi a prînzului de la Four Season. De regulă, furia îl ajuta să aştearnă pe pagină cinci sute de cuvinte bombastice şi înveninate, dar mînia îl părăsi brusc, fiind înlocuită de o rară circumspecţie. Îşi aminti chipul Annalisei, care zîmbea aparent încîntată de şarmul lui şi complet neştiutoare în privinţa adevăratelor sale intenţii. Da, îi „ura" pe oamenii ăştia, dar nu venise oare la New York tocmai pentru că voia să fie ca ei?

Era următorul F. Scott Fitzgerald, îşi reaminti singur, şi într-o bună zi avea să scrie Marele Roman American, iar ei se vor înclina în faţa geniului său. Pînă atunci, Annalisa Rice va fi Daisy Buchanan a lui.

„Din cînd în cînd, întîlneşti o femeie atît de naturală, atît de fermecătoare, încît e de-ajuns să te convingă să nu dai bir cu fugiţii din gaura asta de iad numită New York."

Două ore mai tîrziu, textul apăru pe Snarker, aducîndu-i un cîştig de douăzeci de dolari. Între timp, Mindy Gooch, în biroul ei standard din centrul Manhattanului, scria pe blog: „Cînd s-a născut fiul meu, am descoperit că nu sînt o Superfemeie. Mai ales cînd vine vorba de emoţii. Brusc, n-am mai avut energie emoţională disponibilă pentru toată

lumea, nici măcar pentru soțul meu. Resursele mele emoționale se concentrau în întregime asupra copilului. Am descoperit că resursele mele emoționale nu erau nesfîrșite, ci limitate, iar fiul meu le-a epuizat complet. Nu mai rămînea nimic pentru soțul meu. Știam că ar fi trebuit să mă simt vinovată. Și chiar m-am simțit. Dar nu din motivele corecte. M-am simțit vinovată pentru că nu eram pe deplin fericită".

Îi trimise documentul asistentei, apoi își aruncă ochii peste lista de bloguri pe care le urmărea regulat: Huffington Post, Slate, Green Thumb (un site obscur, dedicat grădinăritului, care o liniștea) și, în final, întărindu-se împotriva șocului, a groazei și a umilinței, Snarker.

Săptămînal, Snarker își bătea joc de blogul ei, într-o secțiune intitulată „Criza mămicii de vîrsta a doua". Nu e sănătos să citești comentarii pline de ură la adresa propriei persoane (unele sunau foarte simplu: „O urăsc. Vreau să moară"), dar Mindy devenise dependentă de ele. Comentariile îi hrăneau demonii urii de sine și ai nesiguranței. Era un soi de versiune emoțională a automutilării: te ajuta să simți. Și să te simți oribil era mai bine decît să nu simți nimic.

Astăzi, însă, nu se publicase nimic despre ea. Mindy era ușurată, dar și puțin dezamăgită. Seara alături de James va fi mai plictisitoare, neavînd motive să se plîngă și să ocărască. Tocmai cînd se pregătea să închidă site-ul, apăru un nou articol. Mindy citi prima propoziție și se încruntă. Era despre Annalisa Rice. Și despre Paul Rice. Și despre acvariul lui.

Ei bine, își zise în sinea ei, asta era exact ceea ce nu-și dorea să se întîmple. Cînd venea vorba de 5th Avenue nr. 1, lipsa oricărei publicități era benefică.

A doua zi în zori, Mindy Gooch se postă lîngă vizor, cu intenția de-a purta o discuție față-n față cu Paul Rice, surprinzîndu-l cînd traversa holul în drum spre serviciu. Skippy, cățelul, era prin preajmă.

Poate din pricina atmosferei din casă, poate din cauza unei trăsături înnăscute, Skippy dezvoltase un nărav foarte urît: în majoritatea timpului era foarte simpatic, apoi brusc, fără nici un avertisment, se repezea să muşte.

La şapte fix, Paul Rice ieşi din lift, iar Mindy deschise uşa.

— Mă scuzaţi, zise ea.

Paul se întoarse şi întrebă ferm:

— Ce e?

În acel moment, Skippy se strecură afară. Rînjindu-şi colţii, se apropie de cracul pantalonilor lui Paul, care se albi.

— Ia-ţi cîinele de pe mine, strigă el, sărind într-un picior şi străduindu-se să scape de Skippy.

Mindy mai aşteptă puţin, apoi ieşi şi îl trase pe Skippy de lîngă victima sa.

— Aş putea să te dau în judecată pentru asta, îi zise Paul.

— E perfect legal să ţii cîini în clădire, replică Mindy, rînjindu-şi la rîndul ei colţii. Dar nu sînt prea sigură în privinţa peştilor. O, da, zise, observînd surpriza de pe chipul lui. Ştiu tot despre acvariul dumitale. În clădirea asta nu există secrete.

Apoi intră în casă şi-l sărută pe Skippy pe creştet.

— Ce căţel cuminte, gînguri ea.

Şi de atunci se stabili o rutină zilnică.

*

* *

Petrecerea de Halloween la care Lola insistase să meargă împreună cu Philip s-a dovedit a nu fi, de fapt, la hotelul Bowery, ci într-o clădire părăsită din cvartalul alăturat. Lola se îmbrăcase ca o dansatoare de cabaret – sutien şi chiloţi cu paiete, dres-plasă şi pantofi cu toc înalt. Arăta senzaţional, ca un model de pe coperta revistelor pentru bărbaţi.

— Eşti sigură că vrei să ieşi îmbrăcată aşa? o întrebă Philip.

— Ce e în neregulă?

— Eşti practic dezbrăcată.

— Nu mai dezbrăcată decît sînt la plajă. Aşa-i mai bine? întrebă după ce-şi înfăşură un boa de pene la gît.

Străduindu-se să intre în atmosferă, Philip optase pentru o ţinută de „peşte": costum în dungi, ochelari de soare cu ramă albă şi pălărie. Pe 8th Street, Lola i-a cumpărat o imitaţie de colier cu diamante, de care atîrna un craniu incrustat cu diamante.

— Nu e amuzant? exclamă ea în drum spre petrecere.

Străzile erau pline de petrecăreţi îmbrăcaţi în tot soiul de costume. Da, îşi spuse Philip luîndu-i mîna, e amuzant. De ani de zile, nu-şi mai permisese asemenea distracţii frivole. Oare ce se petrecuse cu el? Cînd devenise aşa de serios?

— O să-ţi placă la nebunie de Thayer Core, îi zise ea, trăgîndu-l de mînă ca să se grăbească.

— El cine mai e? întrebă, dar văzînd expresia supărată de pe chipul Lolei, spuse repede: Ştiu, ştiu, tînărul impresar care vrea să devină scriitor.

— Nu vrea, chiar *este*! Scrie zilnic pentru Snarker.

Philip zîmbi. Lola nu părea în stare să deosebească artistul de impostor, realul de imitaţie. În mintea ei, un blogger era pe aceeaşi treaptă cu un romancier, o vedetă dintr-un *reality-show* era egala unei actriţe. Aşa e generaţia asta, îşi reaminti singur. Toţi crescuseră într-o cultură obsesiv-democratică, în care nu existau diferenţe între oameni, în care toţi erau învingători.

O mulţime apreciabilă se adunase dinaintea unei clădiri dărăpănate. Strîngînd puternic mîna Lolei, Philip îşi făcu loc. La intrare stăteau doi indivizi cu *piercing*-uri pe faţă, un travestit cu o perucă roz şi Thayer Core însuşi, trăgînd dintr-o ţigară. Acesta dădu mîna cu Philip.

— E o petrecere de distrugere, amice, zise Thayer. Mîine clădirea o să fie demolată. O să ne străduim

să distrugem cît putem mai mult înainte să apară poliția.

Philip și Lola intrară și urcară pe o scară de lemn. Aerul era încins și gros din pricina fumului de țigară, lumina venind de la un singur bec. Se auzea zgmotul distrugerilor, iar la etaj muzica duduia din două boxe așezate la ferestre. Încăperea era ticsită.

— Care-i ideea aici? întrebă Philip strigînd în urechea Lolei.

— Nu e nici o idee. Nu-i așa că e grozav? răspunse Lola.

Își croiră drum spre un bar improvizat, unde li se întinse cîte un pahar de plastic plin cu vodcă și suc de merișor, dar fără gheață.

— Cînd putem pleca de-aici? urlă Philip ca să acopere muzica.

— Deja vrei să plecăm? spuse Lola.

Philip se uită în jur. Nu știu pe nimeni, își zise. Și toți erau așa de tineri, cu tenul lor neted și atitudinile acelea, dîndu-se mari și țipînd unii la alții. Și mai era și muzica : puternică, duduind îngrozitor, fără vreun ritm anume. Cu toate astea lumea dansa, mișcîndu-și șoldurile, dar menținîndu-și partea de sus a corpului țeapănă. Nu, nu pot să fac asta, se gîndi Philip.

— Lola, îi strigă el în ureche, eu mă duc acasă.

— Nu, zbieră ea.

— Tu rămîi și distrează-te. Ne vedem la apartament într-o oră.

Mergînd pe jos spre casă, Philip se simți ușurat, apoi peste măsură de uimit. Nu reușea să-și imagineze ceva mai rău decît să rămîi blocat la petrecerea aia aglomerată, în atmosfera încinsă și mizerabilă. Cum putea chestia asta să treacă drept distracție? Dar fusese și el la petreceri din astea cînd avea douăzeci și doi de ani și *se distrase* recuperînd obiecte de prin tot orașul în limuzine sau petrecînd seri interminabile în cluburi mici și pline de fum sau în spații enorme, cu o temă de fiecare dată diferită.

Exista un bar deschis într-o fostă biserică, unde se dansa pe altar, și un altul într-un vechi tunel de metrou, unde lumea se ducea să se drogheze. Manhattanul era un uriaș teren de joacă, veșnic animat de muzică și de petreceri. Într-o noapte fierbinte de august, el și Schiffer au intrat neinvitați la o petrecere de travestiți, organizată pe un debarcader părăginit de pe fluviul Hudson, în care au căzut mai mulți inși, fiind nevoie de intervenția pompierilor. Au rîs atunci amîndoi, au rîs și au tot rîs, pînă le-au dat lacrimile.

— Hei, școlarule, zisese ea, abia trăgîndu-și sufletul și ținîndu-se de burtă de atîta rîs, propun să nu mai muncim niciodată și să fim petrecăreți cu normă întreagă. Nu crezi c-ar fi minunat? Iar cînd ne săturăm de asta, ne mutăm într-o casă veche de la țară, în Vermont.

Unde se duseseră zilele acelea? se întrebă. Intrînd în clădirea din 5th Avenue nr. 1 și zărindu-se în oglinda de lîngă lift, își dădu seama că arăta ca un caraghios – un bărbat între două vîrste care se credea june-prim. Cînd îmbătrînise oare?

— Philip? auzi o voce. Philip Oakland, tu ești? întrebarea fiind urmată de obișnuitele hohote de rîs.

Se întoarse. Schiffer Diamond intrase pe ușă și rămăsese pe loc, strîngînd la piept un teanc de scenarii. Era evident că abia picase de la studio, coafată și machiată, îmbrăcată în blugi, cizme îmblănite și o canadiană portocalie. La gît își înfășurase un fular de cașmir alb. Arăta bine – expresia amuzată și batjocoritoare îi amintea de momentul în care o văzuse pentru prima oară. Cum de ea părea să nu fi îmbătrînit deloc, în vreme ce el căzuse, evident, pradă trecerii timpului?

— Școlarule, chiar ești *tu*! Ce dracu' ai pe tine?

— E Halloween.

— Asta știu. Dar în ce te-ai costumat?

Philip se simți jenat și enervat.

— În nimic, zise, apăsînd pe butonul liftului.

Uşile se deschiseră şi urcară amîndoi înăuntru.

— Îmi place pălăria, spuse Schiffer, măsurîndu-l din priviri. Dar nu te-ai priceput niciodată prea bine la deghizări, Oakland.

Liftul opri la etajul ei. Schiffer se mai uită o dată la costumaţia lui Philip, clătină din cap şi coborî. Iarăşi dispărea, îşi spuse el.

*

* *

Alături de Thayer, Lola pierdu noţiunea timpului. Părea să ştie pe toată lumea de la petrecere şi o prezenta întruna unora şi altora.

— Îmi simţi erecţia? o întrebă pe Lola stătea în poala lui.

Apăru şi Francesca. Ea şi Lola se duseră să fumeze marijuana pe casa scărilor. Apoi dădură peste cineva cu o sticlă de vodcă. Una dintre boxe căzu în stradă. Noaptea se scurgea netulburată.

Pe la trei, luminile roşii şi albe ale mai multor maşini de poliţie inundară încăperea. Poliţaii intrară înarmaţi cu lanterne, iar Lola coborî în goană scările, ieşind în 3rd Avenue. Pe 5th Street se opri, dîndu-şi seama că era singură pe stradă în puterea nopţii. Era frig şi o dureau picioarele, avea gura uscată şi nu ştia ce să facă.

O luă la picior, strîngîndu-şi braţele în jurul pieptului ca să se încălzească. Străzile gemeau de oameni şi de taxiuri şi se gîndi cît de caraghios era că umbla singură pe-afară, doar în sutien şi chiloţi.

— Îmi place fundul tău, îi spusese întruna Thayer Core.

Dacă n-ar fi fost deja cu Philip Oakland, poate s-ar fi încurcat cu Thayer. Dar asta ar fi însemnat că e disperată. Ar fi înnebunit în apartamentul lui oribil, cu îngrozitorul de Josh permanent pe cap. Aşa stăteau lucrurile cu majoritatea fetelor. Erau

norocoase dacă găseau un tip interesat, pentru ca apoi să descopere că individul locuia într-o văgăună. Ea n-ar fi putut în veci să trăiască la New York în condițiile alea. Așa cum zicea maică-sa: „Asta nu e viață, e supraviețuire".

În cele din urmă ajunse în 5th Avenue nr. 1. Strada era pustie, gălbuie și stranie în lumina felinarelor. Nu mai intrase niciodată la ore atît de tîrzii și găsi ușa încuiată. Panicată, începu să bată din răsputeri, trezindu-l pe portar, care adormise pe un scaun. Omul n-o cunoștea și-i dădu de furcă, insistînd să sune la interfonul lui Philip. Cînd ajunse într-un final în apartament, îl găsi pe Philip în hol, în boxeri și un tricou cu Rolling Stones.

— Doamne Dumnezeule, Lola, e trei dimineața! zise el.

— M-am distrat, chicoti ea.

— Se vede.

— Am încercat să te sun, protestă ea cu inocență, dar n-ai răspuns.

— Mda, mormăi Philip.

— Nu e vina mea, insistă Lola. Asta se întîmplă dacă nu răspunzi la telefon.

— Noapte bună, îi ură el pe un ton rece, apoi se răsuci pe călcîie și intră în dormitor.

— Bine, zise Lola și se îndreptă spre bucătărie.

Era furioasă. Nu la genul ăsta de primire se așteptase. Porni cu pași apăsați spre dormitor, ca să discute cu Philip despre atitudinea lui.

— M-am distrat, OK? E chiar așa o chestie nemaipomenită?

— Du-te la culcare. Sau du-te la tine acasă.

Lola se hotărî să schimbe tactica. Își strecură mîna pe sub pătură și-i atinse penisul cu degetele.

— Tu nu vrei să te distrezi?

Philip îi îndepărtă mîna cu un gest ferm.

— Du-te la culcare. Te rog. Dacă nu poți să dormi, du-te pe canapea.

— Care-i problema ta?

— Uite ce e, trebuie să prind cîteva ore de somn. Mîine e o zi importantă.

— Liniștește-te, îi zise ea. O să iau un somnifer.

— Asta e soluția standard, nu? mormăi Philip. O pastilă.

— Tu ești pastila, replică Lola.

Nu adormi imediat. Rămase întinsă în întuneric, furioasă pe Philip. Nu era deloc amuzant și probabil că ar fi trebuit s-o rupă cu el și să se cupleze cu Thayer. Dar își aminti iarăși de apartamentul lui, de sărăcia și de caracterul său infect. Dacă se despărțea de Philip, s-ar fi întors la punctul în care se afla cînd ajunsese la New York: un micuț apartament pe 11th Street și petreceri în fiecare seară. Adio premiere de film, cine la Waverly Inn și cunoștințe printre celebrități. Trebuia să mai rămînă cu Philip o vreme. Fie pînă se însura cu ea, fie pînă se întîmpla ceva și devenea ea însăși celebră.

A doua zi, Philip o întîmpină cu un „Bună dimineața" glacial. Își simțea capul greu ca o minge de bowling, dar de data asta, nu se văicări, știind că trebuia să-l îmbuneze. Se tîrî jos din pat și intră în baie, unde Philip tocmai se rădea. Se așeză pe toaletă, își puse mîinile între picioare și se uită la el prin claia ciufulită de păr brunet.

— Nu fi supărat pe mine. Nu știam că o să te superi așa.

Philip lăsă aparatul de ras și se uită la ea. Seara trecută, după întîlnirea neprevăzută și jenantă cu Schiffer și după ce stătuse în pat singur, pe întuneric, așteptînd-o pe Lola să se întoarcă, începuse să se întrebe în ce se băgase. Poate că Nini avea dreptate: era prea bătrîn ca să mai aibă o iubită de douăzeci și doi de ani. Dar ce-ar fi trebuit să facă? Schiffer era obsedată de carieră și nu avea nevoie de el. Presupunea că putea să găsească o femeie drăguță, împlinită, mai aproape de vîrsta lui, ca Sondra, de pildă, dar asta ar fi însemnat să accepte

ideea că faza incitantă a vieţii lui sexuale se terminase. Nu, asta nu. Era echivalentul unei renunţări definitive.

Şi iat-o pe superba Lola Fabrikant stînd pe toaleta din baia lui, plină de remuşcări şi de dorinţa de a-i fi pe plac. Oftă.

— Bine, Lola. Dar să nu se mai repete.

— Nu, promit, zise ea, sărind în picioare. O, Philip, te iubesc aşa de mult!

Philip zîmbi, în vreme ce Lola se întorcea în pat. De unde scosese oare ideile astea trăsnite despre iubire?

— Hei, Lola, o strigă el. Ce-ar fi să pregăteşti micul dejun?

— Dar nu ştiu să gătesc, răspunse ea rîzînd.

— Poate ar fi cazul să înveţi.

— De ce?

Philip se termină de bărbierit şi-şi examină pielea în oglindă. Mai fusese cu fete tinere şi înainte, dar Lola nu semăna cu nici una din ele, îşi zise. De regulă, tinerele erau mai maleabile. Se trase un pas înapoi şi-şi lovi uşurel obrajii, scuturînd din cap. Pe cine voia să păcălească? Schiffer Diamond fusese mult mai nărăvaşă decît Lola. Dar pe Schiffer o iubise, aşa că toanele ei îl enervaseră la culme – odată chiar îi sugerase să facă amîndoi sex cu un alt bărbat. Poate că glumise, dar Philip nu se lămurise niciodată. Pe de altă parte, nu se simţea îndrăgostit de Lola, aşa că era în siguranţă – acţiunile ei nu-l afectau cu adevărat.

Intră în dormitor. Lola era întinsă cu faţa în jos, acoperită cu pătura, dar goală-goluţă, de parcă îl aştepta.

— O, bună, zise ea, întorcînd capul ca să-l salute.

Trăgînd pătura la o parte, Philip uită cu desăvîrşire de Schiffer Diamond, admirînd pierdut trupul Lolei. Aceasta îşi desfăcu picioarele în chip de invitaţie. Philip lăsă prosopul să cadă şi, îngenunchind, îi ridică coapsele şi o pătrunse pe la spate.

Orgasmul veni repede și se simți cuprins de calmul toropitor adus de satisfacerea plăcerii. Închise ochii. Lola se întoarse cu fața în sus și, jucîndu-se cu părul lui, îl întrebă dulce:

— Philip, ce planuri ai pentru Ziua Recunoștinței? Vrei să vii cu mine la Atlanta?

— Poate, răspunse el, înainte să adoarmă.

11

În apartamentul soților Rice se reluaseră lucrările. Enid Merle se ridică iritată de la birou și ieși afară. Pe terasa de deasupra era o grămadă de țevi din cupru. Deci nu terminaseră încă de renovat băile. Sau poate că țevile erau pentru acvariul pe care Paul Rice se zvonea că vrea să-l instaleze în sala de bal a doamnei Houghton. Enid spera că lucrările n-o vor împinge să se transforme în genul acela de bătrînă, care neavînd prea multe preocupări, ajunge obsedată de ce fac vecinii. Deschise televizorul pe History Channel ca să mai uite. Emisiunile erau o evocare a adevăratei naturi umane: în timp ce o mînă de oameni ținteau către culmile măreției, majoritatea era angajată în lupta fără menajamente pentru supraviețuire, pentru reproducere și pentru satisfacerea instinctelor primordiale, printre care crima, paranoia și violența.

Se auzi soneria. Fiindcă își aștepta nepotul, Enid deschise larg ușa, dar se trezi față-n față cu Mindy Gooch, proțăpită în hol. Mindy ședea cu brațele încrucișate și etala obișnuita ei mină sumbră.

— Trebuie să discut neapărat cu dumneata, zise.

— Intră.

Enid ținu ușa deschisă, astfel încît Mindy să poată trece. Curioasă vizită, își zise, avînd în vedere că nu mai schimbaseră o vorbă de la înmormîntarea doamnei Houghton încoace.

— Cred că avem o problemă, începu Mindy.

— Locuiesc în clădirea asta de cînd mă ştiu, draga mea, zise Enid şi zîmbi, crezînd că Mindy se referă la lipsa lor de comunicare. Dinainte să te muţi tu. Şi sper să locuiesc aici şi după ce vei pleca. Dacă nu mai schimbăm o vorbă în următorii cinci ani, n-o să mă supăr.

— Nu despre dumneata e vorba. Mă refeream la soţii Rice. Trebuie să facem ceva cu ei.

— Serios? întrebă Enid cu răceală.

— Paul Rice a trecut săptămîna trecută pe la biroul meu.

— Cu intenţii prieteneşti, presupun.

— Cu intenţia de a-mi oferi mită ca să-i aprob instalarea aparatelor de aer condiţionat.

— Şi ce i-ai răspuns?

— L-am refuzat.

— Atunci care e problema? se miră Enid.

— Aici, zise Mindy şi desfăcu palma, dînd la iveală un soldăţel din plastic verde cu baioneta ridicată.

— Nu pricep.

— În dimineaţa asta, cînd am deschis uşa să iau ziarul, am dat peste o întreagă companie înşirată pe covoraşul de la intrare.

— Şi bănuieşti că Paul Rice e autorul, zise Enid pe un ton sceptic.

— Nu bănuiesc, ştiu sigur. Mi-a spus că, dacă nu-i aprob cererea, îmi declară război. Dacă ăsta nu-i un semn, continuă ea, fluturîndu-i soldăţelul verde pe sub nas lui Enid, atunci nu ştiu ce să mai cred.

— Trebuie să-l înfrunţi, o sfătui Enid.

— Nu pot s-o fac singură. Am venit să-ţi cer ajutorul.

— Nu văd cum te-aş putea ajuta, zise Enid calm. Rezolvarea problemelor cauzate de locatarii recalcitranţi e responsabilitatea dumitale, la urma urmei, dumneata eşti preşedinta consiliului.

— Ai ocupat funcţia asta vreme de cincisprezece ani, ripostă Mindy. Trebuie să găsim o cale. O cale de a-i da afară.

— Abia s-au mutat, zîmbi Enid.

— Uite, Enid, zise Mindy, dînd semne că-şi pierduse răbdarea. Era o perioadă în care ne înţelegeam bine.

— Da, aşa e, încuviinţă Enid. O perioadă foarte lungă. Ne înţelegeam bine chiar şi atunci cînd unelteai ca să mă îndepărtezi de la conducerea consiliului.

— Credeam că vrei să renunţi oricum, protestă Mindy.

— Nu voiam, de aceea te-am şi iertat. Mi-am zis: „Dacă îşi doreşte aşa de mult postul ăsta, de ce să nu i-l las?".

Mindy îşi feri privirile, apoi întrebă pe un ton ezitant:

— Şi dacă aprobarea a fost o greşeală?

— Nu mai e cale de întoarcere, oftă Enid. Singurul mod în care îi putem obliga să se mute de-aici este să arătăm că nu-şi plătesc întreţinerea. Iar în circumstanţele actuale, aş zice că e puţin probabil.

— Nu cred că pot locui sub acelaşi acoperiş cu tipul ăsta.

— Atunci poate că tu eşti cea care trebuie să plece, spuse Enid deschizînd larg uşa. Îmi pare tare rău că nu te pot ajuta, draga mea. La revedere.

*

* *

Lola puse deoparte romanul *Ispăşire* şi, deschizînd uşa terasei, păşi pe suprafaţa rece ca gheaţa în ghetele Chloé cu toc înalt. Aruncă o privire peste balustradă şi, fiindcă nu se zărea încă nici urmă de Philip, se întoarse în casă. Închise cartea şi se uită cu duşmănie la copertă. O primise cadou de la Philip, deşi „cadou" nu era chiar cuvîntul corect. „Sugestie" ar fi fost mai potrivit. Îi dăruise romanul după o cină dezastruoasă, în compania unui vechi amic de-al lui.

— E un roman fantastic. Mi-am zis că poate o să-ți placă.

— Mulțumesc, spusese ea recunoscătoare, deși știa exact ce urmărea Philip. Voia s-o educe și, cu toate că găsea demersul fermecător, Lola nu pricepea de ce îl considera necesar. Din punctul ei de vedere, Philip era cel care avea nevoie de educație. De fiecare dată cînd pomenea de vreun actor tînăr și sexy sau de vreun videoclip de pe YouTube despre care vorbea toată lumea sau chiar cînd îi punea muzică de pe iPod-ul ei, Philip pretindea că nu auzise în viața lui de așa ceva. Era frustrant, însă se abținea întotdeauna să-l critice. Ea, cel puțin, avea bunul-simț să nu-i rănească sentimentele și să nu-l facă să se simtă bătrîn.

Adoptînd atitudinea asta, descoperise că reușea să obțină de la Philip aproape tot ce dorea. Azi, de pildă, mergeau să viziteze platoul unde Schiffer Diamond filma serialul. Toată lumea vorbea despre serial și, știind că Philip era, după cum se descria el însuși, „vechi prieten" cu Schiffer, Lola se mirase de ce n-o vizitase pînă acum. Philip își pusese și el întrebarea asta, așa că, îndemnat de Lola, coborî la apartamentul ei și-i lăsă un bilet. Într-o seară, Schiffer îl sună și Philip răspunse din birou, unde vorbi la telefon preț de o oră cu ușa închisă, în vreme ce Lola aștepta nerăbdătoare afară. Cînd ieși, Philip îi spuse Lolei că intenționa s-o viziteze pe Schiffer pe platou, dar că ea n-ar trebui să se ostenească să-l însoțească, fiindcă va fi plictisitor. Asta după ce ea venise cu ideea! Lola îi făcuse apoi un masaj la picioare și în timp ce-i frămînta tălpile, sugeră că o vizită pe un platou de filmare ar fi benefică pentru educația ei. În calitate de documentaristă și iubită, dorea, firește, să-i înțeleagă cît mai bine munca.

— Știi cu ce mă ocup, prostase el, dar fără convingere. Stau la computer toată ziua.

— Nu-i adevărat. În ianuarie pleci două săptămîni la Los Angeles. Probabil că voi veni și eu o săptămînă.

Atunci va trebui să te însoțesc pe platou, doar nu te aștepți să stau toată ziua închisă într-o cameră de hotel.

— Credeam că am discutat deja despre Los Angeles, zise el, încordîndu-și piciorul. O să fie un coșmar. Așa sînt întotdeauna primele săptămîni de filmare. O să lucrez șaisprezece ore pe zi. N-o să fie deloc distractiv.

— Adică n-o să te văd două săptămîni? exclamă ea.

Probabil că se simțise vinovat, pentru că se arătase imediat de acord s-o ia cu el pe platourile de filmare ale serialului *Doamna stareță*. Lola era așa de încîntată, că nici nu se mai supărase pe Philip fiindcă refuzase să meargă la părinții ei de Ziua Recunoștinței; își spusese că erau abia la începutul relației și că nu sosise încă vremea să-și petreacă vacanțele împreună cu familia. Ei oricum nu i-ar fi surîs ideea de a-și petrece Ziua Recunoștinței împreună cu Enid, pe care Philip o scosese la un prînz plictisitor la Century Club. O tîrîse și pe ea la Century Club o dată, iar Lola jurase să nu mai pună piciorul acolo a doua oară. Toți cei de la mese erau trecuți de optzeci de ani. Așa că Lola se întoarse fericită la Windsor Pines, unde se întîlni cu prietenele, petrecînd pînă la două dimineața și arătîndu-le tuturor fotografii cu ea și Philip și cu apartamentul lui. Una dintre prietene era logodită și își făcea planuri de nuntă, celelalte se străduiau să-și convingă prietenii să le ceară în căsătorie. După ce admirară fotografiile cu Philip și cu apartamentul lui, oftară pline de invidie.

Trecuseră trei săptămîni, era aproape Crăciunul, iar Philip propusese în sfîrșit o zi pentru vizita pe platourile serialului. Lola își petrecu următoarele două zile pregătindu-se. Merse la masaj și își aplică spray bronzant, își făcu șuvițe aurii în părul brunet și-și cumpără o rochie de la Marc Jacobs. După cumpărături, primi un telefon de la maică-sa, care o întrebă dacă cheltuise într-adevăr două mii trei

sute de dolari. Lola o acuză că se folosește de cardul de credit ca s-o spioneze. Se certară urît, lucru neobișnuit pentru ele, iar Lola îi închise telefonul. Simțindu-se groaznic, o sună iarăși pe maică-sa. Beetelle aproape plîngea.

— Mami, ce s-a întîmplat? întrebă Lola, dar fiindcă nu primi nici un răspuns, continuă panicată: Tu și tati divorțați?

— Tatăl tău și cu mine sîntem bine.

— Atunci care-i problema?

— Of, Lola, oftă maică-sa. O să discutăm despre asta cînd vii acasă de Crăciun. Între timp, fii mai chibzuită cu banii, te rog.

Era foarte ciudat. Lola închise perplexă telefonul, însă hotărî aproape imediat că nu era nimic important. Mama ei se necăjea din cînd în cînd din pricina banilor, dar îi trecea întotdeauna și, ca pentru a-și cere scuze, îi cumpăra Lolei cîte un flecușteț. Niște ochelari de soare Chanel, de exemplu.

*

* *

Între timp, Philip se dusese la salonul de după colț să se tundă. Frecventa salonul de la intersecția dintre 9th Street și 5th Avenue de treizeci de ani. Mama lui începuse să vină aici prin anii '70, cînd clienții, cot la cot cu stiliștii, puneau muzică la boxe și prizau cocaină. Proprietarul era, firește, un prieten bun de-al maică-sii. Toți îi erau prieteni buni. Poseda acea fragilitate încîntătoare care îi îndemna pe oameni să-și dorească s-o protejeze. Se născuse într-o familie bogată și fusese considerată o mare frumusețe, iar aura tragică ce o înconjura nu făcea decît să-i sporească fascinația. Nimeni nu s-a mirat cînd s-a sinucis în 1983.

Proprietarul, Peter, îl tundea pe Philip la fel de ani de zile și aproape terminase, dar clientul său încerca să-și omoare timpul. Peter tocmai își revenise

după o luptă crîncenă cu cancerul și mergea zilnic la o sală, așa că mai sporovăiră despre programul lui. Apoi vorbiră despre casa pe care Peter o avea în Munții Catskill. După aceea comentară felul în care se schimbase cartierul. Pe Philip îl îngrozeau vizita pe platoul de filmare și iminenta întîlnire dintre fosta lui dragoste și actuala cucerire. Diferența dintre „dragoste" și „cucerire" era evidentă, prima fiind legitimă și onorabilă, iar a doua, temporară și chiar, își spuse gîndindu-se la Lola, puțin jenantă.

Această neplăcută realitate ieșise la lumină în timpul cinei cu regizorul iugoslav. Regizorul (cîștigător a două Premii ale Academiei) era un domn în vîrstă, care saliva și a cărui nevastă rusoiacă, gătită într-o rochie aurie Dolce&Gabbana (și cu vreo douăzeci de ani mai tînără decît el, diferența de vîrstă dintre ei fiind, socoti Philip, aproape aceeași precum cea dintre el și Lola), era nevoită să-i dea supă cu linguriță. Bătrînul era un scîrțar, iar nevastă-sa – ridicolă, însă omul era o legendă și, în ciuda vîrstei (care n-avea leac) și a nevestei nătîngi, Philip îi purta un adînc respect și așteptase cu nerăbdare această întîlnire luni de zile.

Lola, intenționat sau nu, se comportase execrabil. În timpul unui discurs interminabil în care regizorul își explica următorul proiect (un film despre un război civil obscur din Iugoslavia anilor '30), Lola se jucase cu iPhone-ul, trimițînd mesaje și chiar acceptînd un apel de la o amică din Atlanta.

— Închide-l, îi șuierase Philip la ureche.

Lola îi aruncase o privire jignită, îi făcuse un semn chelnerului și comandase un păhărel de Jell-O, lămurindu-i pe comeseni că nu bea vin, fiindcă era o băutură pentru bătrîni.

— Încetează, Lola, îi zise Philip. Doar îți place și ție vinul. O să bei ce beau toți.

— Nu-mi place vinul roșu, insistă ea. În plus, am nevoie de ceva tărie ca să rezist pînă la sfîrșit.

Apoi îl întrebase pe regizor dacă lucrase la vreun film popular.

— Popular? tresărise acesta. Ce-i aia?

— Ştiţi dumneavoastră, filme pentru oameni obişnuiţi.

— Ce-i aia oamini obişnuiţi? întrebase regizorul. Cred că gusturili meli sînt prea sofisticati pentru o domnişoară tînără ca dumneata.

Bătrînul nu intenţionase s-o jignească, dar ăsta a fost rezultatul. Lola muşcă momeala.

— Asta ce mai înseamnă? Eu credeam că arta e pentru toţi oamenii. Dacă n-o înţelege nimeni, care mai e scopul ei?

— Aiasta-i probliema cu Amierica, zise regizorul. Ridicase paharul de vin la gură, dar mîna îi tremura atît de violent, încît vărsă jumătate. Pre multî democraţîi, explică el. Aiasta ucidi arta.

Tot restul serii, cei de la masă o ignorară pe Lola. În taxiul care îi ducea acasă, aceasta spumega, uitîndu-se pe geam şi jucîndu-se cu părul.

— Acum ce mai e? o întrebase Philip.

— Nu m-a băgat nimeni în seamă.

— Despre ce vorbeşti?

— Am fost complet ignorată, Philip. Ce rost mai avea să mai fiu acolo, dacă nu-mi dădea nimeni atenţie?

— Nu te-ar fi ignorat nimeni dacă n-ai fi făcut remarca aia prostească despre peliculele lui.

— E un bătrînel insignifiant. Cui îi pasă de el şi de filmele lui? O, pardon, adăugă ea vehement, de *peliculele* lui.

— E un geniu, Lola. I se permite să aibă ciudăţeniile lui. Şi-a cîştigat respectul tuturor. Trebuie să înveţi să cinsteşti asta.

— Mă critici cumva? întrebase ea ameninţător.

— Subliniez doar faptul că nu ţi-ar strica să înveţi cîte ceva despre viaţă.

— Ascultă, Philip, în caz că nu ţi-ai dat seama pînă acum, eu nu pun pe nimeni mai presus de mine. Nu-mi pasă ce au realizat unii şi alţii, sînt la fel de bună ca ei. Chiar dacă au cîştigat două Oscaruri. Chiar crezi că premiile astea pot face pe cineva mai bun decît alţi oameni?

— Da, Lola, chiar cred.

Intrară în clădire într-o tăcere apăsătoare. A fost încă o ceartă terminată cu o partidă de sex. Lola părea să posede un al şaselea simţ prin care detecta cînd Philip era furios pe ea şi izbutea de fiecare dată să-i abată atenţia cu o nouă invenţie erotică. În seara aceea ieşi din baie într-o pereche de chiloţi despicaţi între picioare, etalîndu-şi rezultatul epilării din după-amiza respectivă, ca un „cadou special" pentru el. Philip era neputincios în faţa unei astfel de tentaţii sexuale şi în dimineaţa următoare luară totul de la capăt.

Acum, pe cînd clătina din cap gîndindu-se la Lola şi frizerul îi peria firele de păr de pe umeri, pe cine văzu trecînd pe lîngă geamul din sticlă transparentă? Nimeni altul decît James Gooch. Oare îi era de-acum sortit să dea mereu cu ochii de James Gooch? se întrebă el. Cum de se ajunsese aici? Locuiau de ani de zile în aceeaşi clădire şi reuşiseră să coexiste paşnic, ignorîndu-şi reciproc prezenţa, iar apoi brusc, din după-amiaza aceea de la Paul Smith, începuse să dea peste James aproape zilnic. Nu voia să strîngă relaţiile cu el, dar era probabil inevitabil, căci i se părea că James făcea parte din categoria celor care, ştiind că nu sînt agreaţi, devin şi mai insistenţi. După cum era de aşteptat, James îl zări printre perucile expuse în vitrină şi intră în salon cu o privire surprinsă.

— Ce mai faci? întrebă el, cam prea entuziast.

Philip îl salută din cap, încercînd să nu vorbească. Dacă deschidea gura, totul se termina!

— Nu ştiam că e şi frizerie aici, continuă James, măsurînd din ochi scaunele acoperite cu catifea purpurie şi tapiseriile cu franjuri de pe pereţi.

— A fost dintotdeauna, murmură Philip.

— E aşa de aproape de casă. Poate că ar trebui să încep şi eu să vin aici. Încă mă mai tund la un tip din Upper West Side.

Philip încuviinţă politicos din cap.

— Am locuit acolo o vreme. Mereu le povestesc tuturor cum nevastă-mea m-a salvat din garsoniera aia cu pat suspendat. Dacă n-ar fi fost ea, probabil că tot acolo aş fi stat.

— Sper că nu, zise Philip şi se ridică.

— Dar tu? Ai locuit dintotdeauna în centru?

— Locuiesc pe 5th Avenue nr. 1 de cînd mă ştiu. Am crescut acolo.

— Frumos, zise James dînd din cap. Apropo, ce părere ai de soţii Rice? Tipul mi se pare un nemernic. Se ceartă cu nevastă-mea şi apoi îşi instalează un acvariu de opt sute de litri.

— Am învăţat că nu e înţelept să mă implic în altercaţiile dintre ceilalţi locatari, i-o reteză Philip scurt. Îi las mătuşă-mii plăcerea.

— Dar credeam c-o cunoşti pe Schiffer Diamond. N-aţi fost împreună într-o vreme?

— A trecut mult de-atunci.

Îi întinse casierului patruzeci de dolari şi încercă să se descotorosească de James, strecurîndu-se rapid pe uşă. Însă acesta nu se lăsă păcălit, aşa că Philip se pricopsi cu el pe drumul spre casă, care ameninţa să dureze o eternitate.

— Ar fi frumos să luăm cina împreună într-o seară, sugeră James. Eu şi nevastă-mea, tu şi prietena ta. Cum spuneai că o cheamă?

— Lola.

— E tînără, nu? întrebă James nonşalant.

— Douăzeci şi doi.

— Chiar că e tînără. Ţi-ar putea fi copil.

— Din fericire, nu mi-e.

Cînd ajunseră în faţa clădirii, James îşi repetă invitaţia la masă.

— Am putea ieşi la un restaurant din zonă. La Knickerbocker poate?

Philip nu întrezărea nici o cale de scăpare. Ce-ar fi putut să spună? „Nu vreau să iau cina cu tine şi cu nevastă-ta?“

— Poate după Crăciun, zise cu voce tare.

— Perfect. Rămîne pentru prima sau a doua săptămînă de după Anul Nou. Cartea mea apare în februarie, aşa că după aceea voi fi mai mult plecat.

*
* *

— Ce faci de Crăciun? o întrebă Brumminger pe Schiffer Diamond la telefon.

— N-am nici un fel de planuri, răspunse aceasta, aplecîndu-se înainte în scaunul de la machiaj.

Se întîlnise de patru ori cu Brumminger, iar după a patra cină hotărîseră să se culce împreună, ca „să scape de-o grijă" şi să verifice dacă sînt sau nu compatibili. Partida de sex a fost OK – matură şi corectă din punct de vedere tehnic, puţin lipsită de pasiune, dar satisfăcătoare –, iar Brumminger era un tip degajat şi inteligent, deşi oarecum lipsit de umor. Lipsa de umor i se trăgea de la amărăciunea concedierii din funcţia de director general cu doi ani în urmă şi de la lupta împotriva pierderii statutului social. Dacă nu mai era director, dacă nu mai avea un titlu asociat numelui său, atunci cine era? Pelerinajul de un an îl învăţase un lucru: „Căutarea sinelui e bună, dar succesele sînt şi mai bune". Şi el se întorsese la New York pentru a o lua de la capăt, încercînd să pună pe picioare cîteva afaceri împreună cu alţi foşti directori generali care fuseseră traşi pe linie moartă la şaizeci de ani.

— Primul Club al Directorilor, glumise el.

Acum îi sugeră lui Schiffer:

— Vrei să mergem în Saint Barths? Am închiriat o vilă de pe 23 pînă pe 10 ianuarie. Dacă poţi să pleci pe 23, te duc eu. Zbor cu un avion privat.

Alan, asistentul, băgă capul pe uşă.

— Aveţi o vizită, şopti el, iar Schiffer făcu semn din cap că a înţeles.

Philip şi tînăra lui prietenă, Lola, intrară în camera de machiaj. Philip îi spusese că o s-o aducă şi pe ea,

iar Schiffer nu protestase, curioasă s-o cunoască pe această fată care izbutise să-l păstreze pe Philip mai mult decît se aşteptase.

— Am adus-o şi pe Lola, zise Philip, anunţînd un lucru evident.

— Am auzit despre tine de la Enid, o întîmpină Schiffer întinzîndu-i mîna.

— Serios? se miră Lola, plăcut surprinsă.

Schiffer ridică un deget şi reveni la discuţia telefonică.

— Ce zici? întrebă Brumminger.

— E o idee grozavă. Abia aştept, răspunse ea şi închise.

— Abia aştepţi ce? se interesă Philip cu strania familiaritate pe care le-o dădea relaţia intimă din trecut.

— Vacanţa de Crăciun în Saint Barths.

— Întotdeauna mi-am dorit să merg acolo, spuse Lola impresionată.

— Ar trebui să-l convingi pe Philip să te ducă, sugeră Schiffer uitîndu-se la el. E una dintre insulele lui preferate.

— E una dintre insulele preferate de toţi, mormăi el. Cu cine mergi?

— Cu Brumminger, răspunse Schiffer plecînd ochii, pentru ca machieuza să-i poată aplica rimelul.

— Derek Brumminger?

— Exact.

— Te vezi cu el?

— Oarecum.

— Aha, spuse Philip aşezîndu-se pe scaunul liber de alături. Şi... cînd s-a întîmplat?

— Recent.

— Cine-i Brumminger? se băgă Lola în vorbă.

— E un om care a fost odată bogat şi puternic, o lămuri Schiffer zîmbind, dar care acum nu mai e la fel de puternic, dar e cu mult mai bogat.

— E bătrîn?

— De-a dreptul matusalemic. Ar putea fi chiar mai bătrîn decît Oakland.

— Sînt gata, anunţă Alan băgînd capul pe uşă.

— Mersi, dragă.

Schiffer îi conduse pe Philip şi pe Lola pe platou. Străbătînd labirintul de coridoare, Lola se lansă într-o turuială plăcută despre cît de încîntată era să se afle acolo, scoţînd „oh"-uri şi „ah"-uri la vederea unui decor înfăţişînd contururile insulei Manhattan sau arătîndu-se impresionată de mulţimea celor care roiau de colo-colo şi a nenumăratelor cabluri, lumini şi echipamente. Schiffer înţelegea perfect de ce Enid o ura pe tinerica asta – Lola îl avea pe Philip la degetul ei mic cu unghia lăcuită în negru –, dar nu era chiar nesuferită. Părea foarte sociabilă şi nu lipsită de aplomb. Însă era extrem de tînără. Relaţia cu ea îl făcea pe Philip să pară oarecum disperat. Dar, îşi reminti, asta nu era problema ei. Drumurile lor se despărţiseră cu mult timp în urmă. Nu exista cale de întoarcere.

După ce aruncă o privire spre Lola, care se instalase fără ruşine în scaunul regizorului, ignorînd complet gafa comisă, Schiffer păşi pe platoul de filmare şi încercă să şi-i scoată din minte pe cei doi. Scena se petrecea în biroul ei de la redacţia revistei şi presupunea o confruntare cu o tînără angajată care avea o relaţie cu şeful. Schiffer se aşeză la masa de scris şi-şi puse o pereche de ochelari cu ramă neagră din recuzită.

— Linişte, strigă regizorul. Şi... acţiune!

Schiffer se ridică în picioare şi-şi scoase ochelarii, în vreme ce tînăra angajată se apropia de ea.

— O, Doamne, e Ramblin Payne, ţipă Lola din spatele monitoarelor.

— Tăiaţi! ordonă regizorul, apoi îşi roti ochii de jur împrejur şi, identificînd-o pe vinovată aşezată comod în scaunul lui, porni cu paşi mari spre Lola. Schiffer ieşi grăbită din spatele biroului şi încercă să intervină.

— E OK, e o prietenă de-a mea.

Regizorul se opri, se uită la ea şi clătină din cap, apoi îl zări pe Philip stînd în picioare lîngă Lola.

— Oakland?

Se apropie şi-i strînse mîna lui Philip, bătîndu-l prietenește pe spate.

— De ce nu mi-ai zis că e şi Oakland aici? o întrebă el pe Schiffer.

— Am vrut să-ţi fac o surpriză.

— Ce mai faci, bătrîne? Am auzit că începi filmările la *Bridesmaids Revisited*.

— Ai auzit bine, confirmă Philip. Ne apucăm de treabă în ianuarie.

Regizorul se uită nedumerit la Lola.

— E fiica ta?

Schiffer încercă să prindă privirea lui Philip, dar el se uită în altă parte. Bietul Philip, îşi zise în sinea ei.

Mai tîrziu, în maşina care îi ducea înapoi în oraş, un nor negru de melancolie îi umbri lui Philip gîndurile, însă Lola nu părea să observe schimbarea. Îşi continua veselă sporovăiala, nebăgînd de seamă că el tăcea, turuind la nesfîrşit despre revelaţia pe care o avusese pe platou. Acolo era locul ei! Se vedea deja în faţa camerelor, făcînd acelaşi lucru ca şi Ramblin Payne, ceea ce nu era foarte complicat. Nu părea deloc complicat. Dar poate că s-ar pune mai bine în valoare într-un *reality-show*. S-ar putea face un *reality-show* despre viaţa ei – o tînără înfruntînd marele oraş. La urma urmei, sublinie ea, ducea o viaţă strălucitoare şi era frumoasă – la fel de frumoasă ca toate celelalte fete din *reality-show*-uri. Era şi mai interesantă decît ele. Era interesantă, nu?

— Sigur, răspunse Philip automat.

Traversau Podul Williamsburg, intrînd în sudul Manhattanului, care oferea o priveliște cu totul diferită faţă de faimoasa imagine a centrului. Aici clădirile erau cafenii şi cenuşii, joase şi dărăpănate, ducîndu-te cu gîndul la disperare şi resemnare, nu la înnoire şi la împlinirea visurilor. La vederea acestor clădiri, Philip avu şi el o revelaţie. Schiffer Diamond se întorsese la New York şi-şi începuse relaxată

noua viaţă; era celebră şi-şi găsise chiar pe cineva. Dar cu viaţa lui cum rămînea? se întrebă el. Nu progresase deloc; de ani de zile nu făcuse nici un pas înainte. Schimbase obiectul muncii, schimbase iubitele, dar... asta era tot. Gîndindu-se la Crăciun, deveni şi mai conştient de nemulţumirea sa. Îşi va petrece Crăciunul cu mătuşă-sa – de obicei mergeau la cină la Plaza, însă Plaza nu mai era ce fusese odată, transformîndu-se, după renovare, într-un complex de apartamente cu preţuri exorbitante, dar acum nu mai ştia unde vor merge. Schiffer mergea în Saint Barths. Chiar şi Lola se ducea acasă la părinţi. Se simţea bătrîn şi depăşit de vremuri, fiind nevoit să-şi reamintească singur că atitudinea asta nu-l caracteriza. Apoi întrezări o cale de-a scăpa de depresie.

— Lola, spuse luîndu-i mîna. Ţi-ar plăcea să mergi în Caraibe de Anul Nou?

— La Saint Barths? întrebă ea entuziasmată.

— Nu, spuse Philip, care n-avea chef să-şi petreacă vacanţa ciocnindu-se mereu de Schiffer şi de noul ei iubit. Nu la Saint Barths. Însă într-un loc la fel de frumos.

— O, Philip! exclamă Lola, aruncîndu-şi braţele de gîtul lui. Sînt aşa de fericită. Mi-era atît de teamă că n-o să mergem nicăieri de Anul Nou – mi-am zis că poate ai uitat. Dar bănuiesc că ai vrut să-mi faci o surpriză.

Neputîndu-şi ascunde entuziasmul, îşi sună imediat mama ca să-i dea vestea cea bună. Se purtase ciudat în ultima vreme şi Lola se gîndi că asta o va mai înveseli puţin.

*

* *

Trei zile mai tîrziu, ameţită de fericire, Lola luă avionul spre Atlanta. Gîndurile îi gravitau în jurul excursiei împreună cu Philip; pleca pe 27, cu un zbor direct către Barbados, unde urma să-l întîlnească

și să plece împreună spre Mustique. Toată lumea știa că, dacă un bărbat te ducea undeva în vacanță, te testa de fapt ca să vadă cum vă împăcați cînd stăteați împreună toată ziua o perioadă mai lungă de timp; dacă treceai testul, asta putea duce la o logodnă. Așadar, în săptămîna de dinaintea plecării, Lola a fost aproape la fel de ocupată ca o mireasă: trebuia să cumpere costume de baie și haine de purtat în stațiune, să se epileze din cap pînă-n picioare, să-și cureță bătăturile și coatele, să-și penseze sprîncenele. Stînd în avion, își imagina deja ziua nunții. Ea și Philip se vor căsători în Manhattan; așa îi puteau invita pe Schiffer Diamond și pe romancierul acela caraghios, James Gooch. Nunta va fi relatată în *The New York Times*, în *Post* și poate chiar în tabloide, iar lumea va afla de numele Lolei Fabrikant. Cu aceste gînduri fericite în minte, Lola își luă bagajele și se întîlni cu maică-sa afară. Mama și tatăl ei aveau fiecare cîte un Mercedes nou, luate în leasing reînnoit o dată la doi ani, și Lola simți cum i se umflă pieptul de mîndrie datorită superiorității nete a vieții pe care o duceau.

— Mi-a fost dor de tine, mamă, zise urcîndu-se în mașină. Putem merge la Buckhead Mall?

Era un adevărat obicei de Crăciun pentru mamă și fiică. Încă de cînd Lola plecase să studieze la Universitatea Old Vic, Beetelle și fiica ei mergeau direct la mall imediat ce Lola se întorcea în vacanță. Acolo, cele două își reînnodau relația profundă, învîrtindu-se printre pantofi, accesorii și diverse ținute pe care Lola le proba, în vreme ce Beetelle aștepta în fața cabinei de probă, pentru a exclama invariabil „Ce drăguț!" la vederea unei perechi de blugi sau a unei rochii Nicole Miller. Însă anul acesta, Beetelle nu era îmbrăcată pentru mers la cumpărături. Regula sa personală era să nu apară niciodată în public fără să aibă părul îndreptat și coafat, fără machiaj sau purtînd haine făcute de creatori mediocri (de regulă, opta pentru niște pantaloni largi și o bluză,

împreună cu o eşarfă Hermès şi mai multe coliere din aur masiv), însă astăzi Beetelle venise în blugi şi o bluză de trening, părul ei cîrlionţat de la natură fiind prins într-un coc neglijent. Asta era ţinuta ei „de lucru", purtată doar în casă, cînd o ajuta pe menajeră la unele sarcini mai speciale, cum ar fi lustruirea argintăriei, spălarea cristalurilor Tiffany sau mutarea mobilei din stejar masiv, atunci cînd covoarele aveau nevoie de o aspirare zdravănă.

— Ţi-ai făcut coc, mamă? întrebă Lola cu afecţiune şi enervare în glas, căci traiul la New York îi deschisese şi mai mult ochii asupra defectelor maică-sii. Nu poţi să mergi la mall în halul ăsta.

Beetelle se concentra să strecoare maşina prin coloana de rulote. Se pregătise zile în şir pentru scena asta, repetînd-o în minte, aşa cum sugerau psihologii să faci înaintea unei discuţii delicate.

— Lucrurile s-au schimbat puţin anul ăsta.

— Serios? se miră Lola.

Era profund dezamăgită, fiindcă îşi imaginase că se va îmbarca neîntîrziat în caruselul cumpărăturilor. Însă imediat îi distrase atenţia postul de radio prin satelit, care difuza hituri din anii '70.

— Of, mamă, de ce asculţi porcăriile astea sentimentale?

Beetelle se obişnuise de mult cu remarcile dispreţuitoare ale Lolei, ignorîndu-le şi reamintindu-şi că veneau din partea fiicei sale, care o iubea şi care n-ar fi rănit-o niciodată în mod intenţionat; la urma urmei, Lola nu ţinea cont uneori, ca mai toţi tinerii, de sentimentele celorlalţi. De data asta însă, observaţia Lolei o lovi pe Beetelle ca un pumn în plexul solar.

— Mamă, te rog, n-am putea schimba postul?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că-mi place.

— Dar e groaznic, se văicări Lola. E aşa de... demodat.

Beetelle își desprinse o clipă privirea de la șosea ca să se uite bine la fiică-sa, care stătea nerăbdătoare pe scaunul de alături, cu ochii mijiți de enervare. O copleși o furie irațională; dintr-odată își ura copilul.

— Lola, zise, vrei, te rog, să taci din gură?

Gura Lolei se deschise precum cea a unui peștișor. Se întoarse spre maică-sa, incapabilă să înțeleagă ce auzise. Chipul lui Beetelle era dur, împietrit într-o expresie pe care o văzuse foarte rar și numai în scurte răstimpuri, ca atunci cînd președinta consiliului de administrație al școlii îi refuzase sugestia de-a servi numai salată bio. Dar furia lui Beetelle nu se dezlănțuise niciodată asupra ei, așa că Lola era șocată.

— Vorbesc serios, o preveni maică-sa.

— N-am spus decît că..., protestă Lola.

— Nu acum, Lola, zise Beetelle, clătinînd din cap.

Erau pe autostradă. Beetelle se gîndi la cele patruzeci de minute în trafic și hotărî că nu mai putea continua așa. Lola trebuia să afle. Ieși de pe autostradă.

— Mamă! țipă Lola. Ce te-a apucat? Nu pe-aici trebuie s-o luăm.

Beetelle opri la o benzinărie și parcă mașina. Își reaminti că e o femeie curajoasă, cinstită, capabilă să înfrunte cele mai dramatice situații și să iasă învingătoare.

— Ce se întîmplă? vru Lola să afle. E vorba de tata, nu? Are o relație.

— Nu, zise Beetelle.

Se uită la fiică-sa, întrebîndu-se care îi va fi reacția la auzul veștii. Probabil că va țipa și va plînge. Și ea țipase și plînsese prima oară. Dar se obișnuise cu ideea – așa cum, aflase de la pacienții pe care îi vizita uneori, te obișnuiești cu durerea fizică neîntreruptă.

— Lola, începu ea blînd, sîntem săraci. Am pierdut toți banii. Gata, am spus-o, acum ai aflat.

Lola rămase o clipă tăcută, apoi izbucni în hohote nestăpînite de rîs.

— O, mamă, nu mai dramatiza. Cum să fim săraci? Nici nu ştiu ce înseamnă asta.

— Înseamnă că nu mai avem nici o leţcaie.

— Cum se poate una ca asta? Sigur că avem bani. Tata a fost concediat? întrebă Lola, cuprinsă încet-încet de panică.

— Şi-a dat demisia.

— Cînd? se alarmă Lola.

— Acum trei luni.

— Şi de ce nu mi-ai spus? întrebă ea acuzator.

— N-am vrut să te necăjim. N-am vrut să te distragem de la muncă.

Lola nu zise nimic, lăsîndu-şi mintea să absoarbă întreaga ironie a situaţiei.

— Tata îşi va găsi altă slujbă, mormăi ea.

— Posibil, dar asta nu ne va rezolva problemele. Nu în viitorul apropiat.

Lola era prea înspăimîntată ca s-o întrebe pe maică-sa ce voia să spună. Beetelle porni motorul şi străbătură restul drumului în linişte.

Windsor Pines era mai degrabă o idee decît un oraş adevărat – o continuare a mallurilor şi a fast-foodurilor care se iţeau din Atlanta precum picioarele unui păianjen. Însă în Windsor Pines toate magazinele erau de lux, iar strada din centru se fălea cu reprezentanţe Mercedes, Porsche şi Rolls-Royce. Exista şi un hotel Four Seasons, şi o primărie nouă, construită din cărămidă albă, ceva mai departe de drumul principal, cu o pajişte largă în faţă, pe care se afla o scenă acoperită. „Oraşul" Windsor Pines, născut în 1983, avea cincizeci de mii de locuitori şi douăsprezece terenuri de golf, cea mai ridicată proporţie pe cap de locuitor din statul Georgia.

Conacul familiei Fabrikant era situat la marginea unuia dintre aceste terenuri de golf, într-o comunitate împrejumită de garduri. Clădirea era un amalgam de stiluri – predominant fiind stilul Tudor, deoarece

Beetelle adora tot ce amintea de zona rurală britanică, cu o binemeritată recunoaștere acordată arhitecturii marilor plantații, sub forma unor coloane albe înalte care flancau intrarea. Avea un garaj pentru trei mașini și, deasupra sa, un centru de recreere, dotat cu masă de biliard, un uriaș televizor cu ecran plat, un bar și canapele de piele. Bucătăria spațioasă avea blaturi de marmură și dădea spre camera mare; pe lîngă toate astea, casa mai avea o cameră de zi și o sufragerie (rareori folosite), patru dormitoare și șase băi. O alee pavată cu prundiș, reîmprospătat și renivelat în fiecare primăvară, făcea o curbă largă, oprindu-se în fața intrării. Pe cînd urcau de pe drumul principal către casă, Lola tresări. Parcarte cu DE VÎNZARE erau înfipte direct în gazon, de o parte și de alta a aleii.

— Vindeți casa? întrebă ea îngrozită.

— Nu noi, banca.

— Ce înseamnă asta?

Începea să-și dea seama că mama ei nu glumise. Abia mai putea să vorbească, un nod de spaimă urcîndu-i în gît.

— Că ei iau toți banii, o lămuri Beetelle.

— Dar de ce? țipă Lola.

— Discutăm mai tîrziu despre asta.

Beetelle deschise portbagajul și, cu gesturi obosite, scoase valizele Lolei. Se apucă să le transporte în casă, oprindu-se pe palierul de la intrare, unde părea strivită de impunătoarele coloane, de casa însăși și de enormitatea situației.

— Lola, vii? întrebă ea.

*

* *

Sam Gooch nu aștepta niciodată cu nerăbdare Crăciunul. Toți cunoscuții lui plecau din oraș, în timp ce el era consemnat în casă, împreună cu părinții. Mindy spunea că e cea mai frumoasă perioadă

în New York, toată lumea fiind plecată, cu excepția turiștilor, care nu se aventurau decît rareori în cartierul lor. După Anul Nou, Sam se întorcea la școală, unde găsea o clasă plină de copii care pălăvrăgeau despre vacanțele lor exotice.

— Tu unde-ai fost, Sam? întreba în glumă unul din ei.

Altcineva răspundea:

— Sam a făcut turul Empire State Building.

Într-un an, familia Gooch își petrecuse vacanța în Jamaica. Dar Sam n-avea decît trei ani și nu-și mai amintea mare lucru, deși Mindy mai aducea uneori vorba despre asta, făcînd o referire negativă la faptul că James își petrecuse o după-amiază întreagă cu un rastafarian.

Întorcîndu-se acasă din Parcul Washington Square, unde îl dusese pe Skippy în spațiul special amenajat pentru cîini (Skippy atacase un rottweiler, ceea ce îl umpluse de o mîndrie răutăcioasă), Sam se întrebă de ce n-ar putea pleca și ei undeva anul ăsta. La urma urmei, tatăl lui primea destui bani pe carte, însă asta nu părea să le fi schimbat planurile de sărbători. Ca de obicei, în dimineața de Crăciun vor merge cu mașina în Pennsylvania, ca să-i viziteze pe bunicii din partea mamei; după o masă tradițională, cu vită la cuptor și budincă Yorkshire, se vor urca iarăși în mașină și vor merge pînă în Long Island, ca să-i viziteze pe bunicii din partea tatălui. Părinții lui James erau evrei și nu sărbătoreau Crăciunul, așa că mîncau cu toții la restaurantul chinezesc.

Skippy era legat cu o lesă retractabilă, iar cînd ieșea la plimbare, îi plăcea să se îndepărteze cît mai mult de stăpînul lui. Se năpusti în clădire cu cîțiva metri buni înaintea lui Sam, iar pînă intră acesta, Skippy își încolcise deja lesa pe după picioarele lui Roberto.

— Trebe' neapărat să-ți dresezi cîinele, amice, spuse portarul.

— E cîinele maică-mii, îi reaminti Sam.

— Maică-ta crede că animalul ăsta e un copil. Apropo, te căuta doamna Rice. I s-a stricat ceva la computer.

Cînd Sam bătu la ușă, Annalisa Rice tocmai vorbea la telefon.

— Îmi pare tare rău, mamă, zicea ea, dar Paul vrea să mergem cu oamenii ăștia...

Îi făcu semn băiatului să intre.

De fiecare dată cînd intra în apartamentul soților Rice, încerca să-și impună o oarecare degajare, însă locul în sine și atmosfera îl impresionau profund. Podeaua din holul mare era din marmură albă strălucitoare, pereții din ipsos erau de un bej gălbui și păreau făcuți din glazură. Holul fusese înadins lăsat liber, deși pe perete atîrna o fotografie uluitoare, înfățișînd o femeie masivă, cu părul negru, alăptînd un bebeluș blond ca un înger. Expresia femeii era maternă și agresivă în același timp, ca și cînd ar fi provocat privitorul să nege că făptura angelică era copilul ei. Sam era hipnotizat de sînii enormi ai femeii, cu areole cît niște mingi de tenis. Femeile era creaturi foarte ciudate și, din respect pentru mama lui și pentru Annalisa, plecă ochii. Dincolo de hol se afla o altă intrare, cu o scară monumentală, așa cum nu mai văzuse decît în filmele alb-negru. Mai existau cîteva duplexuri în clădire, dar scările lor erau abrupte și înguste, așa că locatarii de peste șaptezeci și cinci de ani se mutau invariabil. Scara asta, socoti Sam, era lată de cel puțin doi metri.

— Sam? zise Annalisa.

Chipul ei era ascuțit și inteligent, ca de vulpe. Ea însăși era o vulpe. Cînd se mutase în clădire, purta blugi și tricouri, ca orice om normal, dar acum era mereu gătită. Astăzi se îmbrăcase cu o bluză albă și o fustă gri și se încălțase cu pantofi din catifea cu toc jos, iar pe umeri avea un cardigan gros din cașmir pufos, pe care Sam, din experiența lui cu fetele de la școlile private, îl estimase la cîteva mii de dolari. De regulă, cînd venea s-o ajute cu

website-ul, Annalisa stătea de vorbă cu el, povestindu-i despre vremurile cînd era avocată și susținea cauza fetelor fugite de acasă, cel mai adesea acestea fugeau de abuzuri și sfîrșeau în închisoare. Călătorise prin toate statele pentru a le ajuta pe fete, zicea ea, și uneori asta o făcuse să se îndoiască de natura umană. Existau oameni capabili de lucruri oribile, de exemplu, să-și abandoneze copiii sau să-i omoare în bătaie. Sam era încredințat că personajele din povestirile Annalisei trăiseră în altă epocă, dar ea îl asigurase că lucruri de genul ăsta se petreceau în fiecare minut – în America, o fată era abuzată la fiecare nouăsprezece secunde. Alteori îi povestea cum îl cunoscuse pe președinte. Se întîlniseră în două ocazii – o dată cînd fusese invitată la o recepție organizată de Casa Albă și a doua oară cînd se adresase unei comisii a Senatului. Era ceva mult mai interesant, credea Sam, decît viața ei de acum. Săptămîna trecută, îi spusese ea, fusese la un prînz pentru o poșetă nouă. Găsise ideea amuzantă. O uimise doar faptul că genții nu i se oferiseră un scaun și un pahar cu șampanie.

Annalisa făcea întotdeauna glume despre noua ei viață, dar Sam bănuia că nu era prea încîntată.

— O, sigur că sînt, zisese ea, cînd o întrebase despre asta. Mă bucur că pot să organizez un prînz ca să strîng fonduri și să trimit computere copiilor săraci din Africa. Însă toate invitatele mele vin îmbrăcate în haine de blană, iar la sfîrșit pleacă în SUV-urile conduse de șoferi personali.

— Așa a fost tot timpul în New York, îi explică Sam amabil. N-are sens să te lupți cu asta. Va exista întotdeauna vreo doamnă încîntată să-ți ia locul.

Astăzi, însă, Annalisa se grăbea:

— Slavă Domnului că ai venit, Sam, zise ea urcînd scările. Nu știam ce să mă fac. Plecăm în seara asta, adăugă peste urmăr.

— Unde plecați? întrebă Sam politicos.

— În așa de multe locuri că o să înnebunesc. Londra, China, apoi Aspen. La Aspen bănuiesc că ar

trebui să ne petrecem vacanța. Paul are multe de rezolvat în China, iar chinezii nu sărbătoresc Crăciunul, evident. Vom lipsi trei săptămîni.

Annalisa îl conduse pe culoar către cămăruța veselă, decorată în tonuri de bleu și verde pal, unde își instalase biroul. Deschise laptopul zicînd:

— Nu mă pot conecta la internet. Ar trebui să am instalat un sistem *wireless* ultraperformant, care îți permite să te conectezi de oriunde din lume. Dar nu mă ajută prea mult, dacă nu mă pot conecta nici din propria casă.

Sam se așeză la calculator și mîinile îi zburară pe taste.

— Ciudat, spuse el. Semnalul e bruiat.

— Asta ce înseamnă?

— În limbaj comun, înseamnă că un computer gigantic, poate chiar un satelit, vă bruiază semnalul. Întrebarea e unde se află acest satelit?

— Dar sateliții nu sînt peste tot? Pentru GPS? Și pentru fotografiile din satelit ale cartierelor de locuințe?

— Asta-i mai puternic, se încruntă Sam.

— Ar putea veni de sus? Din biroul soțului meu?

— De ce-ar avea un sistem de satelit?

Annalisa ridică din umeri.

— Știi cum sînt bărbații. Pentru el e doar o altă jucărie.

— Un satelit nu-i chiar o jucărie, zise Sam cu o autoritate de adult. Guvernele dispun de așa ceva.

— Din țările mari sau din țările mici? întrebă Annalisa, încercînd să glumească.

— Soțul dumneavoastră e acasă? L-am putea întreba direct.

— Nu e aproape niciodată aici. E la birou. Plănuiește să vină de-acolo direct la aeroport.

— Ar trebui să pot rezolva problema și în lipsa lui. Vă schimb setările și restartez, apoi n-ar trebui să vă mai facă necazuri.

— Slavă Domnului! exclamă Annalisa.

Știa că pe Paul l-ar fi enervat să afle că Sam intrase în biroul lui, însă pe de altă parte, dacă așa stăteau lucrurile, atunci pur și simplu nu-i va spune. Ce avea de fapt în biroul ăla în afară de pești? Dacă se întîmpla o nenorocire cît lipseau ei? Se aflau și așa într-o poziție foarte delicată – aparatele de aer condiționat exterioare încă nu primiseră aprobare, iar Paul hotărîse să taie de la jumătate ferestrele franțuzești și să instaleze aparatele în partea de jos, o hotărîre pe care ar fi trebuit s-o ia din capul locului. Însă Mindy Gooch refuza în continuare să vorbească cu ea. Cînd Annalisa o aborda în holul clădirii, Mindy răspundea cu răceală: „Sper că vă place apartamentul", și trecea mai departe. Pînă și portarii, care fuseseră foarte drăguți la început, deveniseră oarecum distanți. Paul îi bănuia că nu le mai livrau pachetele la timp și, deși Annalisa îl acuzase de paranoia, nu se înșela în totalitate. De curînd se produsese o întîrziere a unui sacou Chanel în valoare de mai multe mii de dolari, pe care firma de livrări jura că îl adusese; acesta fusese în sfîrșit descoperit după două zile, fiind livrat din greșeală la apartamentul lui Schiffer Diamond. Adevărat, datele de pe pachet erau greșite, dar chiar și așa, episodul o făcu pe Annalisa să se întrebe dacă nu cumva ceilalți locatari îi urau. Acum era îngrijorată din pricina computerelor lui Paul. Dacă se întîmpla ceva cît ei erau plecați la capătul lumii?

— Sam, pot să am încredere în tine? Dacă ți-aș da cheile – spre păstrare, doar cît sîntem noi plecați, știi, în caz că se întîmplă ceva – ai ține secretul? Nu i-ai spune mamei tale sau altcuiva? Asta dacă nu se ivește vreo urgență absolută. Soțul meu e puțin paranoic...

— Am înțeles. Le voi păzi ca pe ochii din cap.

Cîteva clipe mai tîrziu cobora scările, purtînd în buzunarul blugilor cheile grele de la magnificul apartament.

*
* *

În casa din Windsor Pines, Beetelle stătea la măsuța de toaletă și se dădea cu ultimele rămășițe de cremă La Mer. Știa că Cem se ascundea probabil în centrul de recreere, unde mai nou își petrecea tot timpul. De cînd banca le trimisese anunțul de prescriere a ipotecii, în urmă cu două săptămîni, Cem începuse să-și petreacă noaptea pe canapea, adormind dinaintea televizorului cu ecran gigantic. Lola, își imagina, era în camera ei, încercînd să digere noua realitate.

Dar cum ar fi putut să înțeleagă, cînd ea însăși abia reușea?

Beetelle scormoni după ultima rămășiță din prețioasa cremă cu unghia ei îngrijită. Cînd începuseră necazurile? Acum șase luni? Știuse că Cem nu era mulțumit la compania la care lucra. Nu se exprimase niciodată lămurit – era genul de om care-și păstra gîndurile pentru sine – și, deși simțise că ceva era în neregulă, Beetelle nu dăduse importanță presentimentelor, încercînd să se convingă singură că, mulțumită sistemului de alertă prin telefonul mobil inventat de el, erau pe cale să se îmbogățească. Dar în urmă cu trei luni, Cem venise neașteptat de devreme acasă de la serviciu.

— Te simți rău? îl întrebase.

— Am demisionat.

Avea și el mîndria lui, zisese apoi. Rabdă omul cît rabdă, dar există o limită.

— Ce rabdă? strigase ea.

— Lipsa de respect.

În cele din urmă scosese de la el adevărul: Cem demisionase pentru că șeful voia să declare invenția ca fiind a lui. Tipul pretindea că patentul aparținea companiei și că Cem n-avea să primească nici un sfanț. Beetelle și Cem angajaseră un avocat specialist din Atlanta, care avea recomandări elogioase, dar

asta nu îi ajutase cu nimic. Individul, după cum a descoperit Beetelle, era „unsuros“ – și nu doar din pricină că pielea îi strălucea pe fundalul costumului bleumarin cu dungi subțiri și al cravatei roșii. Consultația de o oră îi costase cîteva sute de dolari. Apoi avocatul examinase, chipurile, cazul.

— Nu există nici o dovadă că Cem a inventat singur sistemul, le spusese el la telefon.

— Dar așa a fost. L-am văzut cu ochii mei lucrînd la el, protestase Beetelle.

— Cum?

— La calculator.

— Mi-e teamă că asta nu ne oferă un caz prea solid, doamnă Fabrikant. Puteți continua, dacă doriți, dar vă va costa sute de mii de dolari să prezentați cazul la tribunal. Și probabil că veți pierde.

Punînd receptorul în furcă, Beetelle avu dintr-odată bănuiala că Cem o mințise tot timpul. Sistemul de alertă nu era doar rodul muncii sale; era un proiect la care lucrase împreună cu alții. Dar de ce-ar fi mințit? Ca să-i facă plăcere, își zise, ca să crească în ochii ei. Era o femeie extrem de energică, poate că Cem se simțise intimidat și mințise ca să o impresioneze. Fusese bine plătit – trei sute cincizeci de mii de dolari pe an –, dar după prima lui săptămînă de șomaj, Beetelle realiză că și asta era o amăgire: trăiau de la un salariu la celălalt și aveau trei ipoteci pe casă, ultima luată în urmă cu jumătate de an, pentru ca Lola să se poată muta la New York. Datorau peste un milion de dolari. Ar fi putut supraviețui vînzînd casa, dar piața imobiliară se prăbușise. Casa, care în urmă cu un an valora un milion două sute de mii de dolari, ajunsese acum la numai șapte sute de mii.

— Deci, vedeți dumneavoastră, le spusese bancherul, în timp ce ea și Cem tremurau ca două frunze, datoria se ridică exact la trei sute treizeci și trei de mii de dolari. Și patruzeci și doi de cenți.

Trei sute treizeci și trei de mii de dolari. Și patruzeci și doi de cenți, repetase ea suma în gînd. Și-o

repetase de atîtea ori, încît nu mai avea nici un efect. Era doar un număr, fără legătură cu lumea reală.

New York, se gîndi cu o tresărire dureroasă. Dacă împrejurările ar fi fost diferite, ce viață ar fi dus acum, departe de oroarea sărăciei. Norocoasa de Lola se mutase la New York, cu toate avantajele aferente, nu ca Beetelle, care se angajase prima dată ca tehnician la Spitalul Columbia, cu un salariu de douăsprezece mii de dolari pe an. Locuise într-un prăpădit de apartament cu două dormitoare, împreună cu alte trei fete, și se bucurase de fiecare moment. Dar nu durase mult. După trei luni de fericire, îl cunoscuse pe Cem, la vechea sală de convenții de la Columbus Circle, unde acum se ridicau o elegantă clădire de birouri și un mall. Pe vremea aceea, sala nu era deloc elegantă. Pe nesfîrșitele culoare, gheretele construite din ghips-carton vindeau de toate, de la magneți care te vindecă de orice la mecanisme cu bile pentru valvele inimii. Pe atunci tehnologia era doar cu puțin mai avansată decît scamatoria și vrăjitoria. Și astfel, printre valvele din titan și magneții care inhibau cancerul, îl găsise pe Cem.

O întrebase unde era ieșirea și, pînă să se dezmeticească, mergeau împreună la o cafea. După-amiaza se preschimbase în seară, iar ei intraseră în barul hotelului Empire, unde stătea Cem. Erau plini de tinerețe, aspirații profesionale și spirit newyorkez pe cînd beau *tequila sunrise* și admirau priveliștea Centrului Lincoln. Era primăvară și fîntîna arunca în văzduh jeturi de apă sclipitoare.

După aceea au făcut sex – genul de sex pe care îl făceau oamenii în 1984, cînd nu prea știau ce și cum. Sînii lui Beetelle erau grei și plini, tipul de sîni care se lasă aproape imediat, dar care se bucură de un anotimp de plenitudine cînd atrag toate privirile, iar ai ei atrăseseră privirile lui Cem.

Pe atunci Cem era sexy. Sau așa i se părea ei. Nu avea deloc experiență, iar interesul pe care i-l arăta

Cem o încînta. Pentru prima dată își trăia viața – o viață secretă, neexplorată, interzisă. A doua zi dimineață, simțindu-se liberă și modernă, se trezise, așteptîndu-se să nu-l mai vadă niciodată pe Cem, care trebuia să se întoarcă la Atlanta în cursul după-amiezii. Însă el o curtă zile întregi, trimițîndu-i flori, dîndu-i telefoane, scriindu-i chiar vederi. Beetelle le punea deoparte, căci între timp cunoscuse un alt bărbat și se îndrăgostise, încetînd să mai răspundă rugăminților stăruitoare ale lui Cem.

Noua ei dragoste era un medic. În următoarele cîteva săptămîni, se străduise în fel și chip să-i mențină interesul treaz : se făcuse de rîs jucînd tenis, îi dereticase prin bucătărie, îi dusese un sandviș la cabinet. Reușise, vreme de o lună și jumătate, să nu-i permită decît s-o sărute și s-o pipăie. Apoi cedase. A doua zi bărbatul îi mărturisise că era logodit.

Asta a aruncat-o într-o stare de confuzie și, după ce el nu i-a mai răspuns nici măcar la telefon, de disperare.

O săptămînă mai tîrziu, în cursul unei consultații de rutină la ginecolog, descoperise că era însărcinată. Ar fi trebuit să-și dea seama singură, însă confundase grețurile cu starea de amețeală pe care ți-o dă dragostea. Mai întîi a crezut că e copilul doctorului și-și imagina deja scenarii despre cînd și cum îi va spune. Atunci el își va da seama că Beetelle era marea lui dragoste și se va însura cu ea. Vor trebui să facă nunta rapid, înainte să bănuiască cineva ceva. Dar cînd sosi rezultatul testului, ginecologul o informă că era aproape în a treia lună de sarcină. Beetelle socoti zilele, simțind cum întreaga ei viață intră în marșarier. Nu era copilul doctorului, ci al lui Cem. Ginecologul o sfătui să-l nască, fiindcă sarcina era prea avansată pentru un avort.

Beetelle a plîns și l-a sunat pe Cem. I-a spus la telefon că era însărcinată. Cem a fost în al nouălea cer și a venit la New York în weekendul acela. S-a cazat la Carlyle (punînd astfel bazele obiceiului de-a

cheltui bani pe care nu-i avea) și a dus-o la tot soiul de restaurante romantice. I-a cumpărat un inel cu un diamant de o jumătate de carat de la Tiffany's, pretinzînd că voia ca ea să aibă numai ce e mai bun. Două luni mai tîrziu, un judecător de pace a oficiat căsătoria în casa părinților ei de la Grand Rapids. După ceremonie au mers să ia cina la clubul de țară. Apoi s-a născut Lola și Beetelle a înțeles că totul se petrecuse cu un motiv.

Cît o iubea pe Lola! Cu toate că Beetelle nu mai avea nici un fel de sentimente pentru doctor, existau momente în care, văzînd-o pe Lola atît de frumoasă și de inteligentă, o copleșea o senzație ciudată. O părticică din ea încă mai credea, încă mai spera, că undeva se produsese o greșeală, iar Lola era de fapt fiica lui Leonard Pierce, un celebru oncolog.

Beetelle se ridică de la măsuță și intră în dormitor, unde rămase în picioare în fața ferestrei panoramice care dădea spre terenul de golf. Ce se va întîmpla acum cu ea și cu Lola? Existaseră și în trecut momente cînd se gîndise ce-ar face dacă i s-ar întîmpla ceva lui Cem? De cîte ori întîrzia sau se întorcea cu mașina din Florida, după pelerinajul anual în care își vizita mama, îi trecea prin minte că ar fi putut muri într-o ciocnire cu un camion. Se imagina la Windsor Pines, îmbrăcată în haine de doliu, cu o pălărie neagră și cu văl, deși nimeni nu mai purta pălării și văluri, organizînd o slujbă în memoria lui Cem la biserica neaparținînd nici unui cult frecventată de toți cei din grupul ei. N-avea să se mai recăsătorească vreodată. Odată cu pierderea se strecura în mintea ei și un vis: după ce ar fi vîndut casa, ar fi fost liberă să-și trăiască viața cum dorea. S-ar fi mutat poate în Italia, ca tînăra aceea care a scris *Sub soarele Toscanei*.

Dar visul nu era realizabil decît dacă proprietatea valora ceva. Falimentul nu facea parte din scenariu și existau acum momente, momente îngrozitoare, în care se întreba dacă nu i-ar fi fost mai

bine fără Cem. Se gîndise că, dacă se hotăra într-adevăr să plece, putea să se mute la New York și să locuiască împreună cu Lola, în apartamentul acela drăguț de pe 11th Street.

Însă banii nu-i ajungeau nici măcar pentru asta. Nu-și mai permiteau chiria apartamentului și Lolei trebuia să i se spună cumva și asta.

Simțind brusc prezența fiicei sale în cameră, Beetelle tresări.

— M-am tot gîndit la situația asta, mamă, zise, așezîndu-se cu grijă pe marginea patului.

O scurtă inspecție a casei o lămurise că lucrurile stăteau chiar mai prost decît își imaginase: în frigider era brînză de la supermarket în loc de *gourmet*; serviciul de internet *wireless* fusese deconectat, iar abonamentul la cablu, redus la cîteva programe.

— Nu trebuie să lucrez la Philip. Bănuiesc că mi-aș putea lua o slujbă adevărată. Poate să mă ocup de modă. Sau aș putea urma cursuri de actorie. Philip cunoaște pe toată lumea, o să-mi recomande cel mai bun profesor. Și sînt convinsă c-aș reuși. M-am uitat la Schiffer Diamond și nu mi s-a părut greu deloc. Sau aș putea să încerc un *reality-show*. Philip zice că se filmează tot mai multe la New York. Pentru un *reality-show* n-ai nevoie de talent.

— Lola, scumpa mea, spuse Beetelle, mișcată de dorința fiicei de a-i ajuta, ar fi cu adevărat minunat. Numai de ne-am putea permite să te ținem la New York...

Ochii Lolei se îngustară.

— Cum adică?

— Nu ne mai permitem chiria apartamentului, o lămuri maică-sa clătinînd din cap. Mi-a fost groază să-ți dau vestea, dar am vorbit deja cu compania de management. Ne lasă să întrerupem contractul de închiriere la sfîrșitul lui ianuarie.

— Te-ai descotorosit de apartament fără să-mi spui?!

— N-am vrut să te supăr.

— Cum ai putut să faci una ca asta? întrebă Lola.

— Scumpo, te rog. N-am avut de ales. Oricum în ianuarie ambele Mercedesuri vor reintra în posesia companiei de leasing...

— Cum de-ai lăsat să se întîmple una ca asta, mamă?

— Nu ştiu, se tîngui Beetelle. Am avut încredere în tăică-tău. Şi uite ce ne face! Acum va trebui să ne mutăm în vreun apartament undeva – unde nu ne cunoaşte nimeni – şi bănuiesc că vom fi siliţi s-o luăm de la zero...

— Mă vezi pe mine locuind într-un apartament? zise Lola cu un rîs tăios. Cu tine şi cu tata? Nu, mamă, spuse pe un ton ferm, nu pot să fac asta. Nu vreau să plec din New York. Nu acum, cînd am ajuns atît de departe. Singura noastră speranţă este să rămîn acolo.

— Dar unde-o să locuieşti? îi strigă maică-sa. Nu poţi să-ţi duci zilele pe străzi.

— O să locuiesc la Philip. Practic, locuiesc deja acolo.

— O, Lola. Locuieşti în casa unui bărbat? Înainte să vă căsătoriţi? Ce-o să zică lumea?

— Nu avem de ales, mamă. Iar cînd Philip şi cu mine ne vom căsători, nu-şi va mai aminti nimeni că am locuit împreună înainte. Philip are foarte mulţi bani acum. Tocmai a primit un milion de dolari ca să scrie un scenariu. Şi odată ce ne căsătorim, adăugă Lola uitîndu-se la maică-sa, găsim noi o rezolvare. Probabil că m-ar fi cerut deja de nevastă pîn-acum, dacă n-ar fi fost mătuşă-sa la mijloc. E mereu prin preajmă şi-l verifică. Slavă Domnului că e bătrînă. Poate o să se îmbolnăvească de cancer sau de altceva şi o să fie silită să renunţe la apartament. Atunci tu şi tati v-aţi putea muta în locul ei.

— O, scumpa mea, zise Beetelle şi încercă s-o îmbrăţişeze.

Lola se feri.

Dacă o lăsa pe maică-sa s-o atingă, știa că ar fi cedat nervos și ar fi izbucnit în plîns. Nu era momentul să se arate vulnerabilă. Însuflețită parcă de legendara tărie de caracter pe care o dovedise maică-sa, odinioară, în fața greutăților, Lola se ridică și spuse:

— Haide, mamă, hai să mergem la mall. N-om avea noi bani, însă asta nu înseamnă că trebuie să-mi refuz o plăcere. Sigur mai ai ceva credit pe MasterCard.

12

Billy Litchfield era în tren, îndreptîndu-se spre Springfield, Massachusetts, cînd primi un telefon de la sora lui, care îl informă că mama lor căzuse şi-şi fracturase un şold, fiind dusă la spital. Căra nişte sacoşe cu cumpărături şi alunecase pe un petic cu gheaţă. Avea să trăiască, dar bazinul îi era zdrobit. Chirurgii îi vor reface oasele pelviene cu proteze de metal, dar se va vindeca extrem de greu, existînd riscul să-şi petreacă restul vieţii într-un scaun cu rotile. N-avea decît optzeci şi trei de ani; putea uşor să mai prindă zece-cincisprezece ani.

— N-am timp să mă ocup de ea, se văicărise sora lui, Laura, la telefon.

Laura era avocată, specializată în drept corporatist şi îşi îngrijea singură cei doi copii, de optsprezece şi respectiv doisprezece ani, după ce divorţase de două ori.

— Şi nici nu-mi permit s-o duc la un azil. Jacob merge la facultate anul viitor. E prea mult!

— O să fie bine, o linişti Billy, primind veştile mai calm decît îşi imaginase.

— Cum să fie bine? Cînd se întîmplă una ca asta, lucrurile merg doar din rău în mai rău.

— Probabil că are nişte bani puşi deoparte.

— De ce-ar avea? îl întrebă soră-sa. Nu toată lumea e ca prietenii tăi bogaţi din New York.

— Ştiu foarte bine cum trăiesc alţi oameni, zise Billy.

— Va trebui să te muţi înapoi în Streatham ca s-o îngrijeşti, îl preveni soră-sa. Cumpărăturile din sacoşe erau pentru tine. În mod normal, ea merge la cumpărături doar joi dimineaţa, adăugă ea acuzator, de parcă accidentul se petrecuse din vina lui. A făcut un drum special pentru tine.

— Mersi, dragă.

Închise şi se uită pe fereastră. Trenul intra în New Haven, unde peisajul era deprimant şi posomorît ca întotdeauna. Drumul spre casă îl întrista şi-i dădea o stare de disconfort; nu avusese o copilărie fericită, crescînd într-o atmosferă sufocantă. Tatăl lui, un ortodontist, care credea că homosexualitatea e o boală şi că femeile sînt fiinţe inferioare, fusese dispreţuit de ambii săi copii. Cînd acesta murise, în urmă cu cincisprezece ani, Billy şi sora lui spuseseră amîndoi că era o binecuvîntare. Cu toate astea, Laura îşi urîse dintotdeauna fratele, favoritul mamei. Billy ştia că sora lui îl considera frivol şi că nu-i ierta mamei faptul că îl lăsase să studieze tot felul de lucruri inutile la colegiu, cum ar fi arta, muzica şi filozofia. Pe de altă parte, Billy îşi considera sora o fiinţă ternă. Era absolut banală, nu înţelegea pur şi simplu cum de îl dăruise natura cu o soră atît de plictisitoare. Muncea fără oprire, întruchipînd teama lui dintotdeauna că viaţa omului s-ar putea reduce doar la asta. Nu o pasiona nimic, nici măcar propria viaţă, astfel că tindea să exagereze orice detaliu neînsemnat. Billy bănuia că soră-sa făcea mai mult caz de accidentul mamei decît era nevoie.

Dar cînd ajunse la spitalul din suburbiile oraşului Springfield, descoperi că bătrîna era într-o stare mai gravă decît sperase. Fusese toată viaţa o femeie robustă, însă accidentul o transformase într-o bătrînică palidă, ascunsă sub aşternuturile albe de spital, deşi îşi vopsise părul şi îl făcuse permanent în aşteptarea vizitei lui.

— A, Billy, oftă ea. Ai venit.

— Sigur c-am venit, mamă. Credeai că n-o să vin?

— I-am făcut morfină, îi spuse asistenta. O să fie confuză vreo cîteva zile. Nu-i aşa, dragă?

Mama lui Billy începu să plîngă.

— Nu vreau să fiu o povară pentru tine şi pentru sora ta. Poate ar fi mai bine să mă lase să mor.

— Nu vorbi prostii, mamă. O să fie bine.

La sfîrşitul orelor de vizită, doctorul îl trase deoparte. Operaţia mersese bine, dar n-aveau cum să ştie cînd şi dacă mama lui va mai fi în stare să meargă. Pînă atunci va trebui să folosească un scaun cu rotile. Billy încuviinţă şi-şi luă geanta Gaultier, gîndindu-se cît de nelalocul ei arăta valiza franţuzească scumpă în spitalul ăsta trist, apoi aşteptă în frigul de afară preţ de o jumătate de oră taxiul care îl duse cale de douăzeci de mile, pînă la casa maică-sii. Cursa îl costă o sută treizeci de dolari şi suma îl făcu să tresară. Acum, că maică-sa era invalidă, trebuia să înceapă să economisească. În zăpada de lîngă alee, observă urma lăsată de trupul mamei sale în locul unde căzuse.

Uşa din spate era descuiată şi, intrînd în bucătărie, descoperi cumpărăturile pe masă, aşezate cu siguranţă de vreun paramedic amabil. Deşi se considerase toată viaţa un cinic, Billy observase recent că gesturile de bunătate întîmplătoare îi provocau accese de sentimentalism. Cu inima grea, se apucă să despacheteze alimentele. Într-una din pungi era un recipient cu smîntînă degresată. Asta fusese probabil cauza nefericitului drum făcut de maică-sa la magazin. Billy încă mai insista să folosească smîntînă degresată la cafea.

A doua zi ajunse la spital la nouă. La scurt timp sosi şi Laura, însoţită de fiica mai mică, Dominique, o fetişcană slabă, cu păr blond şi subţire şi un nas ca un plisc; semăna leit cu taică-său, un tîmplar din localitate, care obişnuia să cultive marijuana vara, pînă fusese arestat.

Billy se strădui să lege o conversație cu fata, însă ea fie nu era interesată, fie îi lipsea educația necesară. Recunoștea singură că ura cărțile și că nu citise *Harry Potter*. Atunci cu ce se ocupa? își întrebase Billy nepoata.Vorbea cu prietenii pe internet. Billy își încruntă sprîncenele către soră-sa, dar aceasta ridică din umeri.

— N-o pot desprinde de calculator. Nimeni nu-și mai poate desprinde copiii de calculator și, sincer, nimeni n-are timp să-și monitorizeze copiii minut cu minut. Mai ales eu.

Billy ținea oarecum la fată – în fond, erau rude de sînge –, dar îl și întrista. Micuța era pe cale să se transforme într-un rebut, hotărî el, șocat de ironia faptului că părinții lor munciseră ca să intre în clasa de mijloc superioară, pentru a se asigura că el și Laura primeau o educație, pentru a-i expune la cultură (taică-său punea Beethoven în cabinet), în vreme ce nepoata lor nici măcar nu voia să citească. Evul Mediu, își zise Billy, se va întoarce curînd.

Petrecu o zi lungă în compania maică-sii. Bătrîna era în ghips de la genunchi la mijloc.

— Billy, întrebă ea, în timp ce fiul o ținea de mînă, ce crezi c-o să se întîmple cu mine?

— O să te faci bine, mamă, o să vezi.

— Dar dacă n-o să mai pot să conduc?

— Găsim noi o soluție.

— Dar dacă va trebui să merg la azil? Nu vreau să merg la zil. O să mor acolo.

— N-o să las să se întîmple așa ceva, mamă.

Stomacul i se strîngea de frică. Dacă se ajungea la așa ceva, cum anume se va opune? Nu putea să facă altă alegere.

Soră-sa îl invită la cină la ea acasă – nimic special, doar niște macaroane cu brînză. Laura locuia aproape de mama lor, într-o casă mare cu etaj, pe care tatăl lor i-o cumpărase după primul divorț. Pentru întreaga familie era un mister cum de Laura, care era avocată, nu reușea niciodată se se ajungă

cu banii, dar avînd în vedere că se ocupa cu scrierea dosarelor, Billy bănuia că nu cîștiga salariul cuvenit cuiva cu diplomă în Drept. În plus, era cheltuitoare. În casa ei găseai mochetă din perete-n perete, un set de mobilier pentru sufragerie, vitrine pentru bibelourile de porțelan, o colecție de ursuleți de pluș, patru televizoare. În camera de zi avea o canapea modulară, fiecare segment fiind dotat cu suporturi de pahare și extensii rabatabile pentru picioare. Perspectiva de-a petrece o seară întreagă în atmosfera asta îl umplea de groază – știa că-i va provoca o depresie de nesuportat –, așa că le invită pe Laura și pe nepoată-sa în casa mamei.

Pregăti un pui la cuptor cu ierburi aromate, cartofi la cuptor cu rozmarin, fasole verde și salată de rucola. Învățase să gătească de la maeștrii bucătari ai prietenilor lui bogați, căci ținea întotdeauna morțiș să se amestece printre personalul din bucătărie. Nepoată-sa, Dominique, era fascinată – se pare că nu mai văzuse niciodată pe cineva gătind. Studiind-o cu atenție, Billy hotărî că avea totuși un oarecare potențial. Avea un zîmbet frumos și ochii depărtați, deși caninii îi erau ascuțiți ca ai cîinilor.

— Ce vrea să se facă Dominique cînd va fi mare? își întrebă sora în momentul în care rămaseră singuri în bucătărie să strîngă masa.

— De unde vrei să știu? N-are decît doisprezece ani.

— Are vreun hobby anume? Vreun talent deosebit?

— În afară de cel de-a mă enerva? Zice că vrea să se facă veterinar. Așa ziceam și eu la vîrsta ei. Toate fetele spun asta.

— Acum ți-ai dori să fii veterinar?

— Mi-aș dori să fiu măritată cu Donald Trump și să locuiesc în Palm Beach, răspunse Laura. Ah, se plesni ea peste frunte, știam c-am uitat ceva. Ar fi trebuit să mă mărit cu un tip bogat.

— Poate-ar fi bine să o trimiți pe Dominique la Miss Porter's, în Connecticut.

— Corect. Ca să se mărite *ea* cu un tip bogat. Sigur. Există o singură problemă: e nevoie de bani ca să faci bani. Asta dacă nu cumva una dintre amicele tale bogate ar fi dispusă să-i ofere o bursă.

— Am relații, spuse Billy. Aș putea să încerc s-o ajut.

— Relații?! exclamă soră-sa înfuriată. Pe ce planetă trăiești, Billy? Mama e în spital, iar ție îți arde s-o trimiți pe fiică-mea la un pension unde să învețe cum să soarbă ceaiul?!

— Dacă ai învăța să vorbești civilizat cu oamenii, s-ar putea să găsești viața mult mai plăcută, replică Billy.

— Insinuezi că sînt necivilizată? izbucni Laura, trîntind șervetul de masă. M-am săturat. Vii aici cu atitudinea asta fandosită de New York și te porți de parcă toți îți sînt inferiori. De parcă ai fi mai cu moț. Tu ce-ai făcut cu viața ta, mă rog? Nici măcar nu ai un loc de muncă. Asta dacă nu cumva însoțirea doamnelor bătrîne e o slujbă, mai nou.

Stătea în mijlocul bucătăriei, cu picioarele depărtate, ca un boxer.

— Nici prin minte să nu-ți treacă să te întorci la New York, șuieră ea. N-ai să mă lași aici să strîng eu oalele sparte. De cincisprezece ani am grijă de mama. Gata. E rîndul tău.

Se țintuiau unul pe celălalt cu priviri încărcate de ură.

— Scuze, Laura, zise Billy, trecînd pe lîngă ea. Dar e vremea să mă retrag.

Urcă în vechea lui cameră, rămasă neatinsă, cu toate că maică-sa transformase dormitorul Laurei în cameră de oaspeți. Se întinse pe pat, un pat cu baldachin și așternuturi Ralph Lauren din anii '80, cînd Ralph abia se lansase în domeniul ăsta. Așternuturile erau de epocă, așa cum era și el, își dădu seama Billy. Luă un Xanax ca să-și calmeze neliniștea și scoase la întîmplare o carte din rafturile ce încadrau una dintre ferestre. O întoarse și se uită la titlu: *Moartea la Veneția* de Thomas Mann.

Ceva cum nu se putea mai nimerit și, punînd romanul deoparte, își dori să fi cumpărat tabloidele de la supermarket. Luă un Ambien, stinse lumina și se pregăti să se cufunde în întunericul somnului, însă acesta refuza să vină. În schimb, realitatea problemelor sale devenea tot mai limpede și și le imagină ca pe niște bolovani așezați, unul după altul, pe pieptul lui, strivindu-l încet, pînă ce sternul i s-ar fi îngropat în șira spinării, iar el ar fi murit în chinuri, sufocat.

Dar apoi îl străfulgeră brusc o idee. Aprinse lumina, se dădu jos din pat și începu să se plimbe încolo și-ncoace prin fața șemineului. Putea să-și rezolve problemele, pe cele ale mamei lui, chiar și pe ale Laurei, cu o simplă tranzacție. Putea să vîndă Crucea Mariei Tudor, care i-ar fi adus cu ușurință trei milioane de dolari sau mai mult. În felul ăsta ar fi putut plăti asistente particulare care să aibă grijă de mama lui, ar fi trimis-o pe Dominique la o școală particulară și ar fi cumpărat apartamentul în care stătea. Dacă devenea proprietarul locuinței, putea să-și ducă zilele în clădirea de pe 5th Avenue, închis într-un cocon de atmosferă plăcută și civilizată. Însă în clipa următoare îl lovi realitatea crudă. N-ar fi reușit niciodată să vîndă piatra. Era un obiect de artă furat, la fel de periculos ca o armă încărcată. Erau persoane care vindeau astfel de obiecte, ducîndu-le pe ascuns dintr-un colț al lumii în celălalt, celor care plăteau mai bine și care salivau la gîndul că ar putea intra în posesia lor. Dar vinderea antichităților era o infracțiune internațională, iar vinovații sfîrșeau deseori la răcoare. Doar cu o lună în urmă, un contrabandist fusese arestat la Roma și condamnat la cincizeci de ani de închisoare.

A doua zi starea mamei sale se înrăutăți – făcuse o infecție. Era posibil să mai rămînă încă o săptămînă sau două în spital. Pînă atunci i se termina asigurarea și ar fi fost obligată să recurgă la ajutorul medical de stat, ceea ce ar fi însemnat mutarea

într-un spital mai puțin costisitor din centrul orașului.

— Îmi pare rău, Billy, zise strîngîndu-i mîna. Era complet epuizată, iar în ochi i se citea teama. Cine-ar fi crezut că o să ajungem aici? șopti ea.

După ce ea adormi, Billy ieși să ia o gură de aer. Își cumpără un pachet de țigări de la un chioșc de ziare, deși se lăsase de ani de zile, cînd gazdele interziseseră fumatul în apartamentele lor. Se așeză pe o bancă. Era o zi obișnuită pentru New England în anotimpul ăsta – cenușie, rece, cu amenințarea zăpezii ce nu mai venea atîrnînd deasupra orașului. Trase adînc din țigară. Fumul acru îi izbi plămînii, provocîndu-i imediat o senzație de amețeală și greață. Luă o gură de aer și continuă să fumeze.

În zilele următoare, cît maică-sa rămase în spital, Billy se apucă iarăși de fumat ca să scape de stres. Trăgînd din țigară, purta invariabil cu el însuși aceeași conversație: Indiferent ce hotăra să facă, era terminat. Dacă nu vindea crucea – dintr-un simț al moralității deplasat –, mama lui va suferi inutil și probabil va muri. Dacă o vindea, îl va mustra conștiința. Chiar dacă nu-l arestau, s-ar fi simțit ca un infractor în cercurile rarefiate în care se învîrtea. Dar apoi își reamintea că genul ăsta de considerente era demodat. Cui îi mai păsa de așa ceva?

În a treia zi, asistenta trecu pe lîngă el și-i ură Crăciun fericit.

— Crăciun fericit, răspunse Billy, amintindu-și că e dimineața de Crăciun, și strivi mucul de țigară cu vîrful pantofului Prada.

Hotărîse să vîndă Crucea. N-avea de ales. Și dacă găsea cumpărătorul potrivit, poate scăpa basma curată.

*

* *

Mindy adora sărbătorile la New York. În fiecare an aducea acasă un brad luat de la magazinul de delicatese din colț – ce convenabil era totul în Manhattan! –, cumpăra patru ornamente noi de la magazinul de cadouri din apropiere, înfășura poalele trunchiului într-un cearceaf alb vechi și așeza între cutele acestuia o mică scenă a Nașterii Domnului: Maria și Iosif, cinci oi, Pruncul Isus în iesle, cei trei Crai de la Răsărit și, chiar deasupra scenei, pe creanga cea mai de jos a bradului, Steaua lui David, atîrnată cu grijă. În fiecare an, James se uita la figurine și clătina din cap.

Mai erau și ieșirile tradiționale ale familiei. Trebuiau să meargă la patinoarul Wollman („O să te iau în brațe, Sammy", îi striga Mindy, fugărindu-l pe patine și făcîndu-l să-și dorească să-l înghită gheața, în vreme ce James se ținea zdravăn de mantinelă) și la *Spărgătorul de nuci*, la New York City Ballet. De trei ani încoace Sam tot încercase să se sustragă, pretinzînd că era prea mare, dar Mindy nici nu voia să audă. Chiar o podideau lacrimile cînd pe scenă creștea copacul, iar decorul se preschimba într-o poiană dintr-o pădure de basm acoperită cu zăpadă. Sam se afunda în scaun, dar n-avea de ales. După spectacol se duceau la Shun Lee West, unde Mindy insista să se poarte ca o turistă, admirînd dragonul din carton presat auriu, înalt de nouă metri, care fusese transportat în Manhattan pe bucăți în anii '70. Comanda un fel de mîncare numit „Furnici în copac", preparat din carne de vită și broccoli. Dar, le reamintea ea lui James și lui Sam, nu putea să reziste unui nume ca ăsta.

Anul acesta era la fel ca toți anii, cu o singură excepție: Sam avea un secret.

Dintr-o remarcă întîmplătoare făcută de Roberto, portarul, Mindy aflase că Sam fusese în apartamentul soților Rice chiar înainte de Crăciun, ca s-o ajute pe Annalisa cu computerul. În mod normal, Sam îi povestea genul ăsta de întîmplări, însă acum Crăciunul veni și trecu fără ca fiul său să-i sufle măcar o vorbă. Era ciudat, așa că Mindy discută despre asta cu James.

— De ce-ar minți? întrebă ea.

— N-a mințit. A omis doar să-ți spun. E o diferență, observă James.

În timpul mesei luate la Shun Lee West, Mindy hotărî că omisiunea durase prea mult.

— Sam, ai cumva ceva să-mi spui?

Sam păru o clipă alarmat, dar ghici imediat încotro bătea maică-sa și se blestemă în gînd fiindcă uitase să-i spună lui Roberto să păstreze secretul. Toată lumea din clădirea aia era îngrozitor de băgăreață. De ce nu-și vedeau de ale lor?

— Nu, zise el, îndesîndu-și în gură o gălușcă cu umplutură de crevete.

— Roberto mi-a spus că ai fost în apartamentul soților Rice înainte de Crăciun.

— A, asta, făcu Sam. Da. Păi, doamna asta, cum o cheamă, nu putea să deschidă computerul.

— Te rog să nu te referi la femei cu „doamna asta". Spune-le întotdeauna „femei".

— OK. *Femeia* asta avea *probleme* cu *conexiunea* la internet.

— Atît? întrebă Mindy, ignorînd sarcasmul.

— Da, jur, confirmă Sam.

— Vreau să-mi povestești tot. Dacă e ceva nou sau schimbat în apartamentul lor, trebuie neapărat să știu.

— Nu-i nimic schimbat, spuse Sam, ridicînd din umeri. E doar un apartament.

Sam nu-i spusese maică-sii despre vizită dintr-un motiv foarte simplu: încă nu învățase s-o mintă cu succes. Pînă la urmă, tot ar fi scos de la el faptul că

Annalisa Rice îi dăduse cheile în păstrare, după care ar fi insistat să i le dea ei și s-ar fi strecurat în locuință.

Ei bine, exact așa s-au petrecut lucrurile.

— Sam, zise Mindy mieros, în timp ce se îndreptau spre casă. Ce-mi ascunzi?

— Nimic.

— De ce te porți așa ciudat? Ai văzut ceva. Ai văzut ceva și Annalisa Rice ți-a zis să nu-mi spui. Ce-ai văzut?

— Nimic. Mi-a dat doar cheile de la casă, atîta tot, izbucni el.

— Dă-mi-le, îi ceru maică-sa.

— Nu. Mie mi-a dat cheile, nu ție. Dacă ar fi vrut să le ții tu, ți le-ar fi dat *ție*.

Mindy nu mai insistă pînă a doua zi dimineață, cînd reluă presiunile.

— Ca președintă a consiliului, este de datoria mea să mă asigur că nu se petrece ceva nelalocul lui în apartamentul ăla.

— Nelalocul lui? zise James, ridicînd ochii din castronul cu cereale. Singurul lucru nelalocul lui din clădirea asta ești tu.

— În plus, au o menajeră, care probabil că e în casă, observă Sam.

— E plecată. S-a întors în Irlanda de sărbători, îl contrazise Mindy. Mi-a zis Roberto.

— Ce bine că Roberto nu lucrează pentru serviciile secrete, zise James.

— Mă ajuți, James?

— Nu. Refuz să mă implic în activități ilegale. Sam, i se adresă el băiatului, dă-i cheile mamei tale. Pînă nu le primește, n-o să mai avem liniște în casă.

Sam îi întinse cheile fără tragere de inimă, iar Mindy dădu fuga la lift și urcă la etajele de sus.

Urcînd cu liftul, își aminti cu o invidie dureroasă că nu fusese niciodată una dintre puținii aleși pe care doamna Houghton îi invita la ceai sau chiar la petrecerea anuală de Crăciun. În ciuda funcției

ocupate în consiliu, doamna Houghton o ignorase aproape total – deși, ca să fim drepți, cînd familia Gooch se mutase în clădire, bătrîna doamnă avea aproape nouăzeci de ani și nu prea mai ieșea din casă. Dar din cînd în cînd se întîmpla să coboare din înălțimile sale, ca un înger (sau poate ca una din zeițele panteonului grec), ca să se plimbe printre muritorii de rînd. Lua liftul pînă la parter, îmbrăcată în caftanul galben-maroniu, cu șiraguri de perle și diamante la gît – se zvonea că purta întotdeauna bijuterii veritabile, fiind pe deplin încrezătoare că o femeie atît de celebră și cu o atare reputație ca ea nu avea de ce să se teamă de un jaf –, stînd într-o postură rigidă, proptită pe picioarele șubrede ca un general hotărît. Asistenta medicală sau menajera suna la poartă, ca să anunțe că Majestatea Sa „cobora", iar cînd se deschideau ușile liftului, doamna Houghton era întîmpinată de cel puțin doi portari, unul din oamenii buni la toate, plus administratorul.

— Vă pot ajuta cu ceva? se oferea acesta, întinzîndu-i brațul și conducînd-o spre străvechea ei limuzină Cadillac.

În rarele ocazii cînd doamna Houghton cobora, Mindy se străduia să fie și ea prin preajmă și, deși în principiu refuza să se ploconească sau să „perie" pe cineva, se trezea făcînd exact aceste lucruri în prezența bătrînei doamne.

— Doamnă Houghton, i se adresa pe un ton umil, strîngîndu-și umerii într-un soi de reverență. Mă numesc Mindy Gooch. Locuiesc aici, știți? Fac parte din consiliu?

Deși îi era clar că doamna Houghton habar n-avea cine e, nu se dădea niciodată bătută.

— Da, dragă! exclama bătrîna, de parcă ar fi întîlnit o rudă de mult uitată. Ce mai faci? întreba, atingîndu-i ușor încheietura mîinii.

Însă acest schimb de replici nu evolua niciodată într-o conversație și, înainte ca Mindy să se gîndească ce să mai spună, atenția doamnei Houghton se și îndrepta către unul dintre portari.

Acum, în locul amabilei doamne Houghton, se treziseră cu mizerabilul de Paul Rice. Mindy era cea care îi dăduse aprobarea să se mute, prin urmare, se gîndi ea, avea tot dreptul să se furişeze în apartament. Probabil că Paul Rice era implicat în activităţi ilegale şi scandaloase. Era de datoria ei să-i protejeze pe ceilalţi locatari.

Avu ceva de furcă cu cheile, care erau electronice, ceea ce putea să reprezinte în sine o încălcare a regulilor consiliului. Cînd uşa se deschise în sfîrşit, mai că nu leşină în holul mare. Mindy nu era amatoare sau cunoscătoare de artă („Nu poţi să fii pasionat de tot ce oferă oraşul ăsta, fiindcă nu-ţi mai rămîne timp pentru propriile realizări" era o observaţie pe care o scrisese de curînd pe blog), aşa că abia dacă remarcă fotografia lesbiană. În camera de zi – sumar mobilată, fie înadins, fie pentru că decorarea apartamentului nu se terminase – o instalaţie mobilă, cu miniaturi de automobile din carton presat, o împiedica să vadă şemineul. Jucării de copii mici, îşi zise Mindy cu dispreţ şi intră în bucătărie. Aici se simţi din nou dezamăgită. Era o bucătărie de lux ca oricare alta, cu blaturi de marmură şi electrocasnice de înaltă calitate. Trase cu ochiul în camera servitoarei: o încăpere standard, cu un singur pat şi un televizor cu ecran plat. Pe pat erau o mulţime de perne şi o plapumă. Ridicînd un colţ, Mindy văzu că cearceafurile erau de la Pratesi. Asta o cam enervă. Oamenii ăştia chiar ştiu cum să arunce banii pe fereastră, îşi zise. Ea şi James dormeau de zece ani pe aceleaşi cearceafuri, cumpărate la reducere de la Bloomingdale's. Mindy urcă la nivelul superior. Trecu pe lîngă două dormitoare – goale – şi o baie. Străbătu holul şi intră în biroul Annalisei. Pe bibliotecă erau cîteva fotografii înrămate, probabil singurele obiecte personale din întreg apartamentul. Una dintre ele, mare şi siropoasă, îi înfăţişa pe cei doi în ziua nunţii. Paul era în frac şi părea mult mai suplu decît în prezent. Annalisa purta o mică diademă,

din care pornea un văl de dantelă. Păreau foarte fericiți, dar cine nu e fericit în ziua nunții? Mai erau niște instantanee cu Paul și Annalisa la o aniversare, purtînd pe cap coifuri de hîrtie; o fotografie cu cei doi și, probabil, părinții ei, în fața unei case din Georgetown; Paul într-un caiac; Annalisa pe Treptele Spaniole din Roma. Totul era dezamăgitor de normal, își spuse Mindy.

Intră în dormitor. Încăperea avea șemineu și o bibliotecă încastrată în perete. Admiră patul impunător cu baldachin, dar cearceafurile o făcură să se cutremure – aur! Ce necioplți, își zise, îndreptîndu-se către birou, unde se găseau mai multe sticluțe cu parfum așezate pe o tavă de argint. Mindy luă o sticluță de Joy. Era chiar parfumul, nu apa de toaletă pe care Sam și James i-o dăruiseră de Ziua Mamei, cu mai mulți ani în urmă, și din care nu folosise nici un strop, fiindcă uita constant de chestiile feminine, precum parfumurile. Însă aici, în dormitorul altei femei, Mindy scoase dopul cu mare grijă și-și dădu cîte o picătură după ambele urechi. Se așeză pe marginea patului, privind de jur împrejur. Cum ar fi să fie în pielea Annalisei Rice, să nu mai ducă niciodată grija banilor? Fanteziile de genul ăsta aveau întotdeauna un preț, care în cazul de față era Paul Rice. Cum putea să trăiască alături de un asemenea om? Măcar Mindy putea să-l ia la rost pe James. James nu era perfect, însă în preajma lui se simțea liberă să fie ea însăși, iar asta valora mai mult decît toate cearceafurile Pratesi.

Se ridică și, zărind ușa garderobei întredeschisă, o împinse. Garderoba era uriașă, cel puțin de trei ori cît dormitorul lui Sam. De-a lungul unui perete se aflau rafturi ticsite cu cutii de pantofi; pe un alt raft erau înșirate genți, eșarfe și curele; de-a lungul celuilalt perete era un rastel cu haine, unele avînd încă eticheta cu prețul. Mindy pipăi o haină de piele care costa opt mii opt sute de dolari și o apucă furia. Acesta era doar un modest exemplu al felului cum

trăiau cu adevărat bogații. Nu exista nici o șansă de a ține pasul cu vecinii, mai ales cînd respectivii vecini cheltuiau opt mii de dolari pe o haină de piele pe care n-o vor îmbrăca niciodată.

Tocmai era pe cale să iasă, cînd zări un mănunchi de costume uzate și șifonate care atîrnau pe umerașe de sîrmă. Aha, își zise Mindy, astea erau hainele Annalisei din viața anterioară. Dar de ce le păstrase? Ca să nu uite de unde venea? Sau, dimpotrivă, ca să le aibă la îndemînă cînd se va întoarce iar roata?

Mindy își aruncă exasperată mîinile în aer, fiind încredințată că bogătașii ăștia erau niște plicticoși. Ea și James erau de o sută de ori mai interesanți, chiar și cu un venit de o sută de ori mai mic. Ieși din dormitor și urcă în sala de bal. La capătul treptelor se deschidea un alt hol impozant, iar dincolo de el erau două uși înalte din lemn. Ușile erau încuiate, însă Mindy se gîndi că trebuie să aibă și cheia de la ele. Le împinse în lături și ezită. Lumina dinăuntru era foarte slabă, de parcă ferestrele ar fi fost acoperite cu draperii groase, însă nu le zărea nicăieri. Păși cu grijă dincolo de prag și se uită de jur împrejur.

Deci asta se alesese din legendara sală de bal a doamnei Houghton. Dacă ar fi știut, s-ar fi răsucit în mormînt. Singurele elemente originale prezente încă erau șemineul și tavanul. Celebrele lambriuri pictate cu scene din miturile grecești dispăruseră, acoperite de tencuială albă. În mijlocul sălii trona imensul acvariu, momentan gol. Deasupra șemineului era o ramă neagră de metal. Mindy se apropie și se ridică pe vîrfuri ca s-o cerceteze mai atent. În cadrul de metal erau niște luminițe colorate de mărimea unei gămălii. Era un ecran de proiecție 3D, se lămuri ea, ceva desprins dintr-un film SF cu spioni. Se întrebă dacă mergea sau dacă era doar de frumusețe. De o parte și de cealaltă a șemineului se găseau două uși, dar ambele erau încuiate, iar Mindy

nu avea cheile. Își lipi urechea de lemn și auzi un zumzăit subțire și înăbușit. La naiba, își zise, chiar că nu era nimic în apartamentul ăsta. Sam avea dreptate.

Enervată, se așeză la biroul lui Paul. Scaunul rotativ era tapițat cu piele întoarsă de culoarea ciocolatei, la fel de modern și de elegant ca biroul, o placă lungă din lemn lustruit. Biroul era practic gol, cu excepția unui mic blocnotes de la un hotel, un recipient din argint masiv în care se găseau șase creioane nr. 2 cu gumele de șters atent îndreptate în sus și o fotografie în ramă de argint înfățișînd un cîine de vînătoare. Probabil că fusese cîinele lui Paul din copilărie. Marea lui iubire, își zise Mindy dezgustată.

Lăsă jos fotografia și luă blocnotesul. Era de la hotelul Four Season din Bangkok. Prima filă era goală, însă următoarele erau pline cu ecuații matematice scrise în creion, din care nu pricepea absolut nimic. Pe a patra filă dădu peste ceva scris cu litere foarte mici. Apropiind-o de ochi, reuși să citească: NOI SÎNTEM NOII BOGĂTAȘI.

Iar tu eșit un măgar, își spuse Mindy. Strecură blocnotesul în buzunar, gîndindu-se că, atunci cînd se va întoarce acasă din vacanță și va descoperi că obiectul lipsește, Paul Rice își va da seama că a fost cineva în casă, acesta fiind micul său mesaj către el.

În comparație cu frugalitatea imaculată a locuinței soților Rice, propriul apartament i se păru lui Mindy aglomerat și murdar. Așezîndu-se la birou ca să mai scrie pe blog, hotărî că locul acela arăta ca o cameră de hotel. „Astăzi am descoperit încă una dintre bucuriile de a nu avea tot ce-ți dorești: bucuria *de a nu-ți dori* tot“, scrise ea cu încîntare.

*

* *

Nu gîndi, acționează, își reminti Philip unica filozofie valabilă atunci cînd venea vorba de femei. Dacă te gîndeai prea mult la ele, dacă meditai cu adevărat

la implicațiile unei relații de durată, dădeai, de regulă, de necazuri. Cineva (de obicei, femeia) era dezamăgit, deși (de obicei) nu din vina bărbatului. Ce vină au bărbații că le plac femeile și sexul? Așa că, în dimineața asta, capitulase în sfîrșit și o rugase pe Lola să se mute la el.

Își dădu seama imediat că era posibil să fi comis o greșeală, dar îi scăpase deja porumbelul și existau slabe speranțe să-l prindă și să-l aducă înapoi. Lola sări în picioare și-l îmbrățișă.

— Gata, gata, îi zise, bătînd-o ușor pe spate. Doar nu ne căsătorim. O să locuim împreună, atîta tot. E un experiment.

— Vom fi așa de fericiți, îl asigură ea.

Apoi se duse la valiză ca să-și scoată bikinii. Înfășurată într-un sarong legat foarte sexy în jurul coapselor, coborî practic țopăind pînă la plajă, trăgîndu-l pe Philip după ea.

Acum se juca în valuri ca un cățel, aruncîndu-i priviri peste umăr și făcîndu-i semne să i se alăture.

— E prea devreme, îi strigă Philip din șezlong.

— E unsprezece, prostuțule, îl informă Lola, stropindu-l cu apă.

— Nu-mi place să mă ud înainte de prînz, replică el.

— Dar faci duș dimineață, nu? îl tachină ea.

— Nu asta e ideea, zîmbi el îngăduitor și se apucă din nou să citească din *The Economist*.

Lola era atît de... *literală*, își spuse. Dar mai conta oare? Nu gîndi, își repetă în minte. Se muta la el și, dacă mergea, bine, dacă nu, își vedeau fiecare de drum. Ce mare lucru? Răsfoi paginile revistei – văzu că Time Warner se scinda –, apoi o lăsă alături pe nisip. Închise ochii. Avea nevoie de o vacanță. Acum, că se lămuriseră lucrurile în privința Lolei, poate că venise vremea să se odihnească puțin.

Perspectiva unui binemeritat repaus i se păruse foarte îndepărtată cu două zile în urmă, cînd o

întîmpinase pe Lola pe aeroportul din Barbados. În mulţimea de turişti echipaţi în haine ţipătoare, o văzuse stînd, pierdută şi tristă, pe valiză – un geamantan cu rotile Louis Vuitton –, cu părul căzut peste rama albă a ochelarilor de soare. Cînd se apropie, Lola se ridică şi-şi scoase ochelarii. Avea ochii umflaţi.

— Mai bine nu veneam, zise. Nu ştiam ce să fac. M-am gîndit să te sun, dar n-am vrut să-ţi stric Crăciunul. Sau să te dezamăgesc. Oricum nu puteam face nimic. E foarte deprimant.

— A murit cineva?

— Măcar de-ar fi asta. Părinţii mei sînt faliţi, iar eu sînt obligată să părăsesc New Yorkul.

Philip nu înţelegea cum de reuşiseră părinţii Lolei să piardă toţi banii. Lumea nu mai economisea în zilele noastre? Impresia lui despre *maman et papa* Fabrikant era că, deşi puţin nătîngi, erau oameni simpli şi cu picioarele pe pămînt, care n-ar fi permis în veci să-şi vadă numele implicate într-un scandal. Mai ales Beetelle. Femeia era prea volubilă, prea impresionată de limitele înguste în care îşi ducea viaţa, dar şi mult prea plină de prejudecăţi, ca să ajungă într-o postură în care să poată fi uşor de judecat ea însăşi. Însă Lola insista că totul era adevărat. Trebuia să părăsească New Yorkul; nu ştia încotro s-o apuce, dar sigur nu voia să stea cu părinţii. Mai rău decît orice era că nu va putea continua să lucreze pentru el.

Philip pricepu imediat ce voia să obţină. Cu un singur cuvînt, îi putea oferi soluţia tuturor problemelor. Lola şi nevoile ei n-ar fi reprezentat o povară financiară, fiindcă era suficient de bogat şi n-avea copii. Dar era soluţia corectă? Instinctul îi spunea că nu. Lola nu era responsabilitatea lui, însă avea să fie, dacă se muta la el.

Cînd au ajuns la hotelul Cotton House din Mustique, au făcut imediat dragoste, dar tocmai cînd Philip era aproape de orgasm, Lola s-a pus pe un plîns tăcut, ferindu-şi chipul, de parcă n-ar fi vrut ca el să o vadă. Picioarele îi erau aşezate pe umerii lui.

— Ce e? o întrebă.

— Nimic, scînci ea.

— Ceva nu e în regulă. Te doare?

— Nu.

— Mai am puțin, zise el.

— Asta s-ar putea să fie printre ultimele dăți cînd mai facem dragoste. Mă întristează, răspunse ea.

Erecția lui Philip se risipi și se întinse în pat lîngă Lola.

— Iartă-mă, spuse ea, mîngîindu-i obrajii.

— Avem o săptămînă întreagă să facem dragoste.

— Știu.

Lola oftă și se ridică din pat, apoi se duse la oglindă, apucîndu-se să-și perie cu gesturi absente părul lung care îi cădea peste sînii goi și privindu-și tristă imaginea reflectată și pe el în fundal.

— Dar după săptămîna asta s-ar putea să nu ne mai vedem niciodată.

— O, Lola, chestia asta se întîmplă numai în filme! Sau în cărțile lui Nicholas Sparks.

— De ce glumești cînd eu sînt serioasă? îl întrebă ea. E clar că nu-ți pasă dacă rămîn sau nu la New York.

— Nu-i adevărat.

Gîndindu-se că o va mai înveseli puțin, o duse la Basil's Bar, celebru pentru faptul că pe-acolo îi plăcea lui Mick Jagger să-și facă veacul. Acesta chiar era prezent, însă Lola se purtă de parcă n-ar fi observat sau nu i-ar fi păsat, sorbindu-și punciul de rom printr-un pai și uitîndu-se lung la portul unde erau ancorate mai multe iahturi. La întrebări îi răspundea monosilabic. În cele din urmă, Philip se ridică și se duse să vorbească cu Mick, pe care izbuti să-l convingă să vină și s-o cunoască pe Lola. Ea se mulțumi să ridice ochii mari și triști spre Mick, întinzîndu-i o mînă lipsită de vlagă, de parcă Philip ar fi abuzat-o în secret.

— Tocmai l-ai cunoscut pe Mick Jagger, îi spuse Philip după ce acesta se îndepărtă. Nu ești fericită?

— Ba da, răspunse Lola ridicînd din umeri. Dar ce schimbă asta? Mick nu mă poate ajuta.

Se întoarseră la hotel. Lola plecă să se plimbe singură pe plajă, spunînd că trebuie să se gîndească. Philip încercă să ațipească. Patul era acoperit cu o plasă de țînțari, dar nu reuși s-o aranjeze bine, astfel că, după trei înțepături, se lăsă păgubaș, se duse la bar și mai bău cîteva pahare. La cină Lola comandă un homar de un kilogram și-l împunse absentă cu furculița. Cînd ospătarul, văzînd că nici nu se atinsese de mîncare, veni s-o întrebe dacă o deranja ceva, Lola începu să plîngă încetișor.

A doua zi nu observă nici o îmbunătățire. Merseră la plajă, unde Lola ba ședea abătută pe prosop, ba încerca să-l facă gelos, flirtînd cu doi tineri englezi. Philip își dădu seama că nu existau decît două soluții: fie ceda, fie se despărțea de ea. De ce forțau femeile lucrurile întotdeauna?

După-amiză, pe cînd el era la masaj, Lola îi spuse că se duce să tragă un pui de somn. Dar cînd se întoarse în bungalow, era de negăsit. Philip se panică. Dacă o subestimase, dacă făcuse totuși vreo nebunie? Încercă s-o sune pe mobil, dar descoperi că îl lăsase în cameră, împreună cu geanta. Asta îl îngrijoră și mai mult. Se duse la recepție, unde găsi un hamal care îl plimbă peste tot într-o mașinuță de golf, străduindu-se s-o găsească. Căutările ținură o oră. Lola părea să fi dispărut în mod misterios. Hamalul îl asigură că nu s-ar fi putut duce prea departe – în definitiv, erau pe o insulă. Asta nu făcu decît să-i sporească temerile, amintindu-i de tînăra americană care dispăruse pe o insuliță din Caraibe, cu doi ani în urmă. Poate s-a dus la cumpărături, îi sugeră omul. Philip luă un taxi pînă în port, scotocind barul și micile magazine. Apoi se întoarse înfrînt la Cotton House. Ce să facă acum? Să-i sune pe părinți și să le spună: „Am auzit că v-ați pierdut toată averea și îmi pare rău, dar tocmai v-ați pierdut și fiica"? Mai încercă o dată pe mobil, doar de-al

naibii, sperînd că se întorsese în cameră cît lipsise el, dar auzi din nou ţîrîitul înăbuşit din geantă. Închise, incapabil să mai suporte sunetul electronic care nu mai contenea.

Într-un sfîrşit, la şase seara, Lola îşi făcu apariţia în bungalow. Ochii îi erau trişti, dar pielea îi era lucioasă, de parcă ar fi înotat.

— A, Philip, te-ai întors, zise fără vlagă.

— Fireşte că m-am întors. Unde-ai fost? De trei ore te caut pe toată insula.

Asta o făcu să se însenineze o clipă, însă norii depresiei se adunară iarăşi.

— M-am gîndit că poate vrei să fii puţin singur.

— Ce tot spui acolo? M-am dus la masaj.

— Ştiu, dar te-am deprimat destul. Nu vreau să-ţi stric vacanţa.

— Unde-ai fost?

— Într-o peşteră.

— O peşteră? exclamă el.

— Am descoperit o mică peşteră. În stîncile de lîngă apă.

— Ai stat trei ore într-o peşteră? repetă Philip, iar Lola încuviinţă din cap.

— Aveam nevoie de un loc în care să mă pot gîndi. Mi-am dat seama că, indiferent ce s-ar întîmpla, te iubesc. Te voi iubi mereu. E ceva mai puternic decît mine.

Philip simţi nevoia s-o protejeze. Era aşa de tînără şi de inocentă. Putea s-o mai şlefuiască. Ce naiba îl apucase? O trase spre el. Lola făcu dragoste cu el plină de energie, sugîndu-i penisul, în vreme ce îi excita anusul cu degetul. Philip explodă, oftînd adînc de plăcere. Cum putea să renunţe la asta?

Din nu se ştie ce motiv, nu se putu convinge să-i ceară să se mute cu el în seara aceea. La cină Lola aproape că revenise la starea de spirit normală, trimiţînd întruna SMS-uri, flirtînd cu chelnerul şi frecîndu-şi degetul mare de piciorul lui Philip. Nu deschise discuţia despre relaţia lor, despre dispariţia

din ziua aceea și nici despre problemele financiare ale familiei și nici el nu insistă.

Însă a doua zi, cînd se trezi, o găsi făcîndu-și valiza.

— Ce faci acolo?

— Of, Philip, oftă ea. Stînd și gîndindu-mă în peșteră, mi-am dat seama că te iubesc prea mult ca să mai continui așa. Dacă nu vom fi împreună, n-are nici un rost să mă îndrăgostesc și mai mult de tine și să sufăr mai rău. Așa că plec. Mama are nevoie de mine. Cît despre tine, nu sînt sigură.

Avea dreptate, își spuse Philip. Nici el nu mai putea continua așa. Lola se aplecă să scotocească prin valiză și el își aminti de partida de sex din noaptea precedentă.

— Lola, nu trebuie să pleci.

— Ba da, Philip, trebuie, replică ea, fără să ridice privirea.

— Ce vreau să spun e că..., zise ezitînd. Că te poți muta la mine. Dacă vrei, adăugă, de parcă decizia nu i-ar fi aparținut.

Acum, la plajă, Philip se lăsă pe în șezlong, încrucișîndu-și brațele sub cap. Firește că acceptase, doar îl iubea.

Țîrîitul mobilului îi întrerupse reveria. Era un număr cu 212, probabil Enid, care îl suna să-i ureze „La mulți ani" de Anul Nou. Se panică preț de o clipă. Va trebui să-i spună mătușă-sii că Lola se muta la el, iar acesteia nu-i va plăcea deloc.

— Alo?

Vocea pe care o auzi îl suprinse plăcut.

— Școlarule! exclamă Schiffer. Ce mai faci? Cum o mai duci?

— *Tu* ce faci? întrebă el, ridicîndu-se în capul oaselor. Credeam că ești în Saint Barths.

— N-am putut să merg. M-am tot gîndit, pînă m-am răzgîndit. De ce să continui o relație cu un bărbat pe care nu-l iubesc? Doar n-am nevoie de el, nu-i așa?

— Nu știu, răspunse Philip. Credeam că...

Schiffer rîse.

— Doar nu ți-ai imaginat că am planuri serioase cu Brumminger?

— De ce nu? Toată lumea spune că e un tip extraordinar.

— Fii serios, Oakland, zise, apoi schimbînd subiectul: Tu pe unde umbli, mă rog? Dacă ești în zonă, mă gîndeam să mergem undeva împreună cu Enid. Am cam neglijat-o în ultima vreme.

— Nu pot, șopti el.

— De ce? Unde ești? Te aud foarte greu. Vorbește mai tare, școlarule, dacă vrei să fii auzit.

— Sînt în Mustique.

— Ce?

— Mustique, urlă el.

— Ce dracu' cauți acolo?

Philip își simți umerii grei.

— Sînt cu Lola.

— Aaa, făcu Schiffer, picîndu-i fisa.

— Am crezut că... tu și Brumminger... Mă rog, i-am cerut să se mute la mine.

— Minunat, Oakland, zise ea prompt. Era și timpul să te așezi la casa ta.

— Nu mă așez la casa mea. Doar că...

— Am înțeles, școlarule. Nu-i bai. Am sunat doar ca să te întreb dacă n-ai chef să bem ceva. Ne vedem cînd te întorci.

Și închise. Philip se uită la mobil clătinînd din cap. Nu va reuși niciodată să înțeleagă femeile. Puse telefonul deoparte și o căută pe Lola din priviri. Se juca încă în apă, stropind de jur împrejur, dar adoptînd tradiția europeană, își scosese sutienul. Toată lumea de pe plajă se holba la ea, în vreme Lola țopăia de colo-colo, prefăcîndu-se că nu observă. Din celălalt capăt al plajei, doi domni cu părul alb porniseră glonț spre ea.

— Hei, fetițo, îi strigă unul din ei cu accent englezesc. Hai să ne distrăm puțin!

— Lola!

Philip tocmai era pe punctul de a-i cere să-și pună sutienul, cînd își dădu seama cît de bătrîn ar fi părut – de parcă ar fi fost taică-său. Se mulțumi să zîmbească și se ridică, pregătindu-se să intre după ea în apă. Strînse ochelarii de soare și-i așeză cu grijă pe masă, sub umbrelă. Era, își zise, uitîndu-se la Lola, fie cel mai norocos bărbat din lume, fie cel mai mare fraier de pe planetă.

Actul al treilea

13

— Ascultă aici, zise Mindy intrînd în dormitor. „Este sexul *într-adevăr* necesar"?

— Ce? mormăi James, ridicînd privirea din sertarul cu şosete.

— „Este sexul într-adevăr necesar?", repetă ea, citind textul printat de pe blog. „Considerăm importanţa sexului ca pe un dat. Cultura urbană ne învaţă că este esenţial supravieţuirii, la fel ca mîncarea sau oxigenul. Dar dacă te gîndeşti mai bine, după o anumită vîrstă sexul nu mai e deloc necesar..."

James găsi într-un sfîrşit două şosete identice şi le scoase din sertar. Singurul lucru care nu e necesar, îşi spuse, e blogul ei.

— „Odată ce ai depăşit vîrsta reproducerii, de ce să te mai osteneşti?, continuă Mindy lectura. Zilnic, în drum spre birou, trec pe lîngă cel puţin cinci panouri pe care se face reclamă la sex, sub forma lenjeriei de dantelă..."

Trăgîndu-şi şosetele, James îşi imagină cum ar fi arătat Lola Fabrikant în lenjerie de dantelă.

— „Ca şi cînd, îi dădu înainte nevastă-sa, lenjeria de dantelă ar fi răspunsul la nemulţumirile din viaţa noastră."

N-o fi, îşi spuse James, dar nici n-ar strica.

— „Aşadar, continuă Mindy, cred că panourile trebuie distruse, iar magazinele Victoria's Secret – arse din temelii. Gîndiţi-vă cîte am putea realiza, ca femei, dacă n-ar trebui să ne mai batem capul cu sexul."

Se opri triumfătoare și se uită la James.

— Ce părere ai?

— Te rog să nu mai scrii despre mine, o rugă el.

— Dar nu scriu despre tine. Ți-ai auzit cumva numele pomenit?

— Încă nu, dar sînt convins c-o să-l aud.

— Dacă vrei să știi, nici măcar nu ești inclus în blogul ăsta.

— Există vreo șansă de-a perpetua această stare de fapt?

— Nu. Sînt măritată cu tine, ești soțul meu. Blogul ăsta e despre viața mea. Ce-ar trebui să fac, să mă prefac că nu exiști?

— Exact, răspunse James.

Dar era un răspuns retoric. Din motive pe care nu le înțelegea, blogul lui Mindy era din ce în ce mai frecventat. Atît de frecventat, că nevastă-sa fusese deja la o întîlnire cu un producător de la *The View*, care se gîndea s-o includă permanent pe Mindy în lista de invitați.

De atunci ajunsese de neoprit. Nu mai conta că lui urma să-i apară o carte, că tocmai îi picase un milion de dolari drept avans, că se afla în sfîrșit în pragul celebrității. Tot Mindy era în centrul atenției.

— N-ai putea să-mi schimbi măcar numele? îi sugeră el.

— Cum? E prea tîrziu. Toată lumea știe că ești soțul meu. În plus, sîntem amîndoi scriitori și înțelegem cum merg lucrurile. Orice aspect al vieților noastre poate deveni un subiect de scris.

Orice aspect, mai puțin viața sexuală, își spuse James. Iar asta pentru că nu aveau așa ceva.

— N-ar trebui să te pregătești pentru cină? o întrebă.

— Sînt gata, zise Mindy, arătînd spre pantalonii cenușii de lînă și spre puloverul pe gît. E doar o cină în cartier. La Knickerbocker. Iar afară e ger. În plus, n-am de gînd să mă gătesc pentru o tîrfuliță de douăzeci și doi de ani.

— De unde ştii că Lola Fabrikant e o tîrfuliţă?

— Iată o remarcă tipic masculină. Şi tu, şi Philip Oakland sînteţi la fel de orbi. Asta fiindcă nici unul din voi nu gîndeşte cu capul.

— Nu e cazul meu, o contrazise James inocent.

— Serios? Atunci de ce ţi-ai pus cravată?

— Port întotdeauna cravată.

— Nu, nu porţi niciodată cravată.

— Poate că mi-am mai schimbat obiceiurile, zise ridicînd din umeri şi încercînd să nu dea loc la discuţii.

Din fericire, lui Mindy nu părea să-i pese prea mult.

— Dacă-ţi pui cravată la puloverul ăsta cu anchior, o să arăţi ca un tîmpit.

James îşi scoase puloverul, apoi îl îmbrăcă din nou şi-şi scoase cravata.

— De ce mergem la cina asta? îl întrebă nevastă-sa, poate pentru a patra sau a cincea oară.

— Oakland ne-a invitat, mai ţii minte? De zece ani locuim în aceeaşi clădire şi n-am ieşit niciodată împreună. Mi-am zis c-ar fi drăguţ.

— Acum îţi place de Oakland, remarcă Mindy bănuitoare.

— E un tip OK.

— Credeam că-l urăşti. Fiindcă nu-şi amintea niciodată cine eşti.

Căsnicia, medită James. Chiar era ca o ghiulea cu lanţ – te ţinea veşnic înlănţuit de trecut.

— N-am spus în viaţa mea aşa ceva.

— Ba da, îl contrazise Mindy. Spuneai asta tot timpul.

James intră în baie, încercînd să scape de Mindy şi de întrebările ei. Avea dreptate – o minţise în legătură cu cina. Philip nu-i făcuse nici o invitaţie, ba dimpotrivă, în primele două săptămîni din ianuarie păruse chiar să o evite din toate puterile, trecînd în mare grabă pe lîngă James cînd se întîlneau în hol. Însă el insistase şi, în cele din urmă, Philip

cedase. Nu-l înghițea deloc pe Philip, dar cu Lola era altă poveste. De cînd o întîlnise prima oară la Paul Smith, unde îl însoțea pe Philip, James își formase ideea irațională că tînăra ar putea fi interesată de el.

Reamintindu-și că peste doar cîteva minute o va vedea pe încîntătoarea Lola Fabrikant în carne și oase, James își scoase ochelarii și se aplecă spre oglindă. Ochii îi erau lipsiți de expresivitate, de parcă ar fi aparținut locuitorilor din peștera lui Platon, care încă nu cunoscuseră lumina. Între ochi se adînceau două brazde unde semințele nemulțumirilor vieții lui fuseseră semănate atît de des încît deveniseră permanente. Își întinse pielea, ștergînd urmele nefericirii. Se apropie de ușa băii.

— Cum se cheamă chestia aia? o întrebă pe Mindy.

— Ce chestie?

Mindy își scosese pantalonii de lînă și tocmai îmbrăca o pereche mai strîmtă, din stofă neagră groasă.

— Chestia aia pe care-o folosesc femeile din lumea mondenă ca să scape de riduri.

— Botox? se miră Mindy. Ce-i cu el?

— Mă gîndeam să-l încerc și eu.

Observînd privirea uluită a neveste-sii, se grăbi să adauge:

— N-ar strica, dacă mă duc în turul de promovare. N-ar strica să arăt mai tînăr. Nu asta zice toată lumea?

*

* *

Lola ura restaurantul Knickerbocker, care era plin de bătrîni și locuitori din Village – o adunătură pestriță, credea ea, și total lipsită de strălucire, etalînd pulovere lălîi și ochelari de citit. Dacă asta îi va fi viața cu Philip, mai bine s-ar sinucide. Se consolă cu gîndul că vor lua cina cu James Gooch, căruia

urma să-i apară o carte, aflată, chipurile, în centrul atenţiei tututor, deşi Philip pretindea că nu înţelegea de ce. James Gooch era un scriitor de mîna a doua, susţinea el. Chiar dacă lucrurile stăteau aşa, Lola nu înţelegea de ce Philip nu-l putea suferi. James era dulce şi uşor de manipulat. Îi arunca întruna ocheade, încercînd să-i prindă privirile, apoi se uita repede în altă parte.

Cu nevastă-sa, Mindy Gooch, era altă poveste. De fiecare dată cînd aceasta deschidea gura, Lola simţea cum i se zburleşte părul pe ceafă. Mindy nici nu se sinchisea să ascundă faptul că se purta înadins de parcă Lola n-ar fi stat lîngă ea, în acelaşi separeu. Nici măcar nu întorcea capul spre ea, concentrîndu-şi în schimb întreaga atenţie asupra Philip. Nu că Lola ar fi ţinut să vorbească cu ea. Mindy o cam speria, cu părul ei scurt şi coafat ca în anii '80, cu nasul ei ascuţit şi tenul lipsit de strălucire, cel mai mare mister în legătură cu ea fiind că se purta de parcă ar fi fost frumoasă. Lolei îi trecu prin minte că, acum un milion de ani probabil, în tinereţile ei, Mindy fusese atrăgătoare. Dacă presupunerea ei era corectă, atunci frumuseţea îi pălise rapid. Lola era de părere că orice fată poate fi frumoasă la optsprezece ani, dar adevăratul test era înaintarea în vîrstă. Dar mai eşti încă frumoasă la douăzeci şi doi de ani? La treizeci? Chiar la patruzeci? Asta îi aminti de Schiffer Diamond, despre care Philip susţinea că era încă o mare frumuseţe la patruzeci şi cinci de ani. Lola îl contrazisese din principiu. Iar Philip o acuzase că e geloasă. Lola negase acuzaţia, insistînd că era exact invers – alte femei erau geloase pe ea. Philip n-o crezuse şi în cele din urmă Lola fusese nevoită să admită că Schiffer Diamond era frumoasă „pentru vîrsta ei".

În cazul lui Mindy Gooch, gelozia era exclusă din start. Lola nu-şi dorea decît s-o înjunghie cu o furculiţă.

— Vreau ca friptura să fie bine făcută, îi spunea Mindy chelnerului. Cu garnitură de legume fierte în

abur. Fierte, nu sote. Dacă văd vreo urmă de unt, le trimit înapoi la bucătărie.

— Sigur, doamnă.

Dacă o să ajung vreodată ca ea, își zise Lola, mă împușc.

După cîte se părea, Mindy era așa tot timpul, căci Philip și James nu luară în seamă dialogul cu chelnerul, prinși în exercițiul de a se impresiona unul pe celălalt.

— Care e rolul scriitorului în societatea actuală? spunea James. Uneori mă întreb dacă existența lui mai are vreun rost.

— A lui? sări Mindy. De ce nu și a ei?

— Pe vremuri acesta reflecta condiția umană, continuă James. Îi arăta societății adevărata ei față. Ne dezvăluia adevărul sau ne inspira.

— Dacă totul stă în reflectarea imaginii societății, atunci scriitorii chiar nu-și mai au rostul, replică Philip. Ăsta a devenit domeniul *reality-show*-urilor. Care fac o treabă mult mai bună.

— A văzut cineva vreun episod din *My Super Sweet 16*? întrebă Lola. E foarte, foarte reușit.

— Da, eu am văzut, răspunse James.

— Dar din *The Hills*? întrebă Lola. Nu ți se pare grozav?

— Ce dracu' mai e și *The Hills*? mîrîi Mindy.

James prinse privirea Lolei și-i zîmbi.

După cină, James se trezi singur cu Lola, pe trotuarul din fața restaurantului. Mindy era la toaletă, iar Philip se întîlnise cu niște cunoscuți. Lola își încheia nasturii paltonului, iar James inspecta strada, încercînd să nu se holbeze la ea.

— Probabil că ți-e frig, îi spuse el.

— Nu mi-e niciodată frig.

— Serios? Nevastă-mea se plînge mereu.

— Păcat, zise Lola, deloc interesată să discute despre Mindy. Cînd apare cartea?

— Peste șase săptămîni. Fix.

— Cred că ești superîncîntat. Abia aștept s-o citesc.

— Serios? întrebă James surprins, spunîndu-şi că era o tînără foarte interesantă.

Mindy greşea enorm. Lola nu era cîtuşi de puţin o tîrfuliţă. Era inteligentă.

— Ţi-aş putea oferi un exemplar provizoriu.

— Minunat! exclamă ea cu un entuziasm care lui James îi părea sincer.

— Ţi-l aduc mîine. Eşti acasă?

— Vino pe la zece, zise Lola. Atunci Philip e plecat la sală. Mă plictisesc de moarte dimineaţa.

— La zece, sigur.

Lola făcu un pas spre el, iar James observă că tremura de frig.

— Chiar nu ţi-e rece?

— Poate un pic, spuse ea, ridicînd din umeri.

— Ia fularul meu.

Îşi scoase fularul de lînă în dungi pe care îl cumpărase de la un vînzător ambulant. Trăgînd cu ochiul în restaurant şi constatînd că nu se vedea nici urmă de Mindy sau de Philip, înfăşură cu tandreţe fularul la gîtul Lolei.

— Aşa-i mai bine. Mi-l dai înapoi mîine.

— S-ar putea să nu ţi-l mai dau deloc, răspunse ea, ridicînd privirile. Nu se întîmplă prea des să primesc fulare de la scriitori celebri.

— Aici eraţi! se auzi vocea lui Mindy, care ieşea din restaurant urmată de Philip.

— E cineva amator de un pahar înainte de culcare? întrebă James.

— Eu sînt frîntă, răspunse nevastă-sa. E abia marţi şi mă aşteaptă o săptămînă grea.

— Ar putea fi distractiv, încercă James să-l tenteze pe Philip.

— Şi eu sînt mort de oboseală, zise Philip, luînd-o pe Lola de braţ. Poate altă dată.

— Sigur, răspunse James întristat.

Lola şi Philip porniră agale spre casă, la cîţiva metri în faţa lor. Lola păşea cu energie tinerească, trăgîndu-l pe bărbat după ea. Din cînd în cînd, ridica

privirile spre el și rîdea. James își dorea să știe ce o amuza așa de mult. Tînjea să se plimbe și el pe trotuar la brațul unei tinere și să se distreze. Însă lîngă el se afla doar Mindy. Știa că era înghețată bocnă, fiindcă refuzase să-și pună căciula de teamă să nu-și ciufulească părul. Mergea în tăcere, cu umerii strînși și brațele încrucișate. Cînd ajunseră în holul clădirii din 5th Avenue nr. 1, Philip și Lola se îndreptară direct spre lift, murmurînd vagi promisiuni că vor mai lua cina și altă dată. Mindy intră glonț în dormitor și se schimbă în niște pijamale de flanelă. James se gîndea la Lola și la întîlnirea lor de a doua zi.

— La naiba, am uitat de Skippy! exclamă Mindy.

— Lasă, îl plimb eu, se oferi James.

Scoase cîinele pe strada pietruită de lîngă clădire. În timp ce Skippy își făcea nevoile, James se uită lung la etajele de sus ale clădirii, încercînd parcă s-o zărească pe Lola la zeci de metri deasupra capului. Însă nu reuși să vadă decît impunătoarea fațadă din piatră cenușie, iar cînd se întoarse în casă, o găsi pe Mindy în pat, citind *The New Yorker*. Auzindu-l, lăsă jos revista.

— Ce-a fost chestia aia? îl întrebă ea.

— Ce chestie? zise James scoțîndu-și pantofii și șosetele.

— Chestia aia cu episodul din *My Super Sweet 16*, îl lămuri nevastă-sa stingînd lumina. Uneori nu te înțeleg deloc.

James nu se simțea obosit, așa că ieși din dormitor și se duse în birou. Se așeză la masă, cu picioarele goale, privind pe mica fereastră care încadra curtea interioară. Cît ore petrecuse oare la masa asta, uitîndu-se pe geam și trudind la fiecare cuvințel din carte? Și pentru ce? O viață întreagă de secunde irosite dinaintea computerului, străduindu-se să re-creeze viața, cînd viața fremătă pretutindeni în jurul lui.

Amintindu-și de Lola, hotărî că sosise vremea unei schimbări.

Se băgă în pat și rămase întins lîngă nevastă-sa.

— Mindy?

— Mmm? zise ea somnoroasă.

— Eu am nevoie de sex. Că tot vorbeam.

— Bine, James, răspunse ea cu fața în pernă. Dar nu cu mine. Nu în noaptea asta.

Mindy adormi. James rămase treaz. Se scurseră mai multe secunde otrăvitoare de nesomn, care se prefăcură în minute și chiar ore. James se ridică și intră în baia neveste-sii. Rareori se aventura pe-acolo; dacă îl prindea, îl întreba ferm ce „căuta" acolo, avertizîndu-l să nu cumva să se ușureze în toaleta ei.

De data asta chiar se ușură, urinînd cu grijă în vasul toaletei, fără să ridice capacul. Căutînd niște aspirină, deschise dulăpiorul cu medicamente al lui Mindy. Ca orice alt lucru din viața lor, nici acesta nu fusese curățat de ani de zile. Înăuntru descoperi trei tuburi de pastă de dinți aproape goale, o sticlă unsuroasă de ulei pentru bebeluși, farduri în cutii murdare și o duzină de flacoane cu medicamente luate pe rețetă, printre care trei de antibiotic Cipro datînd din octombrie 2001 – pe care nevastă-sa le stocase în eventualitatea că mai urma vreun atac după cel din 11 septembrie –, unele de pastile împotriva malariei și de antihistaminice (pentru înțepături și iritații, scria pe etichetă), dar și o cutie cu somnifere pe care era tipărită avertizarea PERICOL DE SUPRADOZĂ. Iată că Mindy, se gîndi el, era pregătită pentru cazuri de urgență, chiar și pentru necesitatea unui deces. Însă nu și pentru sex. Clătină din cap, apoi luă o pastilă.

Întorcîndu-se în pat, James se cufundă imediat într-un somn fantastic, populat cu nenumărate vise în culori. Zbură pe deasupra pămîntului. Vizită ținuturi ciudate, unde toată lumea locuia în bărci. Traversă înot o mare caldă și sărată. Apoi făcu sex cu o vedetă de cinema. Tocmai cînd se apropia de orgasm, deschise ochii.

— James? îl întrebă Mindy, care se trezise deja și împăturea hainele curate, înainte să plece la serviciu. Te simți bine?

— Da, sigur.

— Vorbeai prin somn. Gemeai.

— Aha, mormăi James.

O clipă își dori să se poată întoarce în vis, să zboare, să înoate și să facă sex. Dar urma să o vadă pe Lola, își reaminti apoi și se dădu jos din pat.

— Ce faci azi? îl chestionă nevastă-sa.

— Nu știu. Chestii.

— Ne trebuie prosoape de hîrtie, soluție Windex și pungi de gunoi. Și folie de aluminiu. Și mîncare pentru Skippy. Mîncare uscată Eukanuba. Grăunțe mici. E foarte important. Nu mănîncă din cele mari.

— Poți să-mi faci o listă?

— Nu, nu pot să-ți fac o listă. M-am săturat să le fac eu pe toate și să am tot timpul grijă de toți. Dacă ai nevoie de listă, scrie-ți singur.

— Dar eu merg la cumpărături, protestă James.

— Da, și apreciez asta, însă trebuie să faci munca pînă la capăt, nu doar pe jumătate.

— Ce?

James își spuse că ăsta nu era decît un alt minunat început de zi din viața lui.

— M-am gîndit mult în ultima vreme, zise Mindy. După cum știi, faptul că am început să scriu pe blog m-a obligat să examinez mai atent aspecte pe care nu doream să le abordez.

Poate că așa era, se gîndi James, însă Mindy nu părea să fi devenit mai sensibilă. Continua să calce oamenii în picioare în același ritm.

— Am ajuns la concluzia, continuă ea, că e extrem de important să fii căsătorit cu o persoană matură.

Înainte să apuce măcar să-i dea replica, Mindy ieși furtunos din cameră.

— Aha! o auzi James exclamînd, semn că tocmai o lovise inspirația pentru un nou text.

„Una dintre bucuriile de-a nu avea tot este *să nu faci* tot, scria Mindy. În dimineața asta am avut o

revelație: «N-am de gînd să mai suport!». Lucrurile pe care trebuie să le fac constant: spălat, cumpărături, împăturit, scris liste. Nesfîrșitele liste. Știm cu toții cum e. Faci o listă pentru soț, după care trebuie să-ți petreci la fel de mult timp asigurîndu-te că se ține de ea, cît ți-ar fi luat să te ocupi chiar tu. Ei bine, s-au dus zilele alea! Gata! Nu mai vreau așa ceva în casa mea!"

Satisfăcută, se întoarse în dormitor, pentru o nouă rundă de cicăleală.

— Încă ceva, începu ea. Știu că-ți apare cartea peste șase săptămîni, dar trebuie să te apuci imediat de următoarea. Imediat. Dacă prima are succes, îți vor mai cere una. Dacă se dovedește un fiasco, trebuie să te apuci deja de un nou proiect.

James ridică ochii din sertarul cu lenjerie.

— Credeam că nu mai vrei să te joci de-a mama.

— *Touché*, recunoscu ea zîmbind. Atunci te las să-ți aranjezi singur viitorul. Dar între timp nu uita de mîncarea pentru cîine.

După ce Mindy plecă, James se îmbrăcă cu grijă, schimbîndu-și blugii și cămașa de mai multe ori și hotărîndu-se în cele din urmă pentru un pulover vechi din cașmir negru, pe gît, care sugera perfect amestecul de îndrăzneală și seriozitate scriitoricească. Uitîndu-se în oglindă, se declară mulțumit de rezultat. Poate că nevastă-sa nu era interesată de el, dar asta nu însemna că alte femei nu puteau fi.

*

* *

În drum spre sală, Philip se întîlni cu Schiffer Diamond la magazinul de delicatese. Se gîndise tot timpul la ea după telefonul pe care i-l dăduse de Anul Nou. Își spusese că nu greșise cu nimic, dar încă mai simțea nevoia să se scuze – să-i explice.

— Am tot vrut să te sun, începu el.

— Întotdeauna vrei să mă suni, nu-i așa? replică ea.

Acum, că Lola se muta la el, sentimentele lui Schiffer pentru Philip ar fi trebuit să fie îngropate pentru totdeauna. Din păcate, ele erau încă vii, provocîndu-i o stare de iritare fără sens în ceea ce-l privea.

— Ce păcat că n-o faci niciodată.

— Ai putea să mă suni tu, zise Philip.

— Oakland, oftă ea, n-ai observat că am ajuns oameni în toată firea?

— Mda. Mă rog, zise el, scotocind printre batoanele energizante PowerBars expuse.

Asta îi aminti de numeroasele dăți în care fusese cu ea în magazin, să cumpere înghețată și pîine după o partidă de sex sau cafea, șuncă și *The New York Times* duminica. Pacea și liniștea acelor clipe rămăseseră unice. Pe atunci își închipuia că vor fi împreună pentru totdeauna, oficiind ritualul de duminică dimineață pînă la optzeci de ani. Dar mai existaseră și alte momente – după o ceartă sau cînd pleca iarăși la L.A. sau pe vreun platou de filmare, fără să facă nici un plan pentru viitorul lor –, cînd venea aici amărît, cumpăra țigări și-și promitea că n-o va mai vedea niciodată.

— Ascultă, îi zise.

— Mmm? făcu Schiffer, luînd o revistă cu poza ei pe copertă.

— Încă le mai colecționezi? întrebă el zîmbind.

— Nu ca pe vremuri.

Plăti revista și se îndreptă spre ieșire. Philip o urmă.

— Chestia cu Lola..., începu el.

— Philip, ți-am zis, nu e treaba mea.

Dar ea îi spunea pe numele mic numai cînd era furioasă.

— Vreau să-ți explic.

— Nu, te rog.

— N-a fost alegerea mea. Părinții ei și-au pierdut toată averea. Nu mai avea unde să locuiască. Ce era să fac, s-o las în stradă?

— Părinții și-au pierdut toată averea? Haide, Philip, nici măcar tu nu ești atît de naiv.

— Dar e adevărat, insistă el, dîndu-și seama cît de ridicol era.

Desfăcu ambalajul batonului PowerBar și zise pe un ton defensiv:

— Tu erai cu Brumminger. Nu te poți supăra pe mine din cauza Lolei.

— Cine a zis că m-am supărat?

— Tu nu ești niciodată aici, îi reproșă Philip, întrebîndu-se de ce femeile erau mereu atît de dificile.

— Acum sînt, Philip, replică Schiffer, oprindu-se la colțul dintre 8th Street și 5th Avenue. Sînt aici de luni de zile.

E încă interesată, își spuse Philip.

— Atunci hai să ieșim la cină.

— Cu Lola?

— Nu. Nu cu Lola. Ce zici de joia viitoare? Enid o duce pe Lola la un spectacol de balet.

— Iată un plan onorabil, zise ea cu sarcasm.

— Sîntem doi vechi prieteni care iau cina împreună. De ce nu putem fi prieteni? De ce trebuie să exagerezi mereu?

— Bine, fie, școlarule. Luăm cina împreună. Ba o să și gătesc.

*

*

Între timp, în clădirea din 5th Avenue nr. 1, la etaj, James Gooch se pregătea să facă dragoste cu Lola Fabrikant. Nu de-adevăratelea – nu sex, fiindcă știa că era imposibil –, ci dragoste verbală. Își dorea interesul și aprecierea ei. Nevrînd să pară prea nerăbdător, nu luă liftul spre etajul al treisprezecelea decît la zece și zece. Nu se mai gîndea decît la Lola, dar cînd aceasta deschise ușa, apartamentul lui Philip și inevitabila comparație cu al lui îi distrase oarecum atenția. Apartamentul lui Oakland chiar

își merita numele, nu era doar un șir de cutii de pantofi. Avea un hol mare la intrare și o cameră de zi încăpătoare, șemineu, coridoare, iar cînd o urmă pe Lola în living, James prinse cu coada ochiului imaginea unei bucătării de dimensiuni potrivite, cu blaturi din granit și o masă de patru persoane. Apartamentul mirosea a avere moștenită, bun-gust personal și călătorii și se simțea mîna unui decorator – un amestec reușit de vechi și nou. James admiră covorul oriental, sculptura africană și fotoliile din piele așezate în fața șemineului. Cît de des ședeau oare Philip și Lola în fotoliile acelea, bînd whisky? Cît de des făceau oare dragoste pe covorul cu model de zebră?

— Ți-am adus cartea, zise el cu stîngăcie. Așa cum am promis.

Lola purta un tricou elegant, deși era iarnă – dar fetele din zilele noastre nu obișnuiesc oare să-și dezgolească glorioasele forme pe orice fel de vreme? – și pantaloni ecosez, mulați pe fund. În picioare avea niște papucei drăguți din catifea albastră, pe care erau brodate un craniu și niște oase încrucișate. Întinzînd mîna după carte, probabil că-l observase uitîndu-se la picioarele ei, căci atinse tocul unuia dintre papuci cu degetul mare de la celălalt picior, zicînd:

— Sînt de anul trecut. Am vrut să mi-i iau pe cei cu îngeri sau pe cei cu fluturi, dar n-am putut. Costau șase sute de dolari și nu mi-am permis. Sînt săracă, explică ea, oftînd si așezîndu-se pe canapea.

James nu știa cum să reacționeze la acest potop de informații haotice. Mobilul Lolei sună și ea răspunse, dînd drumul un șir de „Dumnezei" și „draci", de parcă James nici n-ar fi fost în cameră. Se simți puțin ofensat. Înainte de întîlnire, își imaginase că Lola era interesată și că livrarea cărții era în parte o stratagemă, dar acum începea să se îndoiască. Așteptă zece minute, apoi renunță și se îndreptă spre ușă.

— Stai, zise Lola.

Arătă spre mobil, dîndu-i de înțeles prin gesturi că cineva nu mai termina de vorbit, de parcă ea n-ar fi avut nici o putere. Îndepărtă telefonul de ureche.

— Pleci? îl întrebă.

— Da, cred că da.

— De ce?

— Nu știu.

— Nu trebuie. Termin într-o clipă.

James se cam îndoia, dar se așeză oricum, la fel de plin de speranță ca un puști de optsprezece ani care încă mai speră că o să aibă parte de sex. O privi plimbîndu-se încolo și-ncoace prin cameră, fascinat și înspăimîntat de energia ei, de tinerețea și de furia ei, dar mai ales de ce-ar fi putut să gîndească despre el.

Lola închise în sfîrșit telefonul și se aruncă pe canapea.

— Deci, zise, întorcîndu-se spre el, două tipe s-au luat la ceartă într-un club, iar niște oameni le-au filmat și-au pus filmulețul pe Snarker.

— O, se miră James. Fetele se mai țin încă de lucruri din astea?

Lola îl privi de parcă ar fi fost nebun.

— Glumești? Fetele sînt afurisite.

— Am înțeles, spuse el, apoi se lăsă o tăcere dureroasă. Ți-am adus cartea, repetă, ca să mai umple liniștea.

— Știu, răspunse Lola acoperindu-și ochii cu palmele. Sînt atît de derutată.

— Nu trebuie s-o citești dacă nu vrei.

Romanul stătea pe măsuța de cafea dintre ei. Pe copertă era o imagine în culori a portului New York cam de prin 1775. Titlul – *Jurnalul unui terorist american* – era scris sus, cu litere roșii în relief.

Lola luă mîinile de la ochi și se uită lung și intens la el, apoi își aminti de carte și o ridică.

— Vreau s-o citesc. Chiar vreau. Dar sînt supărată din pricina lui Philip.

— Oh, făcu James, căci pentru o clipă uitase de Philip.

— E foarte rău.

— Serios?

Lola încuviință din cap.

— De cînd m-a rugat să mă mut la el, mă critică întruna.

Se așeză mai bine pe canapea și continuă:

— Ieri, de pildă. Eram în baie și îmi făceam o exfoliere cu sare, iar o parte din sare s-a vărsat pe jos. Apoi a trebuit să merg undeva urgent – la farmacie, cred – și Philip a venit acasă și a alunecat pe sare. Cînd m-am întors, a început să urle la mine că sînt neglijentă.

James se mută mai aproape de ea pe canapea.

— Sînt convins că nu-i nimic grav, îi spuse el. Așa sînt bărbații. E în perioada de adaptare.

— Serios? întrebă Lola, privindu-l intrigată.

— Fără îndoială, o asigură el dînd din cap. Bărbații au întotdeauna nevoie de timp ca să se obișnuiască.

— Mai ales Philip, spuse ea. M-a prevenit mama că, atunci cînd îmbătrînesc, bărbații se atașează de tabieturile lor, iar femeile sînt silite să le înlăture pe căi ocolite.

— Ei, vezi?! o lăudă James, întrebîndu-se cît de bătrîn îl credea.

— Dar mi-e greu, continuă Lola, fiindcă numai eu îmi asum riscuri. Am fost nevoită să renunț la apartament și, dacă relația nu merge, nu știu ce-o să mă fac.

— Sînt convins că Philip te iubește, zise James, dorindu-și să nu fie adevărat și să-i poată lua locul lui Oakland. Dar asta era imposibil, dacă nu se decidea și Mindy să scape de el.

— Chiar crezi asta? întrebă ea entuziastă. Ți-a spus că mă iubește?

— Nu..., zise James. Dar de ce mi-ar spune mie? se grăbi să adauge. Ești așa de..., începu, însă apoi ezită. Așa de frumoasă.

— Chiar crezi asta? întrebă ea, de parcă s-ar fi simţit nesigură de felul în care arăta.

E atît de dulce, se gîndi James. Chiar nu ştie că e superbă.

— Tare mi-aş dori să-mi spună şi Philip asta.

— Nu-ţi spune?

Lola clătină din cap cu tristeţe.

— Nu-mi spune niciodată că sînt frumoasă. Şi nici că mă iubeşte. Decît dacă-l oblig.

— Toţi bărbaţii sînt aşa, decretă James cu înţelepciune. Nici eu nu-i spun neveste-mii c-o iubesc.

— Dar voi sînteţi căsătoriţi, protestă Lola. Ştie c-o iubeşti.

— E complicat, spuse el, lăsîndu-se pe spate şi aşezîndu-se picior peste picior. Relaţiile dintre bărbaţi şi femei sînt întotdeauna complicate.

— Dar seara trecută tu şi soţia ta păreaţi foarte fericiţi împreună.

— Mai avem şi noi momentele noastre, zise el, deşi nu-şi putea aminti nici unul.

Se reaşeză picior peste picior, sperînd să-şi mascheze erecţia.

— Ei bine, trebuie să merg să mă întîlnesc cu Philip, spuse ea, ridicîndu-se brusc.

James se ridică şi el, dar fără tragere de inimă. Vizita se încheiase aşa de repede? Tocmai cînd începuse să facă progrese.

— Mulţumesc că mi-ai adus cartea. O să mă apuc de ea chiar în după-amiaza asta şi o să-ţi comunic părerea mea.

— Minunat! zise James, fericit că dorea să-l revadă.

La uşă încercă s-o sărute pe obraz. Momentul se dovedi destul de jenant, fiindcă Lola întoarse capul şi sărutul ateriză undeva în părul ei. Ameţit de senzaţia atingerii, James se trase un pas înapoi, împiedicîndu-se de colţul covorului.

— Ai păţit ceva? întrebă Lola prinzîndu-l de braţ.

— Nu, nimic, răspunse el aranjîndu-şi ochelarii şi zîmbind.

— Ne vedem curînd.

Lola îi făcu cu mîna şi închise uşa, apoi se întoarse în apartament. Era tare drăguţ modul în care James Gooch îşi manifesta interesul evident pentru ea. Sigur că nu-i împărtăşea sentimentele, dar James era genul de om care i-ar fi îndeplinit orice dorinţă. În plus, era un scriitor apreciat. Cine ştie, poate îi va fi de folos în viitor.

Între timp, aşteptînd liftul, James simţea cum penisul în erecţie îi împungea pantalonii. Philip Oakland era un tîmpit, decretă el cu îndîrjire, gîndindu-se la sînii Lolei. Biata copilă, probabil că nici nu bănuia în ce se băga.

*

* *

La etajul de deasupra, Annalisa Rice lipi un timbru mare şi roşu pe colţul unui plic şi i-l trecu vecinei. Şase femei, printre care şi Connie Brewer, stăteau în jurul mesei din sufragerie, umplînd plicuri pentru balul de caritate al fundaţiei King David. Fundaţia era creaţia personală a soţilor Brewer şi evoluase de la stadiul de dineu la un restaurant de pe Wall Street la o gală multimedia ţinută la Armory. Toţi nou-veniţii pe Wall Street doreau să-l cunoască pe Sandy Brewer, să se afle în preajma lui şi să facă afaceri cu el şi erau dispuşi să plătească preţul, susţinîndu-i cauza. Connie o rugase pe Annalisa să fie co-organizator. Cerinţele erau simple : trebuia să cumpere două mese a cîte cincizeci de mii de dolari – Paul completase cu bucurie un cec pentru întreaga sumă – şi să se implice în planificare.

Annalisa se apucase de treabă cu aceeaşi pasiune pe care o dovedise şi pe vremea cînd era avocată. Studiase rapoartele financiare – anul trecut evenimentul strînsese treizeci de milioane de dolari, o

sumă extraordinară, iar anul acesta sperau să strîngă cu cinci milioane mai mult. Se duse la degustări și examină aranjamente florale, parcurse listele de invitați și participă la ore întregi de ședințe ale comitetului. Munca nu era prea interesantă, dar îi oferea un scop în viață și o împiedica să se mai gîndească la Paul. De la călătoria în China – unde Paul și Sandy se ocupaseră de afaceri cît era ziua de lungă, în timp ce Annalisa și Connie fuseseră plimbate de colo-colo într-un Mercedes cu șofer și însoțite de un ghid care le arătase numeroase temple și muzee –, Paul devenise tot mai secretos și mai retras. Cînd era acasă, își petrecea aproape tot timpul în birou, vorbind la telefon cu orele sau făcînd grafice pe computer. Refuza să discute despre afaceri, spunînd doar că el și Sandy erau pe care să încheie un contract fabulos cu chinezii, contract care va schimba definitiv piața bursieră internațională și le va aduce miliarde de dolari.

— Ce știi despre afacerea asta cu China? o întrebase Annalisa pe Connie într-o după-amiază, imediat după ce se întorseseră la New York.

— Eu nu mai pun întrebări din astea de multă vreme, îi răspunsese aceasta, deschizîndu-și laptopul micuț. Sandy a încercat să-mi explice de cîteva ori și m-am lăsat păgubașă.

— Nu te deranjează să nu știi cu ce se ocupă de fapt soțul tău?

— Nu, spusese Connie, studiind o listă de nume pentru petrecere.

— Dar dacă e ceva ilegal?

Annalisa n-ar fi putut spune cum îi trecuse una ca asta prin minte.

— Sandy n-ar face niciodată ceva ilegal. Și nici Paul. E soțul tău, Annalisa, îl iubești, iar el e un tip minunat.

Timpul îndelungat petrecut în tovărășia lui Connie, îi oferise Annalisei o nouă perspectivă asupra caracterului acesteia. Connie era o romantică naivă, o

optimistă fără multă minte, care își admira soțul și era încredințată că putea obține orice folosind miere, nu oțet. Lua averea lui Sandy ca pe ceva de la sine înțeles, de parcă nici nu se gîndise vreodată cum ar fi viața dacă ar avea ceva mai puțini bani. Această atitudine izvora, așa cum descoperise Annalisa, nu din aroganță, ci din firea ei simplă. De la vîrsta de șase ani, Connie își dedicase fiecare clipă dansului și, ajungînd artistă profesionistă la doar optsprezece ani, nu reușise să mai termine liceul. Nu era proastă, dar învățase ca un papagal tot ce știa. Cînd trebuia să analizeze, se pierdea ca un copil care a memorat numele țărilor, dar nu-și poate imagina unde se află unele în raport cu altele.

Avînd o personalitate puternică, Annalisa ajunsese rapid s-o domine pe Connie, care părea că îi acceptă întîietatea ca pe ceva de la sine înțeles. Se asigura că aceasta era invitată la prînzuri și la cocteilurile nocturne; îi dădu numele persoanelor care urmau să vină la ea ca s-o tundă și s-o coafeze, s-o epileze și să-i facă manichiura și pedichiura – „așa nu vei fi văzută niciodată în public cu hîrtiile alea între degetele de la picioare", îi spusese Connie –, ba chiar să-i facă șuvițe în păr. Connie era obsedată de propria imagine și presupunea că Annalisa îi semăna, printînd fotografiile acesteia de pe site-urile mondene pe care le verifica în fiecare dimineață.

— Azi-dimineață a apărut o poză de-a ta foarte frumoasă în *Women's Wear Daily*! țipa Connie cu un entuziasm copilăresc.

Sau:

— Am văzut o poză nemaipomenită cu noi două la lansarea de aseară a parfumului!

Apoi întreba plină de solicitudine dacă Annalisa dorea să-i trimită prin curier fotografiile printate la apartament.

— E OK, Connie, le caut singură, o liniștea ea.

Însă peste două ore portarul suna la interfon, după care trimitea plicul la etaj. Annalisa se uita la poze, apoi le punea într-un sertar.

— Chiar te interesează lucrurile astea? o întrebase ea pe Connie într-o zi.

— Firește! Pe tine, nu?

— Nu prea.

Connie păruse jignită, iar Annalisa se simțise prost, căci bagatelizase fără să vrea una dintre cele mai mari plăceri pe care amica sa le avea în viață. Connie se mîndrea foarte mult cu prietenia pe care i-o arăta Annalisa, lăudîndu-se față de celelalte femei cu faptul că Annalisa scrisese o carte academică în facultate și apăruse la *Charlie Rose*. Ba îl cunoscuse chiar și pe președinte și *lucrase* la *Washington*. La rîndul ei, Annalisa devenise extrem de atentă cu sentimentele lui Connie. Era o făptură atît de firavă, amintindu-i Annalisei de o zînă, cu oasele ei micuțe și mîinile grațioase. Iubea tot ce sclipea, tot ce era drăguț și roz, și se uita întotdeauna după noutăți la Harry Winston sau Lalaounis. Etalîndu-și cele mai noi achiziții în materie de bijuterii, insista ca Annalisa să probeze un inel cu diamant galben sau un colier cu safire, îmboldind-o să le cumpere.

— Nu, refuza ea întotdeauna, pe același ton ferm, înapoind bijuteriile. N-am de gînd să umblu de colo-colo purtînd un inel de o jumătate de milion de dolari. Dacă se întîmplă ceva?

— Dar e *asigurat*, o liniștea Connie, de parcă asigurarea o scutea de orice responsabilitate.

Acum, așezată în sufrageria luxosului și spațiosului său apartament, pregătind plicurile împreună cu Connie și cu celelalte doamne din comitet, Annalisa privi în jurul ei și își dădu seama că semănau cu niște fetițe care lucrează la un proiect pentru ora de lucru manual. Mai lipi un timbru pe un plic, în vreme ce femeile sporovăiau despre nimicurile obișnuite – copii, soți, case, haine, coafuri, cîte o bîrfă despre noaptea de dinainte –, singura diferență fiind scara la care își trăiau viețile. Una dintre femei se întreba dacă să-și trimită fiica la un pension din Elveția; alta își construia o casă pe o insulă privată

din Caraibe și-și îndemna tovarășele să procedeze la fel, „ca să fim toate laolaltă". Apoi o doamnă aduse în discuție articolul din ultimul număr al revistei *W*, care dominase conversația grupului în ultimele trei săptămîni. Articolul cuprindea o listă a posibilelor candidate din lumea mondenă care puteau să-i ia locul legendarei doamne Houghton, Annalisa fiind a treia în ordinea preferințelor. Primise numai vorbe de laudă, fiind descrisă ca „frumoasa cu părul de foc din Washington care a luat cu asalt New Yorkul", însă ei i se părea jenant. De cîte ori ieșea din casă, se găsea cineva să-i pomenească de articol. O altă consecință era aceea că îi sporise gradul de vizibilitate, astfel că, ori de cîte ori își făcea apariția la un eveniment, fotografii îi strigau numele, insistînd să se oprească și să le pozeze. Nu era nimic periculos în asta, însă Paul se speriase de moarte.

— De ce-ți fac fotografii? se răstise el furios, luînd-o de mînă la capătul unui scurt covor roșu în spatele căruia erau postere cu logouri ale revistelor de modă și al unei companii de electronice.

— Nu știu, Paul.

Era oare posibil ca Paul să fie atît de naiv în privința lumii din care insistase să facă parte? Billy Litchfield spunea adesea că petrecerile astea erau pentru femei – ca să-și etaleze toaletele și bijuteriile –, așa că probabil, Paul fiind bărbat, pur și simplu nu înțelegea. Nu excelase niciodată la capitolul socializare și era aproape complet lipsit de capacitatea de-a citi oamenii și de-a face conversație. Pus într-o situație pe care n-o înțelegea, devenea rigid și se înfuria, înfigîndu-și limba în obraz, de parcă s-ar fi forțat singur să nu vorbească. În seara aceea, zărindu-i obrazul umflat, Annalisa se întrebase cum să-i explice regulile acestei adunări.

— E ca o petrecere de ziua cuiva, Paul. La care, de regulă, oamenii fac poze. Ca să aibă amintiri.

— Nu-mi place. Nu vreau ca pozele mele să circule pe internet. Nu vreau ca lumea să știe cum arăt sau unde sînt.

— Eşti de-a dreptul paranoic, Paul, îi spusese Annalisa rîzînd. Tuturor oamenilor li se fac poze. Chiar şi poza lui Sandy e peste tot.

— Eu nu sînt Sandy.

— Atunci n-ar trebui să mai ieşi nicăieri.

— Cred că nici tu n-ar trebui.

Remarca asta o înfuriase.

— Atunci, poate ar fi bine să ne mutăm înapoi la Washington, îi zisese ea pe un ton tăios.

— Asta ce vrea să însemne?

Annalisa clătinase din cap, ştiind că era inutil să se certe cu el, lucru pe care îl descoperise încă din primii ani de căsnicie. Cînd nu erau de acord, Paul se apuca să despice în patru firul cuvintelor ei, reuşind să abată atenţia de la subiect, astfel încît nu mai ajungeau niciodată la vreo soluţie. Paul nu făcea concesii din principiu.

— Nimic, răspunsese Annalisa.

Rămăsese acasă trei seri la rînd, dar Paul refuzase să-şi schimbe în vreun fel programul, aşa că stătuse de una singură în uriaşul apartament, rătăcind din cameră în cameră pînă pe la zece, cînd Paul ajunse în sfîrşit acasă. Mîncă un sendviş cu unt de arahide pregătit de Maria, menajera, apoi urcă în birou să mai lucreze. Billy Litchfield nu se întorsese încă de la mama lui şi Annalisa simţi golul dureros al singurătăţii într-un mare oraş, unde toţi ceilalţi păreau ocupaţi cu ceva foarte important. În a patra seară renunţă şi ieşi cu Connie. Li se făcură din nou fotografii, iar Annalisa puse imaginile printate în sertar, fără să-i sufle o vorbă lui Paul.

Acum, una dintre femeile din comitet, obsedată de articolul din revistă, se întoarse către ea şi-i zise ca din întîmplare:

— Cum de-ai ajuns pe lista aia? Vreau să spun, eşti în New York doar de şase luni.

— Nu ştiu, răspunse Annalisa.

— Fiindcă *ea* va fi următoarea doamnă Houghton, afirmă Connie cu mîndrie. Aşa spune şi Billy Litchfield.

Annalisa s-ar descurca mai bine decît mine în rolul ăsta.

— Nu-i adevărat, o contrazise aceasta.

— Billy te-a înscris pe listă? întrebă una dintre femei.

— Mi-e tare drag, dar uneori e prea insistent, zise alta.

— Nu ştiu de ce vă preocupă aşa de mult, interveni Annalisa, lipind încă un timbru. Dinaintea ei se înălţa un teanc de cel puţin o sută de plicuri. Doamna Houghton a murit. Lăsaţi-o să se odihnească în pace.

La auzul acestei remarci revoltătoare, femeile se porniră pe comentarii însufleţite.

— Nu, serios, spuse Annalisa, ridicîndu-se s-o roage pe Maria să le aducă prînzul. Nu înţeleg de ce e un ţel atît de important.

— Doar pentru că nu-ţi doreşti asta, replică una dintre femei. Oamenii care nu-şi doresc diverse lucruri le primesc întotdeauna.

— Aşa e, o aprobă Connie. Cînd l-am cunoscut pe Sandy, nici nu-mi păsa de el şi uite că ne-am căsătorit.

— Maria, strigă Annalisa, împingînd uşile batante dinspre bucătărie. Vrei, te rog, să serveşti salata de pui Waldorf şi biscuiţii cu brînză?

Se întoarse la masă şi atacă iarăşi, cu forţe noi, teancul de plicuri.

— Aţi primit locul de parcare? întrebă Connie într-o doară.

— Nu.

— Trebuie să fii de neclintit cu cei din consiliu, o sfătui una dintre doamne. Nu le permite să te calce în picioare. Le-ai spus clar că o să plăteşti în plus?

— Nu locuim în genul ăla de clădire.

Annalisa simţea că începe s-o doară capul. Locul de parcare, ca şi aerul condiţionat, se dovedise un dezastru. Paul se dusese la bărbatul care cîştigase la loterie, un ins liniştit, chirurg la Spitalul Columbia, şi-l întrebase dacă e dispus să-l vîndă. Doctorul i se

plînsese lui Mindy, iar aceasta îi trimisese lui Paul o notă în care îl ruga să nu mai ofere mită locatarilor. La vederea hîrtiei, Paul se făcuse alb la față.

— De unde a luat asta? întrebă el răstit, arătîndu-i hîrtia pe care era scris mesajul.

Era o coală din blocnotesul de la hotelul Four Seasons din Bangkok.

— A intrat la noi în casă, zise el ridicînd vocea. De acolo a luat hîrtia, de pe birou.

— Paul, nu fi nebun.

— Atunci, de unde a luat asta?

— Nu știu, spuse Annalisa, amintindu-și că-i dăduse cheile lui Sam înainte de Crăciun.

Așadar, Sam, care îi înapoiase cheile, i le dăduse maică-sii. Fiindcă nu-i putea spune asta lui Paul, insistă că era doar o coincidență. Iată încă un lucru în privința căruia era nevoită să-și mintă soțul și se simțea cumplit de vinovată, de parcă ar fi comis o crimă. Paul chemă pe cineva să schimbe încuietorile. Episodul nu făcu decît să-i sporească ura față de Mindy Gooch și să jure că o va scoate pe „femeia aia" din clădire într-un fel sau altul.

Maria le aduse prînzul și așeză masa cu tacîmuri de argint marca Asprey și porțelanuri de la Tiffany, despre care Billy afirma că sînt încă cele mai bune.

— Biscuiți cu brînză! exclamă cineva uitîndu-se cu îndoială la grămada de biscuiți aurii de pe platoul de cristal. Annalisa, nu trebuia, o certă femeia. Pe cuvîntul meu că vrei să ne pui la îngrășat.

14

De parcă n-ar fi fost și așa destul de nevrotic de la natură, în săptămînile dinainte de apariția cărții James ajunse în ultimul hal. Se ura pentru asta, căci îi disprețuia pe scriitorii care își verificau ratingurile de pe Amazon sau de pe Barnes&Noble din jumătate în jumătate de ceas și scotoceau tot internetul după recenzii și referințe. Obsesia îl lăsă cu nervii zdruncinați, de parcă ar fi fost un nebun încredințat că e urmărit de dușmani imaginari. Apoi mai era și Lola. În rarele sale momente de luciditate, James trase concluzia că tînăra era un fel de super-momeală, un obiect sclipitor, lustruit și irezistibil, pe marginile căruia atîrnau cîrlige. La suprafață, relația dintre ei se situa încă în limitele perfectei inocențe, căci nu se petrecuse nimic semnificativ, în afară de un schimb de SMS-uri și cîteva vizite neașteptate în apartamentul lui. Cam de două ori pe săptămînă, Lola își făcea pe neașteptate apariția la ușa lui, tolănindu-se pe scaunul pliant din birou ca o panteră neagră. L-ar fi prins în cîrlig în orice circumstanțe, dar în cazul de față prada era de două ori asigurată, deoarece îi citise imediat cartea și dorise să discute despre ea, cerîndu-i totodată sfaturi în legătură cu Philip.

Să se mărite oare cu el? Firește că îl iubea, însă n-ar fi vrut ca Philip s-o ia de nevastă în împrejurări nepotrivite – adică din obligație. James se afla în aceeași dilemă ca legendarul rege Solomon: o voia

pe Lola pentru sine, dar şi mai mult îşi dorea ca ea să rămînă în clădire, indiferent de împrejurări. Cum nu-şi putea da afară din casă nevasta ca s-o aducă pe Lola, faptul că aceasta locuia la cîteva etaje deasupra i se părea mai bun decît să n-o mai aibă deloc în preajmă. Aşa că alese să mintă, trezindu-se în surprinzătoarea situaţie de-a da sfaturi despre relaţii unei tinere de douăzeci şi doi de ani.

— Cred că se înţelege de la sine că omul e dator să încerce şi asta, zise James, zbătîndu-se ca un peşte pe uscat. Se spune că poţi divorţa oricînd.

— N-aş putea face aşa ceva. Nu-mi permite religia.

Ce religie o fi aia? se întrebă James.

— Dar din moment ce spui că-l iubeşti pe Philip...

— Nu, *cred* că-l iubesc, asta am spus, îl corectă Lola. Dar n-am decît douăzeci şi doi de ani. Cum pot şti cu siguranţă?

— Nu poţi şti niciodată cu siguranţă, răspunse James, gîndindu-se la Mindy. Căsnicia durează la nesfîrşit, dacă nu se găseşte cineva să-i pună capăt definitiv.

— Eşti aşa de norocos, zise ea oftînd. Tu ai ales deja. Şi eşti un geniu. Cînd îţi va apărea cartea, o să cîştigi milioane de dolari.

Vizitele secrete continuară vreme de mai multe săptămîni, dar apoi veni miercurea în care editorul lui James trebuia să primească recenzia preliminară de la *The New York Times Book Review*. Lola trecu pe la el, aducîndu-i un cadou – un ursuleţ de pluş ca „să-ţi poarte noroc" –, însă James era prea surescitat ca să primească darul cum se cuvenea şi îl îndesă absent într-o debara deja ticsită cu haine.

Totul depindea de recenzia din *Times*. Ca scriitor a cărui primă carte se vînduse în numai şapte sute cincizeci de exemplare, avea nevoie de laude hiperbolice pentru a spulbera plafonul de cristal al vînzărilor trecute. Îşi imagină că spulberarea asta va semăna cu trecerea vijelioasă prin tavanul fabricii de ciocolată a lui Willie Wonka în marele lift de

sticlă și începu să se întrebe ce se întîmpla cu creierul lui

Probabil că ești foarte încîntat, îi spuse Lola, urmîndu-l în birou. O să ai parte de o recenzie super. Sînt convinsă.

James nu era deloc convins, dar biata Lola era mult prea tînără ca să înțeleagă că, de regulă, lucrurile nu merg așa cum speri. Gura îi era uscată din pricina nervilor. Toată dimineața oscilase între beatitudine și disperare. Acum se afla pe panta descendentă a *montagne russe*-ului emoțiilor.

— Toți oamenii vor să creadă că sînt învingători, zise el cu o voce răgușită. Toți cred că e de-ajuns să te porți ca personajele din filme sau ca invitații de la *Oprah* sau ca autorii acelor așa-zise volume de memorii inspiraționale și să nu renunți niciodată, pentru ca în final să triumfi. Dar nu e adevărat.

— De ce n-ar fi adevărat? întrebă Lola cu o încredere enervantă.

— Singura garanție a succesului e munca asiduă, răspunse James. Statistic vorbind. Dar nici măcar așa nu poți fi sigur. Adevărul e că nu există siguranță absolută.

— Dar există dragoste absolută, decretă Lola.

Starea de spirit i se schimbă iarăși și sentimentele începură să-și croiască drum spre suprafață. Ce dulce e, își spuse privind-o pe Lola. Nu știa nimic despre viață, dar încrederea ei în sine era atît de pură, încît devenea aproape înălțătoare.

— Totul se reduce la cifre, zise el, clătinînd din cap la propria revelație. Cifre peste cifre peste cifre. Poate că așa a fost dintotdeauna, continuă el îngîndurat.

— Ce să fie? întrebă Lola, care se plictisise.

Conversația nu numai că se îndepărtase de preocupările ei, dar intrase pe un teritoriu care pentru ea era egal cu cel al taxelor și impozitelor. Adică ceva la care spera să nu se mai gîndească niciodată.

— Ratingurile, profiturile, zise James, gîndidu-se că nu i-ar fi displăcut să profite de Lola. Dar nu prea putea să se exprime în felul ăsta, nu?

Sau putea?

— Trebuie să plec, spuse Lola. Ţine ursuleţul în braţe şi pupă-l ca să ai noroc. Şi dă-mi un SMS mai tîrziu. Abia aştept să citesc recenzia.

După plecarea Lolei, James se întoarse la computer. Îşi verifică şi răsverifică masajele, ratingurile de pe Amazon şi cele de pe Google, şi-şi căută numele pe toate site-urile media posibile, inclusiv Huffington Post, Snarker şi Defamer. Următoarele cinci ore se scurseră în această manieră neplăcută.

Într-un sfîrşit, la trei şi un sfert, sună telefonul.

— Am reuşit! se auzi vocea triumfătoare a lui Redmon. Eşti pe coperta numărului ăsta din *The New York Times Book Review*. Te numesc un Melville al zilelor noastre.

La început, James se simţi mult prea şocat ca să vorbească. După o clipă însă, îşi regăsi vocea şi, ca şi cînd i-ar fi apărut în fiecare lună numele pe coperta revistei, zise:

— Sînt de acord cu titulatura.

— La naiba, sigur c-o acceptăm, sări Redmon. Nici dacă am fi scris noi recenzia nu ieşea mai bine. O s-o rog pe asistentă să ţi-o trimită prin e-mail.

James închise. Era prima dată în viaţă cînd avea succes.

— Am ieşit triumfător! strigă el cu voce tare.

Apoi simţi că ameţeşte – de fericire, îşi spuse – şi chiar că îi e puţin greaţă. Nu mai vomase de ani de zile, din copilărie, dar senzaţia deveni tot mai puternică şi în cele din urmă trebui să fugă la baie, unde îndeplini cel mai puţin masculin dintre ritualuri – vomă în vasul de toaletă.

Încă nesigur pe picioare, se întoarse în birou, deschise documentul ataşat şi-l printă, citind febril fiecare pagină pe măsură ce acestea ieşeau din imprimantă. Talentul lui era în sfîrşit recunoscut şi,

indiferent câte cărți avea să vîndă, această recunoaștere a locului său în panteonul literar era ceea ce conta cu adevărat. Cîștigase! Dar... acum ce trebuia să facă? A, da, să dea vestea cea bună. Ăsta era următorul pas.

Se apucă să formeze numărul lui Mindy, dar ezită. Avea timp berechet să-i spună, se gîndi el, și exista cineva care ar fi apreciat mai mult vestea: Lola. Ea ar trebui să afle prima, ea, care tremurase alături de el în această zi dramatică. Înșfăcînd cele trei pagini ale recenziei, ieși în hol și așteptă cu nerăbdare liftul, plănuindu-și cu grijă cuvintele („Am reușit"? „O să fii mîndră de mine"? „Ai avut dreptate"?) și ceea ce ar fi putut urma. (Îl va îmbrățișa, firește, iar îmbrățișarea s-ar putea transforma într-un sărut, iar sărutul ar putea duce la...? Numai Dumnezeu știa.) Liftul veni în sfîrșit de la ultimele etaje ale clădirii. Se urcă și apăsă pe butonul cu numărul 13. Își plimbă ochii de la butoanele care se aprindeau încet-încet, marcînd ascensiunea, la paginile printate ale recenziei, întipărite acum adînc în mintea lui: „Un Melville al zilelor noastre".

Plin de entuziasm, bătu cu putere în ușa apartamentului 13B. Se auzi zgomot ca de încăierare și, așteptîndu-se s-o vadă pe Lola, rămase șocat dînd cu ochii de Philip Oakland. La vederea lui James, fața lui Philip căpătă o expresie rece și plictisită.

— Gooch, zise el. Ce cauți aici?

Iată, își spuse James, o scenă demnă de curtea școlii. Se strădui să tragă cu ochiul peste umărul lui Philip, sperînd s-o zărească pe Lola.

— Îți pot fi de folos cu ceva? întrebă Philip.

James făcu tot ce-i stătea în puteri ca să dreagă lucrurile.

— Mi s-a făcut o recenzie foarte bună în *The New York Times Book Review*, zise, fluturînd inutil paginile.

— Felicitări, spuse Philip, dînd să închidă ușa.

— Lola e acasă? întrebă James disperat.

Philip se uită la el și rîse pe jumătate sardonic, pe jumătate condescendent, de parcă ar fi înțeles în sfîrșit care era adevăratul scop al vizitei.

— Lola? strigă el peste umăr.

Lola veni la ușă înfășurată într-un halat de mătase și cu părul ud. Părea că abia ieșise de la duș.

— Ce e? întrebă ea, strecurîndu-și nonșalantă mîna în buzunarul blugilor lui Philip.

James îi întinse stîngaci paginile.

— Iată recenzia din *Times*. Mi-am zis c-ai vrea s-o citești.

— A, da, vreau, zise Lola cu nepăsare, ca și cînd nici n-ar fi trecut pe la el cu cîteva ore mai devreme, ca și cînd n-ar fi fost niciodată pe la el, ca și cînd nu erau decît niște simple cunoștințe.

— E favorabilă, anunță James, știind că era învins, dar nevrînd să-și recunoască înfrîngerea. De fapt, e extraordinară.

— Foarte drăguț din partea ta, James, zise ea. Nu e drăguț? i se adresă ea lui Philip.

— Foarte frumos, o aprobă acesta și închise ușa.

James se întrebă dacă se mai făcuse vreodată de rîs în halul ăla.

Întorcîndu-se acasă, îi trebuiră cîteva minute să-și revină în urma acelei scene stînjenitoare, iar asta se întîmplă doar pentru că telefonul se porni să sune. Era Mindy.

— Tocmai am aflat, zise ea acuzator.

— Ce-ai aflat? întrebă el, intrînd imediat pe făgașul vechilor lor obiceiuri maritale, ca un adult care își vizitează părinții.

— Despre coperta de la *The New York Times Book Review*. De ce nu mi-ai spus? De ce trebuie să citesc despre asta pe un blog?

— Abia am aflat și eu, oftă James.

— Nu ești fericit? întrebă Mindy.

— Ba da, sigur.

Închise și se așeză pe scaun. Nu se așteptase ca plăcerea triumfului să dureze o veșnicie, dar nici prin minte nu-i trecuse că se va stinge atît de repede.

*
* *

Billy Litchfield se întoarse în Manhattan cîteva zile mai tîrziu. Mama lui se simţea mai bine, dar amîndoi înţeleseseră că-şi începuse lenta coborîre spre moarte. Totuşi luna petrecută în suburbiile izolate de la poalele Munţilor Berkshire îi dăduse o lecţie preţioasă – anume, cît de norocos fusese în viaţă. Realitatea era că nu se născuse la vreun conac, ci într-o casă din suburbii, iar faptul că izbutise, vreme de treizeci de ani, să-şi evite destinul era un miracol. Dar uşurarea pe care o simţi cînd se întoarse în Manhattan se dovedi de scurtă durată. Intrînd în clădire, găsi în uşa apartamentului un ordin de evacuare.

Restituirea presupunea o excursie pînă în State Street, la tribunalul locuinţelor, unde se amestecă printre *hoi polloi*[1] -i din Manhattan. Acesta era adevăratul Manhattan, unde toţi aveau un simţ foarte acut al propriei importanţe şi al drepturilor personale. Billy se aşeză pe un scaun de plastic, în compania a sute de astfel de persoane, aşteptînd, într-o cameră fără ferestre, să i se judece cazul.

— Care e pretextul dumneavoastră? întrebă judecătorul.

— Mama mea a fost bolnavă. A trebuit să părăsesc oraşul ca să am grijă de ea.

— Asta e neglijenţă.

— Nu şi din punctul ei de vedere.

Judecătorul se încruntă, dar părea să fie destul de înţelegător.

— Plătiţi chiria şi amenda. Şi să nu vă mai văd pe-aici.

— Am înţeles, domnule judecător, răspunse Billy.

---

1. Expresie de origine greacă preluată în engleză cu sensul, de regulă peiorativ, de „mase", „oameni" (n.r.).

Se așeză la o altă coadă lungă ca să achite suma datorată, apoi luă metroul spre centru. Aerul cald și fetid din vagon se încolăci în jurul despresiei lui ca o plantă parazitară. Cercetînd chipurile din jurul lui, îl izbi inutilitatea atîtor vieți. Dar poate că așteptările lui erau prea mari. Poate că Dumnezeu nu hărăzise vieții alt scop în afară de reproducere.

În această stare de spirit, se întîlni cu Annalisa în fața clădirii din 5th Avenue nr. 1 și se sui în proaspăt achiziționatul ei Bentley verde, dotat cu șofer personal, pe care Billy îl angajase prin intermediul unei agenții. Fiindcă n-o văzuse de ceva timp, înfățișarea ei îl șocă – se schimbase enorm, nu mai era deloc femeia băiețoasă pe care o cunoscuse cu nouă luni înainte. Însă nu-și pierduse încă înclinația pentru o înfățișare naturală și firească, de parcă nici n-ar fi fost fardată sau coafată, de parcă n-ar fi purtat pantaloni de cinci mii de dolari, deși Billy știa că depusese mari eforturi ca să arate așa. Nu era de mirare că lumea se înghesuia s-o invite la evenimente, iar revistele îi publicau zilnic fotografiile. Dar se trezi suprinzător de ezitant în fața succesului ei. Prudența asta era ceva nou pentru el și se întrebă dacă izvora din întîmplările recente sau din conștientizarea faptului că strădaniile lui de-o viață nu-i aduseseră mai nimic. „O fotografie nu e decît o imagine. Azi e, mîine a dispărut. Nu-ți va aduce împlinire sufletească peste ani“, ar fi vrut să-i spună. Dar de ce nu s-ar fi distrat Annalisa acum, cît mai putea? Va avea destul timp să regrete mai tîrziu.

Mașina îi duse la Galeriile Hammer de pe 5th Avenue, unde Billy se așeză pe o banchetă și cercetă noile tablouri. În aerul imaculat și rarefiat al galeriei, începu să se simtă mai bine. De asta făcea el ce făcea, își spuse. Chiar dacă nu-și permitea să cumpere opere de artă, se putea înconjura de ele prin intermediul celor care își permiteau. Annalisa se așeză lîngă el, uitîndu-se lung la celebrul tablou

al lui Andrew Wyeth înfățișînd o femeie într-o cameră albastră de pe plajă.

N-o să înțeleg în veci cum un tablou poate să coste patruzeci de milioane, zise ea.

— O, draga mea, un tablou ca ăsta e neprețuit. E unic. Reprezintă munca și viziunea unui om. Totuși pe pînza asta se poate admira geniul creator universal al lui Dumnezeu.

— Dar banii ar putea fi utilizați în folosul oamenilor, replică Annalisa.

Argumentul îi dădu o senzație de oboseală, căci îl mai auzise de nenumărate ori.

— Asta e adevărat, zise el, în principiu. Dar fără artă omul e doar un animal și încă unul nu tocmai agreabil. Lacom, ambițios, egoist și ucigaș. Iată, aici ai bucurie, teamă și respect, viziune. E hrană pentru suflet, adăugă, arătînd spre tablou.

— Cum îți mai merge, Billy? îl întrebă Annalisa. Serios vorbind.

— Cum nu se poate mai bine.

— Dacă o pot ajuta pe mama ta în vreun fel... Ezită, știind că Billy ura să vorbească despre situația lui financiară, dar spiritul caritabil învinse. Dacă ai nevoie de bani... Paul cîștigă foarte mult... Zice că e pe punctul să cîștige miliarde, zise ea, zîmbind de parcă tocmai făcuse o glumă jenantă, iar eu n-aș da niciodată zece milioane pe un tablou. Dar dacă cineva are nevoie de ajutor...

Billy nu-și desprinse privirile de pe pînza lui Wyeth.

— Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine, draga mea. Am supraviețuit în New York pînă acum, așadar bănuiesc că o să mă mai descurc o vreme.

Cînd ajunse acasă, auzi telefonul sunînd. Era mama lui.

— Am rugat-o pe fată să-mi aducă niște cod de la supermarket, dar era stricat. Credeam că oricine știe să deosebească peștele proaspăt de cel stricat.

— Of, mamă, zise el frustrat și înfrînt.

— Acum ce să fac?

— N-o poţi suna pe Laura?

— Sîntem iarăşi certate. Ne-am împăcat numai cît ai fost tu aici.

— Tare aş vrea să vinzi casa aia şi să te muţi într-un duplex în Palm Beach. Viaţa ţi-ar fi mult mai uşoară acolo.

— Nu-mi permit, Billy. Şi nu vreau să trăiesc printre străini.

— Dar ai avea un apartament numai al tău.

— Nu pot să locuiesc într-un apartament. Aş înnebuni.

Billy închise şi oftă. Mama lui devenise imposibilă, aşa cum, bănuia el, sînt toţi bătrînii atunci cînd refuză să accepte că vieţile lor trebuie să se schimbe. Angajase o asistentă care s-o viziteze de două ori pe săptămînă şi o fată care să-i facă cumpărăturile şi curăţenie în casă. Dar soluţia era numai temporară. Iar mama lui avea dreptate – chiar nu şi-ar fi permis să-şi vîndă casa şi să se mute într-un apartament în Florida. În luna petrecută acolo consultase un agent imobiliar, care îl informase că piaţa imobiliară se prăbuşise, casa mamei sale valorînd acum în jur de trei sute de mii de dolari. Dacă ar fi vrut să vîndă în urmă cu doi ani, ar fi fost cu totul altă poveste. Ar fi obţinut şi patru-cinci sute.

Însă acum doi ani situaţia mamei sale nu-l îngrijora. Deocamdată era bine, dar mai devreme sau mai tîrziu tot ar fi trebuit să meargă într-o instituţie de asistenţă specializată, unde costurile, potrivit informaţiilor furnizate de soră-sa, depăşeau cinci mii de dolari pe lună. Dacă vindea casa, banii i-ar fi ajuns cam patru ani. Şi apoi?

Se uită prin micul lui apartament. Era oare pe cale să-şi piardă propria casă? Avea să ajungă şi el un caz social? Faptul că Annalisa Rice îl întrebase de bani era un semn rău. Să fi fost disperarea lui atît de vizibilă? Dacă oamenii îi miroseau slăbiciunea, era terminat. „Ai auzit ce s-a întîmplat cu

Billy Litchfield? vor întreba ei. Și-a pierdut apartamentul și a fost silit să părăsească New Yorkul." Ar mai dezbate o vreme subiectul, apoi ar uita repede de el. Nimeni nu vrea să se gîndească prea mult la cei care eșuează.

Se duse în dormitor și deschise cutia de lemn lăsată de doamna Houghton. Crucea Mariei Tudor era tot în săculețul din piele întoarsă, în compartimentul secret. Îl bătuse gîndul să închirieze un seif în care să păstreze obiectul, dar îi fusese teamă că această acțiune în sine ar fi trezit bănuieli. Prin urmare, lăsase cutia pe birou, așa cum făcuse și doamna Houghton. Despăturind crucea, își aminti ce-i spusese odinioară bătrîna: „Problema cu arta, Billy, este că nu rezolvă dificultăților oamenilor. Banii, pe de altă parte, exact asta fac".

Billy își puse ochelarii de citit și examină crucea. Diamantele erau tăiate grosolan după standardele moderne și se aflau departe de perfecțiune în materie de culoare sau de claritate, prezentînd pete întunecate. Dar nestematele erau vechi și uriașe. Piatra din mijloc avea cel puțin douăzeci de carate. Pe piața liberă, crucea ar fi putut valora zece pînă la douăzeci de milioane de dolari.

Tocmai acest detaliu îi dicta să nu fie lacom – cu cît cerea mai mulți bani, cu atît creștea posibilitatea ca vînzarea să trezească atenția. Va cere numai trei milioane – suficient, socoti el, ca să-și îngrijească mama și să-și asigure traiul relativ modest la New York.

Apoi realitatea a ceea ce era pe cale să facă îi stîrni reacții fizice de teamă. Simți cum începe să transpire la subsuori și, lăsînd crucea pe pat, se duse la baie, unde luă două pastile de Xanax și intră în duș.

După aceea, frecîndu-se cu un prosop alb și greu, își spuse cu severitate că trebuie să fie de neclintit în hotărîrea lui. Ar fi preferat să-i vîndă crucea Annalisei Rice, în care avea încredere ca în el însuși, dar Annalisa era avocată și își va da cu siguranță

seama că tranzacția era ilegală. Asta nu-i lăsa decît o singură opțiune – Connie Brewer. Lipsa evidentă de inteligență a doamnei Brewer s-ar fi putut dovedi fatală pentru el într-o zi, dar pe de altă parte Connie se pricepea de minune să urmeze instrucțiunile primite. Cît timp îi amintea constant că trebuie să-și țină gura, avea să fie probabil în siguranță. Înfășurîndu-se în halatul de mătase, își spuse că, dacă lucrul trebuia făcut, atunci era mai înțelept să fie făcut repede. Ridicînd receptorul telefonului de lîngă pat, o sună pe Connie.

Tocmai își lua copiii de la școală, dar puteau să se vadă la patru. La patru și jumătate se auzi soneria și Connie intră agitată în apartamentul lui înghesuit.

— Ai un ton foarte misterios, Billy.

El îi arătă crucea.

— Ce-i asta? țipă ea, lungindu-și brusc gîtul ca să vadă mai bine. E veritabilă? Pot s-o țin puțin?

Întinse mîna și Billy îi puse prețiosul obiect în palmă. Connie oftă adînc.

— Astea sînt diamante?

— Așa sper. A aparținut unei regine.

— O, Billy, o vreau, o vreau! repetă ea. Trebuie s-o am. E a mea.

Ținu crucea în dreptul pieptului și se admiră în oglinda de deasupra șemineului. Îmi vorbește. Bijuteriile îmi vorbesc, știi? Iar asta îmi spune că-mi aparține.

— Sînt foarte fericit că-ți place, zise Billy degajat, mai liniștit acum, că începuse tranzacția. E foarte deosebită. Trebuie să aparțină persoanei potrivite.

Connie deveni serioasă, temîndu-se parcă să nu piardă crucea dacă n-o cumpăra imediat.

— Cît vrei pe ea? întrebă, așezîndu-se pe canapea și scoțînd iPhone-ul din geantă. Pot să-l sun pe Sandy chiar acum și să-l rog să-ți scrie un cec.

— Ar fi minunat, draga mea, dar mă tem că e ceva mai complicat.

— O vreau acum, insistă ea.

Billy îi permise să ia bijuteria, răsuflînd ușurat că scăpase de ea. Acum nu mai trebuia decît să încaseze banii.

În seara aceea trebuia să meargă la un dineu, dar rămase acasă să-l aștepte pe Sandy.

La ora opt, Sandy ciocăni nerăbdător la ușă. Nu fusese niciodată în apartamentul lui Billy, așa că se uită în jur, surprins și posibil șocat, își zise acesta, de cît de mic era.

— Cînd o să primești banii, bănuiesc c-o să-ți cumperi ceva mai mare, zise el, deschizînd servieta.

— Nu, răspunse Billy, îmi place aici.

— Cum vrei, spuse Sandy, scoțînd un blocnotes.

Stabiliră detaliile și, în douăzeci de minute, el și Billy semnară o înțelegere.

După ce termină cu asta, Billy se băgă în pat, epuizat. Fără îndoială că Sandy găsise ciudată nevoia lui de discreție, dar trăsese concluzia că crucea nu era decît o podoabă oarecare, iar Billy – un excentric. Termenii înțelegerii erau însă destul de simpli, banii neputînd fi legați în nici un fel de vînzarea bijuteriei. Sandy îi va deschide un cont de investiții la o bancă din Geneva, unde îi va transfera trei milioane de dolari în tranșe mici, de sub zece mii pe zi, pe parcursul următoarelor zece luni. Astfel se evita alarmarea autorităților, care înregistrau numai tranzacțiile de peste zece mii de dolari. Bătînd palma, Sandy îi sugeră în glumă lui Billy să-și facă testamentul.

— De ce? întrebă acesta speriat.

— Dacă pățești ceva, guvernul va încerca să-și însușească banii, îl lămuri Sandy, trîntind capacul servietei.

Billy închise ochii. Gata, se terminase și nu mai exista cale de întoarcere. Adormi într-o clipă și nu se mai trezi pînă dimineață. Era prima noapte, de săptămîni întregi, în care izbutise să doarmă buștean fără să ia pastile.

Dar peste două zile trase o spaimă soră cu moartea. Era premiera baletului *Bijuterii*, în coregrafia lui Balanchine, la New York City Ballet. Billy hotărî să meargă singur, fiindcă își dorea din suflet o seară în care să fie el însuși, să nu fie obligat să poarte o mască. Ar fi trebuit să-și amintească însă că, de îndată ce ieșeau din casă, intimitatea newyorkezilor dispărea. Plimbîndu-se agale pe promenada de la State Theatre în timpul primei pauze, Billy dădu nas în nas cu Enid Merle, însoțită în mod cu totul deplasat de o tînără frumusețe „de serie" cu dinți enormi. Enid nu i-o prezentă pe fată și se purtă de-a dreptul ostil. Nu zise decît „Ah, Billy", apoi se îndepărtă.

Billy nu se îngrijoră prea mult, amintindu-și că Enid se mai purta așa uneori. În plus, își zise el, analizîndu-i comportamentul, asemenea tuturor cunoștințelor sale vechi din New York, și Enid dădea în sfîrșit semne că îmbătrînea.

Dar în clipa imediat următoare, o bătaie ușoară pe umăr îi distrase atenția. Billy se întoarse și se trezi față-n față cu David Porshie, directorul Muzeului Metropolitan. David Porshie era un tip chel, cu pielea măslinie și pungi mari sub ochi; la cincizeci și cinci de ani, era relativ tînăr pentru funcția pe care o deținea, speranța consiliului de administrație fiind că va mai rămîne director la Met încă vreo trei decenii.

— Billy Litchfield, zise David, încrucișîndu-și brațele și privindu-l mustrător, de parcă ar fi greșit cu ceva.

Billy era îngrozit. Ca director al prestigiosului muzeu, David știa totul despre misterul Crucii Mariei Tudor. În trecu prin minte – complet irațional – că David aflase cine știe cum că bijuteria fusese la doamna Houghton, care i-o lăsase moștenire. Dar nu era decît un acces de paranoia, fiindcă David continuă:

— Nu te-am mai văzut de un car de ani. Pe unde mi-ai umblat?

Pe-aici, prin zonă, răspunse Billy prudent.

Nu te-am mai văzut pe la evenimentele noastre. De la moartea doamnei Houghton – Dumnezeu să-i odihnească sufletul generos –, presupun că nu ne-ai mai considerat la fel de importanți.

Căuta cumva să obțină informații? se întrebă Billy. Străduindu-se să-și păstreze calmul, răspunse:

— Nici vorbă. Mi-am însemnat deja în calendar gala de luna viitoare. Fac pregătiri ca s-o aduc și pe Annalisa Rice. Ea și soțul ei au cumpărat apartamentul doamnei Houghton.

Nu îndrăzni să spună mai mult. David Porshie sesiză imediat ramificațiile aducerii unui nou donator pentru muzeu.

— Bravo, bine lucrat, îl felicită el mulțumit. Putem întotdeauna să contăm pe tine și pe relațiile tale.

Billy zîmbi, dar de îndată ce David se îndepărtă, o porni în goană spre toaleta bărbaților. Oare așa va fi mereu de-acum înainte? Va trebui să se uite tot timpul peste umăr, întrebîndu-se dacă cei ca David Porshie îl bănuiau? Era arhicunoscut în lumea artei. Nu va putea în veci să evite pe toată lumea, nu atîta timp cît locuia în Mahattan.

Își pipăi buzunarul în căutarea unei pastile portocalii. O strecură în gură și o înghiți fără apă. Tableta își făcea efectul în doar cîteva minute, dar hotărî că era prea tîrziu. Seara îi fusese deja stricată. Nu-i mai rămăsese nimic altceva de făcut decît să plece acasă. Străbătînd promenada în drum spre ieșire, o zări din nou pe Enid Merle. Aceasta îl privi în treacăt. Billy îi făcu semn cu mîna, dar ea nu-i răspunse.

*

* *

— Cine era? întrebă Lola.

— Cine, dragă? zise Enid, comandînd două pahare cu șampanie.

— Tipul care ți-a făcut cu mîna.

— Nu știu la cine te referi, dragă.

De fapt, știa precis la cine se referea, dar încă mai avea resentimente față de Billy Litchfield din pricina apartamentului doamnei Houghton. Întotdeauna îl considerase pe Billy un prieten bun – deci ar fi trebuit să vină mai întîi la ea și, cel puțin, să aibă amabilitatea de-a o informa ce plănuia cu soții Rice.

Dar nu voia să se gîndească nici la Billy Litchfield, nici la soții Rice și nici la apartamentul lor. Se afla la un spectacol de balet, una dintre marile plăceri ale vieții ei. Avea chiar și ritualuri: se așeza întotdeauna în primul rînd din prima secțiune, pe locul 113, pe care îl considera cel mai bun, și se trata negreșit cu un pahar din cea mai scumpă șampanie în timpul pauzelor. Elegantul act întîi, „Smaralde", se încheiase și, după ce plăti șampania, Enid se întoarse către Lola.

— Cum ți s-a părut, dragă?

Lola se holbă la bucata de căpșună din pahar. Știa că baletul era considerat culmea rafinamentului cultural, dar primul act o plictisise de moarte. O făcuse să vrea să-și smulgă, la propriu, părul din cap și să plîngă. Muzica clasică lentă o călca pe nervi; era o asemenea tortură, încît o clipă își puse la îndoială relația cu Philip. Dar se gîndi că nu era vina lui – Philip nici măcar nu se afla acolo. Avusese înțelepciunea – realiză ea – de-a rămîne acasă.

— Mi-a plăcut, răspunse precaută.

Se îndepărtară de staluri și se așezară la o măsuță de pe margine, sorbind din șampanie.

— Serios? se miră Enid. Există o dezbatere aprinsă în legătură cu cele trei acte – care e mai bun, „Smaralde", „Rubine" sau „Diamante"? Personal, îl prefer pe ultimul, dar multora le place pasiunea dezlănțuită din „Rubine". Va trebui să te decizi singură care-ți place.

— Mai durează mult?

— Ore întregi! exclamă Enid fericită. Am meditat destul de mult pe tema asta și am ajuns la concluzia că baletul este total opusul internetului. Sau chestiilor ălora la care te uiți pe telefonul mobil. Cum se cheamă – *podcast*-uri? Baletul te vindecă de navigarea pe internet. Te obligă la introspecție. Te face să gîndești.

— Sau să adormi, zise Lola, în chip de glumă.

Enid n-o luă în seamă.

— Ideal, baletul ar trebui să-ți dea senzația de transfigurare. Am susținut întotdeauna că e o versiune a meditației. După aceea, te vei simți minunat.

Lola mai sorbi puțin din șampanie. Era puțin acră și bulele micuțe îi rămîneau în gît, dar era hotărîtă să-și țină proasta dispoziție pentru ea. Seara aceasta era o ocazie de a-i intra în grațiile lui Enid sau măcar de-a o face să înțeleagă că intenționa să se mărite cu Philip și că era inutil să se opună. Cînd ea și Philip se întorseseră din Mustique, se așteptase ca Enid să fie extrem de furioasă fiindcă se mutase la el. În schimb, aceasta se prefăcuse a fi teribil de fericită și o invitase pe loc la spectacolul de balet. „O seară a fetelor", o numise ea, deși era imposibil să se mai creadă încă fată, își zise Lola. Apoi îi trecu prin minte o idee și mai îngrijorătoare: poate că Enid chiar nu avea nimic împotriva mutării, plănuind să petreacă o grămadă de timp cu ei. Lola plecă ușor capul și se uită la Enid printre gene. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci va avea parte de un șoc. Acum Philip era numai al ei și Enid va trebui să învețe că, atunci cînd venea vorba de relații, al treilea era în plus.

— Ți-a spus Philip că a făcut balet în copilărie? o întrebă Enid.

Imaginea lui Philip în colanți albi o sperie. Era oare adevărat sau nu era decît un semn că bătrîna se seniliza? Lola o măsură din priviri cu mare atenție. Își coafase părul blond și purta un costum pepit, cu un colier de smaralde și cercei asortați, la care

Lola rîvnea în secret, întrebîndu-se cum ar fi putut s-o convingă să i-i lase ei cînd murea. Nu părea nebună și Lola trebui să admită că, pentru o femeie de optzeci și doi de ani, Enid arăta foarte bine.

— Nu, nu mi-a spus, răspunse ea înțepată.

— Voi doi abia ați început să vă cunoașteți, așa că e normal ca Philip să nu fi avut timp să-ți povestească tot. Dar a dansat în *Spărgătorul de nuci* cînd era mic. A jucat rolul tînărului prinț. Era, și mai este încă, un lucru foarte șic. Baletul a fost întotdeauna prezent în viețile noastre. Dar vei afla asta cît de curînd.

— Abia aștept, spuse Lola, silindu-se să zîmbească.

Se auzi soneria care vestea sfîrșitul pauzei și Enid se ridică.

— Haide, dragă, să nu pierdem actul al doilea.

Întizînd brațul, o îndemnă pe Lola să-l ia, apoi se sprijini cu toată greutatea pe ea, tîrșîindu-și picioarele spre ușa teatrului și vorbind fără încetare.

— Sînt așa de bucuroasă că-ți place arta clasică, spunea ea. Stagiunea de iarnă a baletului ține numai pînă în februarie, dar mai există și Opera Metropolitană și o mulțime de concerte de pian, ba chiar și seri de poezie. Așa că nu ești niciodată silit să duci dorul culturii. Acum, că locuiești cu Philip, e foarte simplu: ești chiar alături și mă poți însoți la toate evenimentele.

*

* *

În 5th Avenue nr. 1, Philip se bărbierea pentru a doua oară în ziua aceea. Tocmai cînd își rădea obrazul, rămase cu aparatul în aer. Ceva lipsea. Zgomotul, își zise. Nu se auzea nici un zgomot. Pentru prima dată de săptămîni întregi.

Se întoarse la bărbierit. Clătindu-și fața, se simți vinovat că se strecura așa, fără știrea Lolei. Apoi se

înfurie. Avea tot dreptul să facă ce poftea – doar nu era însurat cu ea. Încerca doar s-o ajute, oferindu-i un acoperiș deasupra capului pînă ce își lămurea situația.

Trecînd prin camera de zi în drum spre ieșire, observă că Lola aruncase neglijent revistele pe canapea. Ridică un număr din *Mirese*, apoi unul din *Mireasa Modernă* și unul din *Mireasa Elegantă*. Asta era deja prea mult. Trebuia să vorbească serios cu ea – într-una din zilele astea – și să-i spună cum stăteau lucrurile cu relația lor. Nu era dispus să se lase încolțit și obligat să facă promisiuni pe care nu le putea ține. Duse revistele în bucătărie și le aruncă pe toboganul incineratorului, deși regulile clădirii interziceau asta. Apoi coborî cu liftul pînă la etajul nouă.

— Măi, măi, uită-te la tine! zise Schiffer Diamond deschizînd ușa.

— Mai degrabă uită-te *la tine*! replică Philip.

Era îmbrăcată lejer, în blugi și un tricou în dungi în stilul marinarilor francezi, și era desculță. Nu-și pierduse încă darul de-a face pînă și cele mai simple haine să pară elegante, observă Philip și, comparînd-o cu Lola, găsi că aceasta îi era inferioară.

Schiffer îi cuprinse capul în palme și îl sărută.

— A trecut prea mult timp, Oakland.

— Știu, o aprobă el, pășind înăuntru și privind în jur. Uau, exclamă el, apartamentul e neschimbat!

— Nici nu m-am atins de el. N-am avut timp.

Philip intră în living și se așeză. Se simțea minunat de acasă și ciudat de tînăr, de parcă timpul ar fi stat în loc pînă atunci. Luă în mînă o fotografie de-a lor, făcută la Aspen, în iarna anului 1991.

— Nu-mi vine să cred că ai păstrat-o.

— Locul ăsta e o capsulă a timpului. Doamne, eram niște copii, zise, apropiindu-se de el ca să se uite mai bine la poză. Dar ne stătea bine împreună.

Philip o aprobă, impresionat de fericirea care li se citea pe chipuri. Nu se mai simțise așa de multă vreme.

— Doamne, spuse el, punînd fotografia la loc, ce s-a întîmplat oare cu noi?

— Am îmbătrînit, școlarule, îi răspunse Schiffer, intrînd în bucătărie. Așa cum promisese, îi pregătea cina.

— Vorbește în numele tău, eu nu sînt bătrîn, îi strigă el.

Schiffer își iți capul pe ușă și zise:

— O, ba da, ești. Și-a cam venit timpul să recunoști.

— Dar tu?

Se duse și el la bucătărie, unde Schiffer umplea un pui cu felii de lămîie și ceapă tocată. Se cocoță pe un taburet înalt, pe care stătuse de atîtea ori, bînd vin roșu și urmărind-o cum prepara celebrul ei pui la cuptor. Mai gătea și alte lucruri – chili, salată de cartofi și, vara, homari și scoici fierte în abur –, însă puiul la cuptor, din punctul lui de vedere, era legendar. În prima duminică petrecută împreună, cu ani de zile în urmă, Schiffer insistase să-i gătească pui în cuptorul din chicineta camerei ei de hotel. Cînd o tachinase, zicînd că a fi o bună bucătăreasă nu făcea parte din programul mișcării de emancipare a femeii, ea îi răspunsese:

— Pînă și-un prostănac ar trebui să fie în stare să se hrănească singur.

Acum, băgînd puiul în cuptor, spuse:

— N-am mințit niciodată în legătură cu vîrsta mea. Diferența dintre noi doi este că mie nu mi-e teamă să îmbătrînesc.

— Nici mie nu mi-e.

— Sigur că îți e.

— De ce spui asta? Din cauza Lolei?

— Nu-i vorba doar de asta.

Schiffer se duse în camera de zi și puse un buștean în șemineu. Aprinse un chibrit lung și-l lăsă o clipă să ardă.

— E vorba de tot, Philip. De întreaga ta atitudine.

— Poate n-aș mai fi așa dacă aș juca și eu într-un serial TV de succes, o tachină el.

Păi, de ce nu faci ceva în privința asta? De ce nu te reapuci de scris cărți? N-ai mai publicat nimic de șase ani.

— Blocaj, oftă el.

— Blocaj, pe dracu'! zise ea, aprinzînd focul. Ți-e frică, școlarule. Erai altfel pe vremuri. Acum ai ajuns să scrii scenarii pentru filme tîmpite. *Bridesmaids Revisited*? Ce-i aia?

— Acum scriu scenariul pentru filmul despre Maria Tudor și merge bine, se apără el.

— Și asta e tot o telenovelă, Philip, o altă portiță de scăpare. N-are nimic de-a face cu viața reală.

— Și ce-i rău în asta?

Schiffer clătină din cap.

— Locuiești de cînd te știi în același apartament. N-ai progresat nici măcar un centimetru. Și totuși ai reușit, nu se știe cum, să continui să fugi de tine și de toate.

— Acum sînt aici, nu? zise, ca un ecou al replicii ei din zilele trecute.

— Ești aici pentru că vrei să scapi cîteva ore de Lola. Simți nevoia să te poți preface că ai unde să fugi în caz că relația nu merge. Un lucru foarte probabil. Și-atunci unde vei fi?

— Asta crezi cu adevărat? Că am venit aici ca să scap de Lola?

— Nu știu.

— Nu-i adevărat.

Schiffer trecu pe lîngă el și-l lovi în joacă peste cap.

— Atunci ce cauți aici?

Philip o apucă de încheietură, dar ea se smuci.

— Nu mă plictisi cu discursul ăla despre cum poți fi îndrăgostit de cineva, dar nu poți fi împreună cu el.

— Ei bine, e adevărat.

— E o mare tîmpenie, i-o întoarse Schiffer. Bună pentru cei slabi și lipsiți de inspirație. Unde ți-a dispărut toată pasiunea, Oakland?

Philip dădu ochii peste cap exasperat. Schiffer avusese întotdeauna puterea de a-l tulbura, de a-l face să se simtă puternic și vulnerabil în același timp. Dar oare nu asta își dorește cineva de la o relație?

— N-o să meargă, zise el.

— Ce, penisul tău? întrebă ea în glumă, ducîndu-se apoi în bucătărie să vadă ce făcea puiul.

— Nu, noi doi, spuse Philip, stînd în cadrul ușii. Vom încerca încă o dată și vom eșua. Din nou.

— Și? întrebă ea, deschizînd cuptorul.

Ezita și ea la fel de mult, se gîndi Philip.

— Chiar vrei să ne întoarcem... la ce-a fost? întrebă.

— Doamne, școlarule, spuse ea, ridicînd o mănușă de bucătărie, m-am săturat să tot încerc să te conving. Ești în stare să iei o hotărîre onestă și decentă de unul singur?

— Vezi! exclamă el, apropiindu-se. Joci mereu cîte un rol. Te-ai întrebat vreodată cum ar fi dacă nu te-ai mai preface că ești pe scenă?

— Nu fac așa ceva.

— O, ba da, tot timpul.

Schiffer azvîrli mănușa pe masă și, închizînd ușa cuptorului, se întoarse spre el.

— Ai dreptate, spuse, apoi se opri, susținîndu-i privirea intensă. Joc mereu cîte un rol. E strategia mea de autoapărare. Toată lumea se apără cumva. Eu, însă, m-am schimbat.

— Spui că te-ai schimbat? întrebă el, prefăcîndu-se în joacă a nu o crede.

— Susții contrariul?

— Nu știu. Ce-ar fi să descoperim adevărul împreună?

Îi ridică părul și începu să-i sărute ceafa.

— Încetează! zise ea, lovindu-l ușor.

— De ce?

— OK, atunci nu înceta. Hai să facem sex și să terminăm povestea. După aceea ne putem întoarce la viețile noastre de pînă acum.

S-ar putea să nu vreau asta, o preveni el.

— Ba da. Așa se întîmplă mereu.

Schiffer alergă înaintea lui în dormitor și-și scoase bluza. Sînii ei mici și rotunzi îl înnebuniseră întotdeauna. Philip se dezbrăcă pînă rămase numai în boxeri și veni după ea.

— Îți amintești cînd făceam chestia aia? îl întrebă ea.

— Care chestie?

— Știi tu – chestia aia dementă, cînd tu te întinzi pe spate și ridici picioarele, iar eu mă întind pe burtă și mă prefac că zbor.

— Vrei să faci chestia *asta*?

— Haide, îl îndemnă Schiffer, obligîndu-l să se întindă.

O clipă rămase în echilibru deasupra lui, întinzîndu-și brațele în lături, dar picioarele lui Philip cedară în cele din urmă și Schiffer se prăbuși peste el rîzînd. Rîdea și el de comicăria scenei, dîndu-și seama că nu mai rîsese așa de multă vreme. Totul era atît de simplu. Își aminti cum petreceau ore în șir împreună, nefăcînd nimic altceva decît să se joace în pat, inventînd cuvinte aiurite și jocuri. Asta le era de-ajuns.

Schiffer se ridică în capul oaselor, îndepărtîndu-și părul de pe față. Ah, se gîndi el, se îndrăgostea iarăși de ea. O trase în jos și se rostogoli peste ea.

— Cred că încă te mai iubesc.

— N-ar trebui să spui asta abia după ce facem sex? șopti ea.

— O spun înainte.

Își scoaseră lenjeria în același timp și ea îi ridică penisul, cîntărindu-i parcă erecția.

— Vreau să te simt în mine, îi spuse.

El o pătrunse și în prima clipă rămaseră amîndoi nemișcați. Schiffer oftă și își lăsă capul pe spate.

— Haide, fă-o.

Philip începu să se miște, intrînd tot mai adînc, și se dovedi una din acele ocazii în care își găsiră

imediat ritmul. Schiffer ajunse la orgasm, scoţînd strigăte nestingherite, iar Philip se apropie la rîndul lui de momentul culminant. Un sfert de oră mai tîrziu, după ce terminară, se uitau copleşiţi unul la celălalt.

— A fost uluitor, zise el.

Schiffer se strecură de sub el şi se aşeză pe marginea patului, privindu-l peste umăr. Apoi se întinse din nou, odihnindu-şi capul pe pieptul lui.

— Şi-acum?

— Nu ştiu, răspunse Philip.

— Poate n-ar fi trebuit să facem asta.

— De ce? Ai de gînd să dispari iarăşi?

Philip se ridică şi intră în baie.

— Nu, spuse Schiffer, sculîndu-se de pe pernă.

Veni după el şi-l privi cu braţele încrucişate în timp ce urina.

— Dar ce ai *tu* de gînd să faci?

— Nu ştiu.

— Vrei să mănînci?

— Da, zise el recunoscător.

— Bine. Mor de nerăbdare să-ţi povestesc despre noul nostru regizor. Nu vorbeşte deloc, doar gesticulează, aşa că l-am poreclit Béla Lugosi.

Philip destupă o sticlă de Shiraz şi se instală pe taburet, privind-o cum sorbea din vin. Era din nou copleşit de un adînc sentiment de împlinire, care părea să facă timpul să se oprească în loc. Nu erau decît ei doi în bucătărie în clipa asta. Nu plecase niciodată de-aici, îşi spuse în gînd, şi nici nu va pleca vreodată. Brusc, luă o hotărîre.

— O să-i spun Lolei că relaţia noastră s-a încheiat, zise.

*

* *

Spectacolul de balet nu se termină decît după ora unsprezece, aşa că Lola şi Enid se întoarseră în 5th Avenue nr. 1 abia spre miezul nopţii. Lola era

epuizată, dar energia lui Enid nu scăzuse deloc, în ciuda insistențelor de-a se sprijini de tînăra ei însoțitoare. Pe la jumătatea spectacolului o rugase să aibă grijă de geanta ei, pretinzînd că era prea grea – geanta antică din piele de crocodil cîntărea într-adevăr aproape 3 kilograme –, iar Lola fusese obligată să-și petreacă restul serii cotrobăind după ochelarii de citit, rujul și pudra lui Enid. Cînd aceasta îi ceruse pudriera pentru a treia oară, Lolei îi picase fisa că jocul ăsta era premeditat și menit s-o scoată din fire. Altfel de ce ar insista o bătrînă să-și refacă tot timpul machiajul?

Pe drum spre casă însă, cînd se apropiară cu taxiul de clădire și dădu cu ochii de măreția acesteia, Lola decise că seara meritase efortul. Ajungînd la etajul lor, scoase cheile lui Enid, îi descuie ușa și-i înapoie geanta. Bătrîna o răsplăti cu o sărutare pe obraz, lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată.

— Noapte bună, dragă. M-am simțit foarte, foarte bine. Ne vedem mîine.

— Avem vreun plan? întrebă Lola.

— Nu, dar acum, că stai cu Philip, nu ne trebuie planuri. O să bat la ușă și poate mergem la o plimbare.

Super, își zise Lola intrînd în apartament. Mîine temperatura o să scadă pînă pe la – 6°

— Philip? îl strigă ea.

Neprimind nici un răspuns, cercetă fiecare cameră, căutîndu-l. Philip nu era acasă, ceea ce o uimi peste măsură. Îi telefonă pe mobil, dar îl auzi sunînd din birou. Probabil coborîse pînă la magazin și avea să se întoarcă imediat. Se așeză pe canapea, își scoase pantofii și îi împinse sub măsuța de cafea. Apoi observă că revistele ei cu rochii de mireasă dispăruseră.

Se ridică încruntîndu-se și începu să le caute. Într-una din ele găsise o rochie foarte atrăgătoare – era brodată cu mărgele și avea bretele, iar trena lungă se unduia în urma ta cînd mergeai și se aduna elegant la picioare cînd te opreai. Dacă nu găsea revista, putea să piardă definitiv rochia, fiindcă

revistele pentru mirese nu-și afișau toate toaletele pe site, viitoarele mirese fiind obligate să cumpere publicația. Se uită prin bucătărie, apoi prin biroul lui Philip, și ajunse la concluzia că acesta le aruncase din greșeală. Va fi nevoită să-l certe pentru neglijență – trebuia să învețe să-i respecte lucrurile. Întorcîndu-se în bucătărie, își turnă ce mai rămăsese dintr-o sticlă de vin, apoi deschise toboganul ca să arunce sticla. Philip îi repetase de nenumărate ori să nu mai arunce sticle, dar Lola refuza să-l asculte. Reciclarea era o mare bătaie de cap și, pe deasupra, era complet inutilă. Planeta fusese deja distrusă de generațiile anterioare.

Dar iată că, îndesată pe toboganul îngust, se zărea una dintre reviste. O trase afară și, trîntind-o pe blatul de bucătărie, se înfurie cumplit. Deci Philip îi aruncase revistele dinadins. Asta ce voia să însemne?

Luîndu-și paharul cu ea, se duse în baie și dădu drumul la apă în cadă. Credea că Philip voia să se însoare cu ea – de ce n-ar fi vrut? –, dar că trebuia să-l mai îmboldească puțin ca să se hotărască. Nimic din ce-i spusese lui James Gooch despre Philip nu era adevărat. Nu avea nici o reținere în a-l obliga să o ducă la altar, dacă se ajungea la asta. Toată lumea știe că bărbații trebuie duși cu forța la biserică, dar că, odată intrați acolo, îți sînt recunoscători. La nevoie, era chiar dispusă să rămînă însărcinată. De regulă, celebritățile mai întîi rămîneau gravide și abia apoi se măritau, iar dacă ar fi născut o fetiță, putea fi îmbrăcată în domnișoară de onoare și purtată de mama ei, într-un coș, spre altar.

Era doar în sutien și în chiloți, cînd auzi cheia răsucindu-se în broască. Fără să se acopere, se grăbi către hol. Philip intră în casă – fără vreo sacoșă de la magazinul de jos, observă ea – și nu-i aruncă nici măcar o privire. Ceva era în neregulă.

— Unde-ai fost? se interesă Lola, apoi își revizui tonul, ca să pară că n-o interesa prea mult. M-am simțit foarte bine cu Enid la balet. A fost atît de

frumos. Nu știam că baletul poate fi așa. „Diamante" a fost foarte drăguț. Enid mi-a povestit cum ai dansat în *Spărgătorul de nuci* cînd erai mic. De ce nu mi-ai zis?

Philip se întoarse și închise ușa. Abia atunci păru să observe că Lola era dezbrăcată. De obicei, asta îl excita și-l făcea să-i cuprindă sînii în palme. Însă de data asta clătină din cap și zise oftînd:

— Lola...

— Ce e? Ce s-a întîmplat?

— Îmbracă-te și hai să stăm puțin de vorbă.

— Nu pot, zise ea veselă, de parcă totul era în regulă. Tocmai mă pregăteam să intru în baie. Va trebui să-ți răspund de sub clăbucii de săpun.

Înainte ca el să apuce să mai spună ceva, Lola țîșni către baie.

Philip intră în bucătărie și-și trecu mîinile prin păr. Întorcîndu-se cu liftul din apartamentul lui Schiffer, își imaginase că va fi totul foarte simplu sau, cel puțin, direct. Îi va spune Lolei adevărul – că ideea de-a locui împreună nu i se părea la urma urmei prea bună – și-i va oferi bani. Mai avea de stat două săptămîni în vechiul apartament și Philip intenționa să-i plătească chiria pe șase luni, pînă își găsea o slujbă stabilă. Era chiar dispus să-i plătească facturile de telefon și s-o scoată la cumpărături pe Madison Avenue. Se gîndise să-i spună adevărul – că era îndrăgostit de altă femeie –, dar hotărîse că ar fi o cruzime prea mare. Însă Lola nu se va lăsa cu una, cu două. Se îmbătase puțin după ce băuse două sticle de vin cu Schiffer, dar simțind nevoia unui impuls suplimentar, își turnă un pahar de vodcă cu gheață. Luă o gură din ea și porni spre baie.

Lola își săpunea sînii. Se strădui să nu se lase distras de sfîrcurile trandafirii, întărite de apa fierbinte în care fuseseră cufundate. Coborî capacul toaletei și se așeză.

— Deci, pe unde-ai umblat? întrebă Lola pe un ton jucăuș, stropindu-l cu clăbuci de săpun pe picior.

Philip mai luă o înghițitură de vodcă.

— Am fost la Schiffer Diamond. Am cinat în apartamentul ei.

Asta ar fi trebuit să declanșeze discuția iminentă despre relația lor, dar Lola abia dacă reacționă.

— Drăguț, zise, accentuînd „u"-ul. Te-ai simțit bine?

Philip încuviință din cap, întrebîndu-se de ce nu era supărată.

— Sînteți prieteni vechi, zise ea și zîmbi. De ce n-ați lua cina împreună? Chiar dacă mie mi-ai spus c-o să lucrezi. Ți s-o fi făcut foame.

— N-a fost chiar așa, spuse Philip pe un ton rău prevestitor.

Lola pricepu brusc că Philip era pe cale să se despartă de ea, probabil pentru Schiffer Diamond. Gîndul ăsta îi făcu măruntaiele să se contracte de spaimă, dar nu avea de gînd să renunțe la el așa ușor. Se cufundă o clipă în apă, ca să se reculeagă. Dacă îl putea opri cumva s-o părăsească acum, dorința de-a se descotorosi de ea ar putea să dispară de la sine. Cînd ieși din apă, avea deja un plan.

— Mă bucur că te-ai întors acasă, zise înșfăcînd o piatră ponce și frecîndu-și nervoasă călcîiele. Am vești proaste. Tocmai a sunat mama și m-a rugat să merg cîteva zile în Atlanta. Poate mai mult. O săptămînă. Nu se simte prea bine. Știai că banca ne-a luat casa?

— Da, știam.

Problemele financiare cu care se confrunta familia ei îl îngrozeau, trăgîndu-l mereu îndărăt, la relația lor și la dependența ei de el.

— Mă rog, continuă Lola, examinîndu-și picioarele, ca și cînd și-ar fi adunat curajul să înfrunte situația. Știu că peste trei zile pleci și tu la Los Angeles. Nu vreau să te supăr, dar pînă la urmă n-o să te pot însoți. E prea departe și s-ar putea ca mama să aibă nevoie de mine. Dar o să fiu aici cînd te întorci, îi promise, de parcă i-ar fi acordat un premiu de consolare.

Apropo de asta..., începu Philip.

Știu, zise Lola, clătinînd din cap. E nasol. Dar hai să nu vorbim despre asta, mă întristează. Și trebuie să plec spre Atlanta dimineață la prima oră. Aș vrea să-ți cer o mare, mare favoare. Te superi dacă te rog să-mi împrumuți o mie de dolari pentru biletul de avion?

— Nu.

Philip oftă, resemnîndu-se la gîndul că nu putea să discute cu ea acum, dar răsuflînd totodată ușurat. Pleca mîine oricum. Poate că nu se mai întorcea și nu mai era nevoie să se despartă de ea pînă la urmă.

— Nu-i nici o problemă. Nu vreau să-ți faci griji. Ajută-ți mama, asta e tot ce contează.

Lola se ridică în picioare și, cu apa și săpunul curgînd de pe ea, îl îmbrățișă.

— O, Philip, te iubesc așa de mult.

Își coborî încet palmele spre mijlocul lui și încercă să-i descheie blugii. Philip își așeză mîinile peste ale ei și le îndepărtă.

— Nu acum, pisicuțo. Ești supărată și n-ar fi distractiv pentru nici unul din noi.

— OK, iubitule, zise ea, ștergîndu-se cu prosopul.

În nota generală a momentului, se duse în dormitor și se apucă să-și facă bagajul cu gesturi obosite, de parcă murise cineva și pleca la înmormîntare. Apoi intră în biroul lui Philip și scrise un bilet.

— Vrei, te rog, să-i dai asta lui Enid din partea mea? îl întrebă întinzîndu-i bucata de hîrtie. I-am mulțumit pentru spectacol. Am promis că ne vedem mîine și nu vreau să creadă că am uitat.

*

* *

A doua zi dimineață, spre surprinderea ei, Beetelle Fabrikant primi un telefon de la Lola, care era pe aeroportul La Guardia, pregătindu-se să se urce într-un avion ce mergea spre Atlanta.

— E totul în regulă? întrebă Beetelle, ridicînd vocea speriată.

— Da, mamă, e totul în regulă, îi răspunse fiică-sa nerăbdătoare. I-am spus lui Philip că sînt îngrijorată pentru tine și mi-a dat bani să te vizitez în weekend.

Lola închise și se plimbă în sus și-n jos prin micuța sală de așteptare. Era cel mai prost moment posibil să-l lase singur pe Philip, care nu se gîndea decît la Schiffer Diamond, de care îl despărțeau numai patru etaje. Dar dacă ar fi rămas, Philip ar fi încercat să se despartă de ea și ar fi fost silită să plîngă și să se milogească. Odată ce o apucai pe panta asta cu un bărbat, relația era ca și terminată. Poate că te-ar mai fi ținut în preajmă, dar nu te-ar mai fi respectat. Nu e corect, își zise Lola, tîrșîindu-și picioarele pe covorul murdar din aeroport. Era tînără și frumoasă, iar partidele lor de sex erau extraordinare. Ce-și dorea mai mult?

Peregrinările prin aeroport o conduseră în preajma unui mic chioșc de ziare, unde Schiffer Diamond se holba la ea de pe coperta numărului din *Harper's Bazaar*. Purta o rochie albastră cu spatele gol și stătea într-una din acele posturi de fotomodel, cu mîna în șold, părul negru, lung și strălucitor căzîndu-i liber pe umeri. O urăsc, își spuse Lola, simțind cum i se întorcea stomacul pe dos la vederea fotografiei, dar cumpără în cele din urmă revista și cercetă cu atenție coperta, încercînd să descopere eventualele imperfecțiuni ale feței lui Schiffer. O clipă Lola se lăsă cuprinsă de disperare. Cum putea să concureze cu o vedetă de film?

În difuzoare se anunță zborul ei și Lola se duse să se așeze la coada de la poartă. Se uită la monitoarele de deasupra, unde se transmitea una dintre emisiunile ei preferate, și dădu iarăși cu ochii de Schiffer Diamond. De data asta purta o cămașă albă simplă, cu gulerul ridicat, o mulțime de coliere turcoaz și pantaloni negri mulați. Holbîndu-se la monitor, Lola simți cum îi zvîcnește o venă de pe gît de furie.

„M-am întors la New York ca s-o iau de la capăt, îi spunea Schiffer gazdei. Oamenii de aici sînt minunați și mă simt excelent."

„Cu iubitul meu!", ar fi vrut să strige Lola. Cineva o îmbrînci.

— Urcați sau nu în avion? întrebă bărbatul din spatele ei.

Smucindu-și geamantanul cu rotile Louis Vuitton, Lola își tîrșîi picioarele pe la clasa întîi, către coada aeronavei. Dacă ar fi Schiffer Diamond, ar avea loc în față, își spuse ea cu amărăciune, săltînd valiza și punînd-o în compartimentul pentru bagaje. Se instală pe scaunul micuț, netezindu-și blugii și aruncîndu-și pantofii din picioare. Mai cercetă o dată coperta revistei și mai că-i veni să plîngă. De ce-i strica Schiffer Diamond visul?

Lola își sprijini capul de spătar și închise ochii. Nu era terminată încă, își zise. Philip nu se despărțise de ea și duminică pleca la Los Angeles pentru două săptămîni. Avea să fie ocupat cu filmările – prea ocupat, spera ea, ca să se mai gîndească la Schiffer. Iar cît lipsea el, își va muta și restul lucrurilor în apartament. La întoarcere avea s-o găsească acolo.

Ajungînd la casa din Windsor Pines, Lola constată că situația se deteriorase într-adevăr. Mobila dispăruse aproape în totalitate și prețioasele amintiri ale copilăriei – căluții de plastic, casa Barbie și chiar vasta colecție de păpuși Beanie Babies – fuseseră vîndute pe mai nimic. Nu mai rămăsese decît patul, cu pătura roz și cuvertura din dantelă albă. De data asta maică-sa se încăpățînă să se arate veselă. O tîrî pe fiică-sa la un grătar la vecini, spunîndu-le tuturor că ea și Cem erau foarte bucuroși să se mute într-un apartament, unde bătăile de cap cu menajul aveau să fie mai puține. Încercînd să abată atenția de la situația familiei Fabrikant, vecinii le arătară fotografii ale nepoțelului abia născut. Ca să nu se lase mai prejos, Beetelle povesti în gura

mare că Lola era logodită cu celebrul scriitor Philip Oakland.

— Nu e cam în vîrstă? observă una dintre femei pe un ton dezaprobator.

Lola se uită urît la ea, decretînd că femeia era geloasă, fiindcă fiică-sa nu reușise să se mărite decît cu un băiat din împrejurimi, care era arhitect peisagist.

— Are patruzeci și cinci de ani, replică ea. Și cunoaște vedete de cinema.

— Toată lumea știe că actrițele sînt de fapt niște curve, remarcă femeia. Mă rog, cel puțin așa zicea maică-mea.

— Lola e foarte sofisticată, sări Beetelle în apărarea ei. A fost întotdeauna cu un pas înaintea altor fete.

Apoi se lansară cu toții într-o discuție despre micile lor investiții la Bursă și despre prețurile caselor, care se aflau în continuă scădere. Subiectul era pe cît de deprimant, pe atît de plictisitor. Sfredelind-o cu privirea pe femeia care făcuse observația în legătură cu vîrsta lui Philip, Lola își dădu seama cît de meschini și înguști la minte erau toți. Cum de putuse trăi acolo?

Mai tîrziu, stînd întinsă în camera pustie, se gîndi că nu va mai dormi niciodată în patul ăsta, în camera asta, în casa asta. Și privind de jur împrejur, la spațiul aproape gol, hotărî că nu-i va fi deloc dor de ele.

15

Connie Brewer îi promisese lui Billy că nu va purta niciodată Crucea Mariei Tudor. Își ținuse promisiunea, dar de vreme ce Billy nu suflase o vorbă despre înrămarea și expunerea ei pe perete, la două săptămîni după ce Sandy i-o cumpărase, duse obiectul la un celebru specialist de pe Madison Avenue. Acesta era un domn în vîrstă de cel puțin optzeci de ani, încă elegant, cu părul cărunt pieptănat pe spate și o cravată galbenă la gît. Examină bijuteria în săculețul ei de piele întoarsă și se uită curios la proprietară.

— De unde ați luat-o?

— Am primit-o cadou, răspunse Connie. De la soțul meu.

— Și dumnealui de unde a cumpărat-o?

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse ea ferm.

Connie se întrebă dacă nu cumva făcuse o greșeală scoțînd bijuteria din casă, dar fiindcă bătrînul nu mai insistă, dădu totul uitării. Însă bătrînul, nu. Îi spuse unui dealer, acesta îi spuse unui client și curînd se răspîndi în lumea artei zvonul că soții Brewer se aflau în posesia Crucii Mariei Tudor.

Generoasă din fire, Connie dorea, desigur, să-și împartă comoara cu prietenele. Într-o după-amiază de la sfîrșitul lunii februarie, după un prînz la restaurantul La Goulue, o invită pe Annalisa s-o însoțească acasă. Soții Brewer locuiau pe Park Avenue, unde uniseră două apartamente simple, obținînd

astfel un apartament uriaş, cu cinci dormitoare, două camere pentru guvernante şi un living enorm, în care familia organiza petrecerea anuală de Crăciun, Sandy îmbrăcîndu-se în Moş Crăciun şi Connie, în elf (un costum din catifea roşie, cu manşete din blană albă de nurcă).

— Vreau să-ţi arăt ceva, dar să nu spui nimănui, zise Connie, conducînd-o pe Annalisa prin apartament către salonul ei, în care se intra din dormitorul principal.

Din consideraţie pentru dorinţa lui Billy Litchfield ca bijuteria să rămînă un secret, Connie atîrnase aici crucea înrămată, deoarece în salon se putea ajunge numai trecînd prin dormitorul cuplului şi astfel era ferită de ochii curioşilor. Nimeni nu avea voie să intre, cu excepţia servitoarelor. Camera era produsul fanteziei lui Connie, decorată cu mătăsuri trandafirii şi bleu, cu oglinzi aurite şi un scaun veneţian, tapetul cu fluturi fiind pictat de mînă. Avea şi o nişă la fereastră, unde se afla o banchetă ticsită cu perne. Annalisa fusese în salonaş de vreo două ori şi încă nu se putea hotărî dacă era frumos sau hidos.

— Sandy mi-a cumpărat asta, şopti Connie, arătînd spre cruce.

Annalisa făcu un pas înainte şi cercetă politicoasă obiectul expus în ramă, pe un fond de catifea bleumarin. Nu avea interesul şi dragostea lui Connie pentru bijuterii, dar remarcă amabilă:

— E superbă. Ce este?

— I-a aparţinut reginei Maria Tudor. E un dar din partea Papei, pentru că a păstrat Anglia în credinţa catolică. E neprețuită.

— Dacă e originală, atunci locul ei e într-un muzeu.

— Mda, aşa e, recunoscu Connie. Dar în zilele noastre foarte multe antichităţi fac parte din colecţii private. Şi cred că nu e nimic greşit în a le încredinţa spre păstrare celor bogaţi comorile trecutului. E datoria noastră. E un artefact extrem de important. Din punct de vedere istoric, estetic...

Mai important decît geanta Birkin din piele de crocodil? o tachină Annalisa.

Nu era cîtuşi de puţin convinsă că bijuteria era veritabilă. Billy îi spusese că Sandy îi luase neveste-sii atîtea bijuterii în ultima vreme, încît i se dusese buhul că e un cumpărător uşor de păcălit. După cum îl ştia, probabil că achiziţionase crucea de la vreun dealer obscur, îmbogăţindu-l într-o clipă.

— Genţile nu mai sînt importante, o certă Connie. Scrie şi-n *Vogue*. Acum e important să ai ceva ce nu mai are nimeni, ceva original, unic.

Annalisa se aşeză pe scaunul veneţian şi căscă. Băuse două pahare de şampanie la prînz şi i se făcuse somn.

— Credeam că Maria Tudor a fost o regină rea. Parcă poruncise ca sora ei să fie ucisă, nu? Sau poate c-am încurcat eu poveştile. Ar fi mai bine să ai grijă, Connie. Crucea asta îţi poate aduce ghinion.

Între timp, la cîteva cvartale distanţă, în birourile de la demisolul Muzeului Metropolitan, David Porshie, vechiul prieten al lui Billy Litchfield, tocmai închidea telefonul. În cele din urmă ajunsese şi la urechile lui zvonul privind Crucea Mariei Tudor, despre care se spunea că s-ar afla în mîinile unui cuplu – Sandy şi Connie Brewer. Se lăsă în scaunul rotativ, sprijinindu-şi bărbia de mîinile împreunate. Era oare adevărat? se întrebă el.

David cunoştea foarte bine împrejurările misterioase în care bijuteria dispăruse din muzeu în anii '50, figurînd acum pe lista anuală a obiectelor declarate pierdute. Bănuiala căzuse întotdeauna asupra doamnei Houghton, care se pare că o sustrăsese ea însăşi, dar fiindcă venerabila doamnă era mai presus de orice reproş şi, chiar mai important, donase în fiecare an două milioane de dolari muzeului, chestiunea nu fusese niciodată cercetată cu atenţie.

Acum însă, că doamna Houghton murise, sosise poate vremea pentru o investigaţie mai amănunţită – mai ales că obiectul reapăruse la scurt timp după

moartea sa. Căutîndu-i pe cei doi pe internet, David află exact cu cine avea de-a face. Sandy era, dintre toate meseriile posibile, managerul unui fond de investiţii de risc – părea deja un lucru tipic ca un arivist să pună mîna pe un obiect atît de rar şi de vechi – şi, deşi el şi soţia sa, Connie, se considerau „colecţionari importanţi", David bănuia că erau din tagma nou-îmbogăţiţilor, plătind sume exorbitante pentru obiecte care, în opinia lui, nu erau decît nişte gunoaie. Oamenii de genul lui Sandy şi lui Connie Brewer nu prezentau de regulă interes pentru cei ca el, un paznic fidel al marelui Muzeu Metropolitan, decît cel mult din perspectiva sumelor pe care le putea stoarce de la ei la gala anuală.

Totuşi nu putea să-i sune pur şi simplu şi să-i întrebe dacă bijuteria se afla la ei. Cine le-o vînduse fusese probabil suficient de abil încît să-i avertizeze în privinţa originii dubioase a obiectului. Nu că asta s-ar fi dovedit vreodată un impediment serios. Cumpărătorii unor astfel de antichităţi aveau un profil psihologic specific şi nu foarte diferit de cel al cumpărătorilor de droguri. Senzaţiile tari furnizate de încălcarea legii şi de extazul de-a scăpa basma curată erau irezistibile. Dar spre deosebire de cumpărătorii de droguri, cumpărătorii de antichităţi de pe piaţa neagră se puteau bucura perpetuu de obiectul tranzacţiei, ca şi de senzaţia de nemurire, ca şi cînd simpla prezenţă a obiectului i-ar fi putut conferi posesorului viaţă veşnică. Prin urmare, David Porshie era conştient că, pe lîngă cruce, vîna totodată un anumit tip de personalitate. Însă întrebarea care se punea era cum să le descopere.

David se simţea pregătit pentru o căutare lungă şi răbdătoare – în definitv, crucea dispăruse în urmă cu şaizeci de ani – şi nu avea nevoie decît de o „cîrtiţă". Billy Litchfield, îi trecu prima oară prin minte. Fuseseră colegi la Harvard. Billy se pricepea foarte bine atît la artă, cît şi oameni.

Găsi numărul lui de mobil într-o listă cu invitaţi de la biroul de evenimente şi îl sună chiar a doua

zi diminineață. Billy se afla într-un taxi, întîmplător chiar în drum spre Connie Brewer, ca să discute despre tîrgul de artă de la Basel. Cînd auzi vocea lui David la telefon, se înroşi tot de spaimă, dar izbuti să nu-şi trădeze emoțiile.

— Ce mai faci, David?

— Sînt bine, mulțumesc, răspunse acesta. M-am tot gîndit la ce mi-ai spus la spectacolul de balet. Despre noi potențiali donatori. Sîntem în căutarea unor sponsori „proaspeți" pentru o nouă aripă a clădirii. Ne-am oprit asupra lui Sandy şi Connie Brewer. Mi-am zis că poate-i cunoşti.

— Da, îi cunosc, confirmă Billy.

— Minunat! Mi-ai putea aranja o întrevedere la cină? Nimic pretențios, poate ceva la Twenty-One. Şi, Billy, adăugă el, dacă nu te superi, eşti bun să nu sufli o vorbă despre scopul acestei întîlniri? Ştii şi tu cum reacționează oamenii dacă află că avem de gînd să le cerem bani.

— Desigur, rămîne între noi, îl asigură Billy.

Închise telefonul panicat. Brusc, taxiul i se păru o celulă şi începu să respire agitat.

— Puteți opri, vă rog? îl rugă pe şofer, bătînd în geam.

Se împletici pe trotuar, uitîndu-se după o cafenea. Găsind una pe colț, se aşeză la bar, străduindu-se să-şi regleze respirația şi comandînd o bere de ghimbir. Cît ştia David Porshie şi cum aflase? Billy luă un Xanax şi, aşteptînd ca pastila să-şi facă efectul, încercă să gîndească logic. Era posibil ca David să nu dorească să-i cunoască pe soții Brewer decît în scopul pe care îl declarase? Nu. Muzeul Metropolitan era ultimul bastion al averilor moştenite din generație în generație, deşi în ultimul timp custozii fuseseră obligați să redefinească granițele conceptului, pentru a îngloba şi averile vechi doar de douăzeci de ani, nu doar pe cele de o sută.

— Connie, ce-ai făcut? întrebă Billy, intrînd în apartamentul soților Brewer. Unde-i crucea?

Urmînd-o în salon, se uită cu groază la bijuteria înrămată.

— Cîte persoane au văzut-o pînă acum?

— O, Billy, nu-ți mai face atîtea griji. Doar Sandy. Și Annalisa Rice.

— Și cel care a înrămat-o, îi aminti el. La cine-ai dus-o?

Auzind numele, Billy se așeză pe marginea scaunului.

— O, Doamne, o să spună la toată lumea.

— Dar știe măcar ce e? Eu nu i-am zis nimic.

— I-ai spus de unde o ai? întrebă Billy.

— Sigur că nu, îl liniști ea. N-am spus nimănui.

— Ascultă, Connie, trebuie neapărat s-o iei de-aici. Dă-o jos de pe perete și pune-o într-un seif. Ți-am zis, dacă află cineva că e la tine, am putea sfîrși la închisoare.

— Cei ca noi nu merg la închisoare, replică ea.

— Ba da. În ziua de azi cazurile sînt tot mai numeroase, oftă Billy.

Connie dădu jos bijuteria înrămată.

— Uite, zise, ducînd-o în garderoba personală, o pun aici, unde e în siguranță.

— Promite-mi că o pui în seif. E prea valoroasă ca să fie ținută în garderobă.

— E prea valoroasă și ca să stea ascunsă, obiectă Connie. Dacă nu mă pot uita la ea, atunci unde mai e plăcerea?

— O să discutăm despre asta mai tîrziu. După ce o pui bine.

Era posibil, își zise Billy cu o rază de speranță, ca David Porshie să nu știe nimic despre cruce. Dacă ar ști, își continuă el raționamentul, ar trimite detectivi să-l urmărească, nu l-ar ruga să aranjeze întîlniri. Totuși trebuia să se asigure că această cină va avea loc. În caz contrar, David va deveni și mai bănuitor.

— Mergem la o cină cu David Porshie de la Met, îi spuse el lui Connie. Să nu suflați cumva vreun cuvînt despre cruce – nici tu, nici Sandy. Chiar dacă vă întreabă în față.

— Nu ştim nimic despre nici o cruce.

Billy îşi trecu mîna peste chelie. În ciuda strădaniilor sale de-a rămîne în New York, viitorul era limpede. De îndată ce îi intrau în cont toate cele trei milioane, va trebui să plece din ţară. Va fi silit să se stabilească într-un oraş ca Buenos Aires, de unde nu putea fi extrădat. Se cutremură. Fără să vrea, spuse cu voce tare:

— Urăsc palmierii.

— Poftim? întrebă Connie, crezînd că-i scăpase partea asta de conversaţie.

— Nimic, draga mea, zise repede Billy. Am doar foarte multe pe cap.

Ieşind din clădirea soţilor Brewer pe 78th Street, se urcă într-un taxi şi-i spuse şoferului să-l ducă în centru, pe 5th Avenue. Traficul era blocat pe 66th Street, dar pe Billy nu-l deranja. Taxiul era un SUV nou-nouţ şi mirosea a plastic; din gura şoferului se revărsa o vorbărie melodioasă, omul pălăvrăgind fără oprire la mobil. Of, ce bine ar fi, se gîndi Billy, dacă ar putea rămîne toată viaţa în taxiul ăsta, plimbîndu-se pe 5th Avenue, pe lîngă toate reperele atît de familiare: castelul din Central Park; SherryNetherland, unde luase prînzul la Cipriani aproape zilnic în ultimii cincisprezece ani; Plaza, Bergdorf Goodman, Saks, Biblioteca Publică a oraşului. Nostalgia îl învălui într-o aură de plăcere şi de dulce amărăciune. Cum ar putea vreodată să plece din preaiubitul său Manhattan?

Îi sună telefonul. Era Schiffer Diamond.

— O să vii diseară, nu, Billy băiete?

— Da, da, fireşte, o asigură el, deşi în împrejurările actuale îl bătuse gîndul să-şi anuleze toate promisiunile din săptămîna care urma şi să se dea la fund.

— Bine, fiindcă nu suport chestiile astea, continuă Schiffer. Va trebui să mă întreţin cu o grămadă de necunoscuţi şi să fiu drăguţă cu ei. Urăsc să fiu scoasă la paradă ca un cal dresat.

— Atunci stai acasă, zise Billy scurt.

— Billy băiete, ce te-a apucat? Trebuie să mă duc. Dacă nu mă duc, vor scrie că sînt o ticăloasă. Poate că de azi înainte chiar aşa ar trebui să mă comport. Diva solitară. Ah, Billy, spuse ea pe un ton puţin amar, care n-o caracteriza deloc. Unde-au dispărut toţi bărbaţii din oraşul ăsta?

Şi închise.

*

*

Două ore mai tîrziu, Schiffer Diamond stătea pe un taburet din baie, supunîndu-se la o reînnoire a machiajului şi a coafurii, poate pentru a patra sau a cincea oară în ziua respectivă, în vreme ce Karen, agenta ei de publicitate, instalată în camera de zi, citea reviste şi vorbea la mobil, aşteptînd ca Schiffer să fie gata. Machieuzele şi coafezele roiau prin baie, dornice să facă puţină conversaţie, însă Schiffer nu era în dispoziţia necesară. Se simţea groaznic. Intrînd în 5th Avenue nr. 1 în după-amiaza aceea, dăduse nas în nas cu nimeni alta decît Lola Fabrikant, care se furişa în clădire ca o hoaţă.

Poate că „se furişa" nu era chiar cuvîntul cel mai potrivit, fiindcă Lola nu se furişase, ci intrase, tîrînd după ea geamantanul cu rotile Louis Vuitton, de parcă ar fi fost stăpîna absolută a locului. O clipă Schiffer rămase şocată. Oare Philip nu se despărţise deja de ea? După toate aparenţele, nu avusese curajul ăsta. Lua-te-ar naiba, Oakland, îşi spuse Schiffer în gînd. De ce era aşa de slab?

Lola intră în timp ce Schiffer aştepta liftul, aşa că se văzu nevoită să urce împreună cu Lola, care se năpusti asupra ei de parcă ar fi fost prietene de-o viaţă, întrebînd cum mergea serialul, remarcînd cît de mult îi plăcea coafura ei – deşi nu se schimbase deloc – şi evitînd cu multă grijă să pomenească ceva despre Philip. Aşa că Schiffer aduse ea însăşi vorba despre el.

— Philip mi-a spus că părinții tăi au niște probleme.

— E groaznic, zise Lola, oftînd teatral. Dacă n-ar fi Philip, nu știu ce ne-am face.

— Philip e un dulce, remarcă Schiffer și Lola o aprobă.

Apoi, ca să mai pună niște sare pe rană, Lola adăugă:

— Sînt *foarte* norocoasă că-l am lîngă mine.

Acum, gîndindu-se la întîlnirea asta, Schiffer își aruncă priviri furioase în oglindă.

— Gata, zise machieuza, pudrîndu-i nasul.

— Mulțumesc.

Intră în dormitor, își puse rochia împrumutată și bijuteriile luate de asemenea cu împrumut și o strigă pe Karen s-o ajute cu fermoarul. Își puse mîinile în șolduri și expiră profund.

— Mă tot gîndesc să mă mut din clădirea asta. Am nevoie de un spațiu mai mare.

— De ce nu-ți cumperi un apartament mai spațios aici? E o clădire splendidă, o sfătui Karen.

— M-am săturat de locul ăsta. De toate fețele noi. Nu mai e ca pe vremuri.

— Cineva are toane azi, observă Karen.

— Serios? Cine?

Apoi coborîră cu toții la parter și se urcară într-o limuzină neagră care îi aștepta. Karen deschise geanta, scoase mai multe foi de hîrtie și-și consultă notițele.

— *Letterman* a confirmat pentru marți, iar Michael Kors îți trimite trei rochii pentru probă. Colaboratorii lui Meryl Streep te roagă, dacă ai timp, să participi la o lectură de poezie pe 22 aprilie. Cred că nu-i o idee rea. Fiind vorba de Meryl, e sigur ceva cu ștaif. Miercuri începi filmările la ora unu după-masă, așa că am programat ședința foto pentru *Marie Claire* dimineață la șase, ca să scăpăm de-o grijă – reportera va veni pe platou joi ca să-ți ia interviul. Vineri seară, președintele de la Boucheron vine în oraș și

te-a invitat la o cină privată pentru douăzeci de persoane. Cred că şi la asta e o idee bună să mergi – nu strică şi s-ar putea să te folosească în vreo campanie publicitară de-a lor. Iar sîmbătă după-amiază, reţeaua vrea să filmăm nişte spoturi de promovare. Încerc să obţin o oră mai spre după-amiază, ca să te poţi odihni dimineaţă.

— Mulţumesc.

— Ce zici de Meryl?

— E aşa de mult pînă atunci. Nici nu ştiu dacă o să mai fiu în viaţă pe 22 aprilie.

— O să răspund că accepţi.

Machieuza scoase un tub de gloss şi Schiffer se aplecă înainte, pentru ca femeia să-i poată retuşa buzele. Apoi se întoarse către coafeză, care îi înfoie părul şi îl dădu cu fixativ.

— Cum spuneai că se cheamă organizaţia asta? întrebă ea.

— Consiliul Internaţional al Designerilor de Încălţăminte. CIDI. Banii merg în contul unui fond de pensii pentru muncitorii din domeniu. Îi vei înmîna premiul lui Christian Louboutin şi vei sta la masa lui. Replicile se afişează pe teleprompter. Vrei să te uiţi puţin peste ele acum?

— Nu.

Maşina viră şi intră pe 42nd Street.

— Soseşte Schiffer Diamond, anunţă Karen prin telefon. Mai avem un minut.

Puse telefonul jos şi privi la şirul de maşini, la fotografi şi la mulţimea de gură-cască, despărţită de intrare prin cordoane de poliţişti.

— Toţi sînt înnebuniţi după pantofi, zise ea, clătinînd din cap.

— Billy Litchfield a venit?

— Aflu imediat, spuse Karen, vorbind la telefonul mobil de parcă ar fi fost un walkie-talkie. Billy Litchfield a ajuns? Păi, n-ai putea să te interesezi?

Încuviinţă din cap şi închise clapeta mobilului.

— E înăuntru.

Doi agenți de pază făcură semn mașinii să înainteze și unul din ei deschise portiera. Karen coborî prima și, după ce se consultă cu două femei îmbrăcate în negru și cu căști în urechi, o îndemnă și pe Schiffer să iasă din mașină. Un val de entuziasm străbătu mulțimea și de peste tot izbucniră flash-urile bliţurilor.

Schiffer îl găsi pe Billy așteptînd-o chiar la intrare.

— Încă o seară în Manhattan, nu, Billy? întrebă ea, luîndu-l de braț.

Dar imediat o opri o tînără reporteră de la *Women's Wear Daily* care îi ceru un interviu, apoi un tînăr de la revista *New York*, așa că ea și Billy nu izbutiră să se sustragă decît după o jumătate de oră, refugiindu-se la masă. Croindu-și drum prin mulțime, Schiffer zise:

— Philip încă n-a rupt-o cu tipa aia, Lola Fabrikant.

— Îți pasă?

— N-ar trebui.

— Să nu-ți pese. Brumminger stă la masa ta.

— Se tot întoarce ca o boală sîcîitoare, nu?

— Mai degrabă ca roata norocului. Poți avea orice bărbat îți dorești. Știi asta.

— De fapt, nu pot. Un singur gen de bărbat ar fi gata să suporte chestii de felul ăsta, zise, referindu-se la eveniment. Și nu e neapărat genul pe care și l-ar dori o femeie.

La masă, îl salută pe Brumminger, care stătea față-n față cu ea.

— Ne-ai lipsit în Saint Barths, zise el, luîndu-i mîinile într-ale sale.

— Ar fi trebuit să vin, spuse Schiffer.

— Am avut un grup minunat pe iaht. Sînt hotărît să te iau și pe tine la bord. Și nu sînt omul care să renunțe ușor.

— Te rog, nu, zise, îndreptîndu-se spre locul ei.

O farfurie cu salată și cîteva bucăți de homar îi fusese deja așezată dinainte. Desfăcu șervetul și luă furculița, dîndu-și seama că nu mîncase nimic toată ziua, dar președintele CIDI se apropie de ea, insistînd

să-i prezinte pe cineva – nu reţinu numele –, urmat de o femeie care pretindea că o cunoscuse acum douăzeci de ani şi apoi de altele două, care spuneau că sînt admiratoare de-ale ei şi o rugau să le dea autografe pe programe. Apoi îşi făcu apariţa Karen şi o informă că venise momentul să meargă în culise ca să se pregătească pentru discurs. Se ridică şi se duse să aştepte alături de restul celebrităţilor, pe care angajaţii le ordonau într-un şir şi care se ignorau unele pe altele.

— Ai nevoie de ceva? întrebă Karen agitată. Apă? Pot să-ţi aduc nişte vin de la masă.

— Nu, mulţumesc.

Programul începu, iar ea rămase singură, aşteptîndu-şi rîndul. Vedea publicul printr-o crăpătură din panoul de ghips-carton, pe chipurile cufundate în semiîntuneric citindu-se nerăbdarea şi o plictiseală politicoasă. O cuprinse un sentiment perfid de singurătate.

Cu mulţi, mulţi ani în urmă, ea şi Philip mergeau la genul ăsta de evenimente ca să se distreze. Pe-atunci însă erau amîndoi tineri şi atît de fascinaţi unul de celălalt, încît fiecare clipă avea intensitatea unei scene dintr-un film. Parcă îl vedea pe Philip în frac, cu eşarfa albă de mătase pe care o purta veşnic atîrnată pe umeri, şi îşi amintea senzaţia braţului său în jurul taliei – puternic şi ferm – conducînd-o afară din mulţime, pînă la maşina care îi aştepta. Nu se ştie cum, reuşeau să strîngă un anturaj de vreo cinci-şase persoane, pe care le îngrămădeau în maşină rîzînd şi ţipînd şi plecau către următoarea destinaţie, apoi către următoarea şi tot aşa, întorcîndu-se acasă odată cu lumina cenuşie a zorilor şi cu primele triluri ale păsărilor. Schiffer se sprijinea de Philip şi, cu braţul petrecut pe după umerii lui, închidea somnoroasă ochii.

— Ce-aş mai împuşca păsările alea, zicea el.

— Taci din gură, Oakland. Mie mi se pare drăguţe.

Trăgînd încă o dată cu ochiul prin crăpătură, îl zări pe Billy Litchfield așezat la masa din față. Părea ostenit, de parcă înclinase politicos capul de prea multe ori, la prea multe evenimente ca acesta, de-a lungul anilor. Îi atrăsese de curînd atenția că distracția de pe vremuri fusese instituționalizată. Avea dreptate. Apoi îl auzi pe maestrul de ceremonii anunțîndu-i numele și păși în lumina reflectoarelor, amintindu-și că la sfîrșitul serii nu va exista nici măcar o mînă caldă care s-o conducă acasă.

Cînd reuși să se întoarcă la masă, felul întîi se servise deja, dar Karen îi rugase pe chelneri să-i păstreze și ei o porție. Fileul mignon era rece. Schiffer luă două înghițituri și încercă să înfiripe o discuție cu Billy, dar îi întrerupse iarăși cineva de la CIDI, o femeie care voia să-i prezinte alți și alți invitați. Asta dură încă vreo jumătate de oră, după care se trezi cu Brumminger lîngă ea.

— Pari epuizată, îi spuse. Ce-ar fi să te duc de-aici?

— Da, te rog, răspunse ea cu recunoștință. Putem merge undeva unde să ne distrăm?

— Mîine ai filmare la șapte dimineața, îi aminti Karen.

Brumminger venise într-un Cadillac Escalade cu șofer, două ecrane video și un mini-frigider.

— Șampanie? sugeră el, scoțînd o sticlă.

Merseră la Box și se așezară într-un separeu privat de la etaj. Schiffer îl lăsă să-i cuprindă umerii cu brațul și să-și împletească degetele cu ale ei. A doua zi, în *Page Six* scria că fuseseră văzuți giugiulindu-se și circulau zvonuri că erau împreună.

*

* *

Marți, după ce se întoarse în apartament, Lola scotoci după numărul din *Vogue* în care apărea articolul despre el și Schiffer (cel puțin, nu încercase să-l ascundă, ceea ce era un semn bun) și, uitîndu-se la

tînărul și chipeșul Philip, alături de la fel de tînăra și superba Schiffer, își dori să coboare pînă la ea și să dea cărțile pe față. Dar îi cam lipsea curajul – dacă Schiffer nu era dispusă să cedeze? Apoi se gîndi să arunce pur și simplu revista, așa cum i le aruncase Philip pe-ale ei. Dar dacă făcea asta, s-ar fi lipsit de plăcerea de-a se holba la pozele lui Schiffer și de-a o urî. Hotărî să se uite la *Dimineață de vară*.

Filmul era un soi de tortură. În *Dimineață de vară*, fata îl salvează pe băiat de el însuși și, cînd acesta își dă seama în sfîrșit că e îndrăgostit de ea, o accidentează mortal din greșeală. Povestea se voia pe undeva a fi autobiografică și, deși Philip nu juca el însuși, fiecare dintre replicile rostite de actorul care îi interpreta rolul îi amintea Lolei de un lucru pe care l-ar fi spus el. Urmărind evoluția poveștii de dragoste dintre Schiffer Diamond și personajul Philip, Lola se simți în plus într-o relație unde era limpede că nu-și găsea locul. Însă filmul o făcu totodată să se îndrăgostească și mai mult de el și să-și dorească să-l păstreze lîngă ea.

A doua zi se puse pe treabă, racolîndu-i pe Thayer Core și pe oribilul său coleg de apartament Josh, ca s-o ajute să se mute definitv. Thayer și Josh aveau misiunea să-i împacheteze lucrurile în cutii și pungi de plastic și, ca doi șerpași, să le care în 5th Avenue nr. 1.

Josh își petrecu dimineața bombănind și plîngîndu-se că îl dor degetele, spatele (pretindea că are probleme, la fel ca mama lui) și picioarele încălțate în niște pantofi sport albi și groși, care aduceau cu două șalupe. Thayer, pe de altă parte, se dovedea surprinzător de eficient. Firește că în spatele eforturilor lui se afla un motiv ascuns: voia să vadă cum arată clădirea pe dinăuntru și mai ales apartamentul lui Philip Oakland. De aceea nici măcar nu crîcni cînd Lola îi ceru să facă trei drumuri dus-întors, tîrînd după el un sac de gunoi plin cu pantofi pe

Greenwich Avenue. În ultimele două zile Lola vînduse tot din casă, afișînd detaliile pe Craigslist și pe Facebook și supraveghind vînzarea ca un dealer de antichități rarisime. Nu acceptă decît prețul maxim pentru obiectele de mobilier cumpărate de părinți în urmă cu mai puțin de un an, reușind să strîngă opt sute de dolari cash. Dar refuză să plătească un taxi care să-i transporte catrafusele. Dacă învățase vreo lecție în luna de sărăcie care tocmai se încheiase, aceasta suna cam așa: una e să arunci pe geam banii altora și alta să cheltuiești dintr-ai tăi.

La al patrulea drum, trioul dădu nas în nas cu James Gooch în holul clădirii. James se căznea cu două cutii pline cu prima ediție a cărții lui, împingîndu-le pe podea cu piciorul. Cînd o zări pe Lola, roși puternic. Vizitele și SMS-urile ei încetaseră brusc imediat după episodul cu Philip, lăsîndu-l pe James într-o stare de confuzie și durere. Văzînd-o în tovărășia unui tînăr necioplit și a unui tînăr ratat, se întrebă dacă să-i vorbească sau nu.

Însă în secunda următoare, Lola nu numai că îl abordă, dar îl și convinse să o ajute să-și care lucrurile. Astfel, se trezi înghesuit în lift, între ea, tînărul necioplit, care se uita urît la el, și tînărul ratat, care se plîngea întruna de durerea lui de picioare. Poate că totul era doar în imaginația lui, dar ținînd în brațe o cutie cu niște sticle de șampon vechi, James era gata să jure că simțea valuri de electricitate venind dinspre Lola și amestecîndu-se cu cele emanate de trupul lui. Parcă vedea electronii lor executînd un mic dans erotic chiar acolo, în lift, de față cu toată lumea.

După ce lăsă cutia în holul de la intrarea în apartamentul lui Philip, Lola îl prezentă pe James tînărului necioplit drept „un scriitor care locuiește în clădire", iar acesta se repezi imediat să-l întrebe despre relevanța prozatorilor de succes din prezent. Avînd-o pe Lola ca public, James se ridică la înălțimea momentului, punîndu-l pe tinerel la respect cu

citate din DeLillo și McEwan, pe care junele necioplit nu catadicsise să-i citească. Cunoștințele lui îl înfuriară pe Thayer, dar își reaminti că acest James era total insignifiant, un membru tipic al tribului celor născuți în anii '50 care se întîmpla să locuiască în clădirea asta luxoasă. Dar Lola se apucă să debiteze despre noua lui carte și despre recenzia din *The New York Times* și Thayer își dădu seama exact cine era James și îl incluse în cercul celor pe care îi ura.

Ceva mai tîrziu, după ce golise două sticle din cel mai bun vin roșu din rezerva lui Philip Oakland și se întorsese în văgăuna lui de apartament, Thayer îl căută pe James Gooch pe Google și află că era însurat cu Mindy Gooch, apoi îl căută pe Amazon și descoperi că romanul său, încă nepublicat, ajunsese deja pe locul optzeci și doi. Se apucă imediat să scrie un text înveninat, în care îl numea pe James „un posibil pedofil și un siluitor de cuvinte".

Între timp, trează și plictisită, Lola îi trimise lui James un mesaj în care îl prevenea să nu-i spună lui Philip că intrase în apartamentul lui, fiindcă era gelos. Mesajul făcu telefonul lui James să bîzîie la unu noaptea, sunetul neobișnuit trezind-o pe Mindy. O clipă se întrebă dacă nu cumva soțul ei o înșela, dar respinse ipoteza ca fiind imposibilă.

*

* *

În mai toate diminețile din săptămînă, Paul Rice era cel mai matinal locatar din 5th Avenue nr. 1, trezindu-se la patru ca să verifice piețele europene și să cumpere pești cît mai avantajos. Acvariul era gata și fusese instalat pe aproape întreaga lungime a sălii de bal. Interiorul reprezenta visul oricărui amator de miniaturi: o replică a Atlantidei pe jumătate îngropată pe fundul mării, cu drumuri romane care ieșeau din niște grote nisipoase. Achiziționarea mult rîvniților pești se dovedi extrem de dificilă,

implicînd trecerea în revistă a numeroase filmulețe cu puietul, apoi înrolarea în războaiele licitațiilor, unde cele mai reușite exemplare se vindeau cu cel puțin o sută de mii de dolari. Dar fiecare om de succes are nevoie de un hobby, în special dacă își petrece zilele făcînd sau pierzînd bani.

Cu toate astea, la sfîrșitul lunii februarie, într-o dimineață de marți neobișnuit de caldă, James Gooch se trezi și el devreme. La patru și jumătate se ridică din pat, cu stomacul palpitînd de emoții. După o noapte în care se tot sucise și se răsucise, adormise în cele din urmă, doar ca să deschidă ochii o oră mai tîrziu, epuizat și urîndu-se pentru că era atît de vlăguit în cea mai importantă zi a vieții.

Sosise în sfîrșit data publicării. În dimineața aceea urma să apară la emisiunea *Today* și să dea mai multe interviuri la radio. Seara era programată sesiunea de autografe la Barnes&Noble, în Union Square. Între timp, două sute de mii de exemplare aveau să fie livrate în librăriile de pe întreg cuprinsul țării, alte două sute de mii fiind disponibile pe iStores. Duminică romanul urma să apară pe coperta *The New York Times Book Review*. Publicarea decurgea conform planului și, fiindcă nimic altceva în viața lui nu mersese vreodată conform planului, James era paralizat de presentimentul, complet nefondat, că îl păștea dezastrul.

Făcu un duș și puse de cafea, după care, deși își promisese că se va abține, se uită pe Amazon, să vadă care îi mai era ratingul. Numărul îl șocă – douăzeci și doi! – și mai erau încă cinci ore pînă la apariția propriu-zisă. Cum de aflase lumea despre cartea lui? se întrebă. Hotărî că era vorba despre un soi de miracol de nepătruns, dovada palpabilă că omul nu are nici o putere asupra evenimentelor care îi marchează viața.

Apoi – doar ca să se afle în treabă – își căută numele pe Google. În partea de jos a primei pagini dădu peste următorul titlu: UN CARAGHIOS BĂTRÎN SPERĂ

SĂ POATĂ DOVEDI CĂ LITERATURA E BINE MERSI. Dînd clic pe el, se trezi pe o pagină Snarker. Curios, începu să citească articolul lui Thayer Core despre el. Pe măsură ce înainta, falca îi cădea tot mai mult și sîngele îi zvîcnea în tîmple. Thayer scrisese despre cartea lui și despre căsătoria cu Mindy, pe care o cataloga drept „o babă egocentrică", adăugînd și o descriere fizică plină de cruzime, în care James era asemuit unei specii de pasăre dispărută.

Uitîndu-se cu gura căscată la articol, James clocotea de furie. Oare asta credea lumea despre el? „James Gooch e un posibil pedofil și un siluitor de cuvinte", citi el încă o dată. Genul ăsta de observație nu era cumva ilegal? Nu-l putea da în judecată?

— Mindy! strigă.

Nu-i răspunse nimeni, așa că se duse în dormitor, unde o găsi pe Mindy trează, dar prefăcîndu-se că doarme, cu o pernă pe cap.

— Cît e ceasul? întrebă ea cu o voce obosită.

— Cinci.

— Mai lasă-mă o oră.

— Am nevoie de tine. Acum.

Mindy se ridică din pat și, urmîndu-și soțul, se holbă cu ochii cîrpiți la textul de pe ecranul computerului.

— Tipic, zise ea. Tipic, ce mai?!

— Trebuie să facem ceva în legătură cu asta.

— Ce? Așa e viața în lumea de azi. Nu poți face nimic în legătură cu nimic. Trebuie să înghiți și să treci mai departe.

Mai citi o dată textul și întrebă:

— Dar de unde au aflat ei chestiile astea despre tine? De unde știu că locuim aici?

— N-am idee, răspunse el agitat, dîndu-și seama că putea fi descoperit ca sursă a informației.

Dacă n-ar fi întîlnit-o pe Lola în ziua cînd se muta, nu l-ar fi cunoscut niciodată pe Thayer Core.

— Las-o baltă, zise Mindy. Site-ul ăsta oricum n-are decît vreo zece mii de cititori.

— Doar zece mii? se miră James, apoi auzi semnalul mobilului.

— Ce-a fost asta? îl chestionă nevastă-sa enervată.

Se uită lung la el. Chipul lui Mindy era palid, aproape lipsit de riduri, fiind rezultatul evitării soarelui vreme îndelungată.

— De ce primești SMS-uri în toiul nopții?

— Cum adică? se apără James. E probabil șoferul de la *Today*.

După ce Mindy părăsi încăperea, James înhăță telefonul și-și verifică mesajul. Așa cum sperase, era de la Lola. „Mult noroc azi. O să mă uit!", scria ea, adăugînd la final și un *emoticon* zîmbăreț.

James ieși din casă la șase și un sfert. Mindy, incapabilă să se abțină, reciti textul despre ea și bărbatu-său și se cufundă tot mai adînc într-o stare infectă. În zilele astea, oricine încerca să realizeze ceva în viață ajungea victima atacurilor virulente de pe internet și nu exista nici o pedeapsă pentru acești oameni, nici un fel de control, nici o soluție. În această stare de spirit, se așeză la calculator și scrise un nou text pentru blog, înșirînd toate lucrurile din viața ei pe care nu le putea controla și care îi dădeau o stare de cruntă dezamăgire: neputința de-a rămîne însărcinată, neputința de-a se muta într-un apartament decent, neputința de-a duce o viață în care să nu aibă permanent senzația că aleargă spre o linie de finiș care se îndepărta mereu. Acum se mai adăugase și succesul iminent al cărții lui James, care în loc să-i alunge aceste gînduri, nu făcea decît să le pună într-o lumină și mai crudă.

La șapte auzi ușile liftului deschizîndu-se, semn că Paul Rice coborîse în hol, și îi dădu drumul lui Skippy afară dinadins, cîinele mîrîind la Paul. Încă amărîtă, Mindy nu-l trase pe Skippy înapoi la fel de rapid ca de obicei, iar acesta atacă cracul pantalonilor lui Paul cu o ferocitate pe care și-ar fi dorit ea însăși s-o poată manifesta. În cursul altercației,

Skippy reuşi să sfîşie puţin materialul înainte ca Paul să se poată elibera. Acesta se aplecă şi examină gaura. Apoi se ridică, făcînd un gest ciudat, parcă împungîndu-şi obrazul cu limba.

— O să te dau în judecată pentru asta, o informă cu răceală.

— Chiar te rog, zise Mindy. Aşa o să fie tacîmul complet. Mai rău de-atît nici nu se poate.

— O, ba se poate, spuse el ameninţător. Stai să vezi.

Paul ieşi. În acelaşi timp, la etaj, Lola Fabrikant se dădu jos din pat şi deschise televizorul. În sfîrşit apăru şi James pe ecran. Nu arăta rău deloc, poate datorită machiajului. Părea într-adevăr inutil de ceremonios, dar aşa era el în general. Ar fi interesant să-l ajute să se mai relaxeze puţin, îşi zise Lola. Şi era la televizor! Oricine putea să apară pe YouTube, dar la un canal de televiziune adevărat, la o reţea de televiziune prestigioasă, nu ajungea fitecine. „M-am uitat la tine! Ai fost super! xLola", îi scrise ea. Dedesubt trecu noul ei motto, cu care îşi semna toate e-mailurile şi textele de pe blog: *„Trupul moare, dar spiritul trăieşte veşnic"*.

La Thirty Rock, tipa de la publicitate, o lungană cu părul blond şi de o frumuseţe comună, îi zîmbi lui James şi-l felicită.

— A fost bine, îi zise.

— Serios? Nu sînt prea sigur. N-am mai apărut niciodată la televizor.

— A fost bine. Serios, îl asigură femeia fără convingere. Trebuie să ne grăbim dacă vrem să nu întîrziem la interviul de la Radio CBS.

James se urcă în maşină, întrebîndu-se în treacăt dacă acum, că apăruse la *Today*, va fi celebru şi-l vor recunoaşte oamenii pe stradă. Nu se simţea deloc altfel, iar şoferul îl ignoră, ca şi mai înainte. Îşi verifică e-mailurile şi găsi mesajul Lolei. Măcar îl aprecia şi pe el cineva. Deschise geamul şi lasă să intre un suflu de aer umed.

*
* *

Ziua în care tatăl lui Sam acorda autografe era ciudat de caldă, conducînd la inevitabila discuţie despre încălzirea globală între colegii de clasă. Erau cu toţii de acord că e groaznic să te naşti într-o lume pe care adulţii o viciaseră, copiii lor fiind astfel obligaţi să trăiască veşnic sub ameninţarea unui sfîrşit iminent al oricăror forme de viaţă. Sam ştia că maică-sa se simţea vinovată, îndemnîndu-l mereu să recicleze şi să stingă lumina în cameră, dar nu toţi adulţii erau la fel. Cînd i-a pomenit despre asta lui Enid, ea a rîs şi i-a spus că aşa fusese întotdeauna: în anii '30, copiii trăiseră sub imperiul raţionalizării alimentelor şi sub ameninţarea înfometării (adevărat, în timpul Marii Recesiuni, unii chiar muriseră de foame); în anii '40, ameninţarea luase forma raidurilor aeriene; iar în anii '60 şi '70, pe cea a bombei nucleare. Cu toate astea, sublinie Enid, omenirea nu numai că supravieţuise, dar chiar prosperase, mărturia fiind miliardele de locuitori ai planetei. Pe Sam, statisticile astea nu-l linişteau. Problema, susţinea el, erau exact aceste miliarde de oameni *în plus*.

Mergînd prin West Village împreună cu prietenii săi, Sam spunea că planeta se răcise cu vreo două grade din cauza înmulţirii avioanelor, care creau o pătură de nori şi întunecau cerul, reflectînd 5% din razele soarelui. Se dovedise ştiinţific, susţinea el, că în cele două zile de după atacurile de la 11 septembrie, cînd nu se mai efectuaseră zboruri şi stratul de nori se subţiase, temperatura înregistrată fusese mai mare cu două grade. Emisiile eliberate de avioane conduceau la o structură moleculară a aerului mai densă şi la un grad crescut de reflexie, explică el.

Urcînd pe 6th Avenue, grupul trecu pe lîngă un teren de baschet, unde tocmai se încinsese o partidă.

Sam dădu uitării încălzirea globală și se desprinse de restul ca să joace și el puțin. Juca baschet pe terenul ăsta plin de gunoaie și cu asfaltul crăpat încă de la vîrsta de doi ani, în diminețile de primăvară și de vară tatăl lui îl aducea întotdeauna aici să-l învețe cum să dribleze și să arunce la coș. „Să nu-i spui maică-tii, Sammy, îl sfătuia el. O să creadă că ne prostim."

Astăzi jocul era deosebit de dur, poate din cauza vremii calde care scosese din casă pe toată lumea, cu energia acumulată peste iarnă. Sam își ieșise din mînă și, după ce se trezi lovit cu cotul în gît și izbit de gardul din plasă, se lăsă păgubaș. În drum spre casă, își cumpără un corn cu cremă de brînză, iar de cum intră pe ușă, se apucă să lucreze la site-ul lui, care ajunsese la nivelul Virtual Flash, însă sună interfonul și portarul îl anunță că are un musafir.

Bărbatul din holul mare avea un aer suspect. Măsurîndu-l pe Sam din cap pînă-n picioare, îl întrebă dacă părinții lui erau acasă și, cînd băiatul clătină din cap, zise:

— Mă mulțumesc și cu tine. Știi să te semnezi?

— Firește, spuse Sam, gîndindu-se că ar trebui să-i trîntească individului ușa în nas și să-l roage pe portar să-l conducă afară.

Însă lucrurile se petrecură mult prea repede. Omul îi întinse un plic și un *clipboard*.

— Semnează aici.

Incapabil să conteste autoritatea unui adult, Sam semnă. Bărbatul se făcu nevăzut într-o clipită, dispărînd prin ușile rotative ale holului clădirii, iar Sam rămase cu plicul în mînă.

La adresa expeditorului era trecut un birou de avocatură din Park Avenue. Conștient că nu avea voie, Sam deschise plicul, gîndindu-se că ar putea pretexta mai tîrziu că-l deschisese din greșeală. Înăuntru găsi o scrisoare de două pagini. Biroul scria în numele clientului său, domnul Paul Rice, care era hărțuit sistematic de mama lui Sam, *fără nici un*

motiv. Dacă astfel de acţiuni nu încetau imediat şi nu se plăteau daune morale, domnul Paul Rice şi avocaţii săi aveau să obţină un ordin de restricţie împotriva lui Mindy, fiind totodată gata să-şi continue demersul cît de departe le permitea legea.

Stînd în dormitorul lui, Sam mai citi o dată scrisoarea şi se simţi cuprins de o furie adolescentină oarbă. Mindy era deseori enervantă, dar ca majoritatea băieţilor, Sam o proteja pe maică-sa cu îndîrjire. Era o femeie inteligentă, plină de succes şi, în mintea lui, frumoasă. Sam o urcase pe un piedestal, ca termen absolut de comparaţie. Pînă în prezent nu descoperise nici o altă membră a speciei femeieşti care să se ridice la standardele acestea înalte. Iar acum maică-sa era atacată din nou de Paul Rice. Gîndul îl înfuria. Căutînd din priviri ceva de spart şi negăsind nimic, îşi schimbă pantofii şi ieşi din clădire. Începu să alerge pe 9th Street, pe lîngă sex-shopuri, pet shopuri şi ceainării elegante. Voia să facă jogging pe malul fluviului Hudson, dar intrarea către chei era blocată de bariere albe şi roşii şi de un camion de la Con Edison.

— Scurgere de benzină ! îi strigă un bărbat muscULos cînd se apropie. Ocoleşte !

Camionul firmei de service îi dădu o idee, aşa că Sam se întoarse acasă. Brusc, înţelegea ce trebuia să facă pentru a se răzbuna pe Paul Rice. Toţi locatarii din clădire vor fi afectaţi, dar o să fie doar ceva temporar, iar Paul Rice şi echipamentele lui sofisticate vor avea cel mai mult de suferit. S-ar putea să piardă o grămadă de informaţii. Gîndindu-se la furia care îl va cuprinde pe Paul Rice, Sam zîmbi. S-ar putea ca asta să-l facă să vrea chiar să se mute.

La şase şi jumătate seara, Sam porni spre librăria Barnes&Noble din Union Square împreună cu părinţii. Era la vreo zece cvartale de mers din 5th Avenue nr. 1 şi tipa de la publicitate le propusese să trimită o maşină – fără îndoială ca să se asigure că James ajunge acolo, se gîndi Mindy –, dar Mindy o

refuzase. Puteau să meargă și pe jos, declarase doamna Gooch. Reamintindu-le tuturor de recenta ei hotărîre de-a duce un trai ecologic, susținuse că nu exista nici un motiv să irosească benzina și să polueze aerul, cînd Dumnezeu le dăduse deja două mădulare perfect adaptate pentru deplasare. Se numeau picioare. Ignorînd sporovăiala părinților, Sam mergea la cîțiva metri în fața lor, gîndindu-se încă la evenimentele zilei. Nu-i arătase maică-sii scrisoarea de la avocații lui Paul Rice. N-avea nici o intenție să-i dea voie acestuia să strice bucuria părinților lui. Nu s-ar fi mirat deloc să afle că Paul Rice o făcuse dinadins.

Familia Gooch se opri în fața librăriei ca să admire micul afiș ce anunța lectura ținută de James. Fotografia de pe afiș era din seria celor făcute în ziua cînd Schiffer Diamond îl dusese cu mașina. James era mulțumit – arăta suficient de intelectual și gînditor, de parcă numai lui i s-ar fi revelat cine știe ce mare mister cosmic. Chiar la intrarea în librărie îl întîmpinară tipa blazată de la publicitate și doi angajați, care îl însoțiră la etajul al cincilea. Aici îl sechestrară într-un mic birou din spatele magazinului, unde trebuia să aștepte sosirea numeroaselor cărți pe care să dea autografe. Cu un pix Sharpie în mînă, James se opri o clipă, uitîndu-se lung la pagina de titlu și la numele lui: James Gooch. Acesta era, își spuse, un moment istoric în viața sa și ținea să-și amintească fiecare sentiment.

Dar sentimentele care îl animau erau puțin dezamăgitoare: ceva exaltare, puțină spaimă și... mult nimic. Apoi auzi vocea lui Mindy lătrînd:

— Ce te-a apucat?

Speriat, James se semnă la repezeală.

La șapte fără cinci, Redmon Richardly veni să-l felicite și-l conduse către scenă. James era uimit de mulțimea cititorilor. Fiecare scaun pliant era ocupat și în jurul teancurilor de cărți se aglomera tot mai multă lume. Pînă și Redmon era șocat.

— Probabil că sînt vreo cinci sute de oameni, zise, bătîndu-l pe James pe umăr. Bravo!

Cu mişcări stîngace, James urcă pe podium. Simţea publicul – un animal gigantic, nerăbdător şi curios. Se întrebă din nou cum de ajunsese aici. Cum de aflaseră oamenii ăştia de el? Şi ce-ar putea să vrea... de la el?

Deschise cartea la pagina pe care o alesese şi observă că-i tremura mîna. Privind cuvintele adunate laolaltă cu atîta trudă de-a lungul anilor, se strădui să se concentreze. Apoi începu lectura, rugîndu-se să supravieţuiască şi acestei torturi.

*

* *

Mai tîrziu în aceeaşi seară, Annalisa Rice îşi întîmpină soţul la uşă îmbrăcată provocator, într-o rochiţă scurtă plisată, coafura şi machiajul fiind atît de naturale încît părea că nu depusese nici un efort. Imaginea de ansamblu era puţin răvăşită şi extrem de sexy, însă Paul abia dacă observă.

— Scuze, mormăi el, urcînd cele două rînduri de trepte pînă în birou, unde îşi făcu puţin de lucru la computer, apoi inspectă atent acvariul.

Annalisa oftă, intră în bucătărie şi, trecînd pe lîngă Maria, menajera, care rearanja condimentele, îşi turnă ceva de băut. Cu paharul de vodcă în mînă, băgă capul pe uşa biroului lui Paul.

— Paul? Te pregăteşti, nu? Connie zicea că masa e la opt. Adică acum.

— E cina mea, răspunse el. O să ajungem cînd o să ajungem.

Coborî să-şi schimbe costumul şi Annalisa intră în micul şi cochetul ei birou. Se uită lung pe fereastră, la monumentul din parc. Perimetrul acestuia era îngrădit cu garduri de plasă şi aşa urma să rămînă cel puţin un an de zile. Locuitorii din Village insistau de multă vreme ca fîntîna să fie mutată, astfel încît să se alinieze perfect cu monumentul, şi în sfîrşit cîştigaseră bătălia. Sorbind din băutură,

Annalisa înțelese dorința și plăcerea de-a acorda atenție detaliilor. Amintindu-și cît era ceasul, se duse în dormitor să-l zorească pe Paul.

— De ce te tot învîrți pe-aici? întrebă el.

Annalisa clătină din cap și, găsind din nou comunicarea cu Paul dificilă, hotărî să aștepte în mașină.

La librăria din Union Square, James mai dădea încă autografe. La opt, la coadă stăteau trei sute de persoane, strîngîndu-și cu entuziasm cărțile la piept și, cum James se considera dator să schimbe o vorbă cu fiecare, părea că va mai rămîne acolo încă cel puțin trei ore. Mindy îl trimise pe Sam acasă să-și facă temele. Mergînd pe 5th Avenue, Sam o zări pe Annalisa urcîndu-se într-un Bentley verde care aștepta la marginea trotuarului. Trecînd pe lîngă mașină, Sam simți o ciudată dezamăgire în ceea ce o privea și chiar puțină durere. După ce o ajutase de atîtea ori cu site-ul, se cam îndrăgostise de ea. Și-o imagina ca pe o prințesă, ca pe o domniță aflată la ananghie. Dar văzînd-o în mașina asta luxoasă, cu un șofer care chiar purta șapcă, fantezia i se spulberă. Nu era cîtuși de puțin o domniță la ananghie, își spuse el cu amărăciune, ci doar o altă doamnă bogată și privilegiată, măritată cu un mizerabil. Cu acest gînd în minte, intră în casă.

Sam deschise frigiderul. Îi era o foame de lup, ca aproape întotdeauna în ultima vreme. Părinții lui nu înțelegeau că un adolescent în creștere trebuie să mănînce, așa că nu găsi decît două cutii cu fructe conservate, niște rămășițe de mîncare indiană și o cutie cu lapte de soia. Bău laptele direct din cutie, lăsîndu-i maică-sii doar un strop pentru cafeaua de dimineață, și hotărî că avea nevoie de carne. Se va duce la restaurantul de pe 9th Street, se va așeza la bar și va mînca o friptură.

Ieșind în holul clădirii, se trezi chiar în spatele lui Paul Rice, care se îndrepta spre Bentley. Inima începu să-i bată cu putere și-și aminti de planul său, pe care încă nu se hotărîse cînd să-l pună în

aplicare. Dar văzîndu-l pe Paul urcîndu-se în maşină, decise că va trece la acţiune chiar în seara aceea, cît cei doi erau plecaţi. Trecînd pe lîngă Bentley, îşi făcu din mînă Annalisei, care zîmbi şi-i făcu şi ea cu mîna.

— Sam Gooch e un băiat aşa de bun, îi spuse ea lui Paul.

— Maică-sa e o jigodie.

— Tare aş vrea să încetezi războiul ăsta împotriva lui Mindy Gooch.

— O, dar s-a terminat.

— Bun.

— Mindy Gooch şi javra ei au întrecut orice limită.

— *Cîinele?* se miră Annalisa.

— Mi-am pus avocatul să-i trimită o scrisoare. Vreau ca femeia asta, împreună cu familia şi cîinele ei, să se mute din clădirea mea.

Asta era nemaipomenit, chiar şi pentru el, aşa că Annalisa rîse.

— Clădirea ta, Paul?

— Exact, spuse el, cu ochii ţintă la ceafa şoferului. Astăzi am perfectat contractul cu chinezii. În cîteva săptămîni voi putea cumpăra toate apartamentele din 5th Avenue nr. 1.

Annalisa rămase fără aer.

— De ce nu mi-ai spus? întrebă ea.

— Îţi spun acum.

— Cînd s-a întîmplat asta?

— Cam cu patruzeci de minute în urmă, o informă el, privindu-şi ceasul.

— E uluitor, Paul, spuse ea, lăsîndu-se în scaun. Dar asta ce înseamnă?

— A fost ideea mea, însă eu şi Sandy am muncit împreună la proiect. Am vîndut unul dintre algoritmii mei guvernului Chinei, în schimbul unor procente din Bursa lor.

— Poţi să faci asta?

— Sigur că pot. Şi tocmai am făcut-o. Schimbare de planuri, i se adresă el şoferului în clipa următoare. Mergem la heliportul din West Side.

Se întoarse apoi spre nevastă-sa și o bătu ușurel pe genunchi.

— M-am gîndit să mergem la Lodge, să luăm cina acolo și să sărbătorim. Știu cît îți dorești s-o vezi.

— O, Paul!

Lodge era o stațiune de lux din Munții Adirondack, despre care umbla vorba că ar fi incredibil de frumoasă. Annalisa citise despre ea cu ani în urmă și-i spusese lui Paul că și-ar dori să sărbătorească acolo aniversarea căsătoriei. Dar trei mii de dolari pe noapte era o sumă mult prea exorbitantă pentru ei pe atunci ca să se mai gîndească măcar la așa ceva. Însă Paul nu uitase. Annalisa zîmbi și clătină din cap, realizînd că mica supărare pe soțul ei din ultimele luni nu fusese decît o iluzie. Paul nu se schimbase – era minunat, în felul lui unic și de neînțeles –, iar Connie Brewer avea dreptate: Annalisa își iubea într-adevăr soțul.

Paul băgă mîna în buzunarul pantalonilor și scoase o cutiuță de catifea neagră. Înăuntru se afla un inel cu un diamant galben înconjurat de pietre roz. Era frumos și extravagant, exact genul de bijuterie de care se îndrăgostea Connie Brewer. Annalisa și-l strecură pe degetul mijlociu.

— Îți place? o întrebă el. Sandy mi-a spus că nevastă-sa are unul identic. M-am gîndit că poate vrei și tu.

— O, Paul, zise ea, mîngîindu-i părul. Îmi place foarte mult. E uluitor.

Între timp, în apartamentul familiei Gooch, Sam scotocea prin sertarul cu lenjerie al maică-sii și, găsind o pereche de mănuși din piele vechi, le îndesă în blugi. Scoase din trusa cu unelte îngesuită în debaraua supraaglomerată o șurubelniță, un clește, un briceag, o foarfecă de tăiat fire și o rolă mică de bandă adezivă. Îndesă tot acest arsenal în buzunarele de la spate, trăgîndu-și cămașa cît mai jos, ca să nu se observe. Apoi luă liftul pînă la etajul unde

locuiau Enid și nepotul ei și, strecurîndu-se nevăzut pe coridor, urcă scările pînă la primul nivel al apartamentului soților Rice.

Casa scărilor ducea într-un mic hol aflat în fața intrării de serviciu, iar acolo, după cum știa prea bine, era un panou de metal. Își puse mănușile maică-sii, luă șurubelnița și desprinse panoul din perete. În spatele lui se afla un compartiment plin cu cabluri. Fiecare etaj avea cîte o cutie, iar cablurile care porneau din ele mergeau de la un etaj la altul. Majoritatea cutiilor conțineau unul sau două cabluri, dar în cutia corespunzătoare ultimului nivel erau șase, din pricina numeroaselor echipamente instalate de Paul. Sam le trase printr-o gaură din spate și tăie cu briceagul învelișul din plastic alb. Apoi tăie sîrmele și, amestecîndu-le între ele, îmbină capetele la întîmplare, folosindu-se de clești. Pe urmă, înfășură noile combinații de cabluri în bandă adezivă și le împinse înapoi în perete. Nu era prea sigur de efect, dar cu siguranță avea să fie de proporții.

16

În condiţii normale, Paul Rice, matinalul, ar fi fost primul care să descopere Catastrofa Internetului, cum a ajuns să fie cunoscută printre locatarii din 5th Avenue nr. 1. Dar s-a întîmplat ca, a doua zi, James Gooch să se trezească înaintea lui. În urma succesului lecturii din seara precedentă („Patru sute douăzeci de cărţi vîndute, e practic un record", se lăudase Redmon), lui James i se făcuse o rezervare la zborul de ora şase spre Boston, cu plecare de pe aeroportul La Guardia; de la Boston pleca spre Philadelphia, Washington, St. Louis, Chicago, Cleveland şi apoi spre Houston, Dallas, Seattle, San Francisco şi Los Angeles. Avea să lipsească de acasă două săptămîni. Prin urmare, a fost silit să se trezească la trei ca să-şi facă bagajele. James era gălăgios şi agitat în asemenea ocazii, astfel că o trezi şi pe nevastă-sa. În mod normal, pe Mindy ar fi deranjat-o foarte tare să-i fie scurtat somnul – considerîndu-l cel mai de preţ bun al epocii moderne –, dar astăzi se dovedi mărinimoasă. James îi dăduse un motiv de mîndrie seara trecută. Toţi anii de încurajări îşi arătau roadele, deşi s-ar fi putut foarte uşor dovedi inutili, iar Mindy îşi imagina deja sumele colosale intrîndu-le în conturi. Dacă scoteau din vînzarea cărţii un milion de dolari, Sam putea merge la orice universitate – la Harvard sau chiar la Cambridge, în Anglia, care era mult mai prestigioasă –, fără ca bugetul familiei să aibă de suferit. Două milioane ar fi însemnat o universitate

bună pentru Sam și poate luxul de-a cumpăra o mașină, de-a o ține într-un garaj și de-a plăti ipoteca. Trei milioane le-ar fi adus toate astea, plus o căsuță de vacanță în Montauk sau în Amagansett sau în districtul Litchfield din Connecticut. Dincolo de această graniță, pe Mindy o părăsea imaginația. Era atît de obișnuită să trăiască în relativă sărăcie, încît nu reușea să-și închipuie că i-ar mai trebui sau că și-ar mai putea dori ceva.

— Ai pastă de dinți? îl întrebă, ținîndu-se după James în baie. Nu-ți uita pieptănul. Și ața dentară.

— Sînt convins că există farmacii în Boston.

Mindy lăsă în jos capacul vasului de toaletă și se așeză, urmărindu-l cu privirea în timp ce căuta prin dulăpiorul cu medicamente.

— Nu vreau să fii obligat să-ți faci griji pentru nimicuri, îi zise ea. Lecturile și interviurile sînt prioritatea.

— Mindy, îi spuse James, punînd un flacon cu aspirină într-o pungă resigilabilă, din cauza ta devin și mai agitat. Nu ai altceva de făcut?

— La trei dimineața?

— Mi-ar prinde bine o cană de cafea.

— Sigur.

Se duse în bucătărie, pradă unui acces de duioșie față de James. În paisprezece ani de căsnicie nu petrecuseră niciodată mai mult de trei nopți despărțiți, iar acum James urma să fie plecat două săptămîni. Îi va fi dor? Dacă nu se descurca fără el? Dar asta era o prostie, doar era femeie în toată firea. Oricum făcea practic totul de una singură. Mă rog, poate nu chiar tot. James își petrecea multă vreme ocupîndu-se de Sam. Oricît și-ar fi dorit să se plîngă, James nu era rău deloc. Mai ales acum, cînd cîștiga în sfîrșit bani frumoși.

— Îți aduc șosetele, îi zise, întinzîndu-i cana de cafea. Crezi că o să-ți fie dor de mine? îl întrebă ea, așezînd mai multe perechi de șosete în valiză și întrebîndu-se de cîte perechi ar fi avut nevoie pentru două săptămîni.

— Pot să mă ocup și singur, replică James, enervat de atenția ei excesivă.

Mindy dădu peste o gaură într-una din șosete și-și vîrî degetul prin ea.

— Ai multe șosete cu găuri.

— Nu contează. Nu se uită nimeni la șosetele mele.

— Deci o să-ți fie *sau nu* dor de mine?

— Nu știu. Poate că da. Poate că nu. S-ar putea să fiu foarte ocupat.

De teamă să nu întîrzie, James ieși din casă la patru și un sfert. Mindy se gîndi să mai doarmă puțin, dar era deja prea trează. Hotărî să deschidă computerul și să verifice din nou ratingul lui James pe Amazon, dar descoperi că nu-i mergea internetul. Ciudat. Se uită la cabluri, apoi opri și porni din nou modemul. Nimic. Încercă să se conecteze de pe BlackBerry. Tot nimic.

Paul Rice se trezise și el. La cinci fix urma să lanseze algoritmul la Bursa chineză. La patru și jumătate era instalat la masa de lucru din biroul său, cu o cană de cafea cu lapte frumos aranjată alături, gata să se apuce de lucru. Din obișnuință, smulse un creion din suportul de argint și se uită dacă vîrful era bine ascuțit. Apoi își porni computerul.

Un verde familiar și liniștitor inundă ecranul – culoarea banilor, își spuse Paul cu satisfacție. Pe urmă... nimic. Ridică imediat capul surprins. Pornirea calculatorului ar fi trebuit să declanșeze sistemul de satelit și conexiunea la internet. Dădu clic pe internet, încercînd să se conecteze. Pe ecran nu apăru nimic. Găsind cheia, deschise dulapul din spatele lui și se uită la driverele de metal așezate unul peste altul. Primeau electricitate, însă numeroasele beculețe care indicau schimbul de semnale erau stinse. Ezită o jumătate de secundă, apoi coborî în biroul Annalisei. Încercă și computerul ei, despre care spusese întotdeauna în glumă că data din Epoca de Piatră, dar nici aici nu funcționa internetul.

— La naiba! urlă el.

În dormitorul principal, aflat chiar alături, soția lui se foi în somn. La cina din seara trecută, soții Brewer și soții Rice, băuseră vinuri rare, în valoare de peste cinci mii de dolari, înainte de-a se întoarce cu elicopterul în oraș, pe la două dimineața. Simțindu-și capul greu, Annalisa se întoarse pe partea cealaltă, sperînd că vocea lui Paul venea dintr-un vis. Dar se auzi iarăși un: „La naiba!".

Paul era chiar în dormitor, trăgîndu-și pe el pantalonii de azi-noapte. Annalisa se ridică într-un cot.

— Paul?

— Nu merge nenorocita de conexiune la internet.

— Dar credeam că..., se bîlbîi ea, gesticulînd inutil.

— Unde-i mașina? Am nevoie de nenorocita aia de mașină.

Ea se aplecă peste marginea patului, ridicînd receptorul telefonului.

— E în garaj. Dar garajul e probabil încuiat.

Extrem de agitat, Paul își încheia cămașa și în același timp se străduia să se încalțe.

— Tocmai de asta voiam locul de parcare, izbucni el. Pentru situații de urgență.

— Ce situație de urgență? se miră Annalisa, dîndu-se jos din pat.

— A căzut nenorocitul ăla de internet! Ceea ce înseamnă că am băgat-o pe mînecă. Afacerea cu chinezii e ca și compromisă! zise și ieși în goană.

— Paul? spuse ea, urmîndu-l și sprijinindu-se de balustradă. Te pot ajuta cu ceva?

Dar el ajunsese deja în hol, apăsînd pe butonul liftului, care era tocmai la parter. Uitîndu-se la ceas, Paul hotărî că nu mai avea timp să aștepte și porni tropăind pe scări. Intră vijelios în holul clădirii și îl trezi pe portarul care ațipise în scaun.

— Am nevoie de un taxi, îi urlă el gîfîind. Un nenorocit de taxi!

Alergă în stradă, fluturînd din mîini. Cum nu apărea nici o mașină, o rupse la fugă pe 5th Avenue.

Pe 12th Street, zări în sfîrşit un taxi şi se prăbuşi pe bancheta din spate a acestuia, strigînd la şofer:

— Intersecţia Park Avenue cu 53rd Street. Haide, haide, *haide*! ţipă bătînd în geamul despărţitor.

— Nu pot să trec pe roşu, domnule, îi spuse şoferul întorcîndu-se.

— Taci şi condu! zbieră Paul.

Drumul pînă în centru a fost un chin. Cine şi-ar fi închipuit că o să fie atîta trafic încă dinainte de cinci? Paul lăsă geamul în jos şi scoase capul afară, gesticulînd şi strigînd la ceilalţi şoferi. Pînă cînd taxiul trase în faţa clădirii de birouri se făcuse deja cinci fără şapte minute.

Uşile erau încuiate, aşa că mai pierdu un minut izbind cu picioarele în ele şi urlînd ca să-l trezească pe portarul de noapte. Alte două minute se scurseră pînă ajunse la etaj şi-şi folosi parola ca să deschidă uşile de sticlă de la Brewer Securities. Îi trebuiră alte cîteva secunde ca să străbată în fugă holul către biroul lui, iar cînd ajunse la computer, ceasul arăta cinci, un minut şi patruzeci şi trei de secunde. Degetele îi zburară pe tastatură. Cînd termină, era cinci, un minut şi cincizeci şi şase de secunde. Se prăbuşi în scaun, lăsîndu-se pe spătar şi acoperindu-şi faţa cu mîinile. În cele două minute de întîrziere pierduse douăzeci şi şase de milioane de dolari.

În 5th Avenue nr. 1, Mindy Gooch scoase capul pe uşă şi-i spuse portarului:

— Roberto, nu funcţionează internetul.

— Nu ştiu nimic de asta. Întrebaţi-l pe Sam.

La şase şi jumătate, Mindy îşi trezi băiatul.

— Nu merge internetul.

Sam zîmbi şi căscă.

— E probabil vina lui Paul Rice. Are o grămadă de echipamente în apartament. Probabil că au afectat conexiunea din întreaga clădire.

— Îl urăsc pe omul ăsta.

— Şi eu, o aprobă Sam pe maică-sa.

La cîteva etaje deasupra, Enid Merle încerca şi ea să acceseze internetul. Trebuia să citească articolul

scris de jurnalista de serviciu la prima oră a dimineții și să adauge înfloriturile sale specifice. Dar ceva era în neregulă cu calculatorul și, disperată să citească textul înainte de opt, cînd urma să fie publicat pe mai multe site-uri (pe hîrtie apărea în ediția de după-amiază a ziarului), îl sună pe Sam. Cîteva minute mai tîrziu, Sam și Mindy se înființară la ușă. Pe sub bluza de pijama din flanelă, Mindy își trăsese în grabă o pereche de blugi.

— Nu merge nici un computer din clădire, o informă ea pe Enid. Sam zice că de vină ar fi Paul Rice.

— De ce-ar fi el de vină? se miră Enid.

— Se pare, zise ea, uitîndu-se la Sam, că individul are foarte multe echipamente de mare putere și probabil ilegale în apartament. În camera de bal a doamnei Houghton.

Observînd expresia de neîncredere de pe chipul lui Enid, Mindy adăugă:

— Le-a văzut Sam. Cînd a fost s-o ajute pe Annalisa Rice cu calculatorul.

Annalisa se plimba și ea nervoasă prin camera de zi, cu telefonul mobil într-o mînă, cînd intră Maria.

— Sînt niște oameni aici, îi spuse menajera.

— Poliția?

— Nu. Niște oameni din clădire.

Annalisa crăpă puțin ușa, întrebînd nerăbdătoare:

— Da?

Mindy Gooch, care încă nu-și ștersese bine rimelul de la ochi după noaptea precedentă, încercă să intre cu forța.

— Conexiunea la internet nu funcționează. Credem că problema se află aici.

— Nici la noi nu funcționează! izbucni Annalisa.

— Putem intra? întrebă Enid.

— În nici un caz. Poliția e pe drum. Nimeni nu are voie să se atingă de nimic.

— Poliția? zbieră Mindy.

— Exact. Sîntem victimele unui sabotaj. Duceţi-vă acasă şi aşteptaţi, zise Annalisa şi închise uşa.

Enid se întoarse către Sam.

— Sam?

Băiatul se uită la maică-sa, care îl cuprinse protector cu braţul.

— Sam nu ştie nimic despre toate astea, zise ea ferm. E de notorietate că soţii Rice sînt paranoici.

— Ce se petrece în clădirea asta? întrebă Enid.

Apoi fiecare se întoarse în apartamentul său.

În camera de zi, Annalisa îşi încrucişă braţele, clătină din cap şi continuă să se plimbe de colo-colo nervoasă. Dacă nimeni nu avea internet, atunci poate că Paul se înşelase. O sunase la cinci şi jumătate, urlînd că pierduse o sumă uriaşă şi pretinzînd că îi fuseseră sabotate computerele de către cineva care aflase de afacerea cu chinezii. Insistase să cheme poliţia. Ea se conformase, dar poliţiştii îi rîseseră în nas şi îi recomandaseră să sune la Time Warner. După zece minute de rugăminţi stăruitoare, reprezentantul companiei acceptase să trimită un tehnician după-amiază. Între timp, Paul interzisese accesul vreunei persoane în apartament pînă cînd poliţia nu preleva amprente şi nu făcea analize criminalistice amănunţite.

La parter, în apartamentul familiei Gooch, Mindy scoase din congelator o cutie de vafe semipreparate.

— Sam, vrei să mănînci? strigă ea.

Sam apăru în cadrul uşii, cu rucsacul în spate.

— Nu mi-e foame.

— Ei, asta-i interesant, spuse maică-sa, băgînd o vafă în prăjitorul de pîine.

— Ce? întrebă Sam agitat.

— Faptul că soţii Rice au chemat poliţia. Doar pentru o defecţiune minoră a conexiunii la internet.

Vafa sări din prăjitor şi Mindy o puse pe o farfurie, o unse cu puţin unt, apoi i-o întinse lui Sam.

— Ăsta-i necazul cu veneticii. Pur şi simplu nu realizează că la New York *se mai întîmplă* şi din astea.

Sam încuviință. Avea gura uscată.

— Cînd vii acasă de la școală?

— Ca de obicei, cred, răspunse el, uitîndu-se la gustare.

Mindy luă cuțitul și furculița lui Sam, își tăie o bucată din vafa lui, o băgă în gură și începu să mestece. Apoi își șterse untul de pe buze cu dosul palmei.

— Oricînd ai veni, mă găsești aici. O să-mi iau o zi liberă. Ca președintă a consiliului, trebuie să mă ocup de chestiunea asta.

La trei cvartale distanță, Billy Litchfield nu întîmpină nici o problemă cînd se conectă la internet. După o noapte de nesomn și griji, se trezise și citea blogurile de artă, *The New York Times* și orice alt ziar al cărui titlu îi venea în minte, ca să vadă dacă se pomenea ceva de Crucea Mariei Tudor. Nu se spunea nimic, dar numele lui Sandy Brewer apărea pe fiecare pagină economică, alături de anunțul afacerii încheiate cu guvernul Chinei pentru a intra în posesia unei părți din Bursa de stat. Deja vocile tuturor se isterizaseră. Vreo două editoriale discutau implicațiile morale ale unei atari tranzacții și posibilitatea ca indivizii cu venituri foarte mari din lumea finanțelor să se unească într-un soi de supra-guvern, cu influență asupra politicilor altor țări. Lucrul ăsta ar fi trebuit să fie ilegal, dar deocamdată nu exista nici o lege care să contracareze o asemenea posibilitate.

Sandy Brewer nu era singurul erou al blogurilor. Împărțea această onoare cu James Gooch. Cineva îl filmase cu mobilul în cursul lecturii pe care o ținuse la librăria Barnes&Noble și încărcase imaginile pe Snarker și pe YouTube. Iar acum *hoi polloi*-i îl atacau pe James din pricina părului, a ochelarilor și a felului său de-a vorbi. Îl numeau o legumă vorbitoare, un castravete cu „sticle". Bietul James, îl compătimi Billy. Era atît de modest și de blînd în purtări, încît

îi venea foarte greu să înțeleagă motivele pentru care ar fi meritat toată această atenție negativă. Avea însă succes, iar succesul e și el un soi de păcat, presupuse Billy.

Peste cîteva minute, Sandy Brewer, balonat și într-o stare de spirit mizerabilă din pricina cantității mari de alcool consumate cu o noapte înainte, intră în firmă, înșfăcă mingea de baschet de pe scaun, se duse în biroul lui Paul Rice și i-o aruncă în cap. Paul se feri.

— Ce naiba faci, Rice? zbieră el. Douăzeci și șase de milioane de dolari? Aplecîndu-se peste birou, îl avertiză cu chipul congestionat de furie: Ai face bine să recîștigi banii ăștia ori zbori de-aici.

*

* *

Cît Philip era plecat la Los Angeles, Thayer Core se distra de minune, petrecînd mult timp în apartamentul acestuia, bîndu-i cafeaua și vinul roșu și, ocazional, făcînd sex cu iubita lui. Era mult prea egoist ca să exceleze în vreun fel la acest ultim capitol, dar uneori, cînd Lola îi permitea, depunea unele eforturi palide. Lola îl obliga să-și pună prezervativ – chiar două, fiindcă nu avea încredere în el –, ceea ce înjumătățea distracția, pierderile fiind însă compensate de faptul că o făcea în patul lui Philip.

— Știi că nu-l iubești pe Philip, îi spunea el după aceea.

— Sigur că-l iubesc, îl contrazicea ea.

— Minți, o acuza Thayer. Ce femeie îndrăgostită se culcă, în patul omului iubit, cu un alt bărbat?

— În cazul nostru nu e vorba chiar de asta. E mai degrabă o îndeletnicire cu care îmi alung plictiseala.

— Mulțumesc frumos.

— Doar nu te-aştepţi să mă îndrăgostesc de tine, nu? întreba Lola, strîmbîndu-se dezgustată, de parcă tocmai mîncase ceva neplăcut.

— Cine-i tînărul acela pe care îl văd mereu intrînd în apartament? o întrebă Enid într-o după-amiază.

Trecuse pe la ea ca să împrumute un cartuş pentru imprimantă. Enid avea obiceiul de-a „împrumuta" rechizitele lui Philip şi Lola nu putea să înţeleagă de ce nu se ducea pur şi simplu la Staples, ca toată lumea.

— Ştii, poţi să le comanzi online, spuse Lola, încrucişîndu-şi braţele.

— Ştiu, dragă, dar aşa e mult mai distractiv, răspunse bătrîna doamnă, cotrobăind prin lucrurile nepotului. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Despre tînărul acela.

— Ar putea fi oricine, zise Lola nonşalant. Cum arată?

— Înalt, foarte atrăgător, cu părul blond roşcat şi o expresie dispreţuitoare.

— A, e Thayer Core. Un prieten de-al meu.

— Aşa am presupus şi eu. Altfel nu-mi pot explica de ce-şi petrece atît de mult timp în apartamentul lui Philip. Cine e şi cu ce se ocupă?

— Scrie un editorial monden. Ca şi tine.

— Unde?

— Pe Snarker, răspunse Lola ezitînd. Dar o să fie scriitor. Sau o să conducă o reţea de televiziune într-o zi. E genial. Toată lumea spune că, indiferent ce hotărăşte să facă, va avea succes.

— A, da, spuse Enid, descoperind cartuşul. Ştiu exact cine e. Sincer, Lola..., începu ea, dar se opri. Inocenţa ta mă îngrijorează puţin. N-ar trebui să-i dai voie unui om ca el să intre în casa lui Philip. Nu sînt nici măcar sigură că ar trebui să i se dea voie să intre în clădire.

— E prietenul meu. Nu-mi poate interzice nimeni să am prieteni, nu?

— N-am vrut să-mi bag nasul, i-o tăie Enid. Am vrut doar să-ţi ofer un sfat dezinteresat.

— Mulţumesc, zise Lola apăsat, conducînd-o pînă la uşă.

După ce plecă, Lola se strecură pe coridor şi cercetă vizorul uşii bătrînei. Oare stătea de partea cealaltă, urmărind-o? Ce putea să vadă prin găurica aia oricum? Aparent, prea mult. Întorcîndu-se în apartamentul lui Philip – al lui Philip şi al ei, îşi reaminti singură –, născoci o istorioară prin care să explice prezenţa lui Thayer. O ajuta la un proiect de documentare pentru Philip. Iar ea îl ajuta, la rîndul ei, să-şi scrie romanul. Relaţia lor era perfect nevinovată. Enid nu putea să vadă în interiorul apartamentului, deci cum ar fi putut să ştie ce se petrecea acolo?

Lola nu intenţionase să se implice atît de mult în relaţia cu Thayer Core. Ştia că e periculos, dar descoperi că-i plăcea gustul riscului, atîta vreme cît nu suporta consecinţele. Fiind nesigură de relaţia cu Philip, îşi justifica purtarea spunîndu-şi că avea nevoie de un plan de rezervă, în caz că lucrurile nu mergeau aşa cum voia ea. E drept că Thayer Core nu era un premiu de consolare prea tentant, dar cunoştea o mulţime de oameni şi pretindea că are tot soiul de „pile".

Dar ziua întoarcerii lui Philip se apropia cu paşi repezi şi Lola îl preveni pe Thayer că timpul petrecut împreună trebuia să ia sfîrşit. Thayer se enervă. Nu din pricină că n-avea s-o mai vadă, ci pentru că îi plăcuse în 5th Avenue nr. 1. Îi plăcea totul la clădirea aceea şi simplul fapt că intra acolo îi dădea senzaţia că e cineva. Înainte să intre, se uita în jur ca să vadă dacă nu e nimeni să-l observe şi să-l invidieze. Apoi trecea pe lîngă portari, făcîndu-le cu mîna.

— Merg la Philip Oakland, spunea, arătînd cu degetul în sus.

Portarii îl priveau cu suspiciune – Thayer îşi dădea seama că nu-l plăceau şi nu-i aprobau prezenţa –, dar nu-l opreau.

Trecînd pe la apartament în dimineața aceea, Thayer îi sugeră Lolei să se uite la filme porno pe internet. Lola mînca niște chipsuri, ronțăindu-le cu un zgomot enervant numai de-al dracului, își spuse Thayer.

— Nu pot.

— De ce? Ești pudică? întrebă el.

— Nu. Nu merge internetul. E numai vina lui Paul Rice. Mă rog, asta zice lumea. Enid spune că or să încerce să-l dea afară. Nu știu dacă pot, dar acum toți locatarii îl urăsc.

— Paul Rice? întrebă Thayer într-o doară. *Celebrul* Paul Rice? Care e însurat cu Annalisa? Tîrfulița mondenă?

— Sînt super-bogați, răspunse Lola ridicînd din umeri. Ea se plimbă de colo-colo într-un Bentley și primește hainele de firmă acasă. O urăsc.

— Eu îi urăsc pe amîndoi, zise el zîmbind.

Răspunzînd apelului la acțiune, Mindy și Enid programaseră o ședință de urgență a consiliului de administrație. În drum spre apartamentul lui Mindy, Enid se opri în fața ușii nepotului. Auzise voci – una a Lolei și cealaltă a unui bărbat neidentificat, fără îndoială Thayer Core, presupuse ea. Oare Lola interpretase intenționat greșit ce-i spusese mai devreme? Sau era pur și simplu proastă? Enid bătu la ușă și se lăsă imediat tăcerea. Bătu încă o dată.

— Lola? Eu sînt. Trebuie să-ți vorbesc.

Auzi șoapte grăbite, apoi ușa se deschise.

— Bună, Enid, o salută Lola cu o falsă bucurie.

Enid trecu pe lîngă ea și-l găsi pe Thayer Core așezat pe canapeaua lui Philip, cu un scenariu în mînă.

— Bună ziua, spuse ea. Dumneata cine ești?

Thayer se transformă în studentul a cărui imagine încercase s-o ascundă în ultimii cinci ani. Se ridică și întinse mîna.

— Thayer Core, doamnă.

— Enid Merle. Sînt mătușa lui Philip, se recomandă ea sec.

— Ooo, Lola nu mi-a spus că sînteţi mătuşa lui.

— Sînteţi prieten cu Philip?

— Da. Şi cu Lola. Tocmai discutam cu ea despre scenariul meu. Speram ca Philip să-mi poată da nişte sugestii. Dar văd că aveţi ceva important de vorbit, adăugă el, uitîndu-se la cele două femei. Cred că o să plec.

Sări în picioare şi-şi luă haina.

— Nu vă uitaţi scenariul, îi atrase atenţia Enid.

— Ah, da, spuse el.

Schimbă o privire cu Lola, care zîmbi strîmb, apoi îşi luă scenariul. Enid îl urmă în hol.

Coborîră la parter fără să-şi adreseze nici un cuvînt, lucru care nu-l deranjă deloc pe Thayer. Avea capul doldora de idei şi nu voia să le piardă vorbind. În ultimele treizeci de minute adunase destul material pentru cîteva texte bune. 5th Avenue nr. 1 colcăia de intrigi; putea chiar să iniţieze o întreagă serie dedicată lucrurilor care se petreceau în clădirea asta. Un posibil titlu ar fi fost „Asociaţia". Sau „Viaţa celor bogaţi şi privilegiaţi".

— La revedere, spuse Enid pe un ton ferm cînd uşile se deschiseră.

Thayer înclină din cap şi ieşi în grabă. Pentru a-şi continua atacul împotriva locatarilor din 5th Avenue nr. 1, nu-i mai lipsea decît o sursă stabilă de informaţii. Se uită la foile pe care le ţinea în mînă şi zîmbi. Era textul scenariului scris de Philip, cu titlul provizoriu de „Maria Sîngeroasa". Philip Oakland s-ar fi înfuriat teribil dacă ar fi aflat că Lola îngăduise ca un scenariu neterminat să devină public. Şi nici n-avea să devină public, dacă Lola era fată cuminte şi colabora. De acum înainte, decise Thayer, Lola va veni la el şi îl va ţine la curent cu ultimele noutăţi din 5th Avenue nr. 1, iar după ce termina de povestit, putea să-i facă şi o felaţie.

Enid sună la Mindy. Uşa o deschise Sam, care se răzgîndise şi nu se mai dusese la şcoală, pretextînd că nu se simţea bine. O conduse pe Enid în micuţa

cameră de zi, unde cei trei membri ai consiliului de administrație erau prinși într-o discuție aprinsă despre Paul Rice.

— Nu-l putem obliga să-i primească pe cei de la Time Warner în apartament?

— Sigur că da. E vorba doar de un tehnician. Și ceilalți locatari sînt afectați. Dacă refuză, trebuie să obținem o scrisoare de la avocatul asociației.

— A încercat cineva să discute cu el?

— Da, toți am încercat, zise Enid. E un om imposibil.

— Dar nevastă-sa? Poate ne înțelegem cu ea.

— O să mai încerc.

De cealaltă parte a zidului, Sam Gooch ședea întins în pat, prefăcîndu-se adîncit în lectura numărului din *New Yorker* al maică-sii. Lăsase ușa deschisă, ca să tragă cu urechea la ce se vorbea dincolo. Se uită în tavan, cuprins de un imens sentiment de satisfacție. Sigur, acțiunile sale cauzaseră numeroase neplăceri și-i era frică să nu fie prins, dar răzbunarea împotriva lui Paul merita. Sam socotea că acum Paul nu va mai hărțui pe nimeni, mai ales pe maică-sa. Nu-i va spune niciodată nimic, dar cînd se vor întîlni pe coridor, îi va arunca o privire plină de subînțeles, astfel încît Paul să știe că el fusese. Cu puțin noroc, nu va putea dovedi asta.

Cîteva minute mai tîrziu, Enid bătu la ușa soților Rice. Maria, menajera, o deschise un centimetru și spuse prin crăpătură:

— Vizitatorii sînt interziși.

Enid își strecură degetele între toc și ușă.

— Nu te prosti. Trebuie să vorbesc cu doamna Rice.

— Enid? strigă Annalisa, ieșind pe culoar și închizînd ușa după ea. Nu e vina noastră.

— Sigur că nu e.

— E din pricină că toți îl urăsc pe Paul.

— O asociație e ca un club privat, zise Enid. Mai ales într-o clădire ca asta. Poate că nu te înnebunești

după ceilalţi membri, dar trebuie să te împaci cu ei. Altfel întreaga comunitate are de suferit. Se răspîndeşte vorba că nu e o clădire respectabilă şi preţul apartamentelor scade proporţional. Nimănui nu-i surîde aşa ceva, draga mea.

Annalisa îşi privi mîinile.

— Există un cod de conduită tacit. De pildă, locatarii trebuie să se străduiască să evite incidentele. Nu putem permite ca oamenii să se insulte unii pe alţii. Da, această clădire este una de lux, dar se întîmplă să fie şi căminul celor care locuiesc în ea. E sanctuarul lor. Dacă nu au siguranţa dată de el, oamenii devin nervoşi. Mă tem pentru tine şi pentru Paul. Mă tem de ce se va întîmpla dacă nu îi permiteţi tehnicianului de la Time Warner să intre în apartament.

— E deja aici.

— Ah, făcu Enid, tresărind.

— E la intrarea de serviciu. Poate vrei să vorbeşti cu el.

— Da, aş vrea.

O urmă pe Annalisa pe uşa care ducea la casa scărilor, unde îl găsiră pe tehnician ţinînd în mînă mai multe cabluri.

— Au fost tăiate, zise el pe un ton sumbru.

*

* *

— Bună, Roberto! zise Philip Oakland, intrînd în clădirea din 5th Avenue nr. 1 cu o valiză în mînă. Care mai e viaţa?

— A fost nebunie mare pe-aici, răspunse acesta rîzînd. Aţi pierdut o grămadă.

— Serios? Ce?

— Scandal monstru. Cu miliardarul, Paul Rice. Dar mătuşa dumitale a rezolvat tot.

— A, da, aşa face întotdeauna, spuse Philip, îndreptîndu-se spre lift.

— Pe urmă s-a dovedit că cineva tăiase cablurile de lîngă apartamentul miliardarului. Nimeni nu știe cine-a fost. Apoi miliardarul a sunat la poliție. Și a urmat o scenă dură între Mindy Gooch și Paul Rice. Ăștia doi se urăsc de moarte. Paul Rice a obligat asociația să plătească pentru instalarea unor camere de luat vederi pe casa scărilor. Iar doamna Gooch n-a avut ce face. Frate, ce furioasă a fost. Doamna Rice nu mai vorbește cu nimeni. Menajera ne anunță cînd coboară, iar noi trebuie să-i facem semn șoferului să aducă mașina. Dar nimeni nu-i supărat pe ei, fiindcă cineva a tăiat într-adevăr cablurile. Și Paul Rice le-a dat portarilor cîte-o mie de dolari ca să-i păzească nevasta. Însă acum, oricine intră în clădire, pînă și băieții de la curățătorie, trebuie să se înregistreze la recepție și să ne arate actele. Dacă nu au acte, locatarii trebuie să coboare să-i ia personal. E ca la închisoare. Chestia e că unii cred că autorul a fost amicul prietenei dumneavoastră.

— Ce? întrebă Philip, apăsînd violent butonul liftului.

— N-o să vină mai repede așa, să știți, rîse iarăși Roberto.

Philip urcă în lift și apăsă pe butonul pentru etajul al treisprezecelea. Ce dracu' se petrecea?

La Los Angeles se apucase direct de munca la scenariul pentru *Bridesmaids Revisited*. În primele zile și-o scoase pe Lola din minte. Ea îl sunase de vreo zece ori, dar Philip nu-i răspunsese. În a treia seară o sunase în sfîrșit, gîndindu-se că era tot acasă la maică-sa. Nu era. Era la New York, în apartamentul lui.

— Lola, trebuie să stăm de vorbă pe tema asta.

— Dar m-am mutat deja. Credeam că ăsta e planul. Mi-am despachetat toate lucrurile. Am ocupat doar un colțișor din garderobă și ți-am dus o parte din lucruri în boxa de la subsol. Sper că nu te deranjează, zise, de parcă tocmai și-ar fi dat seama.

— Lola, pur și simplu nu e o idee bună.

— Ce anume? Mi-ai cerut să mă mut la tine. Cînd eram în Mustique. Dacă spui că nu mă mai iubești..., și începuse să plîngă.

— N-am vrut să spun asta, zisese Philip, cedînd în fața lacrimilor ei. Țin la tine, Lola. Doar că...

— Cum poți să afirmi că ții la mine, dacă încerci să-mi sugerezi că nu mă vrei în preajmă? Bine. O să plec. O să mă mut în stradă.

— Dar nu e nevoie să locuiești în stradă.

— Am douăzeci și doi de ani, suspină ea. M-ai sedus și m-ai făcut să mă îndrăgostesc de tine. Iar acum îmi distrugi viața.

— Lola, încetează! Totul va fi bine.

— Deci mă iubești?

— O să vorbim despre asta cînd mă întorc, spusese el resemnat.

— Știu că încă nu ești pregătit să-mi spui asta. Dar vei fi, se auzise glasul ciripitor al Lolei. E doar o perioadă de acomodare. A, era să uit – amica ta, Schiffer Diamond, se vede cu un tip pe nume Derek Brumminger. A apărut în *Post*. Și i-am văzut împreună, ieșind într-o dimineață din clădire. Nu e prea arătos. E bătrîn și are un ten oribil. Ai zice că o vedetă de cinema poate găsi ceva mai bun, dar probabil că astea îi sînt limitele. Nici ea nu mai e așa de tînără.

O clipă Philip rămăsese tăcut.

— Alo? Alo? Mai ești acolo?

Deci s-a întors la Brumminger, se gîndi el. După ce i-a spus să renunțe la Lola. Oare de ce-și făcuse iluzii că Schiffer se schimbase?

— Lola, întrebă acum, intrînd în casă, ce-i chestia asta cu prietenul tău?

Se uită în jur. Nu era acasă. Puse valiza pe pat și bătu la ușa mătușă-sii. Lola era la Enid.

— Philip! Te-ai întors! strigă ea aruncîndu-se de gîtul lui.

Acesta o bătu ușurel pe spate și se uită la mătușă-sa, care zîmbea și-și dădea ochii peste cap.

— Enid îmi arăta cărțile ei de grădinărit. O să-ți aranjez puțin terasa în primăvara asta. Enid spune

că pot să plantez lalele, așa o să avem flori proaspete.

— Bună, Philip dragule, îl salută și bătrîna, ridicîndu-se încet de pe canapea.

Fiindcă n-o văzuse de două săptămîni, Philip își dădu seama că începea să îmbătrînească. Într-o zi o va pierde și atunci va fi cu adevărat singur. Gîndul îi schimbă starea de spirit: era fericit că încă o mai avea pe mătușă-sa lîngă el, că Lola se mutase în apartamentul lui și că cele două se înțelegeau bine. Poate o să iasă ceva din toate astea.

— Vreau să-ți arăt ce-am făcut în bucătărie, se oferi ea, plină de entuziasm.

— Ai intrat în bucătărie? se prefăcu Philip surprins.

O urmă în apartamentul lui, unde Lola îi arătă isprava: rearanjase tot ce era prin dulăpioare, astfel încît Philip nu mai găsea nimic.

— De ce-ai făcut asta? o întrebă, deschizînd dulăpiorul unde pînă mai ieri fuseseră cafeaua și condimentele și unde acum se afla un teanc de farfurii.

— Credeam că o să-ți placă, zise Lola, părînd zdrobită de reacție.

— Îmi place. E mai bine așa, minți el, cercetînd cu atenție apartamentul și întrebîndu-se ce altceva mai mutase de la locul lui.

În dormitor, deschise prudent ușa garderobei. Jumătate din hainele lui – sacouri și cămăși care de ani de zile atîrnaseră într-un șir ordonat – dispăruseră. În locul lor, hainele Lolei stăteau agățate în dezordine, aninate de umerașe ca niște ornamente de Crăciun.

— Ai uitat de mine? întrebă ea, apropiindu-se și cuprinzîndu-i mijlocul cu brațele.

Apoi se retrase spre pat. Cu o erecție care îi amintea că nu mai făcuse sex de două săptămîni, Philip îi așeză gleznele pe umeri. Se uită o clipă la zona aceea netedă, perfect epilată și își aminti că nu asta voia. Dar îi stătea la dispoziție, așa că o pătrunse.

Apoi, scotocind prin bucătărie după paharele de vin, zise:

— Ce e povestea asta despre prietenul tău care a tăiat cablurile de internet de la apartamentul soților Rice?

— A, da, oftă ea. A pornit de la oribila aia de Mindy Gooch. E geloasă fiindcă bărbatu-său se tot dă la mine fără știrea ei. A pretins că Thayer Core e vinovatul. Îl ții minte, am fost la petrecerea lui de Halloween. Thayer a fost pe-aici o dată sau de două ori – vrea să se apuce de scenarii de film și încercam să-i dau o mînă de ajutor. Scrie mereu despre Mindy și despre bărbatu-său pe Snarker, așa că individa căuta să se răzbune. Thayer nici măcar nu era aici cînd s-a întîmplat.

— De cîte ori a fost aici? o chestionă Philip din ce în ce mai iritat.

— Ți-am zis, o dată sau de două ori. Poate de trei. Nu-mi mai amintesc.

În apartamentul de alături, Enid își strînse cărțile de grădinărit și clătină enervată din cap. Aplicase toate strategiile posibile ca să scape de Lola: o obligase să bată trei supermarketuri uriașe de pe 6th Avenue în căutare de fasole verde conservată; o dusese la o retrospectivă Damien Hirst despre vaci moarte și rechini; ba chiar i-o prezentase lui Flossie. Degeaba. Lola pretinsese că și ea se dă în vînt după fasolea verde, își arătase recunoștința fiindcă îi deschisese gustul pentru artă și n-o deranjase deloc întîlnirea cu Flossie. Rugînd-o din suflet pe bătrînă să-i povestească despre tinerețea ei pe scenă, Lola se așezase pe marginea patului și îi sorbise fiecare cuvîntel. Enid își dădu seama că subestimase tenacitatea fetei. După Catastrofa Internetului, cînd discutase iarăși cu ea despre relația cu Thayer Core, Lola o privise cu niște ochi nevinovați și-i spusese:

— Enid, ai avut dreptate. E un ticălos. N-o să mai vorbesc niciodată cu el.

Spre deosebire de Mindy Gooch, Enid nu credea că Thayer tăiase cablurile lui Paul Rice. Core avea

o înclinaţie naturală spre a-şi hărţui semenii şi, ca orice exemplar din această categorie, era un laş. Se temea prea tare să treacă la acţiune, mulţumindu-se să se răzbune pe lumea din jur de la adăpostul calculatorului. Scopul acuzaţiei lui Mindy era să abată atenţia de la adevăratul făptaş, despre care Enid bănuia că ar fi Sam.

Din fericire pentru băiat, poliţia făcuse doar o investigaţie superficială. Incidentul era o glumă proastă, spuseseră ei, născută din animozitatea dintre locatari. Farsele de genul ăsta deveniseră tot mai obişnuite, chiar şi în clădirile cu standarde înalte. Se primeau tot soiul de plîngeri în legătură cu vecinii – de la oameni care băteau în tavan cu coada măturii sau îşi smulgeau reciproc decoraţiunile din brazii de Crăciun, la acuzaţii că fumul de ţigară intra în apartament şi expunea copiii la pericolul de-a face cancer.

— Părerea mea e că ar trebui să fim mai toleranţi, îi spusese unul dintre ofiţeri lui Enid. Dar ştiţi şi dumneavoastră cum e lumea în zilele noastre. Prea mulţi bani şi prea puţin spaţiu. Şi nici un fel de maniere. Asta îi face pe oameni să se urască.

Existaseră întotdeauna ciondăneli între locatarii din 5th Avenue nr. 1, însă pînă acum fuseseră atenuate de mîndria oamenilor de-a locui în clădirea asta. Poate că soţii Rice, fiind mult mai bogaţi decît restul, stricaseră acest echilbru. Paul ameninţase cu tribunalul şi Enid fusese obligată să-i vorbească în termeni foarte severi lui Mindy, amintindu-i că, dacă Rice îi dădea într-adevăr în judecată, asociaţia va trebui să plătească taxe judiciare, care vor fi achitate de locatari sub forma unei creşteri a cheltuielilor lunare la întreţinere. După ce văzuse chestiunea în termeni financiari care o afectau în mod direct, Mindy acceptă în cele din urmă să renunţe şi chiar le scrise celor doi o scrisoare în care îşi cerea scuze. Se institui astfel un armistiţiu tensionat. La scurtă vreme însă, începură să apară articole foarte

detaliate despre aceste conflicte pe Snarker. Enid era convinsă că informațiile erau furnizate de Lola, dar cum putea s-o dovedească? De parcă ea ar fi fost de vină, Mindy nu rata nici un prilej de-a o hărțui pe Enid cu chestia asta, oprind-o în holul de la intrare ca s-o întrebe dacă citise articolele și trimițîndu-i-le pe adresa de e-mail.

— Situația asta nu mai poate continua. Trebuie să acționăm! exclamă Mindy în dimineața aceea.

— Dacă te deranjează atît de mult, spuse bătrîna oftînd, atunci angajează-l pe tînăr.

— Ce? sări Mindy revoltată.

— Angajează-l, repetă Enid. Probabil că e un tip foarte muncitor, dacă se străduiește atît să scrie despre 5th Avenue nr. 1. Are o inteligență cel puțin medie – bănuiesc că știe cum să alcătuiască o propoziție, altfel nu te-ar fi scos din pepeni în halul ăsta. Dă-i un salariu decent și o grămadă de treabă. Așa nu va mai avea timp să scrie nimic. Dar nu-l plăti atît cît să-i permiți să pună bani deoparte și să-și dea demisia. Oferă-i asigurare de sănătate și bonusuri. Transformă-l într-un robot corporatist și n-o să te mai supere niciodată.

Of, de s-ar rezolva toate problemele așa de ușor, își zise Enid. Se duse la bucătărie și-și pregăti o cană cu ceai, sorbindu-l cu grijă, ca să nu se frigă. Ezită o clipă, apoi luă cana cu ea în dormitor. Deconectă telefoanele, dădu la o parte cuvertura și, pentru prima dată de ani buni, se băgă în pat ziua. Închise ochii. Da, începuse în sfîrșit să fie prea bătrînă ca să se mai agite atît.

*

* *

Evenimentele recente din 5th Avenue nr. 1 crescură nivelul paranoiei lui Paul, acesta devenind și mai secretos decît de obicei și ieșindu-și întruna din fire, pentru lucruri pe care altădată le-ar fi ignorat. Urlă

la Maria fiindcă nu-i împăturise corect blugii și, cînd unul dintre nepreţuiţii lui peşti muri, îşi acuză nevasta că îl omorîse dinadins. Sătulă de toate astea, Annalisa plecă şase zile la un *spa* din Massachusetts, împreună cu Connie Brewer, lăsîndu-l pe Paul singur la sfîrşit de săptămînă. Îşi petrecea oricum majoritatea weekendurilor ocupîndu-se de hobby-urile lui, dar îl liniştea s-o aibă pe Annalisa în preajmă şi faptul că îl părăsise, fie şi numai temporar, îl făcea să se teamă că într-o bună zi soţia lui ar putea pleca definitiv.

Sandy Brewer nu manifesta, se pare, aceleaşi îngrijorări în ceea ce-o privea pe nevastă-sa.

— Bătrîne, zise el intrînd în biroul lui Paul, fetele sînt plecate peste weekend. M-am gîndit că ţi-ar plăcea să vii la mine la cină. Vreau să-ţi prezint pe cineva.

— Pe cine?

De la criza de nervi pe care Sandy o făcuse cînd întîrziase două minute cu lansarea algoritmului, Paul îl urmărise atent, căutînd dovezi că intenţiona să-l înlocuiască. Însă descoperise în schimb că Sandy plătea prostituate, pentru serviciile prestate de acestea în cursul călătoriilor sale de afaceri. Annalisa fiind plecată, Paul se întrebă dacă nu cumva Sandy voia să-i prezinte vreo curvă.

— O să vezi tu, răspunse acesta cu un aer misterios.

Paul acceptă invitaţia, zicîndu-şi că, dacă Sandy chema vreo prostituată, putea folosi informaţia în avantajul lui.

Nimic nu-i plăcea mai mult lui Sandy decît să facă paradă de rezultatele succesului şi ale muncii sale asidue, astfel că aranjă o cină elegantă pentru trei persoane în sufrageria lambrisată unde atîrnau două tablouri enorme de David Salle. Al treilea invitat se dovedi a nu fi o prostituată, ci un bărbat pe nume Craig Akio. Paul dădu mîna cu el, observînd doar că Craig era mai tînăr decît el şi că avea ochi negri şi ageri. Se aşezară la un pahar de vin alb foarte rar şi un castron de supă-cremă din fructe de mare.

— Sînt un mare admirator al muncii tale, Paul, i se adresă Craig peste masa din lemn de mahon lustruit. Proiectul pentru scala Samsun e genial.

— Mersi, răspunse acesta scurt.

Era obișnuit să audă că e genial, așa că luă complimentul ca pe ceva firesc.

— Abia aștept să lucrăm împreună.

Paul rămase cu lingura în aer. Nu se așteptase la asta.

— Te muți la New York? îl întrebă pe Craig.

— Am găsit deja un apartament. În clădirea cea nouă, Gwathmey. O capodoperă a arhitecturii moderne.

— E pe autostrada din West Side, glumi Sandy.

— Sînt obișnuit cu traficul. Am crescut în L.A., zise Craig.

— Unde ai studiat? întrebă Paul.

Nu se simțea în largul lui. I se părea că ar fi fost normal ca Sandy să-l informeze despre acest nou asociat înainte să-l angajeze.

— La MIT[1]. Tu?

— La Georgetown.

Paul se uită peste capul lui, la tablourile lui David Salle de pe perete. De regulă nu observa lucruri de genul ăsta, însă cele două picturi înfățișau doi măscărici cu expresii înfiorătoare – joviale și crude în același timp. Luă o înghițitură zdravănă de vin, copleșit de senzația inexplicabilă că cei doi erau vii și rîdeau de el.

Cît mai dură cina, discuțiile se îndreptară spre apropiatele alegeri și spre impactul lor asupra afacerilor; apoi trecură toți trei în biroul lui Sandy, să bea niște coniac și să fumeze. Întinzîndu-le trabucurile, Sandy începu să vorbească despre artă, lăudîndu-se că luase cina cu un ins pe nume David Porshie.

---

1. Massachusetts Institute of Technology – Institutul Tehnologic Massachusetts (n.r.)

— Billy Litchfield e un bun prieten de-al neveste-mii. Cînd o să te însori, o să se împrietenească și cu nevastă-ta, îi zise el lui Craig Akio. Ne-a aranjat o întîlnire cu șeful de la Muzeul Metropolitan. Un om de treabă. Știe totul despre artă, dar bănuiesc că asta n-ar trebui să mă mire. Discutînd cu el, a început să mă bată gîndul să-mi îmbunătățesc colecția. Să aleg maeștrii clasici în locul artiștilor contemporani. Tu ce părere ai, Paul? Oricine poate să-și cumpere chestii contemporane, nu? E vorba doar de bani. Însă indiferent ce ți se spune, nimeni nu știe exact cît vor valora peste cinci ani sau chiar peste doi. S-ar putea să nu mai facă doi bani.

Paul se uita lung, dar Craig încuviința entuziasmat. Sandy, mirosind că are în față un public impresionabil, deschise seiful.

Connie se conformase rugăminților lui Billy și pusese bine crucea, în seiful din biroul lui Sandy, astfel încît s-o poată admira oricînd dorea. Reușise și să păstreze secretul. Cu Sandy, însă, era altă poveste. Cînd Billy venise la el cu oferta de-a cumpăra crucea, nu-i dăduse prea multă atenție, privind-o doar ca pe o altă bijuterie veche pe care nevastă-sa voia s-o achiziționeze. Connie îi spusese că e un obiect valoros, o antichitate veritabilă, dar Sandy n-o luase în seamă pînă în seara discuției cu David Porshie. David aborda arta la un cu totul alt nivel. Întoreîndu-se acasă, Sandy examinase din nou crucea împreună cu Connie și începuse să-i înțeleagă valoarea, dar ceea ce îl încînta cel mai mult era faptul că reușise s-o obțină. Nu mai avea nimeni un obiect ca ăsta și, incapabil să păstreze pentru sine spectaculoasa achiziție, își făcuse obiceiul să invite unul-doi musafiri speciali în biroul lui după cină, pentru a se făli cu bijuteria.

Acum, desfăcînd șireturile negre cu care era legat săculețul din piele întoarsă, spuse:

— Iată ceva ce nu vezi în fiecare zi. De fapt, e atît de rar, încît nici la muzeu nu găsești un obiect asemănător.

Ridicînd crucea, îi lăsă pe cei doi s-o examineze îndeaproape.

— Unde se găsesc bijuterii ca asta? întrebă Craig Akio cu ochii scăpărînd.

— Nicăieri, răspunse Sandy Brewer, învelind crucea la loc și așezînd-o în seif. O piesă ca asta te găsește ea pe tine, zise trăgînd din trabuc. Așa cum ne-ai găsit și tu pe noi, Craig.

Se întoarse către Paul, suflînd fumul în direcția lui.

— Paul, vreau să-l înveți pe Craig tot ce știi. Veți colabora strîns. La început, cel puțin.

Ultima propoziție îl trezi pe Paul la realitate: „La început, cel puțin". Și apoi? Brusc, își dădu seama că Sandy voia ca el să-l instruiască pe Craig, urmînd să fie concediat odată ce-și va fi îndeplinit misiunea. Nu era nevoie de doi inși care să facă aceeași treabă. De fapt, era chiar imposibil, fiindcă munca era confidențială și improvizată. Se simți dintr-odată ca pe jar și, ridicîndu-se, ceru niște apă.

— Apă? pufni Sandy disprețuitor. Sper că n-ai început să te moleșești.

— Mă duc acasă.

Părăsi apartamentul lui Sandy spumegînd. Cît va mai dura pînă va fi concediat? Traversînd trotuarul, se urcă în Bentley-ul cu șofer și trînti portiera. Va pierde și mașina? Va pierde tot? Pe moment, fără slujba asta nu-și putea menține stilul de viață și nu putea păstra apartamentul. Da, tehnic vorbind, avea o grămadă de bani, dar averea lui fluctua zilnic, urcînd și coborînd rapid, și asemenea oalei cu aur de la capătul curcubeului, era imposibil de atins. Trebuia să aștepte ocazia perfectă pentru a da lovitura, după care se putea retrage, mai bogat chiar cu un miliard de dolari.

Incapabil să se mai gîndească la altceva decît la Sandy și la planurile acestuia de a-l ruina, Paul își petrecu următoarele treizeci și șase de ore în apartament, pradă unui atac de panică. Duminică dimineață,

nici măcar peștii nu-l mai liniștea, așa că se hotărî să facă o plimbare prin cartier. Pe masa din holul de la intrare găsi *The New York Times*. Instinctiv, îl desfăcu pe covorul din living și începu să întoarcă paginile. Descoperi soluția la problema cu Sandy pe coperta secțiunii de artă.

Era un articol despre misterul nerezolvat al Crucii Mariei Tudor, însoțit de fotografii ale unui potret de-al reginei. După ce îi cunoscuse pe soții Brewer și bănuind că Sandy s-ar încadra în profilul hoțului de obiecte de artă, David Porshie comandase articolul în speranța că astfel va da peste cineva care să-i ofere informații.

Lăsîndu-se pe vine, Paul Rice citi articolul și puse lucrurile cap la cap. Se așeză pe covor și, în timp ce analiza potențialele rezultate ale coroborării informației, în mintea lui posibilitățile creșteau exponențial. Prins în complicațiile de natură legală ale posesiei de obiecte de artă furate, Sandy n-ar mai fi avut timp să-l concedieze. Ba mai mult: odată Sandy eliminat, îi va lua locul și se va ocupa el de fond. Fiindcă se va pricopsi cu un cazier judiciar, lui Sandy i se va interzice să se mai ocupe de afaceri și Paul va putea să devină stăpînul absolut. Atunci și numai atunci, își spuse el, va fi cu adevărat în siguranță.

Se duse la internet café-ul de la Astor Place, luînd ziarul cu el. Se documentă puțin și, descoperind informațiile necesare, își creă un cont de e-mail fals, sub numele de Craig Akio. Apoi compuse un mesaj în care afirma că el – Craig Akio – văzuse crucea în casa lui Sandy Brewer și trecu adresa reporterului care scrisese articolul din *Times*. Din obișnuință, reciti textul și, găsindu-l satisfăcător, apăsă pe „Trimite".

Ieșind în agitația de weekend de pe Broadway, Paul se simți calm pentru prima dată de săptămîni întregi. Intrînd în 5th Avenue nr. 1, zîmbi la gîndul că în era informației nimeni nu mai e în siguranță. El, însă, era, cel puțin deocamdată.

17

Lui Billy Litchfield, luna aprilie nu îi aduse doar averse de primăvară, ci și o durere de dinți îngrozitoare. Vremea infectă nu făcuse decît să împingă la paroxism ceea ce i se părea deja o veșnică vizită la dentist. O durere surdă, care evoluase în cele din urmă într-o agonie pulsîndă, îl determinase să meargă la stomatolog, unde o radiografie dezvălui că avea nu una, ci două rădăcini cariate și că era nevoie de operație. Situația necesitase mai multe programări, cu tot tacîmul: novocaină, gaz, antibiotice, mîncăruri moi și, din fericire, Vicodin, ca să-i mai treacă durerea.

— Nu înțeleg, protestase Billy. N-am avut în viața mea nici măcar o carie.

Exagera puțin, însă chiar și așa, dantura lui albă și regulată de la natură – purtase aparat doar doi ani, în copilărie – fusese întotdeauna un motiv de mîndrie.

Dentistul ridică din umeri.

— Obișnuiți-vă cu lucruri din astea. Vin odată cu vîrsta. Circulația sîngelui nu mai e ce-a fost, iar dinții sînt primii care se duc.

Asta îl deprimă și mai mult pe Billy, așa că mări doza de Prozac. Nu suferise niciodată de pe urma capriciilor trupului și găsea experiența nu doar umilitoare, ci chiar capabilă să-i distrugă toate realizările vieții. Era adevărat ce spuneau filozofii: degradarea și moartea sînt singura realitate, iar în moarte toți sîntem egali.

Într-o după-amiază, cînd se refăcea după ultima nedreptate cauzată maxilarului său (i se scosese un dinte, în locul lui inserîndu-i-se un șurub de metal – mai avea de așteptat pînă să primească dintele fals de la laborator), auzi un ciocănit în ușă.

Necunoscutul de pe culoar era îmbrăcat într-un costum bleumarin Ralph Lauren. Înainte ca Billy să reacționeze, bărbatul îi arătă o insignă.

— Sînt detectivul Frank Sabatini. Pot intra?

— Desigur, răspunse Billy, prea șocat ca să refuze.

În vreme ce îl conducea pe detectiv în livingul său minuscul, Billy își dădu seama că nu se schimbase în hainele de zi și se văzu deja legat cu cătușe, mergînd la închisoare în halat de mătase.

Detectivul deschise un blocnotes și-l întrebă:

— Sînteți Billy Litchfield?

O clipă se gîndi să mintă, dar hotărî că asta ar înrăutăți siuația. Așadar răspunse:

— Da, eu sînt. Domnule ofițer, s-a întîmplat ceva? A murit cineva?

— Detectiv, îl corectă Frank Sabatini. Nu ofițer. Am muncit mult pentru gradul ăsta. Îmi place să-l folosesc.

— Așa se și cuvine, spuse Billy și, explicîndu-și ținuta, adăugă: Mă refac după o vizită la dentist.

— E groaznic. Și eu urăsc dentiștii, zise detectivul Sabatini pe un ton destul de amabil.

Nu pare că ar fi venit să opereze o arestare, gîndi Billy.

— Vă supărați dacă merg să mă schimb?

— Nu, vă rog.

Billy intră în dormitor și închise ușa. Mîinile îi tremurau atît de puternic, încît abia reuși să dezbrace halatul și să-și pună o pereche de pantaloni din catifea reiată și un pulover din cașmir roșu. Apoi se duse în baie și luă o pastilă de Vicodin, urmată de două tablete portocalii de Xanax. Dacă mergea la închisoare, voia să fie complet sedat.

Cînd se întoarse în camera de zi, detectiul stătea în picioare lîngă bufet, uitîndu-se cu atenţie la fotografii.

— Cunoaşteţi o grămadă de oameni importanţi, observă el.

— Da. Locuiesc în New York de mult timp. De aproape patruzeci de ani. Am strîns ceva prieteni.

Detectivul încuviinţă, apoi trecu direct la subiect.

— Vă ocupaţi cu vînzarea obiectelor de artă, nu-i aşa?

— Nu chiar. Uneori le fac oamenilor legătura cu dealerii, dar eu, personal, nu vînd obiecte de artă.

— Îi cunoaşteţi pe Sandy şi Connie Brewer?

— Da, zise Billy aproape în şoaptă.

— I-aţi ajutat să-şi completeze colecţia de artă, corect?

— Da, de mult, recunoscu el. Dar, în mare, colecţia e completă.

— Aveţi cunoştinţă de vreo achiziţie recentă a soţilor Brewer? Nu neapărat printr-un intermediar.

— Hmmm, făcu Billy, trăgînd de timp. Ce înţelegeţi prin „recentă"?

— Ultimul an şi ceva.

— Au vizitat tîrgul de artă de la Miami. E posibil să fi cumpărat un tablou. După cum spuneam, colecţia lor e aproape completă. De fapt, în prezent sînt extrem de ocupat cu altcineva.

— Cu cine?

— Cu Annalisa Rice, zise Billy, înghiţind în sec.

Detectivul îşi notă numele şi-l sublinie.

— Vă mulţumesc, domnule Litchfield, spuse, întinzîndu-i cartea de vizită. Dacă aflaţi ceva nou despre colecţia soţilor Brewer, sînteţi bun să mă sunaţi?

— Desigur. Asta-i tot? întrebă el după o scurtă pauză.

— Cum adică? îl întrebă la rîndul său detectivul, îndreptîndu-se către uşă.

— Soţii Brewer au cumva necazuri? Sînt nişte oameni foarte drăguţi.

— Sînt convins. Păstraţi cartea de vizită. E posibil să vă contactăm din nou cît de curînd. Bună ziua, domnule Litchfield.

— Bună ziua, domnule detectiv.

Închise uşa şi se prăbuşi pe canapea. Apoi se ridică rapid şi, trăgîndu-se lîngă perdea, se uită pe furiş în stradă. Mintea îi era bîntuită de toate scenariile de filme poliţiste ieftine posibile. Plecase oare detectivul? Cît şi ce ştia? Sau se ascunsese într-o maşină fără însemnele poliţiei şi-l spiona? Avea să-l fileze?

În următoarele două ore, Billy se simţi mult prea înspăimîntat ca să sune pe cineva sau să-şi verifice e-mailurile. Oare se trădase cu întrebarea pusă detectivului? Şi de ce îi dăduse numele Annalisei Rice? Acum detectivul va lua legătura cu ea. Cît ştia Annalisa? Bolnav de frică, se duse în baie, mai luă două pastile şi se întinse în pat. Somnul se îndură de el, un somn din care spera să nu se mai trezească.

Speranţa lui se dovedi însă deşartă. Peste trei ore, deschise ochii, fiindcă îi suna telefonul. Era Annalisa Rice.

— Ne putem vedea?

— Doamne, te-a sunat şi pe tine poliţaiul?

— Tocmai a fost pe-aici. Eu nu eram acasă. I-a spus Mariei că e vorba de soţii Brewer şi a întrebat-o dacă îi cunosc.

— Ea ce-a răspuns?

— Că nu ştie.

— Bravo, Maria.

— Billy, ce se întîmplă?

— Eşti singură? Poţi să vii pe la mine? Aş veni eu, dar nu vreau să mă vadă portarii intrînd şi ieşind din 5th Avenue nr. 1. Şi asigură-te că nu eşti urmărită.

O jumătate de oră mai tîrziu, Annalisa, aşezată în faţa lui Billy, ridică mîinile.

— Billy, oprește-te! Nu-mi mai spune nimic. Am aflat deja prea multe. Să nu sufli o vorbă nimănui, zise ea, ridicîndu-se. Fiecare cuvînt rostit de azi înainte poate fi folosit împotriva ta la tribunal.

— E chiar atît de rău?

— Trebuie să angajezi un avocat. David Porshie îi va convinge pe polițiști să obțină un mandat de percheziție – e foarte posibil ca procurorul general să fie deja implicat – cu care vor intra în apartamentul soților Brewer și vor găsi crucea.

— S-ar prea putea să nu găsească nimic. Crucea nici măcar nu mai e acolo. I-am spus lui Connie să o pună într-un seif de bancă.

— Se va ajunge și la percheziția seifului. E doar o chestiune de timp.

— Aș putea s-o sun și s-o previn. Să-i spun să scoată crucea din oraș și s-o ascundă în casa din Hamptons. Sau în cea din Palm Beach. A stat șaizeci de ani în clădirea asta și nimeni n-a bănuit măcar.

— Billy, ce spui tu n-are logică, zise Annalisa cu blîndețe. Nu-ți îngreuna și mai mult situația. Ești deja implicat. Dacă îi suni pe cei doi, te vor acuza și de complicitate.

— Cît timp mai am la dispoziție?

— Cum adică?

— Pînă mă vor aresta și mă vor duce la închisoare.

— Nu e musai să te închidă. Se pot întîmpla multe. Poți să faci o înțelegere cu ei. Dacă te-ai duce chiar acum la poliție, la procurorul general, și i-ai spune tot ce știi, probabil că va fi de acord să-ți acorde imunitate.

— Să-i torn pe soții Brewer ca să-mi scap pielea?

— Da, cam despre asta e vorba.

— N-aș putea... Sînt prietenii mei.

— Sînt și ai mei, iar Connie n-a comis nici un delict acceptînd un cadou de la soțul ei. Nu fi fraier, îl preveni ea. Sandy Brewer te-ar da pe mîna poliției fără să clipească.

Billy își cuprinse capul în palme.

— Dar așa ceva... pur și simplu nu se face. Nu în grupul nostru.

— Nu e o joacă de copii, zise Annalisa tăios. Billy, trebuie să înțelegi. Toate tradițiile imaginare ale lumii ăsteia nu-ți vor fi de nici un folos. Privește lucrurile în față și hotărăște-te ce vrei să faci. Adică hotărăște ce-i mai bine pentru tine.

— Ce se va întîmpla cu soții Brewer?

— Nu-ți face griji pentru soarta lor. Sandy e mai mult decît bogat. O să-și cumpere libertatea, vei vedea. O să pretindă că n-a știut ce cumpără. O să spună că a mai cumpărat și alte obiecte de artă de la tine. Tu o să cazi prost, nu el. Am fost avocată opt ani de zile. Crede-mă, în cazuri din astea oamenii mărunți o pățesc întotdeauna.

— Oamenii mărunți, repetă Billy, clătinînd din cap. Deci la asta s-a ajuns. Sînt și eu un om mărunt, de fapt.

— Billy, te rog, lasă-mă să te ajut.

— Am nevoie de puțin timp să mă gîndesc, spuse el, conducînd-o pînă la ușă.

*

* *

Două zile mai tîrziu, detectivul Frank Sabatini, însoțit de patru ofițeri de poliție, sosi la sediul firmei Brewer Securities la ora trei fix, oră care, după cum descoperise Sabatini, era extrem de propice arestării infractorilor „de vază". Abia întorși de la prînz și cu burțile pline, aceștia erau mult mai docili.

Detectivul Sabatini era foarte sigur că aresta pe cine trebuia. Cu o zi înainte, Craig Akio, după ce negase că ar fi știu ceva despre e-mail sau despre cruce, plecase în mod misteris în Japonia. Invocînd faptul că suspectul, asemenea domnului Akio, ar putea fi înclinat să dispară, Sabatini a reușit să obțină un mandat de percheziție pentru locuința lui Brewer. S-a întîmplat să fie în săptămîna de vacanță

a şcolarilor şi Connie era plecată împreună cu copiii şi cele două dădace în Mexic. Acasă nu mai rămăseseră decît cameristele, care nu se puteau împotrivi legii. A fost, îşi spuse Sabatini, o dimineaţă foarte incitantă, deoarece seiful a trebuit să fie deschis cu explozibil. Artificierul era un om priceput, conţinutul seifului rămînînd intact, inclusiv crucea. Confirmarea că era într-adevăr obiectul furat acum mulţi ani a fost făcută de David Porshie, care aştepta cu nerăbdare telefonul detectivului.

Acum, la Brewer Securities, auzind gălăgie pe culoar, Paul Rice ieşi din biroul spaţios, zugrăvit complet în alb, pentru a se alătura celorlalţi parteneri şi angajaţi care se uitau cum Sandy Brewer era scos din incintă cu cătuşe la mîini.

— Jezzie, îi spuse acesta asistentei pe cînd era condus spre ieşire, sună-l pe avocatul meu. Trebuie să fie o greşeală la mijloc.

Paul urmărea spectacolul cu o faţă impasibilă. După ce poliţiştii îl urcară pe Sandy în lift, se întoarse la birou. Întregul sediu începu să vuiască de bîrfe şi speculaţii. Presupunînd că Sandy comisese cine ştie ce fraudă financiară toţi se repeziră la computere ca să-şi golească rapid conturile. Paul se hotărî să-şi ia după-amiaza liberă.

O găsi pe Annalisa în biroul ei frumos aranjat, căutînd ceva pe internet. Cînd Paul se ivi în uşă, aceasta tresări şi apăsă repede o tastă.

— De ce-ai venit aşa devreme? întrebă ea alarmată. S-a întîmplat ceva?

— Absolut nimic.

— E totul în ordine?

— Fireşte. De ce n-ar fi?

— După cîte s-au petrecut în clădirea asta în ultimele două săptămîni, mai poţi să ştii? zise ea cu o notă de sarcasm în voce.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, zise Paul, urcînd în birou să-şi vadă peştii. M-am ocupat eu de tot. De acum înainte totul va fi bine.

*

* *

Billy Litchfield şi-a petrecut cele două zile de dinaintea arestării lui Sandy Brewer într-o stare de frică permanentă. N-a sunat pe nimeni, fiindcă nu era sigur că s-ar fi comportat normal. Se temea că, dacă ar fi fost întrebat, ar fi povestit, fără să se poată abţine, întreaga istorie a implicării sale în vînzarea crucii. De vreo patru sau cinci ori îl bătuse gîndul să plece din ţară, dar încotro s-o apuce? Avea ceva bani, dar nu destui cît să emigreze definitiv. Elveţia ar fi fost o variantă, fiindcă acolo şi-ar fi putut retrage o parte din bani. Era însă complet paralizat de frică. Deşi îşi petrecuse ore întregi online, căutînd numele lui Sandy Brewer pe Google ca să vadă dacă se întîmplase ceva, ideea de-a rezerva un bilet şi de a-şi face valiza îl copleşea. Gîndul în sine îl făcu să se bage în pat, unde se ghemui sub pătură cu genunchii la piept. Mintea îi era bombardată de idei incoerente, nesănătoase şi repetitive. Era bîntuit de o replică dintr-o poveste cu fantome care îl speriase de moarte cînd era mic: „Dă-mi înapoi ficatul".

Îi trecu de asemenea prin minte că poate Sandy Brewer nu va fi prins şi vor scăpa amîndoi basma curată. Cine ştie ce dovezi avea detectivul? Poate că nu era decît un zvon, care va mai circula o vreme şi apoi se va stinge. Doamna Houghton ţinuse crucea pe biroul din apartamentul ei din 5th Avenue nr. 1 timp de ani şi ani de zile şi nimeni nu bănuise nimic. Dacă scăpa din asta, Billy jurase să-şi schimbe viaţa. Întreaga sa existenţă gravitase în jurul obligaţiilor sociale, fusese articulată pe dorinţa de-a se afla în compania oamenilor potriviţi, în locul potrivit şi la momentul potrivit. Acum îşi vedea limpede greşeala. Fusese întotdeauna convins că această dorinţă de-a avea parte de tot ce era mai bun se va materializa în ceva substanţial şi concret. Ei bine, se înşelase.

Prins în apartamentul său ca într-o cușcă, își aminti de numeroasele ocazii din viața sa în care își spusese: „La ce bun să ai bani, cînd ai prieteni bogați?". Se întrebă cum l-ar fi putut ajuta prietenii aceștia acum.

Uitîndu-se lung pe fereastra dormitorului, la aceeași priveliște neschimbată de ani întregi – Biserica Episcopală și casele de epocă cu fațade murdare de funingine –, observă că în jurul imobilului se ridicau niște schele. Desigur. Proprietarii renovau, pregătindu-se să treacă la organizarea de tip asociație. Nu rezolvase problema apartamentului, pentru că nu știa dacă va mai putea rămîne în New York. Era oare prea tîrziu? Mai conta, de fapt? Întorcîndu-se în pat, dădu drumul la televizor.

Povestea arestării lui Sandy Brewer invadase știrile de seară de pe toate canalele. Se difuzau la nesfîrșit imaginile în care Sandy era scos, cu cătușe la mîini, din sediul firmei și împins în mașina de poliție, în timp ce mîna unui polițist îi proteja capul. Crainicii pretindeau că Sandy Brewer fusese prins în posesia unei comori britanice inestimabile, despre care se credea că provenea din averea lăsată în urmă de una dintre cele mai de seamă figuri ale New Yorkului, doamna Louise Houghton. Însă nu se sufla nici o vorbă despre Billy.

Aproape imediat, telefoanele din apartament, atît cel fix, cît și cel mobil, începură să sune. Prieteni sau reporteri? se întrebă el. Nu răspunse la nici unul. Interfonul bîzîi și el de vreo cinci-șase ori. Oricine ar fi fost, se pare că reușise să ajungă la ușă, pentru că se auziră bătăi insistente, care într-un sfîrșit încetară. Billy se refugie în baie. Totul era numai o chestiune de timp. Va ajunge și el pe prima pagină a ziarelor și pe internet, vor fi difuzate imagini cu el la știri și pe YouTube, înfățișîndu-l cu capul plecat de rușine. Purtarea lui se justifica oarecum, fiindcă avusese nevoie de bani, dar nimeni nu-i va acorda această circumstanță atenuantă. De

ce nu predase imediat crucea la muzeu? Pentru că asta ar fi murdărit numele lui Louise Houghton. Dar ea murise și numele îi ajunsese oricum de ocară, iar el avea să meargă la închisoare. Cuprins de disperare, se întrebă de ce se mutase el la New York din capul locului? De ce nu rămăsese în orașul natal, mulțumindu-se cu viața pe care ar fi dus-o acolo?

Deschise dulăpiorul cu medicamente și scoase pastilele. Acum avea de mai multe feluri: două tipuri de somnifere, Xanax, Prozac, plus Vicodinul pentru durerea de măsea. Dacă le înghițea pe toate și bea o sticlă de vodcă, totul se termina. Dar uitîndu-se lung la medicamente, își dădu seama că nu avea nici măcar curajul să se sinucidă.

Dar putea cel puțin să doarmă buștean. Luă două tablete de Vicodin, două de Xanax și cîte una din fiecare tip de somnifer. Peste cîteva minute era deja cufundat într-un somn adînc, multicolor, care părea să nu se mai termine.

*

* *

Enid Merle a aflat printre primii despre arestarea lui Sandy Brewer. Un reporter de la ziar, care fusese la fața locului, o sunase imediat. Deocamdată, nu se cunoșteau toate datele, dar concluzia era că Sandy izbutise cumva să cumpere crucea de la doamna Houghton, care o furase de la Met. Enid știa că acuzația asta era falsă. Da, crucea se aflase într-adevăr în posesia lui Louise, dar nu de la Met bănuia Enid că o subtilizase, ci de la Flossie Davis. Flossie fusese întotdeauna și în mod evident vinovată, dar ceea ce Enid nu reușise niciodată să înțeleagă era de ce Louise nu înapoiase bijuteria muzeului. Se mulțumise să păstreze și crucea, și secretul, protejînd-o pe Flossie de pedeapsa cuvenită. Louise era o catolică ferventă; poate că un imperativ moral o împiedicase s-o demaște pe Flossie.

Sau, își spuse Enid, poate că motivul era altul. Poate că Flossie o avea cu ceva la mînă. Ar fi trebuit să elucideze misterul ăsta cu mult timp în urmă, dar nu-l considerase niciodată suficient de important. Iar în clipa de față nu avea timp. Trebuia să scrie un articol și, fiindcă era chiar despre Louise Houghton, trebuia să-l scrie ea însăși.

Citi mai multe pagini printate, conținînd informații despre soții Brewer. Povestea nu era de prea mare interes pentru mapamond – n-ar fi putut în nici un caz să rivalizeze cu impactul alegerilor sau cu masacrarea civililor nevinovați prinși în conflicte armate sau cu nenumăratele insulte și nedreptăți prin care trece zilnic omul obișnuit. Se referea doar la „societatea" din New York. Totuși, își reaminti ea, dorința de-a crea o societate era o trăsătură umană înnăscută, căci în lipsa unei societăți omul civilizat rămînea un ideal de neîmplinit. Luînd de pe masă o tăietură dintr-un articol din *Vanity Fair*, al cărui subiect era Connie Brewer și fabuloasa ei reședință din Hamptons, Enid se întrebă dacă era posibil să exagerezi în dorința de societate. Soții Brewer aveau tot ce-și putea dori un om de la viață – patru copii, un avion personal și nici o grijă. Dar nu le ajunsese, tatăl copiilor confruntîndu-se acum cu pericolul de-a face închisoare. Faptul că numele lui Sandy Brewer și al lui Louise Houghton ajunseseră să figureze în aceeași frază era o ironie. Dacă ar mai fi trăit, doamna Houghton n-ar fi legitimat în veci un arivist ca Sandy. Enid se lăsă pe spătarul scaunului. Povestea era încă incompletă, iar articolul trebuia predat peste patru ore. Așezîndu-și mîinile pe tastatură, scrise: „Louise Houghton mi-a fost prietenă bună".

*

* *

Opt ore mai tîrziu, Billy se trezi în cada sa de baie cu picioare. Pipăindu-și trupul, constată că era încă în viață, ba mai mult, într-o stare de inexplicabilă

exaltare. Era miezul nopții; cu toate astea, simți o dorință copleșitoare să asculte David Bowie. Strecurînd un CD în player, își spuse: „De ce nu?“ și se hotărî să asculte toate cele patru ore ale albumului dublu, care acoperea întreaga carieră a muzicianului britanic din 1967 pînă în 1993. În acordurile muzicii, începu să se plimbe prin casă, dansînd din cînd în cînd în picioarele goale pe podeaua veche din lemn și fluturînd halatul de mătase în jurul trupului ca pe o mantie. Apoi se uită la fotografii. Avea sute de poze înrămate atîrnate pe pereți, aliniate pe polița șemineului, adunate grămadă pe teancurile de cărți sau prin sertare. În timp ce le privea, se gîndi că ar putea să pună *toate* CD-urile. În următoarele douăzeci de ore, i se păru că suna fie telefonul fix, fie cel mobil, dar nu răspunse la nici unul. Mai luă niște pastile și, la un moment dat, descoperi că băuse aproape o sticlă întreagă de vodcă. Apoi găsi o sticlă de gin și, cîntînd odată cu muzica, o bău și pe aceea. Începu să-i fie greață și, din dorința de-a păstra senzația aceea amețitoare de plăcere, în care nimic din cele întîmplate în trecut nu mai conta, luă încă două tablete de Vicodin. Se simți ceva mai bine. Pe cînd muzica răsuna încă – acum venise rîndul lui Janet Eno –, leșină în pat.

La un moment dat se ridică asemenea unui somnambul și se duse la dulap. Apoi se prăbuși din nou și, cîndva, în cursul nopții, îi cedară mai întîi rinichii, pe urmă inima. Billy nu simți nici o durere.

Actul al patrulea

18

În seara aceea, Schiffer Diamond se întîlni cu Paul și Annalisa Rice pe trotuarul din fața clădirii din 5th Avenue nr. 1. Schiffer se întorcea acasă după o zi lungă de filmări, în timp ce soții Rice, elegant îmbrăcați, ieșeau la cină.

— Mă scuzați, i se adresă ea Annalisei. Sînteți cumva prietenă cu Billy Litchfield?

Paul și Annalisa se uitară unul la celălalt, apoi ea răspunse:

— Da.

— L-ați mai văzut? De două zile încerc să dau de el la telefon.

— Nici mie nu-mi răspunde. Am trecut pe la el, dar nu părea să fie acasă.

— Poate a plecat pe undeva, spuse Schiffer. Sînt sigură că n-a pățit nimic.

— Dacă reușiți să vorbiți cu el, mă anunțați, vă rog? Sînt îngrijorată.

Intrînd în casă, Schiffer căută printr-un sertar de bucătărie, întrebîndu-se dacă mai avea încă cheile de la apartamentul lui. Cu ani în urmă – cu mulți, mulți ani în urmă –, cînd se împrietenise cu Billy, își dăduseră unul altuia cheile de la apartamente, în caz de urgență. Nu făcuse niciodată curat în sertarul ăla, așadar cheile ar fi trebuit să fie acolo. Exista, firește, o șansă, destul de slabă, ca Billy să fi schimbat yalele. Descoperi cheile în fundul sertarului. De ele atîrna o etichetă din plastic albastru,

pe care Billy scrisese CASA LITCHFIELD, după care urma un semn de exclamare ce consfinţea parcă prietenia lor.

Schiffer străbătu pe jos cele trei cvartale pînă la clădirea unde locuia Billy, oprindu-se sub schele înainte să încerce cheia de la uşa din faţă. Se potrivea. Intră şi trecu pe lîngă un şir de cutii poştale din metal. Uşiţa de la cutia lui era întredeschisă, din pricina corespondenţei care se strînsese în ultimele zile. Poate că era plecat din oraş. Renovările păreau să fi început deja în interior – casa scărilor care ducea la etajul al patrulea era îmbrăcată în hîrtie de ambalaj lipită cu bandă adezivă. Auzind muzică din apartamentul lui Billy, bătu cu putere în uşă. La celălalt capăt al holului, se deschise o uşă, de după care se iţi capul unei femei între două vîrste, foarte îngrijită.

— Îl căutaţi pe Billy Litchfield? întrebă ea. E plecat. Şi a lăsat muzica mergînd. Nu ştiu ce să mă fac. Am încercat să-l sun pe administrator, dar nu răspunde. E din pricina conversiei. Billy şi cu mine sîntem ultimii care ne încăpăţînăm să rămînem cu chirie. Vor să ne oblige să ne mutăm. Cine ştie ce-or să mai născocească? Poate ne opresc curentul electric.

Gîndul că Billy se zbătea în situaţia asta o deprimă pe Schiffer.

— Sper că nu, zise.

— Vreţi să intraţi?

— Da. Billy mi-a dat un rînd de chei.

— Sînteţi bună să opriţi muzica? Altfel o s-o iau razna.

Schiffer încuviinţă din cap şi intră. Livingul fusese întotdeauna neîncăpător pentru cîte lucruri conţinea, dar Billy îl păstrase curat şi ordonat. Acum era vraişte. Pozele erau înşirate pe podea, peste tot zăceau împrăştiate carcase de CD-uri goale, iar pe canapea şi pe fotolii erau mai multe albume deschise la fotografiile lui Jackie O. Descoperi CD-player-ul într-un dulap de lemn antic şi opri muzica. Nimic din toate astea nu-i stătea în fire lui Billy.

— Billy! strigă ea.

Străbătu holul mic care ducea în dormitor, trecînd pe lîngă cuiele din perete, de unde fuseseră date jos fotografiile. Uşa dormitorului era închisă. Schiffer bătu şi apăsă clanţa.

Billy era întins de-a curmezişul patului, capul atîrnîndu-i peste margine. Avea ochii închişi, iar muşchii feţei sale palide şi pline de pistrui se contractaseră, dîndu-i o expresie întunecată şi ciudată. Trupul de pe pat nu mai e Billy, îşi spuse Schiffer. Billy Litchfield, aşa cum îl cunoscuse ea, dispăruse.

— Of, Billy...

Billy avea înfăşurat în jurul gîtului un soi de laţ format din cravate Hermès care se întindea pînă pe podea, ca şi cînd s-ar fi gîndit să se spînzure, dar ar fi murit înainte să apuce să-şi ducă gestul la bun sfîrşit.

— Of, Billy..., oftă ea din nou.

Dezlegă laţul cu mişcări blînde şi, deznodînd cravatele, le atîrnă cu multă grijă în dulap, unde le era locul.

Apoi intră în baie. Billy era foarte meticulos şi se străduise să organizeze cît mai bine spaţiul, aşezînd prosoapele groase, albe şi frumos împăturite, pe o etajeră de deasupra toaletei. Dar instalaţiile erau de proastă calitate şi probabil vechi de patruzeci de ani. Îşi închipuise întotdeauna că Billy avea bani, dar se pare că se înşelase, fiindcă locuia în aceleaşi condiţii ca în prima zi cînd venise la New York. Gîndul că prietenul ei trăise în sărăcie, fără s-o arate, o întristă şi mai mult. Fusese unul dintre acei newyorkezi pe care îi ştia toată lumea, dar despre care nu se ştia mare lucru. Deschise dulăpiorul cu medicamente şi mulţimea flacoanelor înghesuite înăuntru o şocă: Prozac, Xanax, Ambien, Vicodin. Nici nu bănuise că Billy era atît de nefericit şi de stresat. Ar fi trebuit să petreacă mai mult timp cu el, îşi spuse cu amărăciune, dar Billy fusese precum instituţiile din New York – Schiffer crezuse că nu va dispărea niciodată.

Vărsă repede conținutul flacoanelor în vasul de toaletă. Ca în majoritatea imobilelor datînd de dinainte de război, în bucătărie era un tobogan ce dădea către incinerator pe care Schiffer dădu drumul flacoanelor. Billy n-ar fi vrut să creadă lumea că încercase să se sinucidă ori că era dependent de antidepresive. Se întoarse în dormitor, unde zări pe birou o cutie lucrată grosolan. Nu era genul de obiect preferat de Billy. Curioasă, săltă capacul și descoperi șiruri ordonate de ceea ce păreau a fi bijuterii ieftine, învelite în ambalaj cu bule. Oare Billy avusese o înclinație către travestism? Dacă da, atunci era încă un aspect al vieții sale despre care n-ar fi vrut să afle nimeni. Căutînd prin dulap, găsi o cutie de pantofi și o pungă de cumpărături de la Valentino. Așeză cutia de lemn în cea de carton, pe care o puse în pungă. Apoi sună la Urgențe.

Peste doar cîteva minute sosiră doi ofițeri de poliție, urmați de paramedici, care îi smulseră lui Billy halatul și se străduiră să-l readucă la viață cu șocuri electrice. Trupul îi săltă cîțiva centimetri buni de pe pat și, neputînd să îndure această priveliște, Schiffer trecu în camera de zi. În cele din urmă, apăru un detectiv în costum bleumarin.

— Sînt detectivul Sabatini, se recomandă el, întinzîndu-i mîna.

— Schiffer Diamond.

— Actrița, spuse bărbatul, înviorîndu-se brusc.

— Chiar ea.

— Dumneavoastră ați descoperit cadavrul. De ce?

— Billy îmi era prieten bun. Nu mai aveam vești de la el de vreo două zile. Am venit încoace să văd dacă era bine. Evident, nu era.

— Știați că era anchetat?

— Billy?! exclamă ea, nevenindu-i să creadă. Pentru ce?

— Furt de obiecte de artă.

— Imposibil, spuse Schiffer, încrucișîndu-și brațele.

— Nu e doar posibil, e chiar adevărat. Avea dușmani?

— Era iubit de toți.

— Avea nevoie de bani?

— Nu știu nimic despre situația lui financiară. Billy nu discuta niciodată despre ea. Era un om foarte... discret.

— Deci știa diverse lucruri despre diverse persoane?

— Cunoștea mulți oameni.

— L-ar fi vrut vreunul mort? Sandy Brewer, de pildă?

— Nu știu despre cine vorbiți.

— Credeam că erați buni prieteni.

— Eram, dar nu-l mai văzusem pe Billy de ani de zile. M-am întors în New York abia acum nouă luni.

— Va trebui să veniți la secție ca să răspundeți la cîteva întrebări.

— Trebuie să-mi sun agenta de publicitate mai întîi, zise ea pe un ton hotărît.

Încă nu realiza pe deplin că Billy murise, dar se aștepta la un spectacol murdar. Mîine vor apărea amîndoi pe prima pagină din *The New York Post*.

A doua zi, foarte devreme, Paul Rice se uita pe internet, cînd dădu peste primul articol despre moartea lui Billy Litchfield. Nu făcu nici o legătură între acesta și scandalul Brewer, așa că vestea nu avu decît un impact minor asupra lui. Însă apoi văzu mai multe articole publicate în *The New York Times*, *The Boston Globe* și în multe alte ziare, în care se spunea că Billy Litchfield, de cincizeci și patru de ani, fost jurnalist, dealer de artă și personalitate mondenă, fusese găsit mort în apartamentul său cu o seară înainte. *Daily News* și *Post* acordau o mai mare atenție subiectului. Pe prima pagină din ambele ziare erau poze cu Schiffer Diamond, care descoperise cadavrul, și o fotografie cu Billy în smoching. Mai erau și alte fotografii, majoritatea înfățișîndu-l pe Billy în compania unor personaje ale lumii mondene,

iar una arătîndu-l braţ la braţ cu Louise Houghton. Poliţia investiga cazul, existînd suspiciuni de crimă.

Paul închise computerul. Se gîndi să-şi trezească nevasta şi să-i spună vestea, dar îşi dădu seama că ar fi făcut-o să plîngă. Atunci ar fi fost prins într-o scenă emoţională pentru care n-ar fi fost responsabil şi a cărei durată, prin urmare, n-ar fi putut s-o prevadă. Da, îi va spune mai tîrziu.

Traversînd în grabă holul de la intrare, zări mai mulţi fotografi strînşi în faţa uşii.

— Ce se petrece? îl întrebă pe Roberto.

— A murit cineva şi doamna Schiffer Diamond a descoperit cadavrul.

Billy Litchfield, se gîndi Paul.

— Dar ce caută aici? insistă el, însă Roberto ridică din umeri. Nu contează, se răsti Paul şi bătu la uşa lui Mindy.

Aceasta o crăpă puţin, încercînd să-l ţină pe Skippy, care lătra şi sărea pe piciorul ei, în casă şi departe de Paul Rice. Pe momemt, el cîştigase bătălia, iar lui Mindy i se interzisese să-şi lase cîinele în hol dimineaţa şi seara, cînd Paul trecea pe acolo.

— Acum ce mai e? întrebă, uitîndu-se la el cu ură.

— Asta! răspunse Paul, arătînd spre paparazzii de afară.

Mindy ieşi fără Skippy, închizînd uşa în urma ei. Încă nu se schimbase de pijamalele din bumbac, dar îmbrăcase un halat pe deasupra şi încălţase nişte şlapi.

— Roberto, ce-i asta? îl întrebă ea pe portar.

— Ştiţi bine că nu-i pot alunga. Trotuarul e spaţiu public, aşa că au tot dreptul să stea acolo.

— Sună la poliţie şi cere să fie arestaţi, spuse Paul.

— A murit cineva şi doamna Schiffer Diamond a descoperit cadavrul, repetă Roberto.

— Billy Litchfield, o lămuri Paul.

— Billy? tresări Mindy.

— Vreau să se ia măsuri, continuă Paul cu scandalul. Fotografii ăștia îmi blochează calea de acces și nu mă pot duce la birou. Nu-mi pasă cît de celebru e unul sau altul, indivizii ăștia n-au nici un drept să tulbure ritmul vieții din clădire. Vreau ca Schiffer Diamond să se mute. Și cu această ocazie o putem evacua și pe Enid Merle. Și pe Philip Oakland. Și pe soțul dumitale. Și pe dumneata.

Mindy se înroși de furie. Își simțea capul ca pe-o roșie putredă gata să explodeze.

— De ce nu te muți *dumneata*? zbieră ea la Paul. De cînd ai venit aici n-am avut parte decît de necazuri. M-am săturat de dumneata. Dacă vă mai aud pe dumneata sau pe nevasta dumitale plîngîndu-vă de clădirea asta, nu mă interesează cît o să coste, nu mă interesează dacă o să crească întreținerea la cinci mii de dolari pe lună, o să vă dăm în judecată și o să cîștigăm. Nu vă vrea nimeni aici. Ar fi trebuit s-o ascult pe Enid și să împart apartamentul în două. N-ar mai fi contat, oricum l-ai distrus cu peștii dumitale nenorociți și cu afurisitele alea de computere. Singurul motiv pentru care n-ai fost penalizat e că nu există reguli care să interzică blestemații ăia de pești.

Paul se întoarse spre Roberto și-i zise:

— Ai auzit? Mă amenință. Vreau să pui pe hîrtie tot ce s-a petrecut, spuse, pocnind din degete. Vreau să se afișeze la panou.

— Eu nu mă bag, răspunse Roberto, observînd cu mare bucurie că nu era nici șapte dimineața și deja strînsese o adevărată comoară de bîrfe. Se anunța o zi palpitantă.

— Du-te-n mă-ta! îl înjură Mindy furioasă.

În loc să reacționeze la insultă, Paul se mulțumi să clatine din cap, de parcă femeia ar fi dat un spectacol de-a dreptul jalnic. Asta nu făcu decît să pună paie pe focul mîniei lui Mindy.

— Afară! urlă ea. Și tu, și nevastă-ta! Faceți-vă bagajele și cărați-vă! Se opri o clipă ca să-și tragă sufletul, apoi adăugă: Imediat!

— Doamnă Gooch, zise Roberto împăciuitor, poate ar fi mai bine să intraţi.

— O să intru, spuse ea, îndreptînd un deget ameninţător spre Paul. Şi am de gînd să obţin un ordin de restricţie împotriva dumitale. N-o să mai ai voie să te apropii de mine la mai puţin de cinşpe metri. Ia să vedem cum o să ieşi din clădirea asta, dacă nu poţi trece prin hol.

— Chiar vă rog, o invită Paul cu un zîmbet batjocoritor. O să-mi facă o imensă plăcere. Atunci o să vă pot da şi eu în judecată. Apropo, onorariile avocaţilor se adună foarte repede, aşa că ar fi indicat să vă vindeţi apartamentul ca să le puteţi plăti.

Ar mai fi continuat, însă Mindy intră în casă şi trînti uşa.

— Frumos, zise Roberto.

Paul nu-şi dădea seama dacă portarul glumea sau dacă era într-adevăr de partea lui. Oricum era irelevant. La nevoie, ar fi putut aranja să fie concediat. De fapt, ar fi putut aranja ca toţi portarii să fie concediaţi. La fel şi administratorul. Acoperindu-şi faţa cu mîinile, trecu în goană printre paparazzi şi se urcă în maşină.

Aşezat, în deplină siguranţă, pe bancheta din spate a Bentley-ului, Paul inspiră adînc şi se apucă să-i scrie secretarei un mesaj cu instrucţiuni. Confruntarea cu Mindy Gooch nu-l tulburase; după ce aranjase, în mod strălucit, ca Sandy să fie arestat, fără să se implice pe sine, Paul se simţea extrem de încrezător şi deplin stăpîn pe situaţie. Sandy se întorsese la birou, fiind eliberat pe cauţiune, dar capacitatea sa de concentrare fusese spulberată. În cele din urmă, îşi spuse Paul, se va ajunge şi la proces, iar Sandy ar putea fi condamnat la închisoare. Atunci firma îi va reveni lui şi ăsta avea să fie numai începutul. Afacerea cu chinezii mergea strună şi, cine ştie, poate că şi alte ţări aveau să fie silite în cele din urmă să-i cumpere algoritmul. Ar putea cîştiga un triliard de dolari. În ziua de azi

asta nu mai era cine ştie ce sumă. Echivala cu datoriile multor ţări.

Pe cînd maşina rula pe Park Avenue, îndreptîndu-se către sediul firmei, Paul verifică datele mai multor burse din lume şi primi o alertă Google. Numele lui şi al soţiei apăruseră într-un articol despre Billy Litchfield, pe un site de ştiri mondene. Paul se întrebă din nou dacă nu era mai bine s-o fi trezit şi să-i fi spus – dat fiind tam-tamul pe marginea morţii lui Billy, se putea să fi estimat greşit semnificaţia informaţiei. Dar era prea tîrziu să se întoarcă acasă şi prea devreme să sune. Se hotărî să-i trimită un SMS.

„Uită-te în ziare. Prietenul tău, Billy Litchfield, a murit." Din obişnuinţă, îşi aruncă încă o dată ochii peste text şi, gîndindu-se că mesajul putea să pară prea rece şi prea impersonal, adăugă: „Cu drag, Paul".

*

* *

Furioasă, Mindy se aşeză la computer şi scrise pe blog: „ÎL URÂSC PE OMUL ĂLA. ÎL URÂSC. VREAU SĂ-L OMOR". Apoi îşi aminti de Billy şi, căutîndu-i numele pe Google, văzu că toate ziarele vorbeau despre moartea lui. N-avea decît cincizeci şi patru de ani. Se cufundă într-o stare de şoc profund, urmată de durere şi de lacrimi, în ciuda faptului că nu-l plăcuse niciodată, considerîndu-l un snob. Mindy era una din acele femei care se mîndresc cu faptul că nu plîng aproape niciodată, mai ales din pricină că, atunci cînd plîngea, priveliştea nu era una tocmai plăcută. I se umflau nasul şi ochii, iar gura îi atîrna deschisă şi strîmbă, în vreme ce din nări îi picurau muci transparenţi.

Tînguirile ei oribile şi zgomotoase îl treziră pe Sam. Cu inima cît un purice, presupuse că maică-sa

aflase cumva că el tăiase cablurile de lîngă apartamentul soților Rice și că era pe cale să fie arestat. Strengăria lui nu dăduse rezultatele sperate, deși era limpede că Paul Rice fusese scos din fire urît de tot. De două săptămîni Sam trăia cu spaima că va fi prins, dar polițiștii nu se prea omorîseră să investigheze cazul, interogîndu-i doar pe portari și pe Enid, plus încă vreo cîțiva locatari, în dimineața următoare. Dar după aceea plecaseră și nu se mai întorseseră. Maică-sa o ținuse una și bună că făptașul era blogger-ul Thayer Core, care scria niște articole foarte înveninate despre 5th Avenue nr. 1. Sam, însă, ghici că Enid îl bănuia.

— Răzbunarea e o armă cu două tăișuri, îi spusese într-o după-amiază, cînd se întîlniseră pe trotuarul de lîngă parc. De cele mai multe ori insulta nu merită riscul de-a fi pedepsită. Și în cele din urmă omul află că destinul are un mod cu totul surprinzător de-a rezolva astfel de situații. Nu trebuie decît să stea liniștit și să privească.

Acum, luîndu-și inima în dinți, Sam intră în biroul maică-sii, pregătit să înfrunte inevitabilul.

— Ce s-a întîmplat?

Mindy clătină din cap și-și desfăcu brațele, trăgîndu-l pe genunchii ei cu mișcări stîngace.

— A murit un prieten de-al nostru.

— O, cine? întrebă Sam ușurat.

— Billy Litchfield. O cunoștea pe doamna Houghton.

— Tipul chel. Cel care era mereu în preajma Annalisei Rice.

— Exact.

Amintindu-și scena pe care tocmai o avusese pe hol cu Paul Rice, se înfurie iar. Am să-i dau chiar eu Annalisei Rice vestea morții lui Billy, hotărî Mindy. Sărutîndu-l pe Sam și gonindu-l în camera lui, ieși pe coridor, plină de o cruntă înverșunare.

Însă pe cînd liftul urca spre ultimul nivel, se gîndi că, dacă Paul știa de moartea lui Billy, era foarte posibil ca și nevastă-sa să fi aflat. Cu toate

astea, Mindy voia să vadă cu ochii ei cum reacţiona Annalisa la vestea primită – spera că se simţea oribil. Acum, că Billy nu mai era, poate că cei doi vor părăsi New Yorkul şi se vor întoarce la Washington, unde le era locul. Sau poate că se vor muta şi mai departe, în altă ţară. Dacă plecau, era hotărîtă să nu mai repete greşeala făcută cu apartamentul. De data asta, ea, Enid şi Philip îl vor împărţi şi, cum James începuse în sfîrşit să facă bani, familia Gooch şi-ar putea chiar permite să-l cumpere.

Maria îi deschise uşa. Mindy se uită urît la ea. Bogătanii ăştia nici uşa nu se deranjau să şi-o deschidă singuri.

— Doamna Rice e acasă?

— Doarme, zise Maria, ducînd degetul la buze.

— Trezeşte-o. Am ceva important să-i comunic.

— Nu-mi place să fac asta, doamnă.

— Fă-o! izbucni Mindy. Sînt preşedinta consiliului.

Maria se trase înapoi speriată şi, pe cînd ea urca în grabă scările, Mindy intră tacticos în casă. Locul se schimbase radical de la Crăciun, cînd se strecurase să tragă cu ochiul, şi nu mai semăna deloc cu un apartament de hotel. Deşi Mindy n-avea habar de design interior, făcînd parte din acea categorie de oameni care după cinci minute nu mai sînt interesaţi de mediul din jur, pînă şi ea aprecia frumuseţea născută din eforturile Annalisei. Podeaua celui de-al doilea hol grandios era acum din lapislazuli, iar în mijloc fusese aşezată o masă rotundă cu intarsii din marmură, pe care trona un enorm aranjament de flori de măr trandafirii. Mindy aşteptă o clipă în hol, dar fiindcă nu auzea nici un zgomot de la etaj, intră în camera de zi. Aici descoperi mai multe canapele şi divane îmbietoare, îmbrăcate în catifele moi, albastre şi galbene. Pe jos era întins un covor uriaş de mătase cu model arăbesc, în nuanţe delicioase de portocaliu, trandafiriu, crem şi albastru.

Annalisa Rice nu se grăbeşte deloc să se trezească, îşi zise Mindy enervată. Se aşeză pe o canapea

de pluș umplută cu puf, între pernele căreia se cufundă imediat. Perdelele de mătase în dungi atîrnate la ferestrele franțuzești se adunau elegant pe podea, iar prin încăpere erau risipite tot soiul de măsuțe, pe care se aflau alte aranjamente florale. Oftă. Dacă ar fi știut din timp că romanul lui James avea să fie un succes, se certă în gînd. Atunci ar fi putut fi chiar ea stăpîna acestei frumoase încăperi.

La etaj, Maria bătea la ușa dormitorului Annalisei. Aceasta își masă fruntea, dorindu-și ca Maria să plece, dar bătăile nu făceau decît să se întețească. Resemnată, se dădu jos din patul cu baldachin. Sperase să apuce în sfîrșit cîteva ore de odihnă – de la arestarea lui Sandy aproape că nu închisese un ochi. Billy avea să fie și el arestat, dar după ce discutaseră, nu-i mai răspunsese la telefon. Trecuse pe la el de cel puțin cinci ori, însă nici la ușă nu răspundea. Nici Connie nu mai vorbea cu ea – de fapt, nu mai vorbea cu nimeni.

— Nu mai știu cine mi-e prieten și cine nu, se plînsese ea. Cineva ne-a pîrît. Poate chiar tu. Sau Paul.

— Connie, nu fi caraghioasă. Nici eu, nici el nu avem vreun interes să vă facem rău. Sigur că ești speriată. Dar eu nu-ți sînt dușmancă.

Rugăminţile ei stăruitoare se dovediră zadarnice. Connie închise telefonul, nu înainte să-i spună să nu se mai ostenească, pentru că avocatul le interzisese să mai vorbească cu cineva. Paul era singurul care, în mod misterios, părea să nu fie afectat de incident – sau, mai precis, se corectă Annalisa, părea afectat în mod pozitiv. Nu mai era la fel de îngîndurat și de secretos ca înainte și își dăduse în sfîrșit acordul ca apartamentul să fie fotografiat pentru coperta revistei *Architectural Digest*. Singura problemă era că mai trebuia și permisiunea consiliului de administrație al clădirii, pentru ca echipamentul foto să fie urcat cu liftul de serviciu.

După ce își puse o pereche de papuci din catifea și un capot de mătase, deschise ușa. Aruncînd priviri agitate peste umăr, Maria zise:

— O doamnă vă așteaptă jos.

— Ce doamnă?

— Doamna aceea. Din consiliu.

— Enid Merle?

— Cealaltă. Afurisita.

— A, Mindy Gooch.

Acum ce mai voia? Probabil că venise cu o nouă plîngere împotriva lui Paul. Ceea ce i se părea o obrăznicie, dat fiind că soțul ei îl suspecta pe Sam că tăiase cablurile. Ea, personal, se îndoia.

— Te-a învins un copil de treisprezece ani, Paul? îl luase ea în batjocură. Nu cred.

O rugă pe Maria să facă o cafea.

— Scoate și cîteva din cornurile acelea delicioase.

— Da, doamnă.

Annalisa se spălă tacticos pe dinți și-și clăti atent fața. Se îmbrăcă cu o bluză albă vaporoasă și o pereche de pantaloni bleumarin, strecurîndu-și pe deget inelul cu diamant galben primit de la Paul. Coborî și, spre marea ei iritare, o găsi pe Mindy așezată confortabil în living, examinînd o cutie victoriană din argint pentru cărți de vizită.

— Bună dimineața, o salută ea excesiv de politicos. Maria servește cafea în sufrageria mică. Poftește, te rog.

Mindy se ridică, punînd obiectul la loc, pe măsuța de alături. Măi să fie! își zise în gînd, urmînd-o pe stăpîna casei, Annalisa s-a transformat într-o adevărată mare doamnă, dar asta e tipic pentru bogătași. După un timp toți ajung să creadă că sînt mai cu moț decît restul muritorilor.

Invitînd-o cu un gest să se așeze, Annalisa turnă cafea în două cești de porțelan cu margini emailate.

— Zahăr? Sau sînteți genul care preferă îndulcitor?

— Zahăr, mormăi Mindy, încruntîndu-se.

Lua lingurița de argint și-și puse o gramada de zahăr în ceașcă.

— Ați muncit foarte mult la apartament. E minunat, o complimentă ea pe Annalisa, cu o ușoară reținere.

— Mulțumesc. Va fi fotografiat pentru coperta de la *Architectural Digest*. Pentru asta va fi nevoie de liftul de serviciu. O să-i comunic din timp administratorului la ce dată vor veni. Presupun că pot conta pe dumneata să nu ne faci greutăți, zise, privind-o în ochi.

— Da, cred că nu-i nici o problemă, spuse Mindy, incapabilă să găsească vreo obiecție rezonabilă.

Annalisa încuviință din cap și luă o gură de cafea.

— Acum, cu ce vă pot fi de folos? întrebă ea.

— Deci n-ați aflat încă, spuse Mindy, mijindu-și ochii în așteptarea loviturii pe care avea să i-o administreze. Billy Litchfield e mort.

Mîna Annalisei înțepeni, dar sorbi încă o dată cu calm din cafea. Își tamponă buzele cu un șervețel de pînză.

— Îmi pare rău să aud asta. Ce s-a întîmplat?

— Nu știe nimeni. Azi-noapte, Schiffer Diamond l-a găsit mort în apartamentul lui.

Mindy îi aruncă o privire, surprinsă de lipsa ei de reacție. Avea umbre albăstrui sub ochi, dar pupilele ei cenușii o țintuiau cu răceală. Aproape sfidător, își zise Mindy.

— Sînt niște fotografi afară, spuse. Știe toată lumea că dumneata și Billy erați buni prieteni. Iar numele dumitale apare mereu în articolele mondene. Așadar ar fi mai indicat să nu apăreți în public vreo cîteva zile.

— Mulțumesc pentru sfat, spuse Annalisa și așeză ceașca pe farfurioară. Mai e și altceva?

— Nu, cred că nu, răspunse Mindy, pierindu-i brusc curajul de-a mai pomeni despre altercația cu Paul de mai devreme sau despre faptul că voia să-i vadă plecînd definitiv.

— Păi, în cazul ăsta...

Annalisa se ridică. Era limpede că discuția se încheiase, așa că Mindy se văzu silită să se ridice și ea. La ușă, se întoarse către gazdă, încercînd din nou să aducă vorba despre Paul și despre purtarea lui, dar chipul Annalisei era impasibil.

— Apropo de Paul..., începu Mindy.

— Nu astăzi. Și nici în altă zi. Mulțumesc pentru vizită.

Și închise ușa cu un gest ferm. Afară, pe culoar, Mindy o auzi răsucind cheia în broască.

După ce plecă Mindy, Annalisa alergă la etaj și înșfăcă BlackBerry-ul. Tocmai se pregătea să-l sune pe Paul, cînd observă mesajul acestuia. Deci știa deja. Coborînd iar, intră în living și se afundă într-un fotoliu. Simțea nevoia imperioasă de-a suna pe cineva – oricine – ca să plîngă moartea lui Billy, dar își dădu seama că nu avea cu cine să vorbească. Toți cei pe care-i cunoștea aici erau prietenii lui Billy și-ai lui Connie, fiindu-i relativ străini. Însă Billy fusese mai mult decît un prieten apropiat. Îi fusese călăuză și sfătuitor; transformase lumea din jur într-un loc amuzant și spectaculos. Nu știa ce se va face fără el. Ce rost mai aveau acum toate astea? Se aplecă înainte, cuprinzîndu-și capul în mîini.

Maria intră. O auzi întrebînd:

— Doamnă Rice?

Annalisa se ridică imediat, ștergîndu-și ochii.

— Sînt bine. Vreau să rămîn puțin singură.

Cu un etaj mai jos, Enid Merle împinse portița care despărțea terasa ei de cea a lui Philip, apoi bătu la ușile franțuzești ale acestuia. Îi deschise chiar el. Părea nefericit, o expresie care nu-l mai părăsise de cînd se întorsese din Los Angeles. Enid nu știa sigur dacă relația cu Lola era motivul depresiei lui Philip sau dacă era trist din pricina faptului că Schiffer Diamond fusese văzută prin tot orașul în compania lui Derek Brumminger.

— Ai auzit? îl întrebă mătușă-sa.

— Acum ce mai e?

— A murit Billy Litchfield.

Philip își trecu mîinile prin păr. Din dormitor apăru Lola, îmbrăcată într-un tricou și cu o pereche de boxeri de-ai lui.

— Cine-a murit? întrebă ea cu interes.

— Billy Litchfield, mormăi Philip.

— Îl cunosc?

— Nu, i-o reteză el.

— OK, nu trebuie să țipi, bombăni Lola.

— Schiffer l-a găsit, spuse Enid, vorbind cu nepotul său. Poți să-ți imaginezi ce-o fi simțit. Trebuie s-o suni neapărat.

— Schiffer Diamond l-a găsit? exclamă Lola plină de entuziasm.

Trecînd în goană pe lîngă cei doi, ieși pe terasă și se uită peste balustradă. În fața intrării erau o grămadă de fotografi și reporteri, printre care îl recunoscu pe Thayer Core. La naiba, își zise. Probabil că o s-o sune cît de curînd, cerîndu-i informații pe care va fi obligată să i le furnizeze. Dacă refuza, o va amenința iarăși că publică pe blog scenariul neterminat, ceea ce îl va înfuria la culme pe Philip.

— O suni? îl întrebă ea cînd reveni de pe terasă.

— Da.

Intră în birou și închise ușa. Enid se uită la Lola, clătinînd din cap.

— Acum ce-am mai făcut?

Enid se mulțumi să mai clatine o dată din cap și se întoarse în apartamentul ei. Furioasă, Lola se așeză pe canapea. Philip tocmai depășise momentul în care descoperise că lucrurile îi fuseseră mutate și nu mai trîntea ușile dulapurilor de fiecare dată cînd se afla în bucătărie. Acum însă, acest Billy Litchfield se găsise să moară și el va redeveni ursuz. Cumva, era tot vina lui Schiffer Diamond. Philip va trebui să-i acorde din nou atenție, iar Lola va fi obligată să lupte pentru a o îndepărta. Se întinse pe canapea, masîndu-și distrată pîntecul. Aha! își spuse. Iată și răspunsul: va rămîne însărcinată!

Philip ieşi din birou, intră în dormitor şi începu să se îmbrace. Lola îl urmă.

— Ai vorbit cu ea?

— Da, răspunse Philip, scoţînd o cămaşă din dulap.

— Şi? Cum se simte?

— Tu ce zici?

— Şi-acum unde te duci?

— S-o văd.

— Pot să vin şi eu?

— Nu.

— De ce nu?

— Lucrează. În afara studioului. Nu se cade.

— Şi cu mine cum rămîne? Sînt şi eu tristă. Uite, îi arătă ea mîinile. Tremur.

— Nu acum, Lola.

Trecu pe lîngă ea şi ieşi.

După cum prevăzuse, telefonul începu să bîzîie aproape imediat, anunţînd un SMS de la Thayer. „Tocmai l-am văzut pe Oakland ieşind. Care-i treaba?"

Lola se gîndi o clipă şi, realizînd că i se ivise ocazia de a-i face necazuri lui Schiffer, răspunse: „S-a dus la Schiffer Diamond. Filmează undeva în oraş".

Alături, Enid se pregătea şi ea să iasă. Sursele o informaseră că Billy era suspectat de a-i fi vîndut crucea lui Sandy Brewer, această implicare fiind singurul lucru care o lăsase mută de uimire.

Coborî în holul de la intrare, trecînd pe lîngă apartamentul familiei Gooch. Înăuntru, Mindy vorbea la telefon cu cineva de la birou.

— Nu vin astăzi. Un bun prieten de-al meu a murit pe neaşteptate şi sînt prea afectată ca să ies din casă.

Închise şi începu un nou text pentru blog, fiind deja hotărîtă să scrie despre moartea lui Billy. „Astăzi am devenit în mod oficial o femeie între două vîrste. N-am de gînd să mă mai ascund de acest adevăr, ci îl voi urla din toate puterile: sînt o femeie între două vîrste! Recenta şi prea timpuria trecere în

nefiinţă a unuia dintre cei mai dragi prieteni ai mei mi-a revelat inevitabila realitate: am ajuns la vîrsta la care încep să-ţi moară prietenii. Nu părinţii – asta e de aşteptat. Ci prietenii. Egalii noştri. Generaţia mea. Asta mă face să mă întreb cît timp mi-a mai rămas şi cum am de gînd să folosesc acest timp."

Trecînd strada, Enid ciocăni la uşa lui Flossie Davis, apoi descuie cu cheia de rezervă. O surprinse s-o găsească pe Flossie aşezată în camera de zi, uitîndu-se pe geam la vînzoleala din faţa clădirii de vizavi.

— Chiar mă întrebam cît o să-ţi ia să vii încoace, zise ea. Ai văzut? Am avut dreptate. Crucea era în apartamentul lui Louise Houghton. Şi nimeni nu m-a crezut. Nici nu-ţi poţi închipui cum m-am simţit în toţi anii ăştia – ştiam adevărul, dar nu mă asculta nimeni. Nici nu ştii...

— Gata! i-o tăie Enid. Ştim amîndouă că tu ai furat crucea. Iar Louise a prins de veste şi te-a obligat să i-o dai. De ce nu te-a reclamat la poliţie? Cu ce-o aveai la mînă?

— Şi mai zici că scrii despre ultimele bîrfe, plescăi Flossie din buze dispreţuitor. Ţi-a luat ceva timp să-ţi dai seama.

— De ce-ai furat-o?

— Pentru c-o voiam, fireşte! pufni bătrîna. Era aşa de frumoasă. Şi era chiar acolo, în faţa mea. Voiau s-o încuie în muzeul ăla, împreună cu restul mortăciunilor. Louise m-a văzut cînd am luat-o. N-am ştiut pînă n-am mers la parada de modă a lui Pauline Trigère. Louise s-a aşezat lîngă mine şi nu mai făcuse asta niciodată. „Ştiu ce ai în geantă", mi-a şoptit. Louise te băga în sperieţi încă de pe-atunci. Cu ochii ăia albaştri bizari – aproape cenuşii. I-am zis că nu ştiu despre ce vorbeşte. A doua zi de dimineaţă a venit la mine. Pe-atunci locuiam în apartamentul lui Philip. El nici nu se născuse. Iar tu lucrai la ziar şi nu-ţi păsa decît de tine.

Amintindu-şi, Enid încuviinţă tăcută din cap. Cît de diferită era viaţa pe-atunci. Familii întregi locuiau

în apartamente cu două dormitoare, împărțind baia, dar ei avuseseră noroc. Tatăl ei cumpărase cele două apartamente alăturate și tocmai intenționa să le unească într-o singură locuință uriașă, cînd fusese răpus pe neașteptate de un infarct, lăsînd-o pe Enid într-o casă și pe Flossie, împreună cu fetița ei, în cealaltă.

— Louise m-a acuzat c-am furat crucea, își continuă Flossie povestea. M-a amenințat că mă predă autorităților. A zis c-o să intru la închisoare. Știa că sînt văduvă și că am un copil de crescut. Mi-a zis că se îndură de mine dacă îi dau ei crucea. Urma s-o strecoare înapoi în muzeu și nimeni n-avea să afle niciodată ce făcusem.

— Dar n-a dus-o înapoi.

— Exact. Fiindcă o voia pentru ea. Și-a dorit-o din prima clipă. Era foarte lacomă. Și-n plus, dacă ar fi returnat-o, n-ar mai fi putut să mă manipuleze.

— O aveai cu ceva la mînă, repetă Enid. Cu ce?

Flossie se uită în jur, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu trăgea nimeni cu urechea. Ridică din umeri, apoi se aplecă în față.

— Acum, c-a murit, nu-mi mai poate face nimic. Deci, de ce nu? De ce să nu afle toată lumea? Louise a omorît pe cineva.

— Of, Flossie, clătină Enid din cap posomorîtă.

— Nu mă crezi? Ei bine, e adevărat. Și-a ucis soțul.

— Toată lumea știe că a murit din cauza infecției.

— Asta a inventat-o Louise. Și nimeni nu i-a pus niciodată cuvîntul la îndoială. Fiindcă, nu-i așa, era Louise Houghton, zise Flossie, respirînd șuierător din pricina agitației. Și toți au uitat de... anii petrecuți în China, înainte să vină la New York? Ei bine, știa totul despre boli. Cum să le vindece și cum să le agraveze. S-a gîndit vreodată cineva să se uite la ce cultiva ea pe terasă? La ce avea ea în seră? Nimeni, doar eu. Și-am și aflat. „Mătrăgună, i-am zis. Iar dacă mă reclami, te reclam și eu." N-a îndrăznit să

returneze crucea, pentru că n-ar mai fi avut cu ce să mă șantajeze.

— N-are nici un sens.

— Dar cine a pretins c-ar avea? Știi foarte bine despre ce era vorba. Louise nu voia să plece din apartament. Era mîndria și bucuria ei. După ce cheltuise un milion de dolari ca să-l aranjeze cum îi plăcea și toți ajunseseră s-o numească regina New Yorkului, soțul ei a anunțat-o că voia să-l vîndă. Iar ea nu putea face nimic. Banii erau ai lui, la fel și apartamentul. S-a priceput întotdeauna la chestii din astea. Probabil că intuise ce soi de femeie era Louise. Și ce să vezi? L-a trimis în călătoria aia, iar peste două săptămîni era mort.

— Să știi că nu ești în siguranță. Crucea a fost descoperită și s-a redeschis cazul. Poate că te-a mai văzut și altcineva atunci. Vreun paznic care mai trăiește încă. Ai putea fi condamnată la închisoare.

— Nu te-a dus niciodată mintea prea departe! izbucni Flossie. Louise i-a mituit pe paznici. Deci cine o să mă toarne – tu? Ți-ai turna propria mamă vitregă? Dacă faci asta, va trebui să le spui întreaga poveste. Să le spui că Louise era o ucigașă. N-ai s-o faci. N-ai îndrăzni. Ai fi în stare de orice ca să păstrezi reputația clădirii ăleia. Nu m-aș mira să aflu că ai omorît și tu pe cineva.

Flossie inspiră adînc, pregătindu-se de un nou atac.

— Nu te-am înțeles niciodată. Pe tine sau pe cei ca tine. E doar un nenorocit de imobil. Sînt cu milioanele în orașul ăsta. Acum, pleacă.

Începu să respire șuierat. După ce-i aduse un pahar cu apă și se asigură că pericolul trecuse, Enid ieși.

Afară, rămase pe trotuar, uitîndu-se lung la clădirea din față – 5th Avenue nr. 1. Încercă s-o vadă prin ochii lui Flossie, ca pe un imobil între multe altele, dar nu reuși. 5th Avenue nr. 1 era un obiect de artă însuflețit, unic și frumos lucrat, amplasat

într-un loc perfect, la capătul bulevardului, aproape – dar nu prea aproape – de Parcul Washington Square. Mai era și adresa: „5th Avenue nr. 1". Curată, cu greutate și cu atît de multe implicații: clasă, bani, prestigiu și chiar, își zise Enid, un strop de vrajă, acea vrajă aievea care dădea culoare vieții. Flossie se înșela. Toată lumea visa să locuiască aici și, dacă nu li se împlinea visul, era doar din pricină că le lipsea imaginația. Ridică mîna să cheme un taxi și, urcînd pe bancheta din spate, îi dădu șoferului adresa Bibliotecii Publice.

*

* *

Alan, asistentul, ciocăni grăbit în ușa rulotei lui Schiffer. Karen o crăpă puțin, iar tînărul anunță:

— Philip Oakland e aici.

Se trase deoparte, lăsîndu-l pe acesta să treacă. În spatele lui se zăreau un șir de paparazzi și două echipe de la știri, care descoperiseră că Schiffer filma la Institutul Ucrainean de pe 5th Avenue, dibuindu-i apoi și rulota pe o stradă lăturalnică. Billy Litchfield nu-i interesa în mod deosebit, însă Schiffer Diamond, da. Ea descoperise cadavrul. Era posibil să aibă vreo legătură cu moartea lui sau să știe ceva despre asta, ori să-i fi dat droguri sau să fi luat chiar ea. În rulotă se aflau o canapea din piele, o măsuță, un spațiu pentru machiaj, o baie cu duș și un mic dormitor, cu un pat și un scaun. Avocatul, pe numele său Johnnie Toochin, care fusese convocat să ajute la contracararea publicității negative, ședea pe canapea și vorbea la telefon.

— Salut, Philip, zise Johnnie, făcîndu-i semn cu mîna. Ce mizerie.

— Ea unde e? o întrebă Philip pe Karen, care arătă spre dormitor.

Philip deschise ușa îngustă și o găsi pe Schiffer așezată pe pat, cu picioarele încrucișate, îmbrăcată într-un halat din pînză flaușată. Se uita în gol,

chipurile adîncită în lectura unui scenariu, dar ridică privirile cînd simţi că intrase cineva.

— Nu ştiu dacă sînt în stare să muncesc azi.

— Sigur că eşti. Eşti o actriţă extraordinară, îi spuse Philip, aşezîndu-se pe scaunul din faţa ei.

— Ăsta a fost unul dintre ultimele lucruri pe care le-am auzit de la Billy. Ştii, zise, strîngîndu-şi halatul în jurul trupului de parcă i-ar fi fost frig, dacă n-ar fi fost Billy, poate că nu ne-am fi cunoscut niciodată.

— Ba da, ne-am fi cunoscut noi cumva.

— Nu, clătină ea din cap. N-aş mai fi ajuns actriţă şi n-aş fi jucat în *Dimineaţă de vară*. Mă tot gîndesc la felul în care îţi poate schimba viaţa o persoană pe care o cunoşti întîmplător. E soarta sau doar o coincidenţă?

— Dar ţi s-a ivit o ocazie prielnică, de care ai profitat în mod strălucit.

— Aşa e, Philip, spuse Schiffer, în ochi citindu-i-se vulnerabilitatea.

Încă nu se machiase. Chipul îi era curat, iar în jurul ochilor ei se vedeau riduri fine.

— Mă tot întreb de ce nu reuşim să păstrăm ce avem.

— Am dat-o iar în bară, nu-i aşa?

— Da. Şi eu, de altfel. De atîţia ani îmi zic: Ce-ar fi fost dacă...? Ce-ar fi fost dacă nu m-aş fi dus în Europa? Ce-ar fi fost dacă ne-am fi întîlnit cînd ai venit atunci în L.A.?

— Sau ce-ar fi dacă aş reuşi s-o rup cu Lola? adăugă Philip. Te-ai mai vedea cu Brumminger?

— Mai întrebi?

— Da. Bănuiesc că n-am reuşit niciodată să pun întrebarea corectă.

— Vei reuşi vreodată, Philip? Dacă nu, ar trebui să punem capăt discuţiei acum. Trebuie să ştiu. Vreau să-mi continui viaţa, într-un fel sau altul. Vreau să ştiu sigur.

Philip se lăsă în scaun şi-şi trecu mîinile prin păr. Apoi se puse pe rîs.

— Ce-i aşa de amuzant?

— Asta. Situaţia asta. Uite, îi zise, aşezîndu-se lîngă ea pe pat şi luîndu-i mîna. Probabil că e cel mai nepotrivit moment, dar vrei într-adevăr să te măriţi cu mine?

Schiffer privi în jos, la mîna lui, şi clătină din cap.

— Tu ce crezi, şcolarule?

19

Două ore mai tîrziu, machiată și îmbrăcată în rochia de gală pentru scena de la Institutul Ucrainean, Schiffer Diamond ieși din rulotă. Philip o mai ținea încă de mînă, de parcă n-ar fi îndrăznit să-i dea drumul, și după ce o ajută să coboare treptele, fotografii îi înconjurară. Cei doi schimbară o privire, apoi o luară la fugă pe trotuar, către o mașină care îi aștepta. Luați prin surprindere, paparazzii se îmbrîncirăși doi dintre fotografi căzură la pămînt. Thayer Core reuși totuși să-i facă o poză fericitului cuplu cu iPhone-ul, trimițîndu-i-o apoi Lolei, împreună cu mesajul: „Cred că iubitul tău te înșală".

Lola primi instantaneu e-mailul și încercă să-l sune pe Philip. Bănuise că se va întîmpla ceva de genul ăsta, dar acum, că i se adeveriseră suspiciunile, nu-i venea să creadă. Philip, firește, nu răspunse la telefon, așa că Lola îi trimise un SMS lui Thayer, ca să afle unde era. Apoi deschise garderoba ca să-și găsească ceva de îmbrăcat, mîinile tremurîndu-i atît de violent din pricina furiei și a frustrării, încît dărîmă mai multe topuri de pe umerașele lor. Asta îi dădu o idee răutăcioasă. Se duse în bucătărie, luă o foarfecă și, scoțînd cîteva perechi de blugi de pe rafturile din jumătatea lui Philip de garderobă, le tăie cracii. Împături partea de sus a pantalonilor mutilați și îi puse la loc pe raft. Împinse cu vîrful piciorului cracii tăiați sub pat, apoi se machie și ieși.

Îl găsi pe Thayer stînd în spatele unui cordon de poliţie, pe 79th Street. Era o atmosferă de carnaval, prezenţa paparazzilor stîrnind curiozitatea trecătorilor, care se apropiau să vadă ce se petrecea.

— Eu intru, anunţă Lola cu un aer sumbru, ocolind cordonul de poliţie.

Uşa era blocată de patru zdrahoni.

— Sînt iubita lui Philip Oakland, le zise ea, încercînd să le explice de ce trebuia lăsată să treacă.

— Îmi pare rău, replică unul dintre paznici cu o figură impasibilă.

— Ştiu că e înăuntru. Şi trebuie să-i vorbesc, se văicări Lola.

O tînără se apropie uşor de ea.

— Aţi spus cumva că sînteţi iubita lui Philip Oakland?

— Da, exact.

— Tocmai a intrat, ţinîndu-se de mînă cu Schiffer Diamond. Am crezut că sînt împreună.

— Sînt iubita lui. *Locuiesc* cu el.

— Nu zău, spuse fata ridcînd telefonul mobil spre faţa Lolei, ca să-i înregistreze cuvintele. Cum vă numiţi?

— Lola Fabrikant. Eu şi Philip sîntem împreună de luni de zile.

— Iar Schiffer Diamond vi l-a furat?

— Da, confirmă Lola, realizînd brusc că i se oferise prilejul de-a juca un rol important în povestea asta. Ridicîndu-se la înălţimea momentului, îşi luă cel mai derutat ton de care era capabilă şi continuă: M-am trezit de dimineaţă şi totul era în regulă. Apoi, după nici două ore, cineva mi-a trimis o fotografie pe mobil, în care ei doi se ţineau de mînă.

— Abia acum aţi aflat? oftă tînăra îngrozită.

— Da. Şi s-ar putea chiar să fiu însărcinată cu copilul lui.

— Ce ticălos! exclamă reportera, într-un acces de solidaritate feminină.

Auzind remarca despre caracterul lui Philip, Lola se îngrijoră că poate forţase prea mult nota. Nu

intenționase să spună că era însărcinată, dar se lăsase dusă de val și-i scăpase porumbelul. Însă nu-și mai putea lua vorbele înapoi. În plus, Philip îi făcuse *într-adevăr* o nedreptate. Iar posibilitatea ca ea să fie însărcinată era reală.

— Brandon! strigă fata, fluturînd mîna în direcția unuia dintre fotografi și apoi arătînd spre Lola. Zice că e iubita lui Philip Oakland. Și că e însărcinată. Ne trebuie o fotografie.

Omul se aplecă peste cordonul de poliție și-i făcu o poză Lolei. În cîteva secunde, restul grupului îl imită, îndreptîndu-și obiectivele spre ea și apăsînd în neștire pe butoane. Lola puse o mînă în șold și-și luă o postură elegantă, încîntată că avusese inspirația de a-și lua un trenci și niște pantofi cu toc. În sfîrșit, își zise, acesta e momentul pe care l-am așteptat toată viața. Zîmbi, conștientă că trebuia să arate sezațional în fotografiile care, peste doar cîteva ore, vor invada fără îndoială internetul.

*

* *

Moartea lui Billy n-a fost clasată ca sinucidere, ci ca supradozaj accidental. Nu înghițise atît de multe pastile pe cît se bănuise; de fapt, combinația mai multor feluri de medicamente puternice îl ucisese. La două săptămîni după aceea, se ținu o slujbă de comemorare la Biserica Sfîntul Ambrozie, tocmai locul unde Billy plînsese moartea doamnei Houghton cu nici un an în urmă.

Se dovedi că Billy își făcuse de curînd testametul, lăsîndu-i toate bunurile pămîntești nepoatei sale și solicitînd o slujbă în biserica patronată de idolul său, Louise Houghton. Veniră mulți dintre sutele de oameni care îl cunoscuseră și, cu toate că soții Brewer pretindeau că Billy le vînduse Crucea Mariei Tudor, nu exista, după cum căzură toți de acord, nici o dovadă în sprijinul acestei afirmații, mai ales că

Johnnie Toochin, avocatul, dezvăluise faptul că doamna Houghton îi lăsase lui Billy o cutie de lemn plină numai cu bijuterii ieftine. Dar cutia nu fusese găsită, astfel încît provenienţa crucii rămăsese un mister, reputaţia lui Billy nefiind cu nimic ştirbită.

În timpul slujbei, mai multe persoane îi elogiară calităţile, afirmînd că Billy reprezentase o anumită epocă din istoria New Yorkului, care se încheiase odată cu dispariţia sa.

— Fără Billy Litchfield, New Yorkul nu mai e acelaşi, declară un bancher, soţul unei celebre figuri a lumii mondene şi moştenitor al unei vechi familii.

Da, poate, îşi spuse Mindy, însă viaţa oraşului mergea înainte, la fel ca întotdeauna. Parcă pentru a-i confirma lucrul ăsta, Lola Fabrikant intră ca o furtună pe la jumătatea slujbei de comemorare, stîrnind agitaţie printre cei aşezaţi în ultimele rînduri. Purta o rochie neagră scurtă, cu decolteu adînc şi, în mod inexplicabil, o pălăriuţă neagră cu o voaletă care abia îi acoperea ochii. Lola credea că pălăria îi dădea un aer misterios şi atrăgător, în ton cu noul ei rol de jună nedreptăţită. A doua zi după ce Philip şi Schiffer fuseseră fotografiaţi împreună, poza Lolei apăruse în trei ziare şi se discutase despre ea pe şase bloguri, concluzia unanimă fiind că era o tipă super şi că putea să găsească pe cineva mai bun decît Oakland. Dar interesul pentru persoana ei se stinsese repede. Acum, deşi era sigură că se va întîlni cu Philip, Schiffer şi Enid, ea şi Thayer hotărîseră că ar fi bine să participe la slujbă, fie şi numai ca să reamintească lumii de existenţa ei.

Lola acceptase fără tragere de inimă. Putea să facă faţă unei întîlniri cu Schiffer şi cu Philip, dacă era neapărată nevoie, dar Enid o îngrozea. În ziua în care se dusese la Institutul Ucrainean să-l ia la rost pe Philip, se întorsese în 5th Avenue nr. 1, după ce scăpase de „agresiunea" – termenul îi aparţinea – fotografilor, realizînd că dacă mai stătea mult pe-acolo risca să-şi piardă misterul. Odată ajunsă

în siguranța apartamentului, îl așteptă pe Philip toată după-masa, analizînd obsesiv situația și dorindu-și ca lucrurile să fie iar ca înainte. Își reaminti că nu știa cu certitudine dacă Schiffer și Philip erau împreună; în definitiv, poate că el nu făcuse decît să-i aline durerea. Trebuia să se gîndească la o modalitate de a ieși basma curată. Pe la cinci însă, își făcu apariția Enid, care intră în tăcere în bucătărie, unde Lola tocmai își turna încă un pahar cu vodcă. Se sperie așa de tare, că aproape scăpă sticla din mînă.

— A, ce bine că ești aici, dragă, spuse Enid.

— Unde altundeva să fiu? întrebă Lola agitată, luînd o gură de vodcă.

— Întrebarea e unde ar trebui să fii, zise Enid, zîmbind larg și așezîndu-se pe canapea. Vino aici, dragă, o invită ea, bătînd ușurel locul de alături cu palma și aruncîndu-i Lolei un zîmbet înspăimîntător. Vreau să-ți vorbesc.

— Unde e Philip? întrebă Lola ferm.

— Bănuiesc că e tot cu Schiffer.

— De ce?

— N-ai aflat, drăguță? E îndrăgostit de ea. A fost dintotdeauna și tare mi-e teamă pentru tine că așa va rămîne.

— Philip ți-a cerut să-mi spui asta sau o faci din proprie inițiativă?

— N-am mai vorbit cu el de azi-dimineață. Dar am vorbit cu destul de mulți oameni, care m-au informat că vei apărea în ziarele de mîine. Nu fi așa de surprinsă, drăguță, lucrez eu însămi la un ziar. Am multe, multe relații. Iată unul din avantajele vîrstei înaintate – am avut destul timp să-mi fac o mulțime de prieteni. Ești sigură că nu vrei să te așezi?

Lola încercă să cerșească îndurare.

— O, Enid, strigă ea și, îngenunchind, își îngropă fața în pernele capelei, chipurile de rușine. N-a fost vina mea. A venit la mine o tipă și nu știam ce să-i spun. Cum, necum, mi-a smuls mărturisirea.

— Gata, gata, spuse Enid, bătînd-o ușurel pe creștet. I se întîmplă oricui, măcar o dată. Ai fost ca un șarpe în pericol de-a fi atacat de o mangustă.

— Exact, o aprobă Lola, deși nu prea știa ce-i aia o mangustă.

— Mă ocup eu de tot. Trebuie doar să-mi spui dacă ești sau nu însărcinată, dragă.

Lola se ridică și-și căută pe pipăite paharul.

— S-ar putea să fiu, răspunse ea sfidător.

Enid se așeză picior peste picior.

— Dacă ești într-adevăr gravidă cu copilul lui Philip, îți sugerez să arunci vodca aia la chiuvetă. Imediat.

— Ți-am spus că nu știu sigur dacă sînt.

— Ce-ar fi să aflăm?

Scotoci într-o pungă de hîrtie și scoase un test de sarcină.

— Nu mă poți obliga! țipă Lola, retrăgîndu-se îngrozită.

Enid îi întinse trusa. Cînd Lola refuză, scuturînd din cap, bătrîna o așeză pe măsuța de cafea dintre ele.

— Unde e Philip? întrebă din nou Lola. Dacă ar ști ce faci...

— Philip e bărbat, draga mea. Și, din nefericire, cam slab de înger. Mai ales cînd e pus față-n față cu isteria feminină. Bărbații nu suportă chestiile astea, știai? Își astupă urechile.

Bătrîna își încrucișă brațele și, măsurînd-o pe Lola din cap pînă-n picioare, spuse împăciuitor:

— Mă gîndesc numai la binele tău. Dacă ești însărcinată, va trebui să fii atent îngrijită. Sigur, vei naște copilul. Ar fi minunat ca Philip să aibă un copil. Și vom aranja să nu duci lipsă de nimic cît vei trăi. Am un dormitor în plus, așa că ai putea să te muți la mine. Pe de altă parte, continuă după o pauză, dacă faci testul și se dovedește că nu ești gravidă, mă voi asigura că întreaga poveste va fi uitată cît mai repede, cu minimum de suferință în ceea ce te privește.

Îi zîmbi iarăşi Lolei, la fel de înspăimîntător.

— Dar, după cum spuneai şi tu, nu te pot obliga. Dacă hotărăşti să nu faci testul, voi presupune că nu eşti însărcinată. Iar dacă nu eşti însărcinată şi continui să minţi, îţi voi face viaţa de nesuportat.

— Nu mă ameninţa, Enid, zise Lola pe un ton agresiv. Nimeni nu mă ameninţă fără să dea socoteală.

— Nu fi caraghioasă, draga mea, rîse bătrîna. Ameninţările au greutate numai dacă ai puterea de-a le pune în practică. Iar tu, drăguţă, n-ai puterea asta. Ţi-am tolerat hachiţele destulă vreme, spuse ridicîndu-se. Însă astăzi m-ai înfuriat foarte, foarte tare. Fă testul, zise, arătînd spre măsuţa de cafea.

Lola înşfăcă trusa. Era Enid bătrînă, dar se dovedea cea mai afurisită femeie pe care o cunoscuse vreodată şi-i era frică de ea. Atît de frică, încît urină pe indicatorul de plastic şi i-l întinse lui Enid, care îl cercetă cu o satisfacţie diabolică.

— A, ce noroc pe capul tău, dragă. Se pare că nu eşti însărcinată. Dacă erai, lucrurile s-ar fi complicat. N-am fi ştiut cine e tatăl, pînă nu se năştea copilul. Putea fi Philip sau Thayer Core. Şi nu se cade să aduci pe lume un copil în condiţiile astea, de acord?

Ulterior, Lola găsise o mulţime de replici, însă în clipa aceea, faţă-n faţă cu Enid, nu-i venise nimic în minte.

— Ia-o ca pe-o ocazie favorabilă, draga mea. La douăzeci şi doi de ani, eşti tînără şi ai şansa de-a începe o viaţă nouă. Am discutat îndelung cu mama ta în după-amiaza asta şi e deja pe drum încoace. Vine să te ia acasă, la Atlanta. E o femeie încîntătoare. Ar trebui să sosească într-o oră. Ţi-am rezervat o cameră la Four Seasons, ca să-ţi petreci în stil mare ultima noapte la New York.

— O, nu, zise Lola, regăsindu-şi glasul. Nu plec din New York!

Cuprinsă de panică, se uită în jur şi, zărindu-şi geanta lîngă uşă, o înşfăcă în grabă.

— Fii rezonabilă, draga mea.

— Nu mă puteți obliga să plec! strigă Lola.

Deschise ușa, știind doar că trebuia să iasă cît mai repede de acolo. Cu degete febrile, apăsă iar și iar butonul liftului, în timp ce Enid se apropia de ea pe coridor.

— Unde te duci? N-ai unde să te duci, Lola.

Lola îi întoarse spatele și apăsă din nou pe buton. Unde naiba era liftul?

— N-ai nici un ban, continuă Enid. Nu ai un apartament. Nici slujbă. Nu ai nici o șansă.

— Nu-mi pasă, replică ea, întorcîndu-se către bătrînă.

Liftul veni în sfîrșit și Lola păși înăuntru.

— O să regreți, o preveni Enid. Pe cînd se închideau ușile, Enid încercă pentru ultima dată s-o facă să se răzgîndească. O să vezi, îi strigă, apoi adăugă cu înverșunare: Locul tău nu e în New York.

Acum, în biserică, Lola își aminti cu satisfacție de eșecul planurilor bătrînei. Afirmația că locul ei nu era la New York nu făcuse decît s-o îndîrjească și mai mult. În ultimele două săptămîni înfruntase destule greutăți. Se întorsese acasă cu maică-sa, care o implorase să rămînă în Windsor Pines și chiar încercase să-i facă lipeala cu fiul unei prietene, care tocmai își lua diploma în management, dar Lola nici nu vru să audă. Își vîndu pe eBay mai multe perechi de pantofi și două genți, adunînd suficienți bani pentru călătoria la New York. Îl obligă pe Thayer s-o primească la el și deocamdată locuia împreună cu el și cu Josh în văgăuna lor sinistră, dormind împreună cu Thayer într-un pat îngust. În a treia zi cedase și făcuse curat în baie. Ba curățase chiar și chiuveta din bucătărie. Pe urmă, scîrbosul ăla de Josh, zicîndu-și că acum e liberă, încercase s-o sărute și se văzuse obligată să se lupte ca să scape de el. Nu mai putea să rămînă acolo mult timp. Trebuia să-și găsească un apartament. Dar cum?

Încercă să se uite printre numeroasele capete din fața ei, ca să-i zărească pe Philip și pe Enid. Mai

întîi zări coafura înfoiată a lui Enid. Ce-ar fi făcut dacă ar fi aflat că se întorsese la New York? Philip şedea alături. Văzîndu-i ceafa, cu părul negru şi puţin cam lung, îşi aminti de suferinţa şi înjosirile la care o supusese şi el.

După ce ieşise în trombă din apartamentul lui, în ceea ce s-a dovedit a fi ultima ei seară în 5th Avenue nr. 1, rătăcise prin West Village, cîntărindu-şi opţiunile. După două ore începură s-o doară îngrozitor picioarele şi-i dădu dreptate lui Enid – n-avea nici bani, nici unde să se ducă. Se întoarse în clădire, unde o găsi pe maică-sa aşteptînd-o în compania lui Philip şi a lui Enid. Erau calmi şi au tratat-o cu mănuşi, de parcă ar fi suferit de vreo boală mintală gravă, fiind oricînd gata să izbucnească. Lola îşi dădu seama că nu avea altă opţiune decît să se supună voinţei lor. Apoi fusese obligată să îndure ruşinea de a-i permite maică-sii s-o ajute cu bagajele. În tot acest timp, Philip se arătase îngrijorător de distant, de parcă s-ar fi preschimbat într-o cu totul altă persoană. Se purtase ca şi cînd ar fi fost nişte simple cunoştinţe şi n-ar fi făcut sex de o sută de ori. Pentru Lola, asta era cel mai greu de înţeles. Cum era posibil ca un bărbat care şi-a pus capul între picioarele tale şi penisul în vaginul şi în gura ta, care te-a sărutat, te-a ţinut în braţe şi te-a gîdilat, să se poarte din senin de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic? În taxiul care le ducea spre centru, Lola izbucni în lacrimi şi o ţinu tot într-un plîns.

— Philip Oakland e un prost, zise Beetelle cu înverşunare. Iar mătuşă-sa e chiar mai rea. N-am mai văzut o femeie aşa de afurisită. Strîngînd-o în braţe pe Lola şi mîngîindu-i părul adaugă: Foarte bine c-ai scăpat de oamenii ăia oribili.

Dar asta nu făcu decît să întetească plînsul fiică-sii.

Lui Beetelle i se rupea inima de mila ei, amintindu-şi de incidentul sfîşietor cu doctorul din New York. Era cam de vîrsta Lolei pe-atunci. Trăgînd-o mai aproape, Beetelle se simţi incapabilă să-i aline

durerea. Era prima dată, își zise în gînd, cînd fiica ei descoperea crudul adevăr: viața nu e ceea ce pare, poveștile nu se adeveresc întotdeauna și pe bărbați nu poți conta să te iubească.

A doua zi, Philip veni la hotel să o vadă. O clipă speră să-l audă spunînd că fusese o greșeală și că o iubea. Dar cînd deschise ușa, expresia de pe chipul lui îi spuse clar că nu-și schimbase părerea. Ca pentru a-i demonstra că nu se înșela, sub brațul lui Philip zări un număr din *Post* și unul din *Daily News*. Coborîră la restaurant, unde Philip așeză cele două ziare pe masă.

— Vrei să le vezi?

Da, sigur că voia, dar nu ținea să-i ofere muniție suplimentară.

— Nu, răspunse ea trufaș, ca și cînd n-ar fi fost de demnitatea ei.

— Ascultă, Lola..., începu el.

— De ce-ai venit?

— Îți datorez scuze.

— Nu vreau să le aud.

— Am făcut o greșeală în ceea ce te privește. Și-mi pare rău. Ești tînără și ar fi trebuit să mă port cu mai mare înțelepciune. N-ar fi trebuit să las relația noastră să continue. Ar fi trebuit să-i pun capăt înainte de Crăciun.

Lola simți o greutate în stomac. Chelnerul îi aduse micul dejun (ouă Benedict), iar ea luă farfuria, întrebîndu-se dacă va mai fi vreodată în stare să mănînce. Oare relația ei cu Philip nu fusese decît o mare minciună? Atunci înțelese.

— M-ai folosit, îl acuză ea.

— Of, Lola. Ne-am folosit unul de celălalt.

— Te-am iubit, continuă ea înverșunată.

— Nu, nu m-ai iubit. Ai iubit ideea că existam. E o mare diferență.

Lola trînti șervetul în farfuria cu mîncare.

— Dă-mi voie să-ți spun ceva, Philip Oakland: te urăsc. Și te voi urî toată viața. Să nu mai îndrăznești să te apropii vreodată de mine.

Cu fruntea sus, Lola se ridică și ieși din restaurant, lăsîndu-l pe Philip singur și jenat de scenă.

Puțin mai tîrziu, părăsind hotelul împreună cu maică-sa, Lola se întrebă cum va reuși să-și revină. Cînd ajunseră la aeroport, cumpără cele două ziare. Văzîndu-și fotografia în pagina trei din *Post* și citind scurtul articol despre cum Philip îi dăduse papucii pentru Schiffer, începu să se simtă mult mai bine. Nu era vreo necunoscută oarecare. Era Lola Fabrikant și într-o bună zi le va arăta ea lui Philip și lui Enid ce greșeală amarnică făcuseră atunci cînd o subestimaseră.

Acum, plimbîndu-și ochii de-a lungul stranei în care stăteau nepotul și mătușa, o zări pe Schiffer lîngă Philip, iar alături pe Annalisa Rice, cea cu părul de ambră. La cîteva strane mai în spate, se afla nesuferita de Mindy Gooch, cu coafura ei rigidă. Alături ședea James Gooch, cu acea chelie familiară și simpatică în creștetul capului. Ah, James Gooch, își spuse Lola. Uitase de el. Se pare că se întorsese din turneul de promovare și acum stătea dinaintea ei ca un semn al Providenței. Scoase telefonul și îi trimise un SMS: „Sînt în biserică, în spatele tău".

Mesajul ajunse la James un minut mai tîrziu. Auzind semnalul sonor, acesta întoarse puțin capul și-și pipăi buzunarul cu telefonul. Mindy se uită urît la el. James ridică vinovat din umeri, scoase telefonul și-și verifică pe furiș mesajul. Pielea de pe ceafă i se înroși, apoi închise telefonul. „Mi-e dor de tine. Ne vedem pe Mews, la ora trei", era mesajul Lolei.

*

* *

O oră mai tîrziu, James Gooch stătea în colțul livingului supraaglomerat al soților Rice și, uitîndu-se în jur ca să se asigure că Mindy nu era prin apropiere ca să-l vadă, reciti SMS-ul Lolei cu stomacul

palpitînd de curiozitate şi emoţie. Pe cînd părăsea biserica, o căutase din priviri, dar Lola era deja afară, pozîndu-le fotografilor. Se gîndi să-i vorbească, însă Mindy îl trase repede de-acolo. Verificîndu-şi ceasul, observă că era aproape trei. Se strecură prin mulţime şi mai cercetă o dată încăperea, căutînd-o pe nevastă-sa. Pe lîngă el trecu un chelner cu o tavă plină cu mini-clătite cu caviar, iar James profită de ocazie ca să ia două şi să şi le îndese în gură. Un alt chelner îi reumplu paharul de şampanie cu nişte Dom Perignon. Annalisa Rice depusese eforturi serioase pentru a cinsti amintirea lui Billy, invitînd cel puţin două sute de persoane în apartamentul familiei. Moartea acestuia îl şocase pe James. În avionul care îl aducea de la Houston, recitise textul de pe blogul lui Mindy – o dată în viaţă era de acord cu ea. Moartea unui prieten te face într-adevăr să realizezi că nu trăieşti la infinit şi că ai doar cîţiva ani la dispoziţie ca să fii tînăr. Mă rog, cît de cît tînăr.

Însă moartea lui Billy nu fusese decît un incident din bizara serie de evenimente care se abătuse peste capul locatarilor din 5th Avenue nr. 1 cît lipsise el. Celelalte fuseseră Catastrofa Internetului şi descoperirea Crucii Mariei Tudor, despre care lumea spunea că se aflase în apartamentul doamnei Houghton. Pe urmă veniseră supradoza lui Billy şi afirmaţia Lolei că ar fi fost însărcinată cu Philip Oakland, care o părăsise pentru Schiffer. Din cîte spunea Mindy, după o perioadă decentă de doliu urma să se anunţe căsătoria lui Philip cu Schiffer Diamond. Toate astea erau revoltătoare, se gîndi James. Şi cu biata Lola Fabrikant cum rămînea? Îi păsa cuiva de soarta ei? Îşi pusese întrebarea, dar nu avusese curajul s-o rostească.

Ei bine, acum se va lămuri. Descoperind-o pe Mindy în sufragerie, adîncită într-o conversaţie cu Enid – erau din nou prietene, după cîte se părea, şi discutau înfrigurat despre subiectul lor preferat, 5th Avenue nr. 1 –, îi făcu semn din cap, încercînd să-i atragă atenţia.

— Da? zise Mindy tăios.

— Mă duc să-l plimb pe Skippy, răspunse James, peste zgomotul mulțimii.

— De ce?

— Pentru că trebuie scos afară.

— Cum vrei, spuse ea, dînd ochii peste cap și revenind la discuție.

James încercă să se strecoare nevăzut, dar îl acostă Redmon Richardly, care vorbea cu Diane Sawyer. Redmon îl prinse de umeri și o întrebă:

— Îl cunoști pe James Gooch? De cinci săptămîni cartea lui e numărul unu pe lista bestsellerurilor din *The New York Times*.

James salută și trecu mai departe, dar de data asta îl opri redactorul-șef de la *Vanity Fair*, care voia să-i propună să scrie un articol despre Billy. Cînd reuși în sfîrșit să ajungă acasă, era trei și zece. Îl luă pe Skippy și se îndreptă în grabă spre Mews.

Mergînd cu grijă pe străduța pietruită, n-o observă imediat. Apoi auzi pe cineva strigîndu-i numele și o văzu pe Lola ivindu-se din umbra unei intrări acoperite cu vie. O clipă, James rămase uimit de înfățișarea ei. După înmormîntare, probabil că se dusese acasă și se schimbase, fiindcă acum era îmbrăcată cu niște blugi murdari și o canadiană de schi roșie, cam vèche. Însă pe chip îi flutura aceeași expresie dulce și inocentă, care îl făcuse întotdeauna să se simtă admirat și să-și dorească s-o protejeze. Skippy îi sări pe picior și Lola rîse, aplecîndu-se să-l mîngîie.

— M-am tot întrebat ce s-a întîmplat cu tine, zise James. Ești bine?

— O, James, sînt așa de fericită să te văd. M-am temut că n-o să vii. Toți s-au dat de partea lui Philip și nu mai am nici un prieten. Nici un acoperiș deasupra capului.

— Sper că nu dormi pe stradă? întrebă el îngrozit, cercetîndu-i iarăși ținuta.

— Dorm pe canapeaua unui amic. Dar știi și tu cum e. Nu pot rămîne acolo. Și nici nu mă pot

întoarce acasă, în Atlanta. Chiar dacă aş vrea, n-aş mai avea unde. Părinţii mei şi-au pierdut toţi banii.

— Doamne Dumnezeule. Cum de-a fost Oakland în stare de una ca asta?

— Nu-i pasă de mine. Nu i-a păsat niciodată. A făcut sex cu mine şi, după ce s-a săturat, s-a întors la Schiffer Diamond. Sînt foarte singură, James, zise, prinzîndu-l de mînecă, de parcă s-ar fi temut să nu dispară. Mi-e frică. Nu ştiu ce să fac.

— Primul lucru pe care trebuie să-l faci e să-ţi găseşti un apartament. Şi o slujbă. Sau ambele, declară James pe un ton categoric, ca şi cînd ar fi fost floare la ureche. Nu-mi vine să cred, zise el clătinînd din cap, că Oakland te-a dat afară fără un ban în buzunar.

— Dar aşa e.

Mintea. Philip expediase un cec de zece mii de dolari pe adresa părinţilor ei, iar Beetelle i-l trimisese Lolei prin FedEx, la apartamentul lui Thayer. Însă James nu trebuia să afle.

— Philip Oakland nu e cum îl crede lumea.

— E exact cum am bănuit întotdeauna, spuse James.

Lola ridică ochii spre el şi făcu un pas înainte, apoi îşi feri privirile, ruşinată parcă.

— Ştiu că nu ne cunoaştem de mult timp, zise cu o voce scăzută, dar speram că m-ai putea ajuta. Nu am la cine să apelez.

— Sărăcuţa de tine, murmură James şi adăugă pe un ton îndrăzneţ: Spune-mi ce pot face pentru tine şi nu voi ezita.

— Îmi poţi împrumuta douăzeci de mii de dolari?

La auzul sumei, James se albi.

— Sînt bani mulţi, răspunse el precaut.

— Îmi pare rău, spuse Lola şi se trase înapoi. N-ar fi trebuit să te deranjez. Mă gîndesc eu la ceva. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, James. Ai fost singurul care s-a purtat frumos cu mine. Felicitări pentru succesul cărţii. Am ştiut întotdeauna că eşti o vedetă, adăugă ea şi se îndepărtă.

— Lola, stai! strigă el.

Aceasta se întoarse și, zîmbind curajos, clătină din cap.

— O să mă descurc eu cumva.

James o ajunse din urmă.

— Dar vreau să te ajut. Mă gîndesc eu la o soluție.

Stabiliră să se întîlnească a doua zi după-amiază sub arcada din Parcul Washington Square. Apoi James se întoarse la petrecere, unde se ciocni cu diavolul în persoană – Philip Oakland.

— Pardon, zise James.

— Am auzit că romanul tău a ajuns pe locul întîi. Felicitări.

— Mersi.

De data asta, observă el, Philip Oakland nu părea la fel de grăbit să plece. Se hotărî așadar să-l necăjească. Pentru ce-i făcuse Lolei, merita cu vîrf și îndesat.

— Tocmai am văzut-o pe iubita ta, spuse el acuzator.

— Serios? întrebă Philip nedumerit. Pe cine, adică?

— Pe Lola Fabrikant.

Acum Philip chiar părea jenat.

— Nu mai sîntem împreună, zise, sorbind din șampanie. Scuze... am auzit bine? Ai spus că tocmai ai văzut-o?

— Exact. Pe Mews. Nu are unde să locuiască.

— Dar trebuia să fie acasă, la Atlanta. Cu părinții.

— Ei bine, nu e. E aici, în New York.

Ar mai fi zis și altele, dar apăru Schiffer Diamond și îl luă pe Philip de mînă.

— Bună, James! îl salută ea, aplecîndu-se să-l sărute pe obraz de parcă ar fi fost prieteni de-o viață.

Moartea te face să vezi un vechi prieten în orice cunoștință, se gîndi James.

— Îl știai și tu pe Billy? întrebă el.

Brusc, își aminti că Schiffer descoperise cadavrul și se simți oribil din cauza gafei comise.

— Iartă-mă.

— Nu-i nimic, îl asigură Schiffer.

Philip îi scutură mîna.

— James zice că tocmai a văzut-o pe Lola Fabrikant. Pe Mews.

— A fost la înmormîntare, încercă acesta să explice.

— Mi-e teamă că n-am zărit-o.

Cei doi schimbară o privire, apoi Schiffer se scuză și plecă.

— Mă bucur că te-am văzut, îi spuse Philip lui James și se duse după ea.

James luă un pahar plin de pe o tavă și se amestecă în mulțime. Schiffer și Philip se aflau la cîțiva pași mai încolo, ținîndu-se de mînă și încuviințînd din cap, în timp ce vorbeau cu un alt cuplu. Philip Oakland dădea impresia că nu se simte cîtuși de puțin vinovat pentru ce-i făcuse Lolei. James era dezgustat. Trecu în living și se așeză pe o canapea de două persoane îmbrăcată în pluș, cercetînd din ochi invitații. Era plin de nume răsunătoare – figuri mondene, personalități din domeniul artei, mass-mediei și modei, care alcătuiau clasa educată, amatoare de discuții politice, sociale și culturale, și care în ultimii douăzeci de ani definiseră lumea lui și a lui Mindy din New York. După ce lipsise două săptămîni, perspectiva lui se schimbase. Ce caraghioși îi păreau. Jumătate din cei prezenți suferiseră vreun fel de operație estetică, inclusiv bărbații. Moartea lui Billy nu reprezenta decît o scuză ca să mai dea o petrecere, unde să bea șampanie, să mănînce caviar și să discute despre ultimele proiecte personale. Între timp, pe stradă, fără adăpost și probabil flămîndă, se afla o tînără femeie inocentă – Lola Fabrikant –, care fusese înghițită de adunătura asta și regurgitată cînd nu se ridicase la înălțimea așteptărilor.

Un bărbat și o femeie trecură pe lîngă el și îi auzi șoptind:

— Am auzit că soții Rice au un Renoir.

— E în sufragerie. Și e foarte mic.

Urmă o pauză, apoi se auzi un rîs ascuțit.

— A costat zece milioane de dolari. Dar e un *Renoir*. Deci, cui îi pasă?

Poate ar trebui să-i ceară Annalisei cei douăzeci de mii de dolari pentru Lola. Se pare că avea atîția bani, încît nu mai știa pe ce să-i cheltuiască.

Stai puțin, își zise James. Acum avea și el bani, ba chiar mai mulți decît se așteptase. Cu două săptămîni în urmă, agentul său literar îl anunțase că, dacă vînzările mergeau în același ritm – și nu exista nici un motiv să nu fie așa –, va cîștiga cel puțin două milioane de dolari din drepturi de autor. În ciuda acestei vești uluitoare, cînd se întoarse la New York și la rutina obișnuită, James observă că viața nu i se schimbase deloc. Se trezea în fiecare dimineață tot în pielea lui James Gooch, însurat cu Mindy Gooch, ducîndu-și zilele în micuțul lor apartament. Singura diferență era că, în pauza de două săptămîni din turul de promovare, rămăsese fără ocupație.

James se ridică și traversă livingul, ieșind pe cea mai de jos dintre cele trei terase ale apartamentului soților Rice. Se aplecă peste balustradă, uitîndu-se în sus și-n jos pe 5th Avenue. Da, și bulevardul arăta exact la fel. Își termină șampania și, privind fundul paharului, se simți golit. Era prima dată în viață cînd nu se simțea amenințat de vreun dezastru iminent, nu se putea plînge de nimic și nu avea motive să-și plece fruntea rușinat. Cu toate astea, nu era mulțumit. Întorcîndu-se în casă, se uită la mulțimea invitaților și-și dori să fie pe Mews, împreună cu Lola.

*

* *

A doua zi după-masă, James și Lola se întîlniră sub arcada din Parcul Washington Square. Hotărît să joace rolul eroului, James își petrecuse întreaga

dimineață căutîndu-i Lolei un apartament. Pe Mindy ar fi șocat-o hărnicia asta, își zise el crispat, dar nevastă-sa nu avea niciodată nevoie de ajutorul lui, însă Lola, da. După ce dădu mai multe telefoane, asistenta lui Redmon Richardly îi spuse că ar exista un apartament disponibil, în imobilul unde locuia ea, la intersecția dintre 18th Street și 10th Avenue. Chiria unei garsoniere era de o mie patru sute de dolari pe lună. Găsind-o pe proprietară, care nu numai că auzise de cartea lui, dar o și citise, plăcîndu-i la nebunie, James aranjă să vadă apartamentul la trei după-amiază. Apoi se dusese la bancă și, cu senzația că e un infractor, retrase cinci mii de dolari bani gheață. Porni agale spre parc și o găsi pe Lola așteptîndu-l. Era murdară de rimel pe la ochi, fiindcă plînsese și nu se spălase.

— Ești bine? întrebă James.

— Tu ce zici? zise Lola cu amărăciune. Mă simt ca o persoană fără adăpost. Toate bunurile mele sînt într-un depozit – și mă costă o sută cincizeci de dolari pe lună să le țin acolo. N-am unde să dorm. Iar baia din locul unde stau acum e dezgustătoare. Mi-e frică și să fac duș. Ai reușit să... rezolvi ceva?

— Ți-am adus niște bani. Și încă ceva, ceva care ar trebui să te bucure foarte tare, zise, lăsînd o pauză de efect, după care adăugă mîndru: Cred că ți-am găsit un apartament.

— O, James! exclamă ea.

— E doar o mie patru sute de dolari pe lună. Dacă îți place, putem folosi banii pentru prima lună și garanția.

— Unde e? întrebă ea precaută.

După ce James îi dădu adresa, făcu o mutră dezamăgită.

— E așa de departe. E practic pe fluviu.

— E la doi pași de 5th Avenue nr. 1, o liniști el. Deci ne putem vizita oricînd.

Cu toate astea, Lola insistă să ia un taxi. Mașina opri în fața unei clădiri scunde, din cărămidă roșie,

despre care James bănuia, dat fiind locul unde se afla, că fusese pe vremuri un hotel ieftin. La parter era un bar irlandez. El și Lola urcară treptele înguste și se treziră într-un culoar scurt, cu linoleum pe jos. Apartamentul era foarte mic, nu avea mai mult de douăzeci și opt de metri pătrați – cam cît un dormitor obișnuit –, cu un dulap mic, o baie mică cu duș și două uși înguste, ce dădeau către o bucătărioară. Existau și avantaje: era curat, luminos și poziționat pe colț, astfel că avea nu una, ci două ferestre.

— Nu-i rău, zise James.

Lola se întristă. Oare coborîse atît de jos în cele doar nouă luni petrecute la New York?

Proprietara era genul de femeie bună ca pîinea caldă, cu o claie de păr decolorat și accent de localnică. Imobilul se afla în posesia familiei sale de o sută de ani; cea mai importantă cerință a ei era, după aceea de-a plăti chiria, ca toți chiriașii să fie oameni „de treabă". Lola era cumva fiica lui James? Nu, îi explică acesta, Lola îi era prietenă și de curînd avusese necazuri cu fostul iubit, care o părăsise. Perfidia bărbaților era unul dintre subiectele favorite ale proprietarei, care nu ezita să-și ajute suratele în suferință. James decretă contractul încheiat. Apartamentul, zise, îi amintea de prima sa locuință din Manhattan și de fericirea de-a avea un locșor numai al lui și de a-și croi o viață în New York.

— Vremurile bune de odinioară, îi spuse el proprietarei, scoțînd trei mii de dolari în hîrtii de o sută.

Cele două sute în plus urmau să fie folosite pentru plata utilităților.

— Acum nu-ți mai trebuie decît un pat, zise el după ce încheiară contractul. Ce-ar fi să cumpărăm o canapea extensibilă? E un Door Store chiar pe 6th Avenue.

Pe măsură ce se apropiau de partea de est a orașului, James îi observă expresia posomorîtă.

— Ce e? Nu pari prea fericită. Nu ești mulțumită că în sfîrșit ai unde să locuiești?

Lola era pradă unui atac de panică. Nu plănuise deloc să-şi ia un apartament, cu atît mai puţin unul cît o cutie de chibrituri, urît şi deprimant. Planul ei era să ia banii de la Philip şi de la James – în total, treizeci de mii de dolari – şi să se instaleze la Soho House, de unde să se relanseze glorios în societatea newyorkeză. Cum de se încurcaseră iţele aşa de repede? În plus, trei mii de dolari fuseseră deja irosiţi.

— Nu mă aşteptam să se întîmple toate atît de curînd.

— A, zise James, ridicînd un deget în aer, aşa e piaţa imobiliară din New York. Dacă nu l-am fi închiriat imediat, apartamentul s-ar fi dat într-o oră. Trebuie să acţionezi rapid.

La Door Store, James cumpără o canapea care se desfăcea într-un pat dublu, îmbrăcată într-un material bleumarin practic, pe care nu se vedeau petele, dar la a cărui atingere Lola se cutremură. Era modelul expus în magazin, îi explică James, şi scump pe deasupra. Şi aşa mai zburară pe fereastră încă o mie cinci sute de dolari.

James o însoţi pînă la apartamentul gol, unde trebuia să aştepte livrarea patului.

— Nu ştiu cum ai reuşit să faci toate astea, zise Lola cu o voce slabă. Mulţumesc, adăugă şi-l sărută pe James pe obraz.

— O să trec mîine pe-aici, să văd cum te-ai acomodat.

— Abia aştept.

Mai rămăseseră încă o mie cinci sute de dolari, dar deocamdată Lola nu îndrăznea să i-i ceară. Însă va trebui să aducă vorba despre ei mîine.

După plecarea lui James, se duse imediat să-l vadă pe Thayer Core.

— Mi-am găsit un apartament.

— Cum ai reuşit? o întrebă Thayer, ridicînd ochii de la computer.

— Mi l-a găsit James Gooch, răspunse ea, scoţîndu-şi haina. Mi l-a şi plătit.

— E un idiot.

— E îndrăgostit de mine.

Brusc, Lola simţi un val de entuziasm la gîndul că va pleca din apartamentul lui Thayer şi al lui Josh. Thayer începuse să exagereze, cerîndu-i sex oral şi îmbufnîndu-se dacă nu-i făcea pe plac. Îi spunea mereu că o avea la mînă şi că nu va ezita să treacă la acţiune.

— Cu ce mă ai la mînă? îl lua ea în zeflemea.

— O să vezi, venea răspunsul lui vag.

— Taci din gură, Thayer. Eşti un nerod înfumurat, îi reaminti ea acum.

— Credeam că încerci să te întorci pe 5th Avenue nr. 1. Am nevoie de informaţii.

— O să le obţin de la James.

— Şi dacă îţi cere în schimb să faci sex cu el?

— Doar fac sex *cu tine*. Care-ar fi diferenţa? Cel puţin, el nu are nici o boală.

— De unde ştii?

— Ştiu. Se culcă de douăzeci de ani cu aceeaşi femeie. Nevastă-sa.

— Poate se mai culcă şi cu prostituate.

Lola dădu ochii peste cap exasperată.

— Nu toţi bărbaţii sînt ca tine, Thayer. Mai există şi oameni de onoare.

— Mda, zise acesta, dînd din cap. Ca James Gooch, de pildă. Un bărbat care e la un pas de a-şi înşela soţia. Deşi, dacă aş fi însurat cu Mindy Gooch, asta aş face şi eu.

A doua zi, bătînd la uşa noului apartament, James o găsi pe Lola stînd pe salteaua canapelei extensibile cu ochii în lacrimi.

— Acum ce mai e? întrebă el, făcîndu-şi loc alături.

— Uită-te şi tu. N-am nici măcar o pernă.

— Îţi aduc eu una de acasă. Nevastă-mea n-o să observe.

— Nu vreau perne vechi de la tine de acasă, refuză Lola, întrebîndu-se cum de reuşise să şi-l aleagă drept salvator tocmai pe cel mai zgîrcit om

din Manhattan. Crezi că mi-ai putea da nişte bani? Poate cei o mie cinci sute?

— Nu ţi-i pot da pe toţi odată. Nevastă-mea o să intre la bănuieli.

După ce cîntărise atent situaţia, James hotărîse să-i plătească Lolei chiria pe următoarele şase luni, dîndu-i lunar două mii de dolari de cheltuială.

— Cînd o să-ţi găseşti o slujbă, totul o să fie bine. O să ai mult mai mulţi bani decît aveam eu la vîrsta ta.

De atunci, James trecu în fiecare după-amiază pe la Lola, invitind-o deseori la barul irlandez de la parter – pentru a fi sigur că mînca bine, măcar o dată pe zi, spunea el. După aceea mai petrecea puţin timp cu ea în apartament. Îi plăcea spaţiul acela aerisit şi lumina după-amiezii ce se revărsa prin ferestre. Observă că aici era mai multă lumină decît în apartamentul lui.

— James, am nevoie de un televizor.

— Dar ai computer, răspunse James. Nu poţi să te uiţi la serialele TV pe internet? Nu aşa procedează toată lumea?

— Toată lumea are computer. Şi televizor.

— Ai putea să citeşti o carte. Ai citit *Anna Karenina*? Sau *Doamna Bovary*?

— Da, şi m-au plictisit. În plus, n-am loc pentru cărţi, se plînse ea, arătînd spre spaţiul strîmt din jur.

James îi cumpără un televizor – un Panasonic cu diagonala de patruzeci de centimetri –, pe care îl aşezară pe pervaz.

În ziua de dinaintea plecării în turneul de promovare, James sosi mai devreme decît de obicei. Era unsprezece, dar Lola încă mai dormea cu capul pe perna cumpărată de la ABC Carpet, împreună cu o plapumă cu puf, despre care James bănuia că depăşea mia de dolari. Cînd o întrebase, Lola îi spusese că o luase la reduceri numai cu o sută. Doar nu se aştepta să doarmă fără plapumă, nu? Nu, într-adevăr, se arătă el de acord.

— Cît e ceasul? se interesă Lola, întorcîndu-se spre el.

— E aproape prînzul.

Faptul că o găsea încă în pat îl enerva puţin şi se întrebă ce făcuse cu o noapte înainte de dormea pînă în miezul zilei. Sau poate că era deprimată.

— Plec mîine la prima oră. Voiam să-mi iau la revedere. Şi să mă asigur că eşti OK.

— Cînd o să te mai văd?

Lola se întinse, îndreptîndu-şi palmele spre tavan. Era îmbrăcată cu un top portocaliu, fără altceva pe dedesubt.

— Peste o lună.

— Unde te duci? întrebă ea alarmată.

— În Anglia, Scoţia, Irlanda, la Paris, în Germania, în Australia şi în Noua Zeelandă.

— Groaznic.

— Groaznic pentru noi, dar bine pentru carte.

Lola azvîrli pătura cît colo şi bătu uşurel locul de alături.

— Ţine-mă în braţe. O să-mi fie dor de tine.

— Nu cred că..., spuse James precaut, în ciuda pulsului ridicat.

— E doar o îmbrăţişare, James, îi atrase ea atenţia. Asta nu supără pe nimeni.

Se urcă lîngă ea în pat, aranjîndu-şi cu gesturi stîngace trupul deşirat, astfel încît să lase cîţiva centimetri buni între ei. Lola se întoarse, ghemuindu-şi genunchii în poala lui. Respiraţia îi era înţepătoare din pricina mirosului persistent de vodcă şi ţigări, ceea ce îl determină să se întrebe din nou pe unde umblase. Făcuse oare sex cu cineva?

— Eşti caraghios, îi zise ea.

— Da?

— Uită-te la tine, chicoti Lola. Eşti ţeapăn ca o scîndură.

— Nu sînt sigur dacă e bine să facem asta.

— Nu facem nimic, replică ea. Dar ai vrea, nu?

— Sînt însurat, şopti el.

— Nevastă-ta nu va afla niciodată.

Lola îşi plimbă degetele peste pieptul lui şi îi atinse penisul.

— Eşti excitat.

Începu să-i sărute buzele, înfigîndu-şi limba cărnoasă printre dinţii lui. James era prea speriat ca să se opună. Sărutările astea erau cu totul diferite de cele ale lui Mindy, care prefera pupicii uscaţi. Nici nu-şi mai amintea cînd sărutase ultima oară pe cineva în felul ăsta, minunîndu-se că oamenii – că el, la o adică – încă se mai giugiuleau. Pielea Lolei era aşa de fină, ca de bebeluş, îşi zise el, atingîndu-i braţul. Gîtul îi era netend şi fără vreo cută. James îi atinse ezitant sînii prin materialul bluzei, simţindu-i sfîrcurile întărite. Apoi se rostogoli peste ea, proptindu-se în mîini ca s-o privească. Să continue oare? Nu mai făcuse dragoste de atîta vreme, încît se întreba dacă mai ştia cum.

— Te vreau în mine, îi spuse Lola, atingîndu-i penisul. Îţi vreau „cocoşelul" gros în „păsărica" mea umedă.

Simpla aluzie la actul sexual se dovedi prea mult pentru el. Pe cînd se căznea să-şi desfacă fermoarul, inevitabilul se produse. Ejaculase.

— La dracu'!

— Ce e? zise Lola ridicîndu-se.

— Tocmai am... ştii tu.

Îşi strecură mîna în pantaloni şi simţi umezeală.

— La dracu'!

Lola se ridică în genunchi în spatele lui şi-i masă umerii.

— Nu contează. E doar prima dată.

James îi luă mîna şi o duse la buze.

— Eşti aşa de dulce. Eşti cea mai dulce fată din cîte am cunoscut.

— Serios? se miră Lola sărind din pat şi trăgîndu-şi pe ea o pereche de pantaloni de trening din caşmir. James, începu ea cu o voce siropoasă, dacă tot pleci şi n-o să te mai văd o lună...

— Ai nevoie de bani? N-am decît şaizeci de dolari, zise el, după ce se scotoci prin buzunare.

— E un bancomat la magazinul din colţ. Te superi? Îi datorez două sute de dolari proprietarei. Pentru utilităţi. Şi doar n-ai vrea să flămînzesc cît timp lipseşti.

— Nu, cu siguranţă. Dar ar trebui să-ţi cauţi o slujbă.

— O să-mi caut, îl asigură ea. Însă e tare greu.

— Nu te pot ajuta la infinit, spuse James, cu gîndul la fiascoul de mai devreme.

— Nici nu-ţi cer asta.

Afară, pe trotuar, îl luă de mînă.

— Nu ştiu ce m-aş face fără tine.

James retrase cinci sute de dolari de la bancomat şi i-i întinse Lolei.

— O să-mi fie dor de tine, zise ea îmbrăţişîndu-l. Sună-mă de îndată ce te întorci. Şi data viitoare o să fie bine, îi mai strigă peste umăr.

James se uită lung în urma ei, apoi o luă pe 9th Avenue. Era oare posibil să fi fost fraierit? Nu, se linişti el, Lola nu era genul ăla. De altfel, zisese că voia s-o facă din nou. Plin de încredere, coborî cu paşi mari 5th Avenue şi, pînă ajunse acasă, se convinsese deja că ejacularea prematură fusese un lucru bun. Nu avusese loc nici un schimb de fluide, aşadar nu se putea afirma că o înşelase pe nevastă-sa.

20

În seara aceea, îndreptîndu-se spre locuinţa lui Thayer Core, Lola se opri peste drum de 5th Avenue nr. 1 şi se uită lung la intrare, aşa cum făcea deseori, în speranţa de-a se întîlni cu Philip sau cu Schiffer. Cu o săptămînă înainte, cei doi îşi anunţaseră logodna, ştirea apărînd în toate tabloidele şi pe toate programele de divertisment, de parcă faptul că două persoane nu tocmai tinere îşi uneau destinele era nu numai o mare chestie, ci şi o sursă de inspiraţie pentru toate femeile între două vîrste, încă celibatare, din întreaga lume. Schiffer apăruse la *Oprah*, chipurile ca să promoveze serialul *Doamna stareţă*, dar în realitate, îşi spuse Lola, ca să se laude cu viitoarea nuntă. Căsătoria lor dăduse startul unui nou trend, afirma Oprah, în care femeile şi bărbaţii îşi regăseau primele iubiri şi îşi dădeau seama că erau sortiţi să fie împreună.

— Dar de data asta sîntem mai bătrîni şi mai înţelepţi. Sper! observase Schiffer, remarca ei smulgînd publicului un hohot de rîs înţelegător.

Încă nu stabiliseră o dată şi un loc, dar voiau să organizeze ceva intim şi mai neconvenţional. Schiffer îşi alesese deja o rochie de mireasă – una dreaptă şi scurtă, brodată cu mărgele argintii – pe care Oprah o ridică spre camerele de filmat. În timp ce publicul scotea exclamaţii de încîntare, Lolei i se făcu greaţă. Despre nunta ei ar fi trebuit să trăncănească Oprah, nu despre a lui Schiffer. Iar aceasta

ar fi trebuit să aleagă o rochie mai frumoasă – ceva tradițional, cu dantelă și trenă. Lolei nu-i mai ieșea din cap nunta asta; plină de invidie și de furie, visa să se întîlnească față-n față, fie cu Philip, fie cu Schiffer. De aici și opririle ocazionale pe trotuarul de vizavi de 5th Avenue nr. 1. Totuși nu îndrăznea să rămînă acolo prea mult – existau șanse să dea peste Philip sau Schiffer, dar la fel de bine s-ar fi putut să se întîlnească cu Enid.

La trei zile după slujba de comemorare a lui Billy Litchfield, bătrîna o sunase și, fiindcă nu recunoscuse numărul, Lola îi răspunsese.

— Am auzit că te-ai întors la New York.

— Așa e.

— Mi-aș dori să n-o fi făcut, zisese Enid, oftînd dezaprobator. Cum plănuiești să supraviețuiești?

— Sincer, Enid, asta nu e treaba ta, îi răspunsese Lola, închizînd.

Însă acum reintrase în radarul bătrînei și trebuia să fie cu băgare de seamă. Nu era deloc sigură de ce-ar fi fost Enid în stare să facă.

Dar în seara cu pricina, stînd vizavi de clădirea din 5th Avenue nr. 1, nu reuși s-o vadă decît pe Mindy Gooch, care intra trăgînd după ea un cărucior de cumpărături plin.

— Am nevoie de-o slujbă, îi spuse ea lui Thayer, cîteva minute mai tîrziu, trîntindu-se pe maldărul de haine nespălate pe care dormea Josh.

— De ce?

— Nu fi tîmpit. Pentru că-mi trebuie bani.

— Ca oricărui newyorkez pînă-n treizeci de ani. Generația anilor '50 a pus mîna pe toți banii. Noi, tinerii, am rămas cu buzele umflate.

— Nu glumi, zise Lola. Vorbesc serios. James Gooch a plecat din nou. Și n-am scos de la el decît cinci sute de dolari. E așa de zgîrcit. Cartea lui e de două săptămîni pe lista bestsellerurilor. Și primește cinci mii de dolari pentru fiecare săptămînă. Ca bonus. I-am zis că ar trebui să-mi dea mie banii, spuse, încrucișîndu-și brațele și mijind ochii.

— El ce-a zis? Ai făcut sex cu el, nu-i așa? Deci îți e dator. Pentru că, sincer, în afară de bani, alt motiv de-a face sex cu el nu există.

— Nu sînt o curvă, mîrîi Lola.

— Apropo, rîse Thayer, s-ar putea să am o slujbă pentru tine. Cineva mi-a trimis o cerere pe e-mail. Se caută scriitori. De fapt, scriitoare. Pentru un nou site. Plătesc o mie de dolari pe text. Asta mi-a cam dat de bănuit, dar n-ar strica să încerci.

Lola își notă informația. Statul degeaba la New York era mult mai costisitor decît își imaginase. Dacă își mai petrecea mult timp singură în chichineața aia, o lua razna. Pe la nouă seara trebuia să iasă și să-și caute adăpost într-unul din cluburile de noapte din Meatpacking District. Portarii o cunoșteau și de obicei o lăsau să intre gratis, fiindcă tinerele drăguțe și singure erau considerate o atracție. Și rareori se întîmpla să plătească băutura. Dar de mîncat, tot trebuia să mănînce, plus că-i trebuiau haine ca să arate bine și să primească băutură gratis. Era un cerc vicios. Avea nevoie de bani, fie și numai pentru stilul ăsta de viață.

A doua zi se duse la adresa din e-mail. Imobilul nu era prea departe de clădirea în care stătea ea. Era una dintre construcțiile noi-nouțe și impunătoare care răsăriseră în zona High Line, cu vedere spre fluviul Hudson. Pe adresă scria apartamentul 16C. În loc să sune și s-o anunțe, așa cum se proceda în 5th Avenue nr. 1, portarul o rugă numai să semneze într-un tabel orar, de parcă s-ar fi dus la un birou. Bătînd la ușă, se trezi întîmpinată de un bărbat relativ tînăr, cu un tatuaj neliniștitor în jurul gîtului; la o privire mai atentă, văzu că nu doar gîtul îi era tatuat, ci și întreg brațul drept. În nara stîngă avea un cercel.

— Trebuie să fii Lola. Eu sînt Marquee, se prezentă el, fără a se osteni să-i strîngă mîna.

— Marquee? se miră Lola, urmîndu-l într-un living modest mobilat, cu vedere liberă spre autostrada

West Side, apele cafenii ale fluviului Hudson și conturul clădirilor din New Jersey. Te cheamă Marquee?

— Exact, răspunse acesta degajat. Te deranjează? Ești cumva una din ăia care sînt deranjați de nume?

— Nu! pufni Lola, vrînd să-i arate, încă din primele minute, că n-o intimida. Doar că n-am mai auzit de nimeni cu un asemenea nume.

— Asta fiindcă eu l-am inventat. Există un singur Marquee în lume și vreau ca lumea să-și amintească asta. Deci, ce experiență ai?

Lola cercetă încăperea. Mobilierul consta în două canapele mici, care la prima vedere păreau îmbrăcate în material alb. La o cercetare mai atentă, constată că materialul era muselină albă, de parcă respectivele canapele n-ar fi avut pe ele decît lenjeria intimă.

— Dar tu?

— Am făcut niște bani. După cum observi, zise, arătînd cu un gest apartamentul. Știi cît costă un loc ca ăsta?

— Nici n-aș îndrăzni să ghicesc.

— Două milioane. Și n-are decît un dormitor.

— Uau! exclamă Lola, prefăcîndu-se impresionată. Deci, în ce constă slujba asta? întrebă, ridicîndu-se și apropiindu-se de fereastră.

— Scrii articole despre sex.

— Foarte original.

— Chiar este, o asigură Marquee fără ironie. Vezi tu, problema cu majoritatea articolelor despre sex este că... ei bine, nu e nici un pic de sex în ele. Toate îi dau înainte cu relațiile și alte rahaturi. Nimeni nu e interesant de așa ceva. Ideea mea e nouă-nouță. N-a mai făcut nimeni niciodată ceva asemănător. O rubrică despre sex care să vorbească într-adevăr despre așa ceva.

— Dar asta nu se cheamă pornografie?

— Dacă susții că ești scriitoare de articole despre sex, atunci vorbește-mi despre sex.

— Dacă mă angajezi să facem sex, atunci arată-mi banii.

— Vrei bani? Am bani, o grămadă. Marquee scoase un teanc de bancnote din buzunar și i-l flutură pe sub nas. Uite care-i învoiala: îți dau o mie de dolari pe articol.

— Am nevoie de jumătate ca avans.

— Bine, zise el, extrăgînd din teanc cinci bancnote de o sută. Și vreau detalii. Multe și mărunte. Ce, unde și cum s-a petrecut.

În seara aceea, în loc să se ducă la club, Lola rămase acasă și scrise despre sexul cu Philip. Descoperi că era un exercițiu surprinzător de ușor, eliberator chiar. Pe măsură ce scria, se înfuria tot mai tare din pricina cruzimii cu care fusese părăsită pentru Schiffer. „Avea un penis umflat, cu testicule care atîrnau într-un săculeț de piele acoperită cu păr țepos. Și mai avea și riduri pe gît. Și firicele de păr care începuseră să-i răsară pe lobii urechilor. La început mi s-au părut drăguțe." Terminînd textul și recitindu-l, se trezi că tînjea să mai scrie și hotărî că Philip merita mai mult decît un amărît de articolaș. Schimbîndu-i numele și profesia, putea să mai scrie încă trei. Apoi, gîndindu-se la cea mai bună modalitate de-a cheltui banii, frunzări tabloidele și descoperi o rochie Hervé Léger mulată, care ar fi arătat senzațional pe ea.

*

* *

Cîteva zile mai tîrziu, Enid Merle își făcea curat în dulapurile din bucătărie. Așa proceda în fiecare an, fiindcă nu dorea să se transforme într-una din acele bătrîne care strîng vechituri și praf. Tocmai scotea o cutie de metal umplută cu obiecte din argint, cînd auzi soneria. Deschise ușa și o găsi pe Mindy Gooch spumegînd de mînie în prag.

— Ai văzut?

— Ce? întrebă Enid la rîndul ei, ușor enervată.

Acum, că se împrietenise iarăşi cu Mindy, nu mai scăpa de ea.

— Ce scrie pe Snarker. N-o să-ţi placă deloc.

Traversă livingul cu paşi mari şi hotărîţi, se aşeză la computerul lui Enid şi deschise pagina.

— De luni de zile mă tot plîng de textele puse pe blog de acest Thayer Core, zise pe un ton mustrător, de parcă Enid ar fi fost de vină. Şi nimeni nu le-a luat în serios. Poate că unii îşi vor mai schimba atitudinea după ce-a apărut ăsta despre Philip.

Enid îşi potrivi ochelarii şi se uită peste umărul lui Mindy. „Bogat şi neliniştit" scria cu litere mici şi roşii, iar dedesubt, cu litere mari şi negre, „Iadul nu e la fel de înfricoşător ca răzbunarea unei femei", alături de o fotografie a Lolei făcută în faţa bisericii, la slujba de comemorare. Enid o împinse pe Mindy de pe scaun şi începu să citească.

„Încîntătoarea Lola Fabrikant, năpăstuita iubită a scenaristului de două parale Philip Oakland, se răzbună pe el săptămîna aceasta, oferindu-ne propria versiune strălucită a partidelor de sex cu un bărbat care seamănă leit cu burlacul tomnatic." Cuvintele „versiune strălucită" erau scrise cu roşu şi, dînd clic pe ele, Enid se trezi pe un site intitulat Gaura Cheii, unde apărea încă o fotografie a Lolei, urmată de o imagine foarte colorată şi detaliată în care o tînără făcea sex cu un bărbat trecut de prima tinereţe. După cum erau descrişi dinţii, mîinile şi firicelele de păr de pe lobii urechilor bărbatului, nu putea fi vorba decît de Philip. Însă Enid nu avu puterea să citească detaliile despre penisul lui.

— Ei bine? se răsti Mindy. Ai de gînd să iei vreo măsură?

— Ţi-am zis să-l angajezi pe Thayer ăsta, spuse Enid, aruncîndu-i o privire obosită. Cu luni de zile în urmă. Dacă mă ascultai, n-am mai fi avut probleme din astea.

— Dar de ce să-l angajez eu? De ce nu-l angajezi tu?

— Fiindcă, dacă ar lucra pentru mine, şi-ar continua rutina: s-ar duce la petreceri, ar inventa tot

soiul de chestii și ar scrie lucruri neplăcute. Dacă l-ai angaja tu, ar lucra la o corporație. Ar fi obligat să-și petreacă ziua într-o clădire de birouri, ar merge cu metroul la muncă, la fel ca toți ceilalți roboți, și și-ar mînca sendvișul la birou. Asta o să-i ofere o perspectivă cu totul diferită asupra vieții.

— Cu Lola Fabrikant ce facem?

— Nu-ți face griji pentru ea, dragă, zîmbi Enid. Mă ocup eu. O să-i ofer exact ce caută – publicitate.

Două zile mai tîrziu, în editorialul lui Enid apăru „adevărata poveste" a Lolei Fabrikant. Era scris totul negru pe alb: cum încercase Lola să pretindă că e însărcinată ca să-și găsească un bărbat, cum făcuse din haine și statut social o obsesie, cum nu-și bătea niciodată capul să fie responsabilă pentru faptele ei sau cum nu se gîndea niciodată la semenii ei. Era un portret desăvîrșit al tinerei din zilele noastre, cu toate neajunsurile și lipsurile ei. Descrisă pe cel mai mustrător-educativ ton de care era în stare Enid, Lola trecea drept imaginea emblematică a falselor valori.

În după-amiaza în care apăru articolul, Lola stătea pe patul din micul ei apartament, citind ce se scrie despre ea pe internet. Ziarul era lîngă computer, deschis la pagina cu editorialul. După o primă lectură, izbucnise în lacrimi. De unde atîta cruzime? Dar editorialul nu era tot: acesta dăduse naștere unei furtuni de comentarii negative despre Lola. Era catalogată drept o stricată și o curvă; trăsăturile ei fizice erau disecate și considerate a lăsa oarecum de dorit (unii presupuseseră, în mod corect, că-și făcuse operație la nas și-și pusese implanturi cu silicon). Sute de bărbați îi lăsaseră mesaje pe Facebook, în care descriau ce ar vrea să-i facă, din punct de vedere sexual. Sugestiile nu erau deloc plăcute. Unul scrisese că i-ar „îndesa testiculele pe gît pînă s-ar sufoca și i-ar ieși ochii din cap". Pînă în dimineața aceea, Lolei îi plăcuse la nebunie răutatea nestăpînită a internetului, bănuind că cei despre care se scria își meritau

într-un fel soarta. Însă acum, cînd săgeţile otrăvite o vizau în mod direct, era cu totul altă poveste. Se simţea ca un animal rănit care lasă în urmă o dîră de sînge. După ce mai citi un comentariu, în care autorul decretase că Lolele acestei lumi merită să moară singure într-o magherniţă, izbucni iarăşi în lacrimi.

Nu e cinstit, îşi zise, cuprinzîndu-şi trupul cu braţele şi legănîndu-se înainte şi-napoi pe saltea. Presupusese în mod firesc că, atunci cînd va ajunge celebră, va fi adorată de toţi. Disperată, îi mai trimise un SMS lui Thayer: „Unde eşti?????!!!!!". Aşteptă cîteva minute. Văzînd că nu primeşte nici un răspuns, mai scrise unul: „Nu pot să ies din casă. Mi-e foame. Am nevoie de mîncare". Îl expedie, urmat imediat de un altul: „Adu şi ceva de băut". O oră mai tîrziu, Thayer îi răspunse în sfîrşit cu un singur cuvînt: „Ocupat".

În cele din urmă îşi făcu apariţia, aducînd o pungă de pufuleţi cu brînză.

— E numai vina ta, ţipă Lola.

— A mea? se miră Thayer. Credeam că asta ţi-ai dorit dintotdeauna.

— Da. Dar nu aşa.

— Atunci trebuia să te abţii, zise el, ridicînd din umeri. Ai auzit vreodată de liberul arbitru?

— Trebuie să rezolvi problema asta.

— Nu pot.

Deschise punga de pufuleţi şi-şi îndesă vreo patru în gură.

— Mi-am găsit o slujbă. Lucrez pentru Mindy Gooch.

— Ce?! exclamă Lola şocată. Credeam c-o urăşti.

— O urăsc, dar nu zice nimeni că e musai să-i urăsc banii. Primesc o sută de mii de dolari pe an. Lucrez în departamentul de *new media*. În şase luni probabil c-o să ajung să-l conduc. Ăia de-acolo n-au habar de nimic.

— Şi eu, eu ce-ar trebui să fac?

Thayer se uită impasibil la ea.

— De unde să ştiu eu? Dar dacă nu reuşeşti să scoţi nimic din publicitatea pe care ţi-am creat-o, atunci eşti o ratată mai mare decît mi-am închipuit.

*

* *

Veni şi luna iunie, aducînd cu ea o vreme extrem de călduroasă. De trei zile, temperaturile depăşeau 30°, iar apartamentul familiei Gooch se supraîncălzise deja, James fiind silit să deschidă aparatul de aer condiţionat hîrbuit. Stînd sub el într-o dimineaţă, aplecat asupra computerului şi bîntuit de gîndul de-a se apuca de o nouă carte, asculta zgomotele făcute de nevastă-sa şi de Sam, care împachetau în dormitorul băiatului. Se uită la ceas. Autocarul pleca peste patruzeci de minute. Mindy şi Sam trebuiau s-o ia din loc din clipă-n clipă. De îndată ce ieşeau pe uşă, se va apuca să citească articolul Lolei. Cînd se întorsese din ultima etapă a turului de promovare, epuizat şi confuz din pricina schimbării fusului orar, pretinsese că era prea obosit fie şi numai să se gîndească la scris, dar avusese destulă energie să se ducă la apartamentul Lolei, de şase ori în zece zile, şi să facă dragoste cu ea la fiecare vizită. Într-o după-amiază, se aşezase deasupra lui, în timp ce el îi desfăcea labiile şi-i lingea clitorisul mic şi tare; cu alt prilej, făcuse sex cu el în timp ce James era întins pe spate, aşezîndu-şi fundul în dreptul feţei lui, iar el băgîndu-şi şi scoţîndu-şi degetul mijlociu din anusul ei. În serile de după aceste întîlniri, Mindy venea acasă şi observa că e în toane bune. El îi răspundea că era într-adevăr şi că, după atîta muncă asiduă, n-avea oare dreptul să fie? Apoi Mindy aducea vorba despre casa de la ţară. Nu-şi permiteau, recunoştea ea, o casă în Hamptons, dar puteau găsi ceva în districtul Litchfield, care era o zonă la fel de frumoasă şi poate chiar mai potrivită decît Hamptons, pentru că era încă populată de

artişti, nu invadată de finanţişti. În stilul ei insistent, Mindy îl convinsese să meargă cu maşina pînă în Litchfield în weekend; s-au cazat două nopţi la Mayflower Inn, la preţul de două mii de dolari, în timpul zilei ieşind să se uite la casele din împrejurimi. Mindy, după cum ştia şi James, încerca să fie rezonabilă, limitînd opţiunile la casele sub un milion trei sute de mii de dolari. James le găsea tuturor cusur. Poate într-un gest de sfidare, Mindy îl înscrisese pe Sam la o lună de lecţii de tenis în orăşelul Washington din Connecticut, unde băiatul avea să fie cazat în căminul unei şcoli private.

Acum, în vreme ce Mindy îi făcea lui Sam bagajele, James se întreba dacă să îndrăznească să tragă puţin cu ochiul la rubrica Lolei. În ultimul articol scrisese despre momentul în care el ezitase între a o penetra cu un vibrator sau cu penisul. Spre deosebire de Mindy, Lola avusese destulă minte să-i schimbe numele – spunîndu-i „Terminatorul", fiindcă îi producea orgasme atît de puternice încît o terminau –, iar el fusese prea încîntat ca să se supere. Îi cumpărase, chiar o brăţară Hermès emailată pe care şi-o dorise cu disperare, spunîndu-i că toate femeile din Upper East Side aveau una. Plătise cash, această mişcare inteligentă garantîndu-i că Mindy nu va afla de achiziţie. Se uita cu jind la computer, nerăbdător să afle dacă Lola mai scrisese despre el şi, dacă da, ce zisese. Dar cu Mindy încă acasă, hotărî că era prea riscant. Dacă-l prindea? Rezistînd vitejeşte ispitei, se ridică de pe scaun şi se duse în dormitorul lui Sam.

— Patru săptămîni de tenis, îi spuse fiului. Crezi c-o să te plictiseşti?

Mindy aşeza nişte şosete sport albe, din bumbac, în bagajul băiatului.

— Nu, n-o să se plictisească, îi răspunse în locul lui.

— Urăsc chestia asta – să împrumutăm obiceiurile claselor de sus. Baschetul ce are? Pentru mine a fost bun.

— Fiul tău e diferit de tine, James, pufni Mindy. Fiind un bărbat adult, cu o inteligenţă peste medie, ar fi trebuit să-ţi dai seama pînă acum.

— Hmm...

Mindy fusese cam tăioasă în ultima vreme şi, temîndu-se că atitudinea asta avea de-a face cu oarecare bănuieli în privinţa aventurii lui cu Lola, nu insistă.

— În plus, adăugă ea, vreau ca Sam să se simtă în largul lui în zona aceea. Vom avea o casă acolo în curînd şi ţin să-şi facă o mulţime de prieteni.

— Vom avea o casă?

— Da, James, vom avea, îl asigură Mindy cu un zîmbet scurt.

James se simţi brusc cuprins de agitaţie, aşa că se duse în bucătărie să-şi mai toarne o cană cu cafea. Peste cîteva minute, Mindy şi Sam îşi luară la revedere şi plecară spre autogară; de acolo, ea se ducea direct la birou. De îndată ce auzi a doua uşă închizîndu-se, James se repezi la computer, scrise adresa şi citi: „Terminatorul loveşte din nou. Vîrîndu-şi <<cocoşelul>> în <<păsărica>> mea fierbinte şi umedă, a trecut din nou la una din faptele sale mîrşave, gîdilîndu-mi anusul în timp ce eu îl secătuiam".

— Lola, zisese el, după ce citise primul text despre partidele lor de sex, cum poţi să faci aşa ceva? Nu te îngrijorează reputaţia ta? Ce se va întîmpla într-o bună zi, cînd vei vrea să-ţi găseşti o slujbă serioasă şi angajatorul va citi chestiile astea?

Lola se mulţumise să se uite la el, de parcă trăia din nou pe altă lume.

— Nu e nici o diferenţă între mine şi alte celebrităţi care au lansat casete porno. Asta nu le-a afectat cariera. Dimpotrivă, *le-a creat* o carieră.

Continuînd să citească blogul Lolei, James îşi simţi penisul în erecţie atingîndu-i piciorul şi distrăgîndu-i atenţia. Se duse în baie şi ejaculă, ascunzînd dovada într-un şerveţel, după care trase apa la toaletă. Se uită în oglindă şi dădu din cap. Hotărî să încerce neapărat sexul anal cînd se va vedea cu Lola.

*
* *

Mindy îl urmări cu privirea pe Sam, în timp ce acesta se urca în autobuzul de Southbury, Connecticut, şi-i făcu cu mîna la fereastră pînă ce maşina ieşi din garajul subteran. Traversînd în grabă autogara Port Authority, răsuflă uşurată că Sam plecase într-un loc unde Paul Rice nu-i putea face rău. Opri un taxi, se strecură pe bancheta din spate şi pescui din geantă bucăţica de hîrtie împăturită. „Sam e vinovatul" mîzgălise Paul Rice pe ea cu creionul, cu scrisul lui mărunt şi copilăresc. Hîrtia purta antetul hotelului Four Seasons din Bangkok. Din cîte se părea, Paul Rice avea un stoc întreg de blocnotesuri.

Împături din nou hîrtia şi o puse în geantă. Găsise bileţelul în cutia de scrisori chiar zilele trecute şi, cu toate că James era convins că-şi dorea o casă la ţară doar ca să-şi satisfacă propria vanitate, în realitate, se apucase de aceste căutări pentru a găsi un loc în care ea şi Sam să dispară din calea lui Paul fără a trezi bănuieli. Un om care putea acapara întreaga bursă de mărfuri a unei ţări era probabil în stare de orice, inclusiv să persecute un băieţel. În vreme ce atenţia locatarilor din 5th Avenue nr. 1 fusese în totalitate acaparată de moartea lui Billy, Paul nu participase nici la slujbă, nici la petrecerea Annalisei. Cine ştie, poate că încă mai investiga cine tăiase cablurile de la internet şi poate că în cele din urmă va reuşi să adune dovezi împotriva lui Sam.

Mindy ştia, ca şi Paul Rice, că Sam era vinovatul. N-avea să spună nimănui, fireşte, nici măcar lui James, dar acesta nu era singurul secret pe care îl păstra. Intrînd cu paşi hotărîţi în birou, trecu pe lîngă Thayer Core – aşezat în boxa lui ca un animal în cuşcă, acesta parcurgea o listă lungă cu e-mailuri. Mindy se opri şi-şi strecură capul pe după marginea

peretelui despărţior, uitîndu-se de sus, pentru a-i reaminti de autoritatea pe care o avea asupra lui.

— Ai printat notiţele de la întîlnirea de ieri?

Thayer îşi împinse scaunul în spate şi, parcă pentru a-i submina autoritatea, îşi ridică picioarele pe birou şi-şi încrucişă braţele.

— Care întîlnire?

— Toate.

Mindy dădu să plece, apoi se opri, ca şi cînd şi-ar fi amintit ceva.

— Am nevoie şi de un exemplar printat din articolul Lolei Fabrikant.

După ce Mindy intră în birou, Thayer mormăi:

— Nu poţi să-l citeşti pe computer, ca toată lumea?

Se ridică şi străbătu agale hăţişul de birouri minuscule, îndreptîndu-se spre imprimantă, de unde luă articolul Lolei. Îl citi rapid şi clătină din cap. Iar şi-o trăgea cu James Gooch. Oare Mindy era chiar aşa de toantă încît nu-şi dădea seama că Lola scria despre soţul ei? Bleah. Asta însemna că între el şi James distanţa nu era prea mare. Dar James îi dădea bani Lolei şi, cum el se bucura de aceleaşi privilegii gratis, nu prea avea motive să se plîngă.

— Poftim, zise Thayer cu o reverenţă, aşezînd hîrtiile pe biroul lui Mindy.

— Mulţumesc, răspunse ea, continuînd să se uite fix la ecranul calculatorului.

Thayer rămase o clipă locului, observînd-o atent.

— Îmi dai o mărire de salariu? o întrebă.

Asta îi atrase atenţia lui Mindy, care îşi puse ochelarii de citit, luă paginile printate şi se uită la ele, apoi la el.

— De cît timp eşti la noi?

— De-o lună.

— Deja te plătesc cu o sută de mii de dolari pe an.

— Nu-i destul.

— Vino peste vreo cinci luni şi-o să văd ce pot face.

Babă nenorocită, o înjură Thayer în gînd, întorcîndu-se la birou. Dar, în mod surprinzător, nu era chiar insuportabilă şi nici pe jumătate atît de rea pe cît îşi imaginase. Chiar îl scosese la o bere şi îi pusese tot soiul de întrebări stînjenitoare: unde locuia, cum se descurca. Auzind că locuieşte pe Avenue C, Mindy se strîmbă.

— Nu e de nivelul tău. Te văd într-un loc mai bun – într-o clădire din West Village, de pildă.

Îi dădu sfaturi despre cum să răzbească şi îi sugeră să adopte o imagine „mai corporatistă", purtînd cravată. Surprinzător, Thayer chiar îi urmă sfatul. Are dreptate femeia, se gîndi, în drum spre apartamentul său dezgustător. Nu era de nivelul lui. La douăzeci şi cinci de ani alţii erau deja miliardari, în timp ce el cîştiga doar o sută de mii. Oricum, prin comparaţie cu prietenii lui, asta era enorm. După o căutare asiduă pe Craigslist, găsi un apartament pe Christopher Street, într-o clădire fără lift. Dormitorul era aşa de mic încît abia încăpea un pat dublu. Chiria era două mii opt sute de dolari pe lună, ceea ce însemna cam trei sferturi din salariu, dar merita. Începea şi el să avanseze pe scara socială.

Stînd la birou cu ochelarii de citit pe nas, Mindy parcurse cu atenţie cea mai nouă postare de pe blogul Lolei. Avea un fel mai aparte de-a descrie actul sexual şi nu se mulţumea doar să-i sondeze cele mai ascunse aspecte, furnizînd totodată cititorilor o descriere fizică amănunţită a partenerului. În primele patru articole rolul amantului fusese jucat de Philip Oakland, dar textul acesta şi cel de dinainte erau, fără umbră de îndoială, despre James. Deşi Lola îi zicea bărbatului Terminatorul, lucru care o făcu pe Mindy să se tăvălească de rîs, descrierea penisului, cu „constelaţia sa de aluniţe dispuse sub forma stelelor lui Osiris", îl indica clar pe James. Nu doar comentariile despre părţile intime îl dăduseră de gol. „Vreau să-ţi cunosc fiecare părticică. Inclusiv locul murdar", afirmase Terminatorul.

Era exact acelaşi argument pe care îl folosise şi cu Mindy, în primii ani de căsnicie, cînd voise să facă sex anal.

Punînd deoparte textul, Mindy se întoarse la computer şi, scriind adresa agenţiei imobiliare din Litchfield, cercetă mai multe anunţuri, pînă dădu peste fotografiile şi descrierea unei case. Weekendul trecut, uitîndu-se pe ofertă, agentul îi explicase că existau foarte puţine opţiuni în marja lor de preţ – de fapt, nu era mai nimic sub un milion trei sute de mii. Găsise o casă perfectă pentru ei, dar era ceva mai scumpă. Voiau să o vadă? Da, voiau, răspunsese Mindy.

Casa era cam în paragină, fiind eliberată de curînd de fostul proprietar, un fermier în vîrstă. Dar genul ăsta de locuinţe nu apărea aproape niciodată pe piaţă. Mai avea încă terenul de cinci hectare originar, iar în casa construită pe la sfîrşitul secolului XVIII erau trei şemineuri. O livadă bătrînă de meri şi un hambar (dărăpănat, dar renovarea unei astfel de construcţii nu costa mult) completau peisajul exterior. Proprietatea era situată pe una dintre cele mai bune străzi din Roxbury, Connecticut, care se număra printre cele mai selecte orăşele din ţinut. Populaţia sa era de două mii trei sute de locuitori. Dar ce populaţie! Arthur Miller şi Alexander Calder locuiseră prin apropiere, la fel şi Walter Matthau. Philip Roth se afla la doar cîţiva kilometri depărtare. Iar preţul era incredibil – numai un milion nouă sute de mii, un chilipir!

— E prea mult! protestase James în maşina închiriată cu care se întorceau în oraş.

— E perfectă. Şi ai auzit ce-a zis agentul imobiliar: case ca asta nu apar niciodată pe piaţă.

— Nu mă simt bine cheltuind atîţia bani. Pe o casă. Şi mai are nevoie de o grămadă de reparaţii. Ai idee cît costă? Sute de mii de dolari. Da, acum avem banii ăştia, dar cine ştie ce se va mai întîmpla?

Într-adevăr, își spuse Mindy, apăsînd butonul interfonului de pe birou. Cine știe?

— Thayer, ești bun să vii pînă la mine?

— Ce, acum?

Mindy zîmbi. Fusese plăcut surprinsă de domnul Thayer Core, după ce descoperise că era nu doar un asistent grozav, ci și un negustor la fel de abil de gînduri rele și paranoia. Îi amintea de ea însăși la douăzeci și cinci de ani și găsea revigorantă sinceritatea lui.

— Am nevoie de încă un exemplar. Color.

Peste cîteva minute, Thayer se întoarse cu un exemplar printat din broșura casei. Mindy o capsă de cele două texte scrise de Lola despre James și lipi pe ea un post-it cu următorul mesaj: „Ca să știi". Îi întinse paginile lui Thayer și îi zise:

— Poți să-i trimiți asta soțului meu prin curier?

Thayer frunzări paginile și, clătinînd admirativ din cap, observă:

— Asta ar trebui să fie suficient.

— Mulțumesc, spuse Mindy, gonindu-l din birou.

Thayer sună la serviciul de curierat, ca să vină să ridice pachetul. Chicotind, strecură foile într-un dosar de carton gros. O ridiculizase luni întregi pe Mindy Gooch și, cu toate că i se mai părea încă puțin caraghioasă, trebuia să-i recunoască meritele. Avea curaj.

Peste vreo două ore, Mindy își sună bărbatul.

— Ai primit pachetul de la mine?

Îl auzi murmurînd o confirmare îngrozită.

— Ei bine, am mai reflectat, continuă ea. Și aș vrea să cumpăr casa. Imediat. Nu vreau să aștept nici măcar o zi. O să-l sun pe agent chiar acum și o să-i fac o ofertă.

— Minunat, zise James, prea speriat ca să pară entuziasmat.

Mindy se lăsă pe spătarul scaunului, răsucind firul telefonului pe deget.

— Abia aştept să ne apucăm de renovări. Am o grămadă de idei. Apropo, cum mai merge treaba la noua carte? Ceva progrese?

*
* *

În apartamentul de la ultimul etaj al clădirii din 5th Avenue nr. 1, Annalisa Rice studia schema pentru evenimentul fundaţiei King David, scriind numerele meselor în dreptul numelor diverşilor invitaţi, pe lista de douăzeci şi una de pagini. Era, ca de obicei, o muncă anostă, dar cineva trebuia să se ocupe şi de asta. Acum, că o înlocuise pe Connie Brewer la conducerea evenimentului, sarcina îi revenise ei. Connie nu renunţase probabil de bunăvoie. Dar cum nu mai era mult pînă la procesul lui Sandy, celelalte membre ale comitetului apreciaseră că prezenţa ei ar fost de rău augur, fiindcă le-ar fi reamintit oamenilor de scandalul legat de furtul Crucii Mariei Tudor şi, în loc să scrie despre eveniment, ziariştii s-ar fi ocupat de soţii Brewer.

Mai rămăseseră patru zile pînă la gală şi toată lumea spera să fie chiar mai spectaculoasă decît cea de dinainte. Rod Stewart fusese invitat să cînte, iar Schiffer Diamond, să fie gazda serii. După moartea lui Billy, Schiffer şi Annalisa deveniseră apropiate. La început găsiseră consolare în compania reciprocă, apoi observaseră că durerea pe care o împărtăşeau se transforma într-o prietenie adevărată. Fiind amîndouă personalităţi publice, descoperiseră că aveau unele lucruri în comun. Schiffer îi sugerase Annalisei s-o angajeze pe Karen, agenta ei de publicitate, iar Annalisa i-o prezentase pe Schiffer stilistei ei demente, Norine. *Doamna stareţă* intrase în pauza de filmări, aşa că Schiffer trecea deseori pe la Annalisa ca să-şi bea împreună cafeaua de dimineaţă pe terasă; uneori li se alătura şi Enid. Annalisa gusta din plin

aceste momente. Enid avea dreptate – o asociaţie de proprietari semăna cu o familie şi bizareriile celorlalţi locatari erau o sursă inepuizabilă de umor bonom.

— Mindy Gooch mi-a ascultat în sfîrşit sfatul şi l-a angajat pe Thayer Core, le informă bătrîna doamnă într-o dimineaţă. Deci am scăpat de grija lui. Între timp, James a început o aventură cu Lola Fabrikant.

— Săraca, zise Schiffer.

— Cine, Mindy sau Lola? întrebă Annalisa.

— Ambele.

— Nici o biata Lola! exclamă Enid. Fata asta e genul care umblă după avere. E mai rea ca Flossie Davis. Nu voia decît să locuiască aici şi să cheltuiască banii lui Philip.

— Nu crezi c-ai fost puţin prea crudă cu ea, Enid? o întrebă Schiffer.

— Nu, nici pomeneală. Cu una ca ea trebuie să fii mînă de fier. Îl înşela pe Philip cu Thayer Core chiar în patul lui. Fata asta e ca un virus – nu mai scapi de ea.

— De ce s-a întors? întrebă Annalisa.

— Încăpăţînare pură şi prost direcţionată. Dar n-o să ajungă prea departe, veţi vedea.

Amintindu-şi această conversaţie, Annalisa îşi dădu seama că n-o putea învinovăţi pe Lola pentru că voise să locuiască în 5th Avenue nr. 1. La fel ca Schiffer şi Enid, era şi ea îndrăgostită de clădire, singura problemă fiind Paul. Auzind despre logodna lui Schiffer cu Philip, o tot bătea la cap să-şi folosească influenţa ca să-i convingă pe Enid şi pe nepotul ei să-i vîndă lui apartamentele, subliniind că proaspeţii însurăţei vor avea nevoie de ceva mai spaţios şi... n-ar vrea şi mătuşa să se mute odată cu ei? Nu, îi răspunsese Annalisa. Planul era ca Schiffer şi Enid să facă schimb de apartamente, urmînd ca ea şi Philip să unească cele două locuinţe de la etajul

al treisprezecelea într-una singură. Apoi Paul sugerase să se mute *ei* într-un apartament mai mare, ceva în jurul a patruzeci de milioane de dolari. Şi la asta se împotrivise.

— E prea mult, Paul, zisese, întrebîndu-se dacă setea lui nebună de mai mare şi mai bun se va potoli vreodată.

Conversaţia pe tema asta fusese abandonată, căci Paul dezvoltase o nouă obsesie: cumpărarea unui avion – noul G6, care urma să fie livrat în doi ani. Dăduse un avans de douăzeci de milioane, dar se plînsese amarnic de nedreptatea vieţii, fiindcă era pe locul cincisprezece pe lista de aşteptare şi nu pe primul. Obsesiile acestea, după cum băgase de seamă Annalisa, scăpau tot mai mult de sub control. Chiar acum cîteva zile aruncase cu o vază de cristal după Maria, fiindcă femeia nu îl anunţase imediat despre sosirea a doi peşti. Fiecare costase o sută de mii de dolari şi-i fuseseră expediaţi tocmai din Japonia. Însă Maria nu ştiuse nimic şi lăsase peştii în ambalajul în care sosiseră vreo cinci ore, timp în care ar fi putut muri. Maria îşi prezentă demisia, iar Annalisa îi plăti două sute de mii de dolari – salariul pe un an –, ca să nu depună plîngere împotriva lui. Apoi angajă două menajere în loc de una, ceea ce păru să-l mai îmbuneze pe Paul, care insistă ca a doua să se ocupe de peşti douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Dacă cerinţa asta părea uşor dementă, ea pălea în comparaţie cu atitudinea lui faţă de Sam.

— El a făcut-o, zise Paul într-o seară la cină. Micul ticălos. Sam Gooch.

— Nu fi caraghios.

— Ştiu sigur că el a fost.

— De unde ştii?

— S-au uitat într-un fel anume la mine în lift.

— Un băiat de treisprezece ani s-a uitat la tine într-un fel anume! Iar tu ştii că el e vinovatul! exclamase ea exasperată.

— L-am pus sub urmărire.

Annalisa lăsă furculița în farfurie și-l somă:

— Încetează imediat.

— M-a păgubit de douăzeci și șase de milioane.

— Dar oricum ai cîștigat o sută de milioane în ziua aia. Ce înseamnă douăzeci și șase de milioane pe lîngă asta?

— Douăzeci și șase la sută, răspunsese el prompt.

Annalisa presupuse că soțul ei exagerase cînd spusese că Sam era urmărit din ordinul lui. Dar cîteva seri mai tîrziu, cînd se pregătea să meargă la culcare, descoperi că Paul citea un document detaliat, care nu părea să conțină graficele și tabelele pe care le studia cu atenție înainte să se culce.

— Ce-i asta? vru să afle.

— E raportul despre Sam Gooch, zise el, ridicînd ochii din foi. De la detectivul particular.

Annalisa i-l smulse din mînă și începu să citească tare:

— „Suspectul a fost la terenul de baschet de pe 6th Avenue... Suspectul a fost în excursie cu clasa la Muzeul Științei și Tehnologiei... Suspectul s-a dus în parc, unde a rămas vreme de trei ore, după care a ieșit și a luat metroul de pe Lexington Avenue către 14th Street." O, Paul!

Dezgustată, rupse raportul în bucățele și-l aruncă.

— Aș fi preferat să nu faci asta, îi zise el cînd se întoarse în pat.

— Aș putea spune același lucru, replică ea, stingînd lumina.

Acum, de cîte ori se gîndea la Paul, simțea un nod în stomac. Între banii pe care-i cîștiga și echilibrul său mental părea să existe o relație inversă. Cu cît strîngea mai mulți bani, cu atît devenea mai instabil, iar acum, că Sandy Brewer era absorbit cu totul de pregătirea procesului, nu mai exista nici o cale de a-l ține în frîu.

Lăsînd deoparte schema invitaților, Annalisa urcă să se schimbe. Depozițiile pentru procesul lui Sandy,

care avea să înceapă curînd, demaraseră deja și, fiind printre cei care văzuseră crucea, ea și Paul erau citați ca martori. Paul fusese cu o zi înainte și, urmînd sfatul avocatului, declarase că nu-și amintea să fi văzut bijuteria sau să fi auzit vreo discuție despre ea și nici ca Billy Litchfield să fi fost implicat. De fapt, declarase că nu-și amintea deloc de Billy Litchfield și că nu știa decît că persoana era o cunoștință de-a neveste-sii. Sandy Brewer asistase la mărturie și fusese ușurat să constate că pe Paul îl lăsa memoria. Dar el nu știa cît știa Annalisa și, colac peste pupăză, avocatul o informase că la audierea din după-amiaza aceea avea să fie prezentă și Connie Brewer. Annalisa nu-și mai văzuse prietena de luni întregi.

Alese un costum cu pantaloni din gabardină albă, despre care era sigură că ar fi fost pe placul lui Billy. De cîte ori se gîndea la el, simțea un gust amar. Moartea lui fusese lipsită de sens și complet inutilă.

Depuse mărturie într-o sală de conferințe din sediul firmei de avocatură care îi apăra pe soții Brewer. Sandy nu era acolo, dar Connie, da, așezată între doi membri ai echipei lor de avocați. În capul mesei se afla procurorul. Connie părea speriată și obosită.

— Să începem, doamnă Rice, zise procurorul, un ins cu coșuri pe față și îmbrăcat într-un costum lălîu. Ați văzut vreodată Crucea Mariei Tudor?

Annalisa privi spre Connie, care se uita țintă la mîinile din poală.

— Nu știu, răspunse ea.

— Cum adică, nu știți?

— Connie mi-a arătat într-adevăr o cruce, dar nu pot să afirm că era Crucea Mariei Tudor.

— Cum a descris dumneaei obiectul?

— Mi-a spus c-a aparținut unei regine. Dar ar fi putut să provină de oriunde. Mie mi s-a părut o bijuterie ieftină.

— Ați discutat vreodată cu Billy Litchfield despre cruce?

— Nu, niciodată, minți Annalisa apăsat.

Billy murise din pricina nenorocitei ăleia de cruci. Nu era oare de-ajuns?

Interogatoriul continuă încă o oră, apoi procurorul o lăsă pe Annalisa să plece. Connie o conduse pînă la lift.

— Îți mulțumesc, șopti ea.

— O, Connie! zise Annalisa îmbrățișînd-o. Măcar atît să pot face. Cum te simți? Vrei să mergem să mîncăm ceva?

— Poate, ezită Connie. După ce se termină povestea asta.

— O să se termine curînd. Și va fi totul bine.

— De asta mă cam îndoiesc. Lui Sandy i s-a interzis să mai facă afaceri, fiindcă e suspect într-o investigație, așa că nu ne mai vin bani. Am scos apartamentul la vînzare. Onorariul avocaților e uriaș. Chiar dacă Sandy scapă, nu sînt prea sigură că vreau să mai rămîn în New York.

— Îmi pare rău.

— E doar un oraș, zise Connie, ridicînd din umeri. Mă bate gîndul să ne mutăm într-un stat unde nu ne cunoaște nimeni. În Montana, de pildă.

În seara aceea, cînd Paul veni acasă, Annalisa încercă să-i povestească ce se petrecuse peste zi. Intrînd în biroul lui, îl găsi uitîndu-se fix la peștii din acvariu.

— Connie zice că vor fi obligați să vîndă apartamentul.

— Serios? Cît vor pe el?

Annalisa îl privi stupefiată.

— N-am întrebat. Nu mi s-a părut cuviincios.

— Poate-l cumpărăm noi. E mai mare decît ăsta. Iar ei sînt disperați, așa că probabil vom obține un preț bun. Imobiliarele sînt în scădere. Trebuie să vîndă repede.

Rămase holbîndu-se la Paul şi nodul din stomac i se strînse şi mai mult de frică. Apoi îi vorbi pe un ton precaut:

— Paul, eu nu vreau să mă mut.

— Tot ce se poate, zise el, fără să-şi ia ochii de la peşti, dar eu sînt cel cu banii. E decizia mea.

Annalisa înţepeni. Cu mişcări lente, de parcă Paul ar fi fost dezechilibrat şi nu s-ar mai fi putut conta pe el să reacţioneze normal, se strecură către uşă. Dar se opri şi spuse cu o voce blîndă:

— Cum vrei tu, Paul.

Şi închise uşile duble masive în urma ei.

*

* *

A doua zi, Lola Fabrikant se trezi pe la prînz, ameţită şi uşor mahmură. Se extrase cu mari eforturi din pat, luă un antinevralgic şi se duse în baia micuţă să-şi examineze faţa. În ciuda cantităţii de alcool pe care o consumase în seara de dinainte, la o petrece aniversară în cinstea unui cîntăreţ de rap celebru, pielea îi era proaspătă de parcă abia se întorsese de la cosmetică. În ultimele luni, descoperise că, indiferent ce-ar fi băgat în ea sau la ce şi-ar fi supus trupul, efectele nu erau niciodată vizibile pe chip.

Din păcate, asta nu se putea afirma şi despre apartament. Baia era jegoasă, truse de machiaj, creme şi loţiuni fiind împrăştiate peste tot; un set de lenjerie cu sutien şi chiloţi asortaţi, cumpărat de la La Perla, zăcea boţit pe podea, lîngă toaletă, unde îl aruncase ca să nu uite să-l spele de mînă. Însă în ultima vreme nu părea să mai aibă timp de îndeletniciri casnice, astfel că apartamentul se transforma încet-încet într-o cocină, vorba lui James Gooch.

— Atunci, găseşte-mi o menajeră, replicase ea, adăugînd că aspectul locuinţei nu-l împiedica să-şi dorească s-o viziteze.

Păşi în cada de plastic de la duş, care era atît de mică încît se lovi la cot cînd se întinse după şampon, ceea ce îi reaminti că ura casa asta din toate puterile. Pînă şi Thayer Core reuşise să se mute într-o locuinţă mai mare, într-o zonă mai bună, iar de atunci nu înceta să-i scoată ochii cu asta. De cînd intrase în serviciul lui Mindy Gooch, Thayer devenise plicticos şi era obsedat să avanseze, chiar dacă nu era decît un asistent, aşa cum îi amintea deseori Lola, deşi avea o carte de vizită pe care scria că e asociat. Se mai vedeau încă, dar la ore tîrzii. După nopţile lungi petrecute prin cluburi, Lola realiza că se întoarce într-o casă goală şi, copleşită de singurătate, îl suna, insistînd s-o primească la el pînă dimineaţă. De regulă, Thayer n-o refuza, dar o silea să plece odată cu el, la opt şi jumătate, pretextînd că nu mai avea încredere s-o lase singură. Acum, că avea un apartament decent, ţinea să-l păstreze aşa.

Pe cînd îşi întindea balsam pe păr, se învioră la gîndul că şi ea va avea în curînd un apartament mai spaţios. În după-amiaza aceea mergea la o probă pentru un *reality-show*. Filmul *Totul despre sex* avusese un succes imens şi unii dintre producători voiau să facă o versiune gen *reality-show*. Îi citiseră articolele şi-i trimiseseră un mesaj pe Facebook, cerîndu-i să dea o probă şi spunîndu-i că ar fi ideală ca Samantha din viaţa reală. Lola fusese de acord şi nici nu-şi putea imagina un eşec. În ultima săptămînă se văzuse deja pe coperta revistei *Star*, ca fetele alea din *The Hills*. Avea să ajungă mai celebră decît Schiffer Diamond, iar asta îi va învăţa minte pe Philip şi pe Enid, nu-i aşa? Primul lucru pe care îl va face cu banii va fi să-şi cumpere un apartament în 5th Avenue nr. 1. Chiar şi unul micuţ, cu un singur dormitor, ar fi perfect. Îi va bîntui pe Philip, pe Enid şi pe Schiffer Diamond pînă la sfîrşitul vieţii lor.

Audiţia era la două, ceea ce îi lăsa destul timp să-şi cumpere o ţinută nouă şi să se pregătească.

Înfășurîndu-se într-un prosop, scoase o cutie de pantofi de sub pat și-și numără banii. Îi luase vreo două zile să-și revină după atancul lui Enid din ziar, dar *își revenise* în cele din urmă și îi atrăsese atenția lui Marquee că acum era cu adevărat celebră și că trebuia s-o plătească mai bine. Ceruse cinci mii de dolari. Marquee se tăvălise de rîs la auzul sumei, dar se învoise să-i dea două mii. Pînă acum strînsese opt mii de dolari. Mai erau și cele zece mii date de Philip Oakland, plus cele două mii primite lunar de la James Gooch. Cum James îi plătea chiria și utilitățile, reușise să economisească douăsprezece mii de dolari. Scoase trei mii din cutie, în hîrtii de o sută, din care plănuia să-și cumpere ceva superb și costisitor de la Alexander McQueen.

Intrînd în buticul de pe 14th Street, puse imediat ochii pe o pereche de cizme lungi din piele întoarsă, cu catarame într-o parte. Pe cînd le proba, vînzătoarea îi susura la ureche cum și-ar fi dorit ea însăși să le poarte, observație care o determină pe Lola să nu mai stea pe gînduri. Le cumpără, plătind două mii de dolari, și le cără acasă într-o cutie uriașă. Trase fermoarul cizmelor și se îmbrăcă în rochia mulată Hervé Léger, pe care o cumpărase cu doar două săptămîni înainte. Efectul era uluitor.

— Superb! zise ea cu voce tare.

Plină de avînt, se urcă într-un taxi, deși locul cu pricina era aproape, în birourile unui celebru director de casting. Intrînd în clădire, Lola se trezi că ia liftul împreună cu alte opt fete, care se îndreptau în mod clar în aceeași direcție. Le cîntări din priviri și decretă că era mai frumoasă, așa ca nu avea de ce să se îngrijoreze.

Cînd ușile se deschiseră la etajul al cincisprezecelea, dădu peste alte fete, chiar mai multe, de toate formele și dimensiunile, care stăteau înșirate de-a lungul peretelui din hol.

Trebuie să fie vreo greșeală, își spuse ea. Șirul se întindea pînă dincolo de pragul unei săliţe de

aşteptare. Pe lîngă ea trecu o tînără cu o mapă. Lola o opri şi zise:

— Mă scuzaţi, mă numesc Lola Fabrikant. Am programare la ora două.

— Regret, dar e un concurs public. Trebuie să staţi la coadă.

— Eu nu stau la cozi, i-o tăie Lola. Scriu pe un blog despre sex. Producătorii m-au contactat personal.

— Dacă nu aşteptaţi la coadă, nu intraţi la probă.

Lola scrîşni şi pufni, dar se aşeză la coadă, unde rămase vreme de două ceasuri. În cele din urmă, după ce înaintase în pas de melc pe hol pînă în camera de aşteptare, îi veni şi ei rîndul. Intră în sala de repetiţii. La o masă lungă stăteau patru persoane.

— Numele? o întrebă cineva.

— Lola Fabrikant, răspunse ea, ridicînd mîndră capul.

— Aveţi o fotografie şi un CV?

— N-am nevoie de aşa ceva, pufni Lola dispreţuitor, surprinsă să constate că nu păreau a şti cine e. Am o rubrică permanentă pe un blog. Poza mea apare acolo săptămînal.

O invitară să ia loc pe un scăunel. Un bărbat aţinti asupra ei o cameră de luat vederi, iar producătorii începură să pună întrebări.

— De ce aţi venit la New York?

— Păi..., zise Lola, dar se opri brusc.

— Haideţi încă o dată. De ce aţi venit la New York?

— Deoarece...

Lola se strădui să continue, dar se simţi copleşită de mulţimea explicaţiilor posibile. Să le povestească despre Windsor Pines şi despre cum fusese întotdeauna încredinţată de destinul ei măreţ? Sau ar fi fost prea arogant? Poate că ar trebui să înceapă cu Philip. Sau cum se imaginase întotdeauna în pielea unui personaj din *Totul despre sex*? Dar asta nu era tocmai adevărat. Femeile alea erau bătrîne, iar ea era tînără.

— Ăăă... Lola? întrebă cineva.
— Da?
— Ne răspunzi la întrebare?
Lola se înroşi.
— Am venit la New York..., reluă ea stresată, dar mintea i se goli brusc.
— Mulţumesc, spuse unul dintre producători.
— Ce?! sări Lola speriată.
— Puteţi pleca.
— Gata?
— Da.
— Asta e tot? întrebă ea, ridicîndu-se.
— Da, Lola. Nu eşti genul pe care-l căutăm, dar îţi mulţumim că ai venit.
— Dar...
— *Mulţumim*.
Deschizînd uşa, auzi o voce strigînd:
— Următoarea!
Năucă, Lola intră în lift. Ce se petrecuse acolo? O dăduse în bară? Mergînd pe 9th Avenue către apartament, se simţi mai întîi amorţită, apoi furioasă, apoi îndurerată, de parcă tocmai murise cineva. Urcînd treptele antice ale imobilului, se întrebă dacă nu cumva persoana care murise era chiar ea.
Se trînti în patul nefăcut, cu ochii aţintiţi asupra unei pete mari, cu margini maronii, de pe tavan. Întreg viitorul ei depinsese de proba asta, de obţinerea rolului. Iar acum, după nici două ore, totul se sfîrşise. Încotro s-o apuce? Se răsuci pe o parte şi-şi verifică e-mailurile. Era unul de la maică-sa, în care aceasta îi ura baftă, şi unul de la James. James, îşi zise în gînd. Cel puţin pe el nu-l pierduse. „Sună-mă", suna mesajul.
Lola formă numărul. Era aproape cinci, adică puţin cam tîrziu pentru telefoane, fiindcă uneori nevastă-sa venea acasă mai devreme, dar nu-i păsa.
— Alo? se auzi vocea lui James, şoptind misterios.
— Eu sînt, Lola.

— Pot să te sun eu imediat?

— Sigur.

Închise, dînd ochii peste cap, și aruncă telefonul cît colo pe pat. Apoi se apucă să măsoare camera în sus și-n jos, plimbîndu-se prin fața oglinzii mari și ieftine pe care o sprijinise de unul dintre pereții goi. Arăta al dracului de bine – ce-i apucase pe producătorii ăia? De ce nu vedeau ce vedea și ea? Strînse pleoapele și clătină din cap, luptîndu-se cu lacrimile. New Yorkul nu era un oraș corect. Pur și simplu nu era corect. Locuia aici de un an încheiat și nimic nu-i mersese cum trebuia. Nici relația cu Philip, nici „cariera", nici măcar legătura cu Thayer Core. Sună telefonul. James.

— Ce-i? răspunse ea enervată.

Apoi, amintindu-și că James era ultimul „tichet de masă" care îi mai rămăsese, își îndulci tonul.

— Vrei să vii încoace?

James era pe Mews, cu Skippy, căci nu îndrăznise să sune de acasă.

— Trebuie să stăm de vorbă, îi zise cu o voce stresată.

— Atunci te-aștept, replică Lola.

— Nu pot, șuieră James, uitîndu-se în jur ca să se asigure că nu trăgea nimeni cu urechea. Nevastă-mea a aflat. De noi.

— Ce? țipă Lola.

— Ia-o încetișor. Nu mi-a zis încă nimic. Dar o să-mi zică.

— Dar *ce-a zis*, de fapt? întrebă ea tot mai iritată.

— Zice că trebuie să cumpărăm o casă. La țară.

— Și? ridică ea din umeri. Divorțezi, ea se mută la țară, iar tu rămîi în oraș.

Și eu mă mut cu tine, continuă Lola în gînd.

James ezită.

— Nu-i așa de simplu. Eu și Mindy... sîntem căsătoriți de cincisprezece ani. Avem un copil. Dacă divorțăm, ar trebui să-i dau jumătate. Din tot ce am. Și

nu-mi convine. Am început o altă carte și în plus, nu vreau să-mi abandonez băiatul.

Lola îi tăie vorba și, cu o voce ca de oțel, îi zise:

— Ce vrei să spui, James?

— Nu cred că ne mai putem vedea, răspunse el dintr-o suflare.

Lola simți brusc că se săturase.

— Tu și Philip Oakland! îi strigă ea. Sînteți amîndoi la fel! Niște tolomaci. Mă *dezguști*, James. Voi *toți* mă dezgustați.

Actul al cincilea

În așteptarea datei la care începea procesul lui Sandy Brewer, *The New York Times* publică o serie de articole despre Crucea Mariei Tudor. Un celebru istoric susținea că, în ultimele patru secole, bijuteria stătuse la originea mai multor fărădelegi, inclusiv a unei crime. Un preot francez din secolul XVIII, care păzea comoara, fusese bătut cu ciomegele pînă murise în cursul unui jaf comis asupra bisericii. Din sacristie, conform listei obiectelor dispărute, se furaseră, printre altele, patru franci, o ploscă și crucea. Hoții probabil că nu știau pe ce puseseră mîna și se speculase c-o vînduseră unui negustor de vechituri. Ulterior, se părea că bijuteria ajunsese în posesia unei bătrîne ducese văduve, pe nume Hermione Belvoir. La moartea acesteia dispăruse iarăși.

Acum reapăruse, Sandy Brewer fiind judecat pentru furt de obiecte de artă. Dacă Billy ar mai fi trăit, își zise Annalisa, probabil că ar fi fost și el acuzat. Însă morții nu vorbesc, iar avocații apărării nu izbutiseră să dea de urma misterioasei cutii de lemn, lăsată lui Billy de doamna Houghton. Nu găsiseră nici cutia și nici vreun alt indiciu care să-l lege de povestea asta. Prin urmare, procurorii se aruncaseră asupra lui Sandy. Acesta încercase să se tocmească, oferindu-se să plătească o amendă de peste zece milioane de dolari, însă în lunile scurse de la descoperirea crucii, piața bursieră se prăbușise brusc, prețul petrolului urcase vertiginos, iar oamenii obișnuiți începuseră să-și piardă casele și economiile de-o viață. Recesiunea pîndea după colț, asta dacă nu cumva sărise deja gardul și intrase în curte. După spusele procurorului districtual, lumea cerea capul finanțistului obscen de bogat, care nu numai că

strînsese o avere colosală pe spinarea oamenilor de rînd, dar mai furase și comoara națională a unei țări străine.

O consecință a publicității din jurul acestui caz a fost interesul renăscut față de doamna Houghton. Un alt articol amplu din *Times* descria și comenta faptele ei bune, personalitatea și scopurile care o motivaseră în viață. În anii '70, cînd Muzeul Metropolitan era în pragul falimentului, doamna Houghton salvase de una singură venerabila instituție, donîndu-i zece milioane de dolari. Totuși zvonul că ea furase Crucea Mariei Tudor a început să circule din nou. Au fost intervievate mai multe doamne din înalta societate care o cunoscuseră, printre ele numărîndu-se și Enid, și toate au insistat că doamna Houghton n-ar fi fost capabilă de un asemenea gest. Cineva și-a amintit că zvonul pornise de la Flossie Davis, așa că reporterul a încercat să-i ia și ei un interviu, dar Enid a intervenit prompt. Flossie, o doamnă foarte în vîrstă, suferind de demență, era, spunea ea, foarte sensibilă și se agita ușor. Un interviu ar fi putut s-o ucidă la propriu.

Profitînd de conjunctură, Sotheby's a organizat o licitație cu bijuteriile doamnei Houghton. Deoarece era acum extrem de curioasă în privința fostei proprietare a apartamentului, Annalisa Rice a participat și ea la vizionare. Nu iubea în mod special bijuteriile, dar uitîndu-se în vitrinele ce etalau fabuloasa colecție a bătrînei doamne, se simți copleșită de emoție – emoția dată de firul tradiției care leagă viețile a două femei peste timp. Da, de aceea mamele își lasă comorile moștenire fiicelor. Prin transferul bunurilor, se făcea și un transfer de putere, de energie. Dar era mai ales vorba despre sentimentul că aparții unei tradiții, hotărî Annalisa, și despre faptul lucrurile aveau un loc al lor, unde trebuiau să se afle mereu. Iar locul bijuteriilor doamnei Houghton era în apartamentul de la ultimul etaj al clădirii din 5th Avenue nr. 1. Licitînd agresiv, a reușit să cumpere douăsprezece piese. După ce le-a adus acasă și le-a așezat

în cutia mare, căptușită cu catifea, de pe birou, a avut sentimentul ciudat că decorarea apartamentului era aproape încheiată.

Annalisa Rice plănuia să poarte pentru prima dată bijuteriile doamnei Houghton, la gala fundației King David. Aplecîndu-se spre oglinda din uriașa baie din marmură, își puse o pereche de clipsuri cu diamante și perle și se trase puțin înapoi, ca să studieze efectul. Perlele erau mari și galbene de la natură, scoțîndu-i în evidență părul ca ambra și ochii cenușii. Asta îi aminti de Billy – cît de încîntat ar fi fost de ea și de apartament! Aranjîndu-și cerceii, tresări, speriată de vocea lui Paul.

— La ce te gîndești?

Ridică privirea și-l văzu stînd în hol și uitîndu-se fix la ea.

— La nimic, răspunse repede, apoi adăugă: Cum de ești acasă? Credeam că ne întîlnim direct la gală.

— M-am răzgîndit. E seara cea mare și mi-am zis că ar trebui să fim împreună.

— Drăguț din partea ta.

— Nu pari prea fericită.

— Sînt, Paul, dar mă gîndeam la Billy Litchfield. Atîta tot.

— Iar?

— Da, iar. Eram prieteni. Probabil că nu voi înceta niciodată să mă gîndesc la el.

— De ce? se miră Paul. Doar e mort.

— Da, e mort, replică ea sarcastic, trecînd pe lîngă el și îndreptîndu-se spre dormitorul principal. Dar dacă Sandy n-ar fi fost prins, Billy ar mai fi fost încă în viață. N-ar trebui să începi să te pregătești? întrebă, deschizînd ușa garderobei.

— Ce amestec avea Billy în povestea asta? Vreau să încetezi să te mai gîndești la Billy Litchfield.

Paul își scoase pantofii și începu să-și deznoade cravata.

— Ai cumva intenția să-mi cenzurezi gîndurile?

— E vremea să depășim episodul ăsta, zise el, descheindu-și cămașa.

— Billy i-a vîndut crucea lui Sandy. Probabil că ți-a spus asta.

— Nu, nu mi-a spus, ridică el din umeri. Ca în orice manevră de afaceri, există un factor neprevăzut. În cazul ăsta, bănuiesc că elementul a fost Billy Litchfield.

— Ce tot spui acolo, Paul? întrebă Annalisa, ieșind din garderobă cu o pereche de sandale aurii, cu toc înalt și barete subțiri. Ce manevră de afaceri?

Deschise cutia cu bijuterii și scoase o brățară în stil art deco, din platină cu diamante, care aparținuse de asemenea doamnei Houghton.

— Sandy Brewer. Dacă nu-l scoteam din joc, n-ai mai fi mers la serată purtînd bijuteriile lui Louise Houghton.

Annalisa îngheță.

— Ce vrei să zici? întrebă, încheindu-și brățara cu degete tremurînde.

— Ei, haide, doar știai că Sandy avea probabil de gînd să mă concedieze. Din pricina „bubei" ăleia din afacerea cu chinezii. De unde să știu eu că Billy Litchfield era implicat în povestea cu Sandy și cu crucea? Dar dacă e să mergem direct la sursă, îl vom găsi acolo pe Sam Gooch. Dacă nu tăia firele, n-aș fi fost obligat să fac ce-am făcut.

— Ce-ai făcut, Paul? întrebă încet Annalisa.

— Am trimis e-mailul acela despre cruce la *Times*, răspunse el, întinzînd gîtul ca să-și potrivească papionul. Floare la ureche, continuă, trăgînd de marginile fundei. Ca la domino: lovești o piesă și cad toate.

— Credeam că Craig Akio a trimis mesajul, spuse ea, avînd grijă să păstreze un ton indiferent.

— Floare la ureche și aia. Un cont de e-mail fals – oricine poate să-și facă unul, spuse Paul, strecurîndu-se fără efort în frac. A fost o lovitură de geniu – asta și un noroc chior. Cea mai bună metodă să scapi de doi oameni în același timp e să-i pui să se elimine reciproc.

— Doamne Dumnezeule, Paul, spuse Annalisa cu vocea tremurînd ușor. Nu mai e nimeni în siguranță în preajma ta?

— În clădirea asta, nu, răspunse el, intrînd în garderoba lui. Încă mă mai gîndesc la o cale de a-i goni de aici pe Mindy Gooch și pe nemernicul ăla de fiu-su. După ce mă descotorosesc de ei, plănuiesc să redau apartamentul lor glorioasei sale întrebuințări de odinioară – depozit pentru bagaje.

Se încălță cu pantofii de piele și întinse brațul.

— Ești gata? o întrebă răstit, văzînd că era tot acolo, jucîndu-se cu brățara. Dă-mi voie să te ajut.

— Nu! izbucni Annalisa și se trase un pas înapoi. Chiar în clipa aceea, reuși să încheie brățara și, după ce se reculese, ridică mîna. Cu un rîs puțin nervos, adăugă: Nu-i nevoie. M-am descurcat și singură.

*

* *

Prima măsură pe care o luase Annalisa, după ce fusese desemnată președinta comitetului de organizare a galei, a fost să mute evenimentul la proaspăt restauratul hotel Plaza. Coborînd din mașina pe care Annalisa o trimisese special pentru ea, Enid înclină aprobator din cap. Odată cu restaurarea măreței clădiri, New Yorkul părea să-și fi revenit, își spuse în gînd, străbătînd încet covorul roșu care ducea la intrarea grandioasă. De o parte și de alta stăteau înșirați paparazzii și, auzind că îi strigă numele, Enid se opri o clipă și îi salută din capul coafat, încîntată că oamenii aceștia încă mai doreau să-i facă fotografii. Înăuntru, chiar la intrare, era un șir de cimpoieri. Un tînăr în costum negru se ivi și o luă galant de braț.

— Ah, iată-vă, doamnă Merle, zise el. Annalisa Rice m-a rugat să vă însoțesc.

— Mulțumesc, spuse Enid.

Philip voise să vină cu ea – așa, ca pe vremuri –, dar Enid refuzase. Se descurca foarte bine și singură. În plus, acum că era logodit, trebuia să meargă la eveniment însoțit de logodnică. Era timpul să privească spre viitor, insistase ea. Astfel, Philip și Schiffer o luaseră înainte, să dea interviuri, cum se și cuvenea.

Evenimentul se ținea în sala de bal aurie, aflată la capătul a trei rînduri de trepte. Enid o luase întotdeauna pe scări, care erau făcute din marmură și păreau desprinse dintr-un decor de film. De data asta însă, amabilul tînăr o conduse spre lift. Enid cercetă cabina de metal și clătină din cap.

— Parcă nu are același efect, observă ea.

— Pardon?

— Nu, nimic. Nu contează.

Ușile liftului se deschiseră către un foaier spațios, unde se ținea întotdeauna cocteilul seratelor de genul acesta, și lui Enid îi mai veni inima la loc văzînd că nu se schimbase nimic semnificativ. Annalisa Rice o întîmpină, sărutînd-o pe amîndoi obrajii și zicînd:

— Mă bucur foarte mult că ai venit.

— N-aș fi ratat o seară ca asta, draga mea. Primul tău mare eveniment caritabil. Ești și președinta comitetului. O să ții un discurs? Președinta ține întotdeauna o cuvîntare.

— Da, firește. Am scris ceva în după-amiaza asta.

— Bravo! Ai emoții? Să nu ai. Doar l-ai cunoscut pe președintele țării, nu-i așa?

Annalisa o luă de braț și o trase deoparte.

— Paul a făcut ceva groaznic. Mi-a spus în seara asta. I-a scăpat în vreme ce ne pregăteam să venim încoace...

— Orice-ar fi, trebuie să uiți imediat, îi tăie vorba Enid. Scoate-ți din minte ce ți-a spus. Trebuie să te porți de parcă totul ar fi minunat, indiferent de ce simți. Asta așteaptă oamenii de la tine.

— Dar...

— Billy Litchfield ți-ar fi dat același sfat.

Văzînd expresia de teroare de pe chipul tinerei femei, Enid o bătu ușor pe braț și-i spuse:

— Liniștește-te, draga mea. Așa, acum e mai bine. Să mergem. Ai o sală plină de invitați care doar pe tine te așteaptă.

— Mulțumesc, Enid.

Annalisa se îndepărtă, iar Enid se plimbă prin încăpere. De-a lungul peretelui erau așezate mai multe mese lungi, acoperite cu fețe albe, etalînd obiectele din licitația fără strigare. Enid se opri dinaintea unei fotografii color uriașe, în care se vedea un iaht impunător. Dedesubt erau o descriere a iahtului și o listă în care cei interesați puteau să-și scrie ofertele. Numele iahtului era *The Impressor*. „Un super-iaht, măsurînd șaptezeci și șase de metri. Patru dormitoare cu paturi duble. Echipaj de douăsprezece persoane, inclusiv instructori de yoga și scufundări. Disponibil în iulie. Licitația începe de la două sute cincizeci de mii de dolari pe săptămînă."

Enid ridică ochii și îl văzu lîngă ea pe Paul Rice.

— Ar trebui să licitezi, îi zise.

Din cine știe ce pricină, Paul se uită urît la ea, dar Enid își spuse că probabil așa reacționa cînd era salutat de oameni pe care abia dacă îi cunoștea.

— Serios? întrebă Paul. De ce?

— Știe toată lumea că ai un acvariu, dragă. E limpede că-ți plac peștii. Printre membrii echipajului e și un instructor de scufundări. După părerea mea, oceanul poate fi considerat un imens acvariu. Ai făcut vreodată scufundări?

— Nu.

— Am auzit că se învață ușor, mai zise ea și se îndepărtă.

Gongul sună, anunțînd cina.

— Nini! exclamă Philip, descoperind-o în mulțime. Te-am căutat toată seara. Pe unde-ai umblat?

— Am stat puțin de vorbă cu Paul Rice.

— De ce-ai face așa ceva? Mai ales după cîte necazuri ne-a adus.

— Îmi place soţia lui. N-ar fi de-a dreptul minunat ca Paul să păţească ceva şi Annalisa să se trezească singură-singurică în tot apartamentul?

— Pui la cale o crimă? o întrebă nepotu-său rîzînd.

— Sigur că nu, dragule. Dar n-ar fi o premieră.

— O crimă? zise Philip, clătinînd din cap.

— Nu, dragule, un accident.

Philip dădu exasperat ochii peste cap şi o conduse la masa principală. Şedeau alături de Annalisa şi Paul – şi de Schiffer, desigur –, plus încă vreo cîteva persoane pe care Enid nu le cunoştea, dar care păreau a fi parteneri de afaceri de-ai lui Paul. Schiffer stătea între Paul şi Philip, iar lîngă ea era aşezată Enid.

— E o serată extraordinară, îi zise Schiffer lui Paul, încercînd să facă puţină conversaţie.

— E bună pentru afaceri. Asta-i tot, răspunse acesta.

Philip îşi petrecu braţul pe după umerii ei, atingîndu-i ceafa. Schiffer se aplecă spre el şi se sărutară uşor. De cealaltă parte a mesei, Annalisa îi privea cu puţină invidie. Ea şi Paul pierduseră afecţiunea asta, îşi zise. Ridicîndu-se pentru a-şi rosti discursul, se întrebă *ce* le mai rămăsese.

Se îndreptă spre podium. Pe un monitor aflat în faţa ei se proiecta o copie a discursului. Annalisa se uită peste marea de chipuri: unii oameni păreau nerăbdători, alţii stăteau relaxaţi în scaune, cu un zîmbet superior. Ei bine, de ce nu s-ar simţi superiori? se întrebă ea. Erau bogaţi. Aveau elicoptere, avioane şi case la ţară. Şi obiecte de artă. Multe, multe obiecte de artă. Întocmai cum aveau ea şi Paul. Aruncă o scurtă privire în direcţia lui şi-l văzu bătînd darabana pe masă, de parcă abia aştepta să se termine totul.

Annalisa inspiră adînc şi, divagînd de la textul pregătit anterior, zise:

— Aş dori să dedic evenimentul din seara aceasta lui Billy Litchfield.

Paul ridică brusc capul, dar Annalisa nu se opri.

— Billy şi-a trăit viaţa slujind arta, nu banii, o idee care probabil că îi îngrozeşte pe finanţişti. Billy, însă, cunoştea adevărata valoare a artei – ea constă nu în preţul unui tablou, ci în comoara pe care o oferă acesta sufletului. Donaţiile pe care le veţi face astăzi sînt destinate copiilor în a căror viaţă nu a pătruns lumina artei. Prin intermediul fundaţiei King David, putem schimba lucrul asta.

Annalisa zîmbi, inspiră adînc şi continuă:

— Anul trecut am strîns douăzeci de milioane de dolari. În seara asta ne-am propus mai mult. Cine doreşte să ne ofere prima donaţie?

— Eu, zise un bărbat din primul rînd. O jumătate de milion.

— Încă o jumătate şi aici, spuse un altul.

— Un milion de dolari! strigă cineva.

— Două.

Ca să nu se lase mai prejos, Paul se ridică şi el:

— Cinci milioane de dolari.

Annalisa se uită fix la el, cu o expresie impasibilă. Apoi înclină din cap, cuprinsă de un val de entuziasm. Ofertele continuară să curgă.

— Şi eu, tot cinci milioane! exclamă un alt bărbat.

În zece minute totul era gata. Annalisa strînsese treizeci de milioane de dolari. Aha, îşi zise în gînd, deci, despre asta era vorba de fapt.

La final, pe cînd se întorcea la locul ei, Enid se întinse şi o prinse de mînă.

— Bravo, draga mea! îi şopti bătrîna. Nici doamna Houghton nu s-ar fi descurcat mai bine. Apoi se uită la Paul şi, trăgînd-o pe Annalisa mai aproape, îi spuse: Îi semeni foarte mult, draga mea, dar aminteşte-ţi întotdeauna să nu mergi prea departe.

*
* *

O lună și jumătate mai tîrziu, Annalisa Rice se apleca peste balustrada iahtului și se uita cum Paul și instructorul de scufundări dispăreau în valurile Marii Bariere de Corali. Se întoarse și aproape instantaneu se trezi cu unul dintre cei doisprezece membri ai echipajului lîngă ea.

— Să vă aduc ceva, doamnă Rice? Poate un ceai cu gheață?

— Da, niște ceai cu gheață ar fi minunat.

— La ce oră doriți să servim prînzul? întrebă tînăra.

— Cînd se întoarce domnul Rice. Pe la unu.

— Merge la scufundări și în după-amiaza asta?

— Sper că nu. N-are voie.

— Da, doamnă, încuviință fata și intră în bucătăria iahtului să-i aducă ceaiul.

Annalisa urcă cele două șiruri de trepte ce duceau pe puntea de sus, unde opt șezlonguri erau dispuse în jurul unei mici piscine. La un capăt al punții era un adăpost acoperit, în care se zăreau alte șezlonguri, iar la celălalt, un bar. Annalisa se întinse pe un șezlong la soare, bătînd cu degetele în cadrul din lemn de tec. Se plictisea. O situație foarte neplăcută, mai ales dacă te afli pe un iaht de șaptezeci și șase de metri. Pe puntea de deasupra, ultima, se aflau un elicopter, o barcă cu motor și o gamă largă de *jetski*-uri și alte „jucării" de același gen, toate menite s-o distreze. Dar pe ea n-o interesau. Erau pe iaht de două săptămîni și deja voia să se întoarcă acasă, în 5th Avenue nr. 1, unde putea să stea departe de Paul măcar în timpul zilei. Însă el refuza categoric. Se îndrăgostise de noul său hobby – scufundările – și nu era dispus să-și scurteze vacanța. Cheltuise două milioane de dolari ca să cumpere iahtul, îi atrăsese el atenția, întrecînd un alt invitat al galei

cu doar o sută de mii, și plănuia să se distreze de banii ăștia. Nu-l putea contrazice în privința asta, nu? În plus, adăugase el, tocmai doamna aceea bătrînă – cum o chema? Enid, parcă – fusese cea care îi sugerase să liciteze.

Annalisa găsea lucrul ăsta foarte ciudat, la fel de ciudat ca și remarca lui Enid, cînd o îndemnase să nu meargă prea departe. Nu înțelegea ce voise să spună bătrîna, dar nu se îndoia că ar fi preferat ca Paul să se mute din clădire. Probabil că, din perspectiva ei, o lună fără Paul era mai bună decît nimic. Însă nu era cazul să-și facă griji. Existau șanse mari să i se împlinească dorința, căci Paul nu mai vorbea decît despre cum o să vîndă apartamentul de îndată ce se întorceau.

— Locul ăla e prea mic pentru noi, se plînsese el.

— Sîntem numai noi doi, replicase Annalisa. Cît spațiu vrei să ocupi pe lumea asta?

— Mult, răspunsese el, nesesizînd nuanța de sarcasm din vocea soției.

Ea zîmbise, dar nu reacționase – un obicei din ce în ce mai frecvent în ultima vreme. Din clipa în care Paul îi povestise cum pusese la cale ruinarea lui Sandy Brewer – care atrăsese după ea moartea lui Billy –, Annalisa își dusese zilele pe pilot automat, încercînd să găsească o soluție. Nu-și mai recunoștea soțul, dar știa că e periculos. Cînd îi pomenise de divorț, Paul nici nu voise să audă.

— Dacă ții neapărat să te muți, își luase ea inima în dinți într-o seară, în timp ce el hrănea peștii, poate că n-ar trebui să mai eziți. Eu aș putea rămîne aici...

— Adică, să divorțăm? întrebase Paul aproape în șoaptă.

— Ei bine, da, Paul. Nu e ceva neobișnuit în zilele noastre.

— Ce te face să crezi că ți-aș da ție apartamentul?

— Am muncit singură la renovare și redecorare.

— Cu banii mei, pufnise el dispreţuitor.

— Am renunţat la carieră şi m-am mutat la New York de dragul tău.

— Dar n-a fost tocmai o povară pentru tine, nu? Credeam că-ţi place aici. Credeam că iubeşti clădirea asta. Deşi nu înţeleg motivul.

— Nu despre asta e vorba.

— Ai dreptate, spusese el, îndepărtîndu-se de acvariu şi oprindu-se lîngă birou. Nu despre asta e vorba. Vorba *este* că nici nu se pune problema unui divorţ. Am fost la cîteva întîlniri cu membri ai guvernului Indiei. Ar fi interesaţi de o tranzacţie similară celei cu chinezii. În clipa de faţă, un divorţ mi-ar fi peste mînă.

— Şi cînd ar fi un moment potrivit? întrebase ea.

— Nu ştiu, răspunsese Paul, apăsînd pe un buton al computerului. Pe de altă parte, moartea ar fi o soluţie mult mai practică, aşa cum te-ai convins singură, în urma incidentului cu Billy Litchfield. Dacă n-ar fi murit, Billy ar fi fost acum la închisoare. Ar fi fost groaznic. Cine ştie ce i se poate întîmpla cuiva ca el, dincolo de gratii?

Aşadar, iată şi răspunsul. De atunci se întreba într-una dacă nu cumva era numai o chestiune de timp pînă să-i facă şi ei de petrecanie. Ce insultă imaginară l-ar fi stîrnit? Dacă rămînea cu Paul, ar fi intrat şi ea într-un fel de închisoare, în care ar fi fost mereu cu ochii pe el, străduindu-se să-şi dea seama în ce ape se scaldă, trăind cu spaima zilei în care nu va mai reuşi să-l tempereze.

O jumătate de oră mai tîrziu, Paul se întoarse de la şedinţa de scufundări, doldora de informaţii despre numeroasele vietăţi marine pe care le întîlnise. La unu fix se aşezară fiecare la cîte un capăt al mesei lungi, acoperită cu pînză albă scrobită, şi mîncară homari cu salată de lămîie.

— Vrei să mai mergi la scufundări şi după-amiază? îl întrebă Annalisa.

— Aşa mă gîndesc. E o veche epavă prin apropiere şi vreau s-o eplorez.

Își făcură apariția doi chelneri în uniforme cenușii și mănuși albe, care luară farfuriile și așezară cu mare grijă argintăria pentru desert.

— Mai doriți puțin vin, doamnă?

— Nu, mulțumesc. Mă cam doare capul.

— E din pricina presiunii atmosferice. E în schimbare. E posibil să avem vreme rea mîine.

— Eu mai vreau niște vin, zise Paul.

În timp ce chelnerul îi umplea paharul, Annalisa spuse:

— Tare mi-aș dori să renunți la idee. Știi că e periculos să faci mai mult de două scufundări pe zi. Mai ales după ce-ai băut.

— N-au fost nici două pahare.

— E destul, protestă ea.

Paul o ignoră și mai luă, sfidător, o înghițitură.

— E vacanța mea și fac ce-mi place.

După prînz, Annalisa se duse în dormitor să tragă un pui de somn. Paul intră și el să se schimbe, tocmai cînd se întindea în patul imens.

— Nu știu ce să zic, spuse el căscînd. Poate nu mă mai duc nicăieri.

— Mă bucur că ești rezonabil. Ai auzit ce-a zis chelnerul: se schimbă presiunea. Nu cred că vrei să fii surprins de vremea rea.

Paul se uită pe hublou.

— Dar e soare și senin, o contrazise el. Dacă nu merg acum, s-ar putea să nu mai am altă ocazie prea curînd.

În timp ce se echipa, căpitanul iahtului se apropie, ținînd în mînă un tabel.

— Domnule Rice, trebuie să vă reamintesc că aceasta e a treia scufundare pe ziua de azi. Nu puteți rămîne sub apă mai mult de treizeci de minute, în care trebuie să includeți și cele zece minute de care aveți nevoie ca să reveniți la suprafață.

— Cunosc foarte bine raportul timp/azot/oxigen. Fac calcule matematice de la vîrsta de trei ani.

Ţinînd regulatorul de presiune în dreptul feţei, Paul sări în apă. Pe cînd se scufunda, imponderabil şi animat de bucuria copilărească pe care descoperise că i-o dădea eliberarea de forţele gravitaţiei, i se alătură şi instructorul. Chiar şi la adîncimea de douăzeci şi cinci de metri, apele din dreptul Marii Bariere de Corali erau suprinzător de limpezi, aşa că Paul găsi cu uşurinţă epava. Nava veche era fascinantă. Intrînd şi ieşind prin carena avariată, se simţi copleşit de un sentiment de bucurie pură. Acesta era motivul pentru care dorea atît de mult să se scufunde, îşi spuse el. Apoi îşi aminti un lucru pe care îl citise în manualul de scufundări, anume că senzaţia aceea putea fi primul simptom al unei iminente narcoze a adîncurilor, dar alungă repede gîndul. Sigur îi mai rămăseseră vreo cinci sau chiar zece minute bune. Senzaţia de beatitudine spori în intensitate, dar în loc să-l asculte pe instructorul care îi făcea semne să revină la suprafaţă, Paul se îndepărtă şi mai mult. Pentru prima dată în viaţă, se gîndi el total iraţional, refuza să se supună regulilor rigide ale monstruoaselor cifre ce îi guvernaseră existenţa. Era liber.

Instructorul înotă după el şi urmă o scenă de luptă sub apă demnă de filmele cu James Bond. În cele din urmă, omul izbuti să se strecoare în spatele lui Paul şi să-l imobilizeze. Porniră încet către suprafaţă, dar era deja prea tîrziu. În coloana lui vertebrală se formase o bulă de aer. Pe măsură ce Paul urca, aceasta se extindea rapid. La ieşirea din apă, bula explodă, distrugîndu-i nervii spinali.

*

* *

— Iu-huu! strigă Enid Merle către Annalisa Rice.

Aceasta se aplecă peste balustrada terasei, unde supraveghea înălţarea unui cort alb imens, şi o zări pe Enid făcîndu-i agitată cu mîna.

— Tocmai m-a sunat un reporter de la ziar. Sandy Brewer a fost condamnat. Merge la închisoare.

— Vino sus să-mi povestești! îi strigă Annalisa.

Enid ajunse pe terasă în doar cîteva minute, gîfîind puțin și făcîndu-și vînt cu mîna.

— Ce caldură! Nici nu-mi vine să cred că e așa de cald în septembrie. Au zis că sîmbătă vor fi treizeci și cinci de grade. Și că, probabil, vom avea o furtună.

— Ne descurcăm noi. Avem cortul și întreg apartamentul la dispoziție. Am scos mai toate lucrurile lui Paul din sala de bal, așa că ne putem întinde și acolo.

— El cum se simte?

— La fel.

Așa cum făcea întotdeauna cînd vorbea despre Paul, Annalisa coborî vocea și clătină grav din cap.

— L-am văzut chiar azi-dimineață.

— Draga mea, nu știu cum poți îndura.

— Există o șansă infimă să-și revină. Se mai întîmplă și miracole.

— Atunci o să fie un al doilea Stephen Hawking, zise Enid încurajator, bătînd-o ușurel pe braț.

— Am hotărît să donez niște bani spitalului, pentru o aripă care să poarte numele lui Paul. Chiar dacă nu-și mai revine niciodată din comă, e posibil ca, peste zece ani, cineva cu leziuni similare să aibă mai mult noroc.

— Așa se și cuvine, draga mea, zise bătrîna, dînd aprobator din cap. Deci mergi să-l vezi în fiecare zi. E într-adevăr admirabil.

— Nu sînt decît treizeci de minute cu elicopterul, spuse Annalisa, pătrunzînd în răcoarea apartamentului. Dar povestește-mi despre Sandy.

— Păi, începu Enid, luînd o gură zdravănă de aer, pe măsura importanței veștilor, a fost condamnat la cinci ani de închisoare.

— E groaznic.

— Procurorul a vrut să dea astfel un exemplu. Dar va sta mai puțin după gratii, sînt sigură. Poate

doi ani și jumătate. Apoi va fi liber, iar povestea se va uita rapid. Așa se întîmplă întotdeauna. Ce nu înțeleg eu e cum a pus Sandy Brewer mîna pe cruce.

— Nu știi?

— Nu, draga mea, nu știu.

— Vino cu mine, zise Annalisa. Vreau să-ți arăt ceva.

O conduse pe Enid la etaj, în dormitorul principal. Acolo, pe biroul ei, se afla cutia din lemn pe care doamna Houghton i-o lăsase lui Billy.

— O recunoști? întrebă Annalisa, deschizînd capacul.

Scoase bijuteriile pe care le cumpărase la licitație și, arătînd spre încuietoarea de pe fundul cutiei, o ridică pentru ca Enid să vadă mai bine.

— Are un compartiment secret.

— O, Doamne! exclamă bătrîna, luînd-o ca s-o cerceteze mai atent. Deci aici o ținea. E tipic pentru Louise, conchise ea, înapoindu-i Annalisei cutia. Să ascundă ceva la vedere. De unde ai cutia, draga mea?

— Mi-a dat-o Schiffer. După gala fundației. A fost mișcată de ce-am zis despre Billy și a insistat s-o iau eu.

— Dar ea, ea de unde o are?

Annalisa zîmbi.

— Deci nu știi nici asta? A luat-o din apartamentul lui Billy în ziua în care l-a găsit.

— Deșteaptă fată! Mă bucur așa de mult că ea și Philip se căsătoresc în sfîrșit.

— Hai sus, vreau să vezi sala de bal, zise Annalisa.

— O, draga mea, e splendidă! exclamă Enid, intrînd pe ușile duble.

Podeaua fusese restaurată, fiind iarăși în carouri de marmură albe și negre, acvariul dispăruse, iar polița din marmură de deasupra șemineului strălucea, proaspăt lustruită, dînd la iveală sculpturile complicate ce istoriseau povestea zeiței Atena. Din

fericire, Paul nu apucase să se atingă de tavan, iar pictura reprezentînd cerul și heruvimii rămăsese la locul ei. Împrăștiate prin încăpere, se vedeau măsuțe, scaune și vaze pline cu jerbe albe de flori de crin și liliac. Prin încăpere plutea un parfum divin și, îndreptîndu-se agale spre șemineu, Enid examină sculpturile rafinate.

— Minunat, zise ea, dînd aprobator din cap. Ai reușit să faci atît de multe într-un timp atît de scurt.

— Sînt o persoană eficientă, replică Annalisa. Și, firește, am avut nevoie ce ceva care să mă țină ocupată, după accidentul lui Paul. Nu se cade încă să ies în public.

— A, nu, draga mea. Cel puțin vreo șase luni de-acum încolo. Dar un eveniment privat, organizat la tine acasă, asta e altceva. Și nu-s decît șaptezeci și cinci de invitați.

— I-am invitat pe Mindy și pe James Gooch. Și pe Sam. Am ajuns la concluzia că Mindy e ca una din cotoroanțele alea din poveștile fraților Grimm – dacă n-o inviți, face prăpăd.

— Foarte adevărat, o aprobă Enid. Și e întotdeauna minunat să ai copii la o nuntă. Ah, zise, privind încîntată în jur, ce ne distram pe vremuri în sala asta de bal! Cînd Louise era încă în viață și încă tînără. Toată lumea își dorea să fie invitată la petrecerile ei. Nimeni nu refuza o asemenea invitație... De la Jackie O la Nuriev. Prințesa Grace, pe cînd era doar Grace Kelly. Chiar și regina Elisabeta a venit o dată. Era însoțită de garda de corp personală, niște tineri arătoși, îmbrăcați în costume croite special.

— Însă acum se dovedește că doamna Houghton a fost o hoață, zise Annalisa, privind-o pe Enid în ochi. Sau așa se pare.

Bătrîna se împiedică ușor, iar Annalisa o prinse de braț ca s-o ajute să-și recapete echilibrul.

— Ești bine? o întrebă, conducînd-o spre un scaun.

— Da, dragă, răspunse Enid, făcînd semn către inimă. E de la căldură. Oamenii în vîrstă nu se simt

bine dacă e prea cald. De asta apar ştirile acelea îngrozitoare despre bătrîni care mor în perioadele caniculare. Mi-ai putea aduce nişte apă, te rog?

— Sigur, spuse Annalisa şi apăsă pe butonul interfonului. Gerda? Eşti bună să aduci nişte apă cu gheaţă pentru doamna Merle?

Apa sosi prompt şi Enid luă o înghiţitură zdravănă.

— Aşa-i mai bine. Deci, despre ce vorbeam, draga mea?

— Despre cruce. Şi despre doamna Houghton.

— Semeni foarte mult cu ea, dragă, spuse bătrîna, ferindu-şi privirea. Am observat asta în seara galei.

Annalisa izbucni în rîs.

— Vrei să spui că am o bijuterie de mare valoare ascunsă în apartament?

— Nu, draga mea. Doamna Houghton n-a fost o hoaţă. A fost multe alte lucruri, dar nu-i stătea în fire să şterpelească antichităţi din muzee.

— Atunci cum a ajuns crucea la ea? întrebă Annalisa, aşezîndu-se pe un taburet auriu.

— Eşti îngrozitor de curioasă.

— Mă interesează.

— E mai bine ca unele secrete să rămînă aşa – secrete.

— Secretul ăsta l-a ucis pe Billy Litchfield.

— Da, draga mea, o bătu Enid pe mînă. Şi pînă mai adineauri, cînd mi-ai arătat cutia, nu mi-aş fi imaginat în veci că Billy Litchfield ar fi putut să fie implicat în vînzarea crucii. Nu-i stătea în fire.

— Era disperat. Clădirea în care locuia urma să fie reorganizată ca asociaţie de proprietari, iar el nu avea bani să-şi cumpere apartamentul. Era convins că va fi obligat să plece din New York.

— Ah, New Yorkul..., zise Enid, luînd încă o gură de apă. N-a fost niciodată uşor să trăieşti în oraşul ăsta. În final, ne copleşeşte, indiferent cine am fi. Locuiesc aici de şaptezeci de ani şi am văzut scenariul

ăsta repetîndu-se la infinit. Viața orașului merge înainte, dar omul nu reușește să țină pasul și în cele din urmă e zdrobit de tăvălug. Mi-e teamă că asta a fost și povestea lui Billy. Am obosit, draga mea, zise, lăsîndu-se pe spătarul scaunului. Încep și eu să îmbătrînesc.

— Nu, o contrazise Annalisa. N-a fost New Yorkul de vină, ci Paul. Într-o seară, Sandy Brewer i-a arătat crucea. Paul credea că Sandy voia să-l concedieze, din pricină că a pierdut douăzeci și șase de milioane de dolari în dimineața Catastrofei Internetului. Așa că a trimis un e-mail la *Times*.

— Aha, făcu Enid, apoi, fluturînd din mînă de parcă ar fi vrut să alunge totul, adăugă: Ei, vezi? Pînă la urmă lucrurile se rezolvă.

— Serios? Eu încă n-am aflat cum a ajuns crucea la doamna Houghton.

Annalisa se uită țintă în ochii lui Enid, fără nici o ezitare. Bătrîna își aminti că și Louise proceda la fel – nu te slăbea din priviri pînă nu obținea ce dorea.

— Enid, îmi ești datoare, zise Annalisa blînd.

— Da?! Da, bănuiesc că da, încuviință ea, rîzînd scurt. Altfel, cine știe ce s-ar fi ales de apartamentul ăsta? Prea bine, draga mea. Dacă ții așa de mult să afli adevărul, iată-l. Louise n-a luat crucea de la Met, ci din locuința mamei mele vitrege, Flossie Davis. Flossie a fost cea care a furat bijuteria de la muzeu, pentru că e toantă și i s-a părut drăguță. Louise a văzut-o și a obligat-o să i-o dea. Sînt convinsă că intenția ei a fost s-o returneze muzeului, dar Flossie o avea la mînă cu un mic secret murdar. Era sigură că Louise Houghton își ucisese soțul.

— Dacă nu mă înșel, mi-ai spus că a murit de septicemie, zise Annalisa, ridicîndu-se în picioare.

Enid oftă.

— Așa țineam și eu minte. Dar după ce-a murit Billy, m-am dus să vorbesc cu Flossie. Apoi am mers la bibliotecă. Nu există nici un dubiu că Randolf Houghton s-a întors acasă, în 5th Avenue nr. 1,

suferind de o infecţie. Dar starea lui s-a înrăutăţit brusc, de la o zi la alta. Douăsprezece ore mai tîrziu era mort, cauza decesului nefiind niciodată stabilită cu certitudine. În anii aceia, nu era nimic neobişnuit. Nu existau toate testele şi echipamentele medicale de acum. S-a presupus că a murit din pricina infecţiei. Dar Flossie n-a crezut. Se pare că una dintre servitoare i-a spus că nu cu mult timp înainte să moară, Randolf îşi pierduse vocea şi nu mai putea scoate nici un sunet. Ăsta e unul din simptomele otrăvirii cu mătrăgună. O metodă foarte demodată.

— Deci Louise a fost o criminală?

— A fost mai degrabă o grădinăreasă pasionată, răspunse Enid precaută. Pe vremuri, a avut o seră pe terasă, dar a desfiinţat-o după ce a murit Randolf. Flossie o ţine una şi bună că ar fi cultivat mătrăgună. Dacă ar fi adevărat, n-ar fi avut nevoie de o seră. Planta creşte şi sub razele directe ale soarelui.

— Ah, zise Annalisa, dînd din cap. Şi presupun că voiai să-i fac şi eu lui Paul acelaşi lucru.

— Nici vorbă. Deşi mi-a trecut prin minte gîndul că, în definitiv, moartea lui Randolf a fost spre bine. Louise a ajutat foarte mult oraşul ăsta. Astăzi n-ar mai fi reuşit să scape de-o acuzare. Şi, fireşte, soţul tău e în viaţă. Ştiu că nu i-ai pricinui niciodată vreun rău.

— Nu, niciodată. De altfel, Paul e total inofensiv.

— Asta e bine, draga mea, spuse Enid, ridicîndu-se. Şi-acum, că ştii tot, trebuie neapărat s-o şterg. Fac schimb de apartamente cu Schiffer săptămîna asta şi e musai să mă apuc de împachetat.

— Desigur.

Annalisa o luă de braţ şi o ajută să coboare scările. La uşa de la intrare se opri.

— Mai e un lucru pe care nu mi l-ai spus, Enid. Ce a împins-o la una ca asta?

— Tu ce crezi? chicoti bătrîna pe înfundate. Bărbatu-său voia să vîndă apartamentul, o lămuri ea,

apoi făcu o pauză. Dar trebuie să-mi spui și tu ceva. Tu cum ai procedat?

— În nici un fel. L-am rugat doar pe Paul să nu se scufunde.

— Desigur. Așa sînt toți bărbații – nu ascultă niciodată.

O oră mai tîrziu, Philip își găsi mătușa în bucătărie, stînd într-un echilibru precar pe un taburet și dînd jos obiectele de pe ultimul raft al unui dulap.

— Nini, spuse el tăios, ce faci acolo? Or să se ocupe de asta cei de la firma de mutări.

O luă de mînă și o ajută să coboare.

— E ziua de dinaintea nunții mele. Dacă ai fi căzut? Dacă ți-ai fi fracturat șoldul?

— Și ce dacă? replică Enid, bătîndu-l ușurel pe obraz. Într-un fel sau altul, viața ar merge înainte, spuse, cu gîndul la Annalisa. Așa se întîmplă mereu.

*

* *

Dimineața nunții lui Schiffer cu Philip era cețoasă și fierbinte. Norii păreau să se împrăștie, însă tot mai stăruia amenințarea unei posibile furtuni spre după-amiază. În atmosfera sufocantă din bucătăria familiei Gooch, Mindy răsfoia împreună cu James un catalog cu frigidere Sub-Zero.

— Știu că e doar o casă la țară, dar e mai bine să cumpărăm lucruri de calitate. Ne permitem. Cel puțin, douăzeci de ani de-acum înainte n-o să ne mai batem capul să le înlocuim. Ridică privirea spre James și zîmbi. Peste douăzeci de ani, vom fi trecuți binișor de șaizeci. Vom aniversa patruzeci de ani de căsătorie. N-o să fie fantastic?

— Da, o aprobă el, cu o nervozitate care părea să se permanentizeze.

Mindy nu-i spusese încă nimic despre Lola, dar nici nu părea să fie nevoie. Era destul că-i trimisese

prin curier cele două articole. Nu aveau să discute niciodată despre subiectul ăsta, așa cum nu vorbeau despre nici o altă problemă din căsnicia lor. Desigur, Mindy nu simțea nevoia să facă asta, fiindcă scria tot timpul pe blog.

— Ce părere ai? îl întrebă ea. Cel de un metru sau cel de un metru și jumătate? Eu l-aș alege pe cel de un metru și jumătate, deși e mai scump cu trei sute de mii. Sam o să-și invite prietenii și o să ne trebuiască mult spațiu pentru mîncare.

— Sună minunat.

— Ai cumpărat hîrtie igienică și prosoape de hîrtie?

— Da, ieri. N-ai observat?

— James, te rog, sînt foarte ocupată. Mai întîi să renovez casa, pe urmă să-mi adun textele de pe blog într-o carte. A, era să uit: Sam și-a invitat prietena la nuntă. L-am rugat pe Thayer Core să treacă pe-aici pe la două să-l ia pe Sam, pentru ca apoi să meargă împreună la gară s-o ia pe Dominique. Vine din Springfield, Massachusetts. Poți să-mi mulțumești pentru inițiativă – m-am gîndit că, probabil, preferi să nu fii deranjat, ca să lucrezi în liniște la noua carte.

— Mersi, mormăi James.

— A, și încă ceva. Dominique e nepoata lui Billy Litchfield. Ce ironie, nu? Dar presupun că așa e viața. Lumea e foarte mică. Sam a cunoscut-o în tabăra de tenis, iar în toamnă fata merge să studieze la Miss Porter's. Deci, să nu spui nimic rău despre Billy. Cred că e o fire sensibilă. Dar nu e cazul să ne pară rău pentru ea. Sam zice c-a moștenit de la unchiul ei trei milioane de dolari. Banii erau într-un cont din Elveția. Cine și-ar fi închipuit că Billy era atît de bogat?

În aceeași zi, pe la amiză, Lola Fabrikant se trezi în patul lui Thayer Core, epuizată. Thayer nu era – probabil plecase să facă vreun comision pentru nesuferita aia de Mindy Gooch, își zise – și, din

obișnuință, își deschise imediat telefonul. Teoretic, avea liber sîmbăta, dar noul ei șef, nebunul de Harold Dimmick, regizorul, îi trimisese deja șase e-mailuri disperate, cerîndu-i să vină la el acasă și să-i aleagă o ținută pentru nunta lui Schiffer Diamond cu Philip Oakland. O clipă, Lolei îi trecu prin minte să ignore pur și simplu mesajele, dar se răzgîndi. Harold Dimmick avea obiceiuri bizare și abia dacă deschidea gura, dar era atît de nebun, încît trebuia să ofere unui asistent un salariu de optzeci de mii de dolari pe an, numai ca să găsească amatori. Lola avea nevoie disperată de slujbă și de bani, așa că îl suporta pe Harold și orarul prelungit. Dimmick tocmai începuse filmările la o peliculă cu buget independent și lucra non-stop; la fel și ea.

Se ridică și intră în baia micuță, unde își clăti fața cu apă. Se uită în oglindă și se întrebă din nou ce se întîmplase cu viața ei. După ce James refuzase s-o mai vadă, situația i se înrăutățise rapid. Marquee dispăruse, dimpreună cu site-ul lui, Gaura Cheii, și în ciuda faptului că era furioasă pe el, fiindcă îi datora două mii de dolari, Lola nu prea avea ce face. O vreme încercase să supraviețuiască pe cont propriu, dar banii se topeau văzînd cu ochii și se văzu din nou obligată să-i ceară permisiunea lui Thayer de-a se muta la el. Își căutase chiar și o slujbă stabilă, dar după cum o avertizase James, articolele ei foarte sugestive nu rămăseseră fără urmări. Orice potențial angajator părea să fie la curent cu existența și natura lor, așa că nu reușise să obțină nici măcar o întrevedere pentru un interviu. Într-o zi, pe cînd bîntuia pe lîngă 5th Avenue nr. 1, dăduse peste Schiffer Diamond. Aceasta o zărise stînd lîngă tufișurile din fața clădirii unde locuia Flossie Davis și trecuse strada s-o salute.

— Bună, puștoaico! îi zisese, de parcă ar fi fost prietene bune și nu i l-ar fi furat pe Philip. M-am tot întrebat ce s-a întîmplat cu tine. Enid spunea că te-ai întors la New York.

Lola încercase să-și reamintească c-o ura, dar se simțise copleșită de personalitatea ei – în fond, era o vedetă de cinema și, dacă tot trebuia să i-l fure cineva pe Philip, nu era oare de preferat să fie cineva ca Schiffer Diamond, în loc de vreo tinerică de vîrsta ei? Așadar, se trezise mărturisindu-i tot ce avea pe suflet. Schiffer fusese de acord să o ajute, spunîndu-i că îi era datoare măcar cu atît. Îi aranjase o întîlnire cu Harold Dimmick, unul dintre regizorii serialului *Doamna stareță*. Datorită recomandărilor ei, Harold se învoise s-o angajeze, însă Lola începea să creadă că Schiffer nu avusese nimic de-a face cu asta. Harold era atît de ciudat, încît numai cineva aflat în pragul disperării, ca ea, s-ar fi gîndit vreodată să accepte postul.

— Aha, deci te-ai trezit în sfîrșit, zise Thayer, intrînd în casă.

— Am muncit pînă la trei noaptea, dacă-ți mai amintești! izbucni ea. Nu toată lumea are o slujbă călduță, cu program de la nouă la cinci.

— Mai degrabă de la nouă la șapte. Iar creatura Gooch mă obligă să muncesc și azi. Tre' să-i conduc puștiul la gară, să-și întîmpine prietena.

— Bleah. Dar ea de ce nu-l duce? Doar e fiu-su.

— Lucrează la carte.

— O să fie oribilă. Sper s-o dea în bară.

— Probabil că va fi un succes răsunător. Blogul are peste o sută de mii de cititori.

— Ar fi putut măcar să ne invite și pe noi la nuntă.

— Ție chiar nu-ți intră chestia asta în cap, nu? pufni el disprețuitor. Sîntem priviți ca făcînd parte din personal.

— Dacă așa vrei să te consideri, spuse ea ofensată, nu te opresc. Eu, una, nu vreau.

— Ce ai de gînd să faci în privința asta?

— N-am de gînd să stau cu mîinile în sîn și să mă las dusă de val. Ascultă, Thayer, zise Lola, intrînd

în bucătăria mică și scoțînd o sticlă de VitaWater din mini-frigider, n-am nici cea mai vagă intenție să continui în felul ăsta. M-am uitat la anunțurile imobiliare. Am găsit un apartament minuscul, la parterul unei clădiri de pe 5th Avenue, între 11th Street și 12th Street, cu patru sute de mii de dolari. Imobilul tocmai a fost transformat în asociație.

— A, la fel ca imobilul unde stătea Billy Litchfield.

— Suta ta de mii plus cei optzeci de mii ai mei fac nouăzeci de mii pe an, după ce plătim taxele. Asta înseamnă aproape opt mii de dolari pe lună. Ar trebui să ne putem permite o ipotecă.

— Mda. Iar apartamentul cu pricina e probabil cît o cutie de chibrituri.

— E un fost depozit. Dar ce contează? E pe 5th Avenue.

— Și-apoi, cine știe, poate ne trezim căsătoriți.

— Și? Doar nu-ți închipui c-o să găsești pe cineva mai bun decît mine.

— Mă mai gîndesc.

Pe fereastră se vedea cerul tot mai întunecat și se auziră chiar niște tunete.

— Vine furtuna, zise Thayer. Ar fi mai bine să mă car.

În timp ce el și Sam așteptau la Gara Pennsylvania, norii se destrămară, fără să fi căzut un strop de ploaie. Cînd ieșiră pe 7th Avenue, cu Dominique după ei – o copilă sfrijită, cu păr blond lins, observă Thayer –, aerul era încremenit și atît de fierbinte, încît aproape ți se făcea rău. Thayer făcu semn unui taxi și-și zori însoțitorii să se urce pe bancheta din spate.

— N-am mai fost niciodată la New York. E așa de aglomerat. Și de urît! exclamă Dominique.

— Încă n-ai văzut partea frumoasă. Nu-ți face griji, puștoaico, o să fie bine.

Pe cînd mașina îi purta pe 5th Avenue, un nou pîlc de nori de furtună se rostogoli peste Manhattan.

Începu să toarne exact în clipa în care taxiul trase în faţa clădirii din 5th Avenue nr. 1, Thayer, Sam şi Dominique fiind bombardaţi de stropi mari cît monedele.

— Sînt fleaşcă! ţipă fata, dînd fuga înăuntru.

Roberto apăru cu o umbrelă – prea tîrziu – şi clătina din cap, rîzînd.

— Urîtă vreme, nu, Sam?

Băiatul îşi şterse apa de pe faţă.

— Spuneau că azi se însenineazǎ.

— Sînt sigur c-o să se însenineze. La timp pentru nuntă. Doamna Rice obţine întotdeauna ce-şi doreşte, adăugă Roberto, făcîndu-i cu ochiul.

În cinstea evenimentului, holul de la intrare era plin cu trandafiri albi parfumaţi. Dominique se uită de jur împrejur, minunîndu-se de portarii în uniforme, de pereţii lambrisaţi şi de avalanşa de flori.

— Nu-mi vine să cred că locuieşti aici, zise, întorcîndu-se spre Sam. Cînd am să mă fac mare, vreau să locuiesc şi eu aici.

— Baftă! îi ură Thayer, rînjind.

Parfumul trandafirilor pătrunse şi în apartamentul familiei Gooch, asaltînd nările lui Mindy, care stătea în faţa computerului. Inspirînd adînc, aceasta închise o clipă ochii şi se lăsă pe spătarul scaunului. Cînd începuse oare, se întrebă ea, această stare misterioasă şi neobişnuită de mulţumire? Cînd Annalisa Rice se întorsese acasă fără Paul? Sau începuse de fapt mai devreme, cînd scrisese prima oară pe blog? Ori poate că i se strecurase în suflet cînd descoperise că James se culca cu Lola? Dumnezeu s-o binecuvînteze pe tîrfuliţa aia, îşi zise. Datorită Lolei, ea şi James se bucurau acum de o căsnicie perfectă. El nu mai îndrăznea să i se împotrivească, iar ea nu trebuia să se mai îngrijoreze în privinţa sexului. Lasă-l să-şi facă de cap cu cîte o stricată, îşi spuse. Ea, Mindy, avea tot ce visase vreodată.

Aşezîndu-şi mîinile pe tastatură, scrise: „Din bucuriile de-a nu avea tot ce-ţi doreşti". Se opri puţin şi apoi, adunîndu-şi gîndurile, începu:

„De ce să nu ai o viaţă uşoară dacă se poate? Acceptă-ţi norocul şi la naiba cu restul".

Mulțumiri

Aș dori să le mulțumesc următorilor: Ellen Archer, Pamela Dorman, Sarah Landis și Beth Gebhard de la Voice; dar și lui Charles Askegard, Calvin Bushnell, Sara Colleton, Duff și Anne Hearst McInerney.